ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA A II-A

CRUCIADA

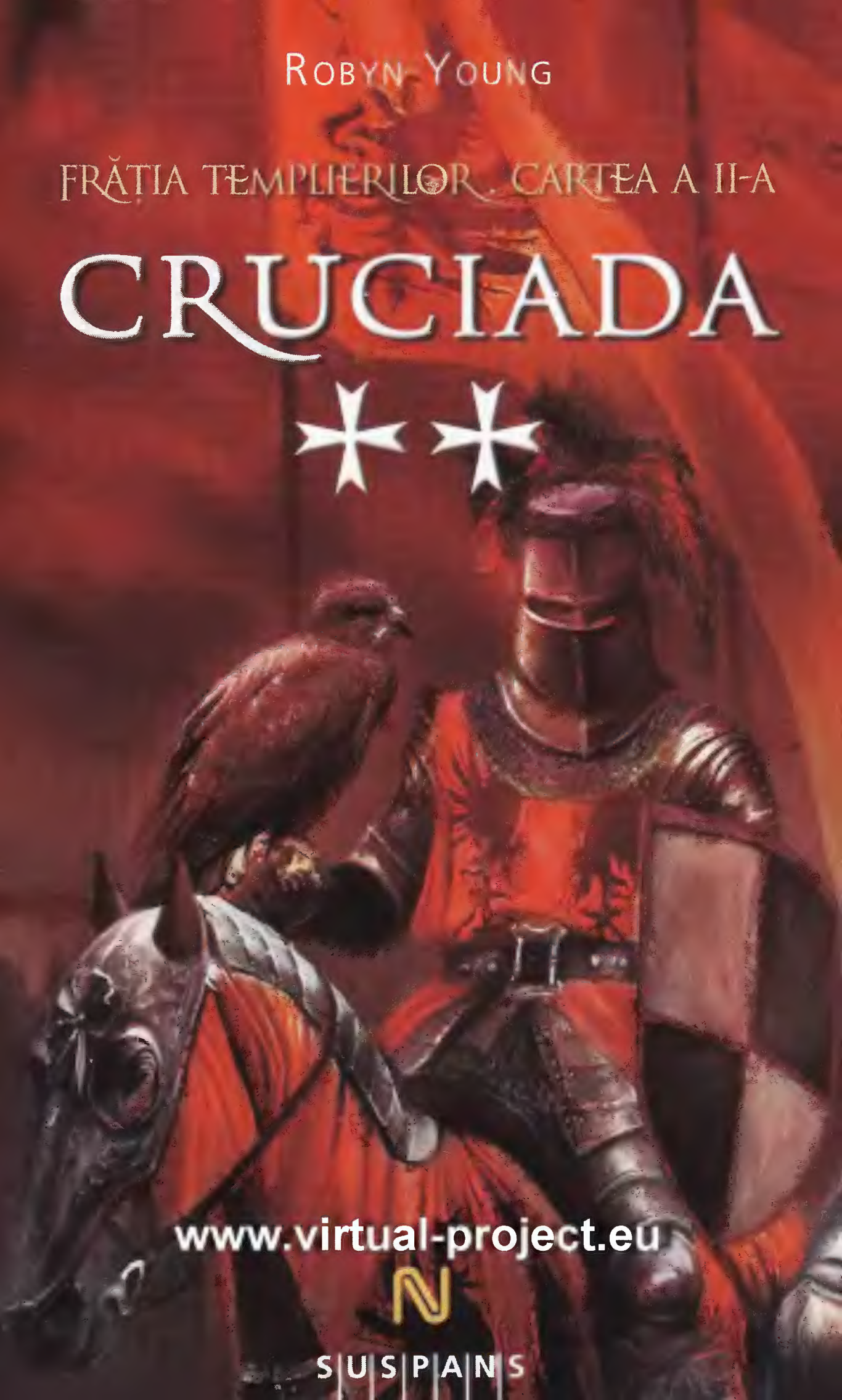

www.virtual-project.eu

SUSPANS

De acelaşi autor,
în trilogia FRĂŢIA TEMPLIERILOR a apărut
Anima Templi

În curând,
Requiem

ROBYN YOUNG s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acţiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obţinut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia *Frăţia Templierilor*, *Anima Templi*, urmat în 2007 de *Cruciada* şi în 2008 de *Requiem* (în pregătire la Editura Nemira).

ROBYN YOUNG

CRUCIADA

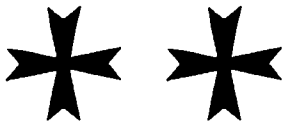

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDANU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Krasny, Jan Patrik via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, ROBYN
Cruciada / Robyn Young ; trad.: Bogdan Marchidanu. -
București : Nemira Publishing House, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-579-171-8
Vol. 2. - ISBN 978-606-579-091-9

I. Marchidanu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Robyn Young
CRUSADE
© 2007 by Robyn Young

© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-171-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

PARTEA A DOUA

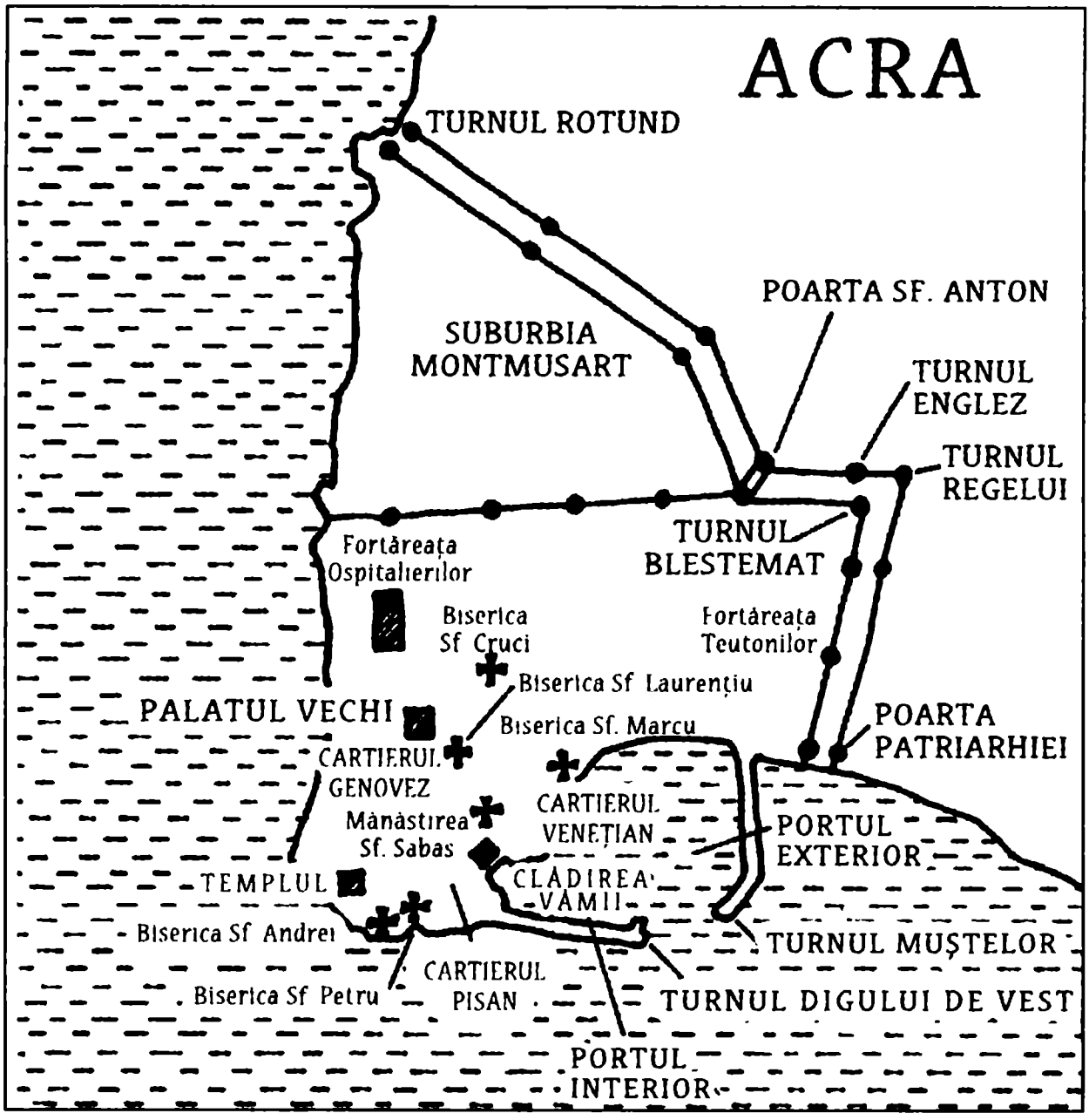
ACRA
TURNUL ROTUND
POARTA SF. ANTON
SUBURBIA MONTMUSART
TURNUL ENGLEZ
TURNUL REGELUI
TURNUL BLESTEMAT
Fortăreața Ospitalierilor
Biserica Sf Cruci
Fortăreața Teutonilor
Biserica Sf Laurențiu
PALATUL VECHI
Biserica Sf. Marcu
POARTA PATRIARHIEI
CARTIERUL GENOVEZ
CARTIERUL VENEȚIAN
Mănăstirea Sf. Sabas
PORTUL EXTERIOR
TEMPLUL
CLĂDIREA VĂMII
Biserica Sf Andrei
TURNUL MUȘTELOR
CARTIERUL PISAN
Biserica Sf Petru
TURNUL DIGULUI DE VEST
PORTUL INTERIOR

24

Palatul regal, Acra
17 februarie 1277

Garin stătea cu ochii închiși. Sudoarea șiroia de pe trupul lui, udând cearșaful. Cărbunii din sobițe sfârâiau aprinși, iar draperiile de la ferestre împiedicau pătrunderea aerului și a razelor de soare. Pieptul gol al lui Garin sclipea în lumina slabă emisă de cărbuni. Pleoapele i se zbăteau în somn. Aerul stătut din încăpere era impregnat de mirosul dulceag de qannob, amestecat cu aromă de aloe și ambră, substanțe pe care el se obișnuise să le ardă în efortul de a masca izul puternic al drogului.

Ședea cu mama lui pe pajiștea din fața vechii lor case din Rochester. Era vară, și solul era arat și maroniu la culoare. Greierii cântau și săreau de colo-colo

prin tufișuri. Căldura de afară părea o masă solidă, lipicioasă, înfigându-se în el și prinzându-l în mrejele ei precum o insectă prinsă într-o bucată de chihlimbar. Mama lui îi vorbea. Cecilia ținea o carte învelită în piele deschisă pe genunchi. Părul ei blond-argintiu cădea ca o cascadă pe umeri și pe spate, aproape incredibil de drept. Buzele ei se mișcau, dar nu se auzea niciun sunet. Garin văzu cum o picătură translucidă de sudoare se scurge încet pe gâtul ei alb. O urmări cu privirea în vreme ce coborî între sânii ei și dispăru pe sub gulerul rochiei de culoare crem. În somn, Garin gemu și se prinse de cearșaf.

Afară, lumina soarelui se diminuă, lăsând în locul ei umbre. Garin se răsuci și văzu nori răsărind în turnuri întunecate pe orizontul estic al cerului. Tufișurile dispăruseră, iar pământul se întindea în fața lui până la orizont. Între el și furtună nu se mai găsea nimic. Furtuna se apropia cu repeziciune. Putea simți fulgerele încărcând aerul din jurul lui, aducând mirosuri de metal și distrugere. Se întoarse spre maică-sa și o strigă. Ea dispăruse. În locul ei ședea Elwen. Ochii ei verzi erau ațintiți asupra lui și întunecați ca noaptea în vreme ce furtuna gonea spre ei.

Garin se trezi din coșmar din pricina unei bătăi insistente în ușă. Dezorientat, se ridică în capul oaselor. Vederea i se limpezi treptat. Îl durea capul, iar în gură avea un gust neplăcut. Coborându-și picioarele peste marginea patului, se ridică, nesigur pe el. Simțea dalele podelei ca niște bucăți de gheață sub tălpile goale. Traversă cu greu încăperea și deschise ușa. Dincolo

de prag se găseau doi bărbați. Unul era paznic al palatului, căruia Garin abia dacă îi aruncă o privire. Întreaga lui atenție se fixă asupra celui de-al doilea. Surpriza generată de vederea lui îi spulberă orice urmă de amețeală indusă de drog. Omul purta o haină în dungi albastre și ruginii – codul de culori al mesagerilor personali ai regelui Edward – și ținea în mână un pergament.

– Acest om a venit la poartă întrebând de tine, de Lyon. Paznicul îi aruncă o privire înțepată mesagerului, pe care apoi o întoarse spre Garin. Spune că are un mesaj urgent din Anglia pe care trebuie să ți-l înmâneze personal. Refuză să plece până ce nu execută ordinul primit.

Ignorând iritarea paznicului, mesagerul întinse pergamentul spre Garin, care îl luă cu un sentiment tot mai intens de nelinişte. Fără a scoate vreo vorbă, bărbatul se răsuci pe călcâie și se lăsă escortat de paznic afară. Garin închise ușa și se sprijini de ea, simțind lemnul rece pe pielea lui nădușită. Cu inima bătându-i neobișnuit de repede, rupse sigiliul de ceară. Privirea lui trecu repede peste formulele de introducere și se opri asupra primului rând:

Am primit cu înfrigurare scrisoarea ta la Turn în luna octombrie, dar la citirea ei așteptările mele s-au dovedit premature, așa că am fost foarte dezamăgit de conținut.

Garin se duse la masă și luă de pe ea cupa de vin, pe jumătate golită. O termină rapid, dar lichidul

stătut nu-i alungă senzația de greață. Se forță să revină asupra scrisorii.

Eram convins că te-am trimis în Acra cu instrucțiuni simple și clare. Dar se pare că încrederea mea în tine nu se justifică. În scrisoarea ta, faci repetate referiri la faptul că ai obținut consimțământul pentru folosirea Regatului Ciprului ca bază pentru intenționata mea cruciadă, presupun ca un efort de a-mi abate atenția de la eșecurile tale. Principalul motiv al călătoriei tale era să procuri ceea ce eu am acum nevoie: nu o bază pentru un viitor război, ci fonduri ca să port bătălii imediate. Spui că ai dobândit doar jumătate din ce a promis regele să livreze, iar dacă vreau să mă bucur de restul generozității sale trebuie să-l conving pe papă să revoce plănuita vânzare a drepturilor regale asupra coroanei Ierusalimului. Nu mă așteptam să am atâtea de făcut pentru banii mei, mai ales că n-am văzut niciun penny din ei. Acum sunt forțat să trimit un emisar la Roma, și totul deoarece tu ți-ai pierdut puterea de convingere. Regele Hugh are mare nevoie de ajutorul meu, motiv pentru care m-a implorat să i-l acord. Sunt sigur că un pic mai mult entuziasm arătat de tine ar fi stârnit întreaga lui generozitate. După cum asta nu e singura misiune încredințată ție în care mă dezamăgești. În chestiunea prietenilor noștri de la Templu și a refuzului lor de a da curs cu repetatelor mele cereri de fonduri, sunt la fel de dezamăgit.

La primirea acestei scrisori, îl vei informa pe regele Hugh că am trimis un mesager de încredere la papă,

după care îl vei convinge să îmi dea și restul sumei promise. După asta, îți vei întoarce atenția asupra lui Everard și a discipolilor lui prost îndrumați. Dacă vor continua să refuze să se conformeze cererilor mele, le vei reaminti că moartea reprezintă pedeapsa pentru crima de erezie și că, dacă prin cine știe ce accident nefericit, secretele lor ar fi divulgate întregii lumi, eu însumi mă voi asigura să primesc un loc în rândul din față la proces și executarea lor. Timpul subtilităților a trecut. Nu voi lăsa ca planurile mele să fie zădărnicite de niște proști și idealiști.

Odată ce intri în posesia acestor bani te vei întoarce imediat la mine, unde vei fi răsplătit, ca întotdeauna, pentru serviciul tău credincios sau pedepsit pentru neîndeplinirea lui.

Garin înghiți în sec, încercând să-și alunge greața și se duse la pat. Aruncă scrisoarea, pătată de mâna lui nădușită, pe cearșaful umed. Își lipi palmele de saltea, închise ochii și se lăsă pradă emoțiilor. Mai întâi frică, apoi furie, apoi neajutorare. Aproape că îl auzea pe Edward rostind cu glas tare slovele din scrisoare, cu tonul lui rece și batjocoritor prin care îl făcea mereu pe Garin să se simtă ca un idiot inutil. Atât de adâncit în gânduri era, că nu auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Reveni brusc la realitate abia când o mână grea i se așeză pe umăr. Se întoarse, șocat, și dădu ochii cu fața sumbră și bărboasă a lui Bertrand.

– Ce cauți aici? izbucni el, plin de mânie. Asta e camera mea.

– Este camera regelui Hugh, îl corectă Bertrand. Omul își înfipse degetele mari în centura de la șold. Postura îl făcea să pară și mai mare decât era. Trebuie să vorbim.

– Despre ce?

Bertrand se încruntă.

– Au trecut câteva săptămâni de când am primit vestea și tu nu ai făcut nimic. Încruntătura i se adânci când îl văzu pe Garin oftând și închizând ochii. Ți-ai dat cuvântul stăpânului meu. Acum ți-l încalci?

Garin deschise ochii auzind nota de amenințare din tonul lui Bertrand.

– Nu. I-am dat regelui Hugh cuvântul meu că voi asigura posesia Pietrei pentru ca el să le-o poată returna sarazinilor, și de asta mă ocup acum. Nu s-a schimbat nimic.

– Nu s-a schimbat nimic? Bertrand râse fals. Porcăria aia cu care te îneci tu te-a tâmpit. Râsul încetă. Vânzarea s-a perfectat. Nu știi ce înseamnă asta?

Garin închise iarăși ochii. Simțea o presiune enormă în spatele lor. Mesajul de la regele Hugh venise de mai bine de o lună, avertizând că drepturile la tron fuseseră cumpărate de Carol de Anjou. Mesajul fusese remis procuratorului pe care Hugh îl pusese în cele din urmă, cu mari ezitări, în locul lui, după nenumăratele solicitări ale nobililor de la Înalta Curte din Acra făcute ca urmare a violențelor din anul precedent. Procuratorul, lordul Balian de Ibelin, informase Înalta Curte. Două zile mai târziu, Garin primise un mesaj personal de la Hugh, în care regele îi spunea

că se bazează pe el ca să-și recâștige coroana și că, dacă demersul avea să reușească, el, regele, avea să onoreze acordul încheiat cu Edward. Văzându-l pe Bertrand cum se uită la pergament, Garin luă scrisoarea lui Edward de pe pat și o făcu fărâme în mâini. Fie emisarul lui Edward nu reușise să-l convingă pe papă, fie ajunsese prea târziu ca să mai oprească vânzarea. Oricum ar fi fost, nu mai conta. Dacă îi ieșea planul cu Piatra Neagră, îi putea aduce lui Edward mult mai mult decât niște saci cu aur: îi putea aduce Orașul Sfânt.

– Nu pot controla furtul în sine, rosti el, întorcându-se spre Bertrand. Nu putem face nicio mișcare decât după ce are loc. Atunci noi vom fi pregătiți. Ce altceva vrei să-ți spun? Cunoști planul.

– Tot ce știu e că ai petrecut ultimele opt luni pe urmele cucoanei ăleia. Și pentru ce?

– Așa cum ți-am tot spus, replică Garin cu un ton măsurat, ca și cum ar fi explicat ceva complex unui copil, Elwen este cea mai bună cale de a strânge informațiile de care avem nevoie.

Se duse la una din sobițe și aruncă resturile scrisorii lui Edward în cărbunii aprinși. Scrisoarea fu imediat mistuită de flăcări.

– De ce durează așa de mult? mârâi Bertrand, deloc înduplecat. După povestea de pe alee, ai spus că are încredere în tine, ai spus că va vorbi. Asta s-a întâmplat acum șapte luni. Nu avem timp de așa ceva.

– Nu pot risca să-i trezesc bănuielile și nu vreau să-i atrag atenția lui Will. El crede că am rămas în Acra cu treburi pentru regele Edward, dar nu e încântat

de asta și știu că a încercat să o convingă să nu mai vorbească cu mine. Din fericire, ea nu l-a ascultat, dar cu cât mai indiferent mă prefac în privința lui, cu atât mai bine. Asta înseamnă că eu decid când mă văd cu Elwen și ce încerc să smulg de la ea cu mare atenție.

Garin expiră cu putere, în vreme ce Bertrand continua să se uite fix la el. Individul era un soldat tipic. Dacă îl orientai în direcția unei bătălii sau îl puneai planton într-un post de pază, își făcea treaba cu maximă eficiență, dar dacă aveai nevoie de viclenie și subtilitate, atunci mai bine căutai pe altcineva. Garin devenise repede frustrat din pricina lipsei de imaginație a acelui om, așa că ajunsese să-i spună doar amănuntele strict necesare pe care oamenii lui aveau nevoie să le cunoască. Restul – amănunte legate de strategie și tactică – îl făcuse singur, consultând hărți ale Hijazului și rutele posibile spre Mecca, dar și asigurându-și un ghid. Așa prefera el să procedeze. Iar până acum totul decursese conform planului.

Cu o vară în urmă, când se întorsese de la Cairo, Will se împăcase în cele din urmă cu Elwen. După ce inițial își făcuse griji că ea n-avea să-l ierte pe cavaler, Garin ajutase la realizarea împăcării sugerându-i că Will încercase s-o protejeze nedezvăluindu-i existența Anima Templi și nevorbindu-i despre secretele sale. Cei doi iubiți păruseră să revină lesne la vechile obiceiuri, cu diferența că, spre satisfacția lui Garin, Will discuta mai deschis cu Elwen, după ce ea aflase care e treaba lui în interiorul Templului. Reîntâlnirea dintre el și Will însă nu fusese la fel de cordială.

La câteva zile după revenirea cavalerului în Acra, după ce descoperise ce anume aflase Elwen în absența lui, Will îl căutase, furios din cale afară, pe Garin, și îi ceruse să-i spună de ce acesta îi povestise lui Elwen despre Anima Templi și despre tentativa de asasinare a lui Baybars. Garin se prefăcuse ofensat, apoi de-a dreptul indignat, și îi zisese că el unul nu ar fi deschis gura dacă Will ar fi venit la întâlnire, așa cum promisese. Cum nimeni nu știuse unde a plecat, Garin nu avusese de ales decât să fie ceva mai direct în tentativa de a afla motivul dispariției lui. Și de unde era el să știe că Will nu-i povestise niciodată lui Elwen despre treburile lui din Templu? Conversația se sfârșise brusc cu Will, anunțându-l cu răceală că Everard refuzase cererea lui Edward pentru fonduri suplimentare și că el, Garin, era sfătuit să revină cât mai repede la Londra, împreună cu scuzele lui Everard.

– Nu-ți face griji, îi spuse acum Garin lui Bertrand. Vom obține tot ce avem nevoie de la Elwen când va sosi clipa. Am aflat deja când va avea loc jaful și când va pleca grupul care îl va pune în practică.

– Dar am mai aflat și că acest fost prieten al tău, Campbell, va face parte din acel grup și, după cum mi-ai spus, e posibil să încerce să împiedice furtul. Cum te vei descurca cu el? Și cum rămâne cu detaliile? Numărul celor implicați? Planurile lor actuale?

– Nu știm dacă Will va încerca să oprească jaful, ripostă Garin, devenind tot mai iritat. Se simțea presat din toate părțile, de către Edward, de către Hugh și de către Bertrand. Ca să fiu sincer, nu văd cum ar

reuşi asta dacă toţi ceilalţi trimişi de către de Beaujeu au ordin să fure Piatra. Din câte îl cunosc pe Will, cel mai probabil va încerca să înapoieze el însuşi Piatra sarazinilor. Garin îşi răsfrânse buza disprețuitor. Doar ca el să fie el eroul. Dar noi ne vom asigura să nu aibă o asemenea ocazie. Cât despre detalii, trebuie să avem răbdare. Scoase cu piciorul găleata pentru nevoi personale de sub pat. Şi acum lasă-mă. Vreau să mă îmbrac.

În ochii lui Bertrand apăru o sclipire de mânie.

– M-am săturat să te crezi stăpânul acestui castel, izbucni el. Trăiești aici ca un porc în cocină și îmi dai ordine ca un rege. Eşti aici ca să îndeplinești o treabă, la fel ca noi toţi. Iar eu jur că o să am grijă să îți faci treaba.

Întinse mâna spre Garin, cu intenția de a-l întoarce cu fața spre el. Nu avu ocazia. Garin se răsuci şi îi prinse încheietura în aer. În aceeaşi fracțiune de secundă ridică mâna liberă şi îl prinse pe Bertrand de gât. Îl propti pe soldat de perete şi acesta gemu.

– Să nu mă atingi *niciodată*, şuieră Garin pe un ton sinistru.

Bertrand se uită fix în ochii albaştri ai lui Garin şi văzu ceva adânc ascuns în ei, ceva feroce şi animalic. Ca şi cum s-ar fi uitat în ochii unei bestii care fusese bătută şi batjocorită de prea multe ori, astfel încât se sălbaticise.

– Bine, acceptă el, cu o voce strangulată din pricina strânsorii. Bine.

Garin îi dădu drumul şi se dădu înapoi, gata însă de atac dacă ar fi fost iarăşi provocat.

În tăcerea care urmă se auzi un dangăt de clopot. Bertrand își luă privirea de la Garin. Expresia de pe chip i se schimbă instantaneu. Fugi la fereastră, răsturnând în drum o cupă goală de vin, și dădu la o parte draperiile dintr-o singură mișcare.

Garin își acoperi ochii cu o strâmbătură când lumina puternică invadă încăperea.

– Ce e?

– Clopotul din turnul de pază, mormăi Bertrand, aplecându-se pe fereastră și zgâindu-se în direcția intrării în palat.

În afară de bătaia clopotului Garin auzi acum strigăte și zgomot de săbii încrucișate.

Bertrand se îndreptă de spate și se îndepărtă de fereastră. Ignorându-l pe Garin, se duse la ușă și o deschise cu putere, în același timp scoțându-și sabia din teacă.

Garin se duse la fereastră. Zidurile coborau abrupt spre șanțul care înconjura palatul regal. Din pricina liniilor construcției, nu putea vedea clopotul sau grilajul de protecție de sub el, dar strigătele și zgomotele de luptă se intensificau. Aruncându-și pe el o tunică, se încălță cu cizmele, smulse sabia de pe podea, o scoase din teacă și se repezi pe urmele lui Bertrand. Habar n-avea cine putea îndrăzni să atace palatul regal, dar el unul n-avea de gând să stea și să aștepte ca intrușii să intre în camera lui.

Coridoarele palatului se umpleau de soldați pe măsură ce tot mai mulți oameni auzeau clopotul de alarmă și se repezeau spre intrarea castelului. Oamenii de la Curte și servitorii se adunaseră în grupuri sau se grăbeau

în direcția opusă soldaților, părând neliniștiți și nedumeriți. Garin auzi vocea aspră a lui Bertrand ceva mai departe pe coridor și porni într-acolo. Soldatul era deja însoțit de Amaury și de alți cinci oameni din compania lui.

– Duceți-vă la lordul Balian, lătră Bertrand către unul dintre paznici. La mine, le comandă el oamenilor săi, pornind mai departe.

Garin îi urmă îndeaproape. Nu voia să se bată dacă nu era nevoie, dar voia să afle ce se petrece.

Se apropiară de intrarea care ducea spre podul basculant, cel care trecea peste șanțul cu apă dintre castel și fortificațiile exterioare, cu cele două turnuri ale lor. Bertrand striga la orice soldat răzlețit întâlnit în cale să vină după el. Un coridor de piatră, suficient de larg ca să permită trecerea unei căruțe, ducea spre intrarea principală. Porțile fortăreței erau deschise, iar podul lăsat, ca de obicei. În vreme ce Bertrand și compania lui de soldați se îndreptau într-acolo, prin porți năvăli un grup de gărzi ale palatului, cu armele scoase. Doi oameni erau răniți și mergeau sprijiniți de camarazi.

– Ridicați podul! îl auzi Garin strigând pe unul dintre acei oameni, un cipriot bine făcut, cu păr cărunt, pe care îl recunoscu drept căpitanul gărzii.

Trei oameni alergară la vinciul de lângă porți.

Bertrand strigă înspre căpitan:

– Domnule! Ce se întâmplă?

– Au cucerit turnurile de pază, răspunse căpitanul. Am încercat să le ținem piept, dar au pătruns înăuntru. Au capturat opt oameni. Privi înspre intrare.

Chipul i se încordă imediat. Înapoi! Înapoi! strigă el. Închideți poarta!

– Dacă poarta asta se închide, oamenii tăi mor, se auzi o voce puternică din exterior. Depuneți armele.

Căpitanul păru să ezite, apoi se dădu încet la o parte, continuând însă să-și țină sabia ridicată înspre cineva văzut doar de el. Continuă să se retragă, cu gărzile palatului, Bertrand și compania lui, precum și cu cei trei oameni de la vinci în spatele lui.

Văzând atâția bărbați îndreptându-se spre el, Garin se adăposti în casa unei scări înguste și se postă pe prima treaptă ca să vadă peste capetele soldaților. Îi urmări cum se răspândesc în coridorul principal și îl văzu pe căpitan ieșind din pasajul de trecere, cu sabia întinsă în față. Câteva secunde mai târziu, își făcu apariția un grup de aproximativ cincisprezece oameni, îmbrăcați cu haine în culori pe care Garin nu le recunoștea. Printre aceștia se găseau cele opt gărzi ale palatului capturate în turnurile de pază. Prizonierii aveau săbii ațintite la gâturile lor. În spatele grupului înarmat veneau alți șapte oameni, îmbrăcați ca niște oficialități de stat. Dintre ei se distingea un bărbat care mergea drept și plin de încredere. Omul purta o haină stacojie peste o tunică aurie și pantaloni de aceeași culoare. Avea o pălărie din catifea împodobită cu o pană de lebădă. Individul avea o barbă bine îngrijită și un chip tânăr, care ar fi putut să fie chipeș dacă pe el nu ar fi fost întipărită o expresie de aroganță.

Garin văzu cu surprindere că alți zece oameni veneau în urma lor. Cinci erau gărzi venețiene și puteau

fi recunoscuți după haine. Ceilalți erau templieri. Ultimii intrați erau doi purtători de stindarde, ținând în mâini o flamură mare pe care era pictat un scut cu un blazon pe care Garin nu îl mai văzuse până atunci. Sau, cel puțin, văzuse separat cele două jumătăți care îl compuneau, dar niciodată împreună. Jumătate din scut era decorat cu o cruce aurie în centru, înconjurată de patru cruci mai mici pe fond argintiu. Era stema Regatului Ierusalimului. Cealaltă jumătate a scutului era formată din flori aurii de crin pe fond albastru, stema Franței.

– Depuneți armele, rosti omul în haine stacojii, uitându-se la căpitan.

Garin aruncă o privire pe după scară când auzi zgomot de pași în coridorul principal. Apăru un bărbat corpolent, cu păr șaten-cenușiu și o burtă respectabilă. Omul era flancat de câțiva consilieri și mai multe gărzi ale palatului. Era lordul Balian, reprezentantul regelui Hugh în Acra.

– Ce înseamnă asta?

Vocea, de obicei moale, a individului, era plină acum de mânie. Privirea lui se opri asupra templierilor cu chipurile parcă sculptate în piatră.

– Tu ești lordul de Ibelin? întrebă omul în haine stacojii.

– Eu sunt. Castelul și orașul ăsta sunt sub comanda mea. Cine ești tu care îndrăznești să intri aici și să-mi ataci oamenii?

– Sunt Roger de San Severino, conte de Marsico. Am venit în numele Maiestății Sale, Carol de Anjou,

regele Siciliei și al Ierusalimului. Mă aflu aici ca să preiau palatul în calitate de procurator legitim al acestui oraș și al acestui stat, până ce regele Carol se va urca pe tron.

Murmure de surpriză și furie se ridicară din rândurile gărzilor și ale consilierilor care îl înconjurau pe lordul Balian. Bertrand avea o privire ucigașă.

Roger de San Severino făcu semn unuia dintre însoțitorii săi. Acesta băgă mâna într-o pungă și scoase un pergament.

– Am aici o declarație semnată de stăpânul meu, regele Carol, de noul papă, Ioan al XXI-lea, și de Maria de Antiohia, care își reclamă drepturile la tron.

Balian clătină din cap.

– Maria de Antiohia nu a fost niciodată moștenitor de drept al acestui regat. Înalta Curte din Acra a convenit că stăpânul meu, regele Hugh al Ciprului, ar trebui să preia tronul în dauna ei. Drepturile cumpărate de stăpânul tău nu au nicio valoare.

– Acea decizie este fără valoare, ripostă de San Severino, cu o voce care umplea coridorul. Papa de la Roma a anulat-o. Dă-te la o parte și lasă-mă să preiau controlul sau vei suporta consecințele. Arătă înspre gărzile venețiene și templieri. Consulul venețian sprijină această decizie, la fel ca și Templul. Mi-au jurat credință în calitate de reprezentant al regelui Carol și mă vor ajuta să îmi ocup locul de drept prin orice mijloace.

Balian se uită la templieri.

– Marele Maestru de Beaujeu va ridica armele împotriva mea? Împotriva procuratorului acestui oraș?

De San Severino răspunse în locul lor:

– O va face.

Balian se uită la consilierii lui. Câțiva clătinau din cap. Bertrand și compania lui de soldați se uitau încremeniți la el, însă privirea lui Balian trecu peste ei, ignorându-i, și reveni la de San Severino.

– Atunci se pare că nu am de ales, rosti el pe un ton coborât. Zări expresiile șocate de pe chipurile oamenilor din jurul lui. Ce altceva să fac? întrebă el, neajutorat. Nu-i răspunse nimeni. Lăsați armele, ordonă el cu voce slabă înspre gărzi. Supuneți-vă noului vostru stăpân.

Bertrand își coborî ultimul sabia. În vreme ce contele Roger de San Severino înainta, oamenii lui dezarmându-i pe căpitan și pe restul gărzilor palatului, privirea lui Bertrand mătură adunarea uluită și se opri asupra lui Garin. Îi aruncă o căutătură fioroasă, după care își lăsă arma în jos și porni de-a lungul coridorului, cu Amaury pe urmele lui. Garin îi urmări cum pleacă de acolo, apoi se furișă pe scară și dispăru înainte ca oamenii lui de San Severino să încerce să-l dezarmeze.

La mai puțin de jumătate de oră după aceea, purtătorii de drapel ai contelui Roger urcară scara înspre partea de sus a celui mai înalt turn al palatului, unde flamura regelui Hugh flutura prinsă de un stâlp. Oamenii scoaseră stâlpul din suportul de fier și îl lăsară cu nepăsare jos. Flamura prinsă de el ateriză într-o baltă. După ce înălțară flamura lui Carol de Anjou în loc, porniră înapoi prin turn, trăgând flamura lui

Hugh în urma lor. Stindardul cu cruci aurii și flori de crin porni să fluture mândru și sfidător deasupra orașului Acra. Carol de Anjou, cel mai puternic aliat al Templului, deținea acum întregul Outremer. Echilibrul puterii se modificase din nou.

Templul, Acra
20 februarie 1277

Will se uită cum Guillaume de Beaujeu desfășoară harta pe masă. Stând în stânga Marelui Maestru, Zaccaria așeză o cupă grea peste pergament ca să-l fixeze.

– Asta este singura hartă a împrejurimilor ținutului Hijaz și a orașului Mecca pe care a găsit-o Zaccaria. Guillaume arătă înspre marginea din dreapta. Aici e Ula, unde vă veți întâlni cu Kaysan la moschee, așa cum s-a stabilit. Vă veți lăsa ghidul în sat și veți continua drumul spre Mecca alături de șiiți.

Will privi de jur împrejurul mesei, în vreme ce Guillaume continua să vorbească. Zaccaria, Carlo, Alessandro și Francesco aveau chipuri sobre și privirile ațintite asupra hărții, pe care Marele Maestru evidenția puncte de reper. Singurul om care nu se concentra asupra spuselor sale era Robert de Paris. Când Will îi întâlni privirea, Robert îi aruncă o căutătură semnificativă. Will își lăsă ochii în jos.

– Din câte am putut evalua, drumul de la Ula la Mecca ar putea dura două săptămâni, poate chiar mai mult, continuă Guillaume. Nu știm cum intenționează

Kaysan să vă conducă în oraș și sub ce deghizare veți pătrunde acolo, dar trebuie să sperăm că această deghizare va fi suficient de bună ca să păcălească gărzile mameluce care păzesc drumul pelerinilor. A fost aleasă pentru jaf luna dinaintea marelui pelerinaj al sarazinilor pentru că drumurile și orașul vor fi mai liniștite, cu mai puțini negustori și pelerini, mulți alegând să aștepte Hajj-ul. Totodată, alegerea urmărește să genereze un impact mai mare în rândurile oamenilor lor, deoarece pelerinajul și-ar pierde astfel obiectul. Vocea lui Guillaume se îngroșă. Își drese glasul și întinse mâna după cupa așezată pe masă în fața lui. În același timp însă, asta înseamnă că orice grup de oameni care călătoresc pe aceste drumuri vor da naștere la mai multe bănuieli și ar putea deveni subiecții unor controale mai riguroase.

În vreme ce Marele Maestru continua să vorbească, Will se gândi la mesajul pe care îl trimisese de-a lungul coastei. Își spuse că acesta trebuia să ajungă la Cairo în decurs de câteva zile. Păstrând secrete detaliile pentru a nu risca să fie dezvăluite într-o scrisoare obișnuită, Will scrisese mesajul ca să-l reasigure pe Kalawun că planul fusese pus în mișcare și că jaful avea să fie împiedicat. Ascultându-l acum însă pe Marele Maestru, cavalerul simți că îndoielile sale se amplifică și că asigurările date de el erau doar niște vorbe goale în fața încercării care îi aștepta.

Guillaume nu părea să împărtășească aceleași îndoieli. Termină de vorbit și se uită la Zaccaria și la Will.

– Cred, frații mei, în capacitățile voastre de a depăși orice dificultăți ar putea apărea.

Își duse degetul către un cerc mare din partea stângă-jos a hărții, marcat de inscripții arabe. Citindu-le, Will își dădu seama că era vorba de laude aduse lui Allah. Era o descriere a sfântului oraș Mecca. Un cerc cu un punct negru în mijloc indica Marea Moschee și Ka'ba.

– Piatra Neagră este prinsă în zidul templului. Din câte știm, este fixată de o bandă de argint, așa că n-ar trebui să fie prea greu de scos de acolo.

– Vom avea un recipient pentru ea? întrebă Will.

– Pe drumul spre Ula vă veți deghiza din nou, de această dată ca negustori creștini. Veți duce cu voi și provizii. Caii voștri vor căra coșuri închise cu mirodenii. Unul din aceste coșuri e suficient de larg ca să ascundă Piatra. Guillaume se uită la toți, dar privirea lui adăstă cel mai mult asupra lui Will. Acesta observă că Marele Maestru avea ochii obosiți și înfundați în orbite. Aveți întrebări? Când nimeni nu răspunse, Guillaume dădu din cap. Foarte bine. Plecați peste cinci zile. Până atunci, odihniți-vă cât de mult puteți. Vă așteaptă un drum epuizant.

Will, Zaccaria și ceilalți se înclinară și porniră spre ușă.

– Cavaleri, rosti Guillaume în spatele lor. Cei șase oameni se răsuciră pe călcâie și se uitară la el. Sunteți conștienți de ce faceți asta?

Zaccaria aruncă o privire spre Will, lăsându-l pe el să răspundă în numele tuturor.

Will înfruntă privirea întrebătoare a Marelui Maestru.

– Ca să salvăm creștinătatea, domnule.

– Ca să salvăm creștinătatea, rosti Guillaume ca un ecou. Amintiți-vă de asta în călătoria voastră, indiferent cu ce vă veți confrunta. Amintiți-vă de jurămintele voastre față de mine și de Templu. Ridurile de deasupra sprâncenelor lui se accentuară. Domnul fie cu voi toți. Mergeți cu binecuvântarea lui.

Will ieși ultimul din încăpere. Când închise ușa, văzu că Robert îl aștepta pe coridor.

Cavalerul își potrivi pasul cu al lui.

– Trebuie să vorbim.

Will dădu din cap.

– Mergem în camera mea. E aproape vremea cinei. Ar trebui să fie goală.

Merseră împreună prin preceptoriu către dormitoarele cavalerilor. Încăperea pe care Will o împărțea cu patru cavaleri, comandanți la fel ca și el, se găsea la nivelul cel mai de sus și era mai mare decât majoritatea camerelor din zona de dormit. Așa cum sperase Will, dormitorul era pustiu.

Robert se întoarse imediat ce închise ușa.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva. *Cum* de se poate?

Will îl urmări cu privirea în vreme ce Robert se ducea la fereastră. Cavalerul își puse palmele pe pervaz. Obișnuita lui atitudine plină de umor dispăruse. În locul ei apăruse o neliniște pe care el nu o mai văzuse niciodată. Will resimți un sentiment neplăcut

de responsabilitate pentru că își pusese prietenul într-o asemenea postură și se întrebă dacă făcuse cel mai bun lucru.

Fusese ideea lui. A lui și a lui Everard. Planul lor ar fi fost foarte dificil de realizat cu Zaccaria și cu ceilalți sicilieni uitându-se peste umărul lui Will, și de-a dreptul imposibil dacă ar fi fost nevoit să acționeze singur. În cele din urmă, după dezbateri aprinse, îl băgaseră și pe Robert în joc. După ce-i explicaseră cavalerului șocat care sunt intențiile Marelui Maestru și ce anume voiau ei să facă, rămăsese ca Will să-l convingă pe de Beaujeu să-l includă și pe Robert în grupul lor. Nu-i fusese greu. Robert fusese oricum implicat într-o oarecare măsură în întreaga poveste, odată cu capturarea lui Sclavo și cu înmânarea mesajului lui Kaysan, iar Will îi spusese lui de Beaujeu că îl cunoștea pe cavaler de la vârsta de paisprezece ani și că era singurul în care ar fi avut încredere ca să-i păzească spatele.

– Tot nu pricep de ce Marele Maestru vrea să facă așa ceva, continuă Robert. Efectiv, ne-a semnat condamnările la moarte. Dădu din mână înspre fereastră. O condamnare la moarte pentru fiecare creștin din Outremer.

– Crede că e singura cale prin care ne putem salva acum. Will i se alătură lui Robert la fereastră. Știe că Apusul n-ar sprijini o nouă cruciadă dacă nu ar avea un motiv întemeiat. Vechile metode de propagandă nu mai funcționează. Oamenii au nevoie de țeluri mai bine definite cărora să li se ralieze. De Beaujeu vede luarea Pietrei Negre ca pe o răzbunare pentru furtul

Adevăratei Cruci. Crede că și restul Apusului va socoti la fel.

– Chiar crezi că dacă facem asta conducătorii noștri vor lansa o cruciadă?

Will oftă.

– Nu știu. Poate. Datorită poziției sale și a legăturilor cu casa regală franceză, de Beaujeu se bucură de un sprijin important. Știu că a avut discuții cu regele Edward și, bineînțeles, în spatele lui e Carol de Anjou. Acum, că acesta a preluat controlul asupra Outremerului, e posibil să vrea să joace un rol mai activ în eliberarea ținutului de sub dominația mamelucilor. Văzând că Robert începe să clatine din cap, Will îi puse o mână pe umăr. Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să te implic în povestea asta.

Robert se uită la el.

– Am unele ezitări, Will. Tu te-ai gândit luni de-a rândul la asta. Eu n-am avut decât trei zile. Râse scurt. Uite așa, acum îmi văd de treaba mea, singura mea preocupare fiind ce să mănânc la cină, porc sau oaie, iar în secunda următoare mă trezesc trimis la o mie cinci sute de kilometri depărtare prin deșertul ostil ca să fur cea mai sfântă relicvă de sub nasurile dușmanilor noștri, dintr-un oraș în care creștinilor le e interzis să intre. Oftă adânc. Cred că voi alege oaia.

– Ți-aș fi spus din vreme, dar Everard și cu mine am vrut să păstrăm secretul cât mai mult timp. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai bine.

– Înțeleg, dar a trecut vremea ambiguităților. Trebuie să știu totul. Am intrat în joc, sub ordinele Mare-

lui Maestru. Poți începe prin a-mi povesti cum naiba tu și cu Everard ați ajuns să fiți implicați în această... Robert făcu o pauză. În această trădare. Clătină din cap când Will vru să-l întrerupă. Căci asta e. Și vom avea parte de pedeapsa pentru trădare dacă suntem prinși că i-am înșelat încrederea Marelui Maestru. Știu că mai încalc și eu regulile pe ici pe colo, poate că nu spun chiar toate rugăciunile, mai văd o fată prin piață și mă trezesc gândindu-mă la ea în timpul slujbei, îmi tai câte o bucată mai groasă de brânză la cină. Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să nu mă supun unui ordin direct de la superiorii mei, indiferent că eram sau nu de acord cu el. Tu te ridici împotriva Marelui Maestru al Templului și îmi ceri și mie să te ajut.

– Știi care sunt urmările dacă nu facem asta. Ai spus-o tu singur. Moartea tuturor creștinilor din Outremer. Nu-ți pot dezvălui totul, cel puțin nu cum am ajuns eu și Everard să fim implicați. Nu încă. Nu e momentul potrivit și nici nu e important acum. Dar îți pot dezvălui cum vom opri totul.

– Cum?

– Cu o copie a Pietrei.

Robert se încruntă întrebător.

– O copie?

– De când am aflat de planul furtului, Everard a studiat toate textele, toate desenele și toate descrierile posibile, atât pentru Ka'ba, cât și pentru Piatra Neagră. A vorbit cu musulmani care au fost în pelerinaj și care au văzut totul cu ochii lor, sub pretextul că scrie un tratat despre relicve. Will ridică din umeri. După

aceea a fost simplu să găsim o piatră care să se potrivească dimensiunilor. Nu e vorba de ceva foarte mare, astfel încât nu ne va fi prea greu să o ascundem în cursul călătoriei. A fost vopsită cu smoală și lăcuită ca să producă efectul dorit. Se pare că adevărata relicvă seamănă mai mult cu o bucată de sticlă neagră decât cu o piatră.

Lui Robert nu-i venea să-și creadă urechilor?

– O piatră *falsă?*

– Intrăm în Marea Moschee, continuă Will, exact așa cum vrea de Beaujeu. Le voi ordona lui Zaccaria și oamenilor lui să stea de pază în vreme ce tu și cu mine mergem singuri la Ka'ba. Acolo vom pretinde că ne supunem ritualurilor pelerinajului, pe care Everard mi le-a explicat amănunțit, timp în care ar trebui să furăm relicva. Când ne vom întoarce la ceilalți, ei vor crede că am luat Piatra. În realitate, noi îi vom duce lui de Beaujeu o piatră care nu va fi mai sfântă decât o bucată de cuarț de pe plajă.

– Deci Piatra Neagră nu-și va părăsi niciodată locul ei?

– Nici măcar nu o vom atinge.

Robert tăcu câteva clipe.

– Ce se întâmplă dacă nu se declanșează războiul? Nu-și va da seama Marele Maestru că l-am păcălit?

– Cum? replică Will. De ce ar bănui ceva? Va avea Piatra în mâini.

– Ce-l va opri să o utilizeze pentru a strânge trupe, așa cum intenționează?

– Nu poate folosi o relicvă a musulmanilor când, din punctul lor de vedere, el nu deține așa ceva. Poate că vor apărea tensiuni pe termen scurt, dar imediat ce musulmanii vor începe să spună că Piatra este tot în Mecca, el va sfârși prin a părea un neghiob.

– Iar atunci va veni după noi, mormăi Robert.

Will clătină din cap.

– Noi i-am adus Piatra, precum a ordonat. Nu e vina noastră că lucrurile nu au ieșit conform planului. Poate conducătorii din Mecca au fost prea stânjeniți să recunoască faptul că relicva le-a fost furată de sub nas, vom spune noi. Poate că au trecut totul sub tăcere. Poate că au mascat totul. Will oftă adânc. E cel mai bun plan la care ne-am putut gândi și cel care pare să aibă cele mai mari șanse de reușită.

Robert pufni.

– N-aș vrea să aud și despre cel mai prost plan.

– Îi omorâm pe Zaccaria, Carlo, Alessandro și Francesco, după care ne întoarcem cu mâna goală spunând că am fost prinși în timp ce o furam.

Will rostise vorbele cu o asemenea răceală și seriozitate, încât lui Robert nu-i venea să creadă că veneau de la prietenul lui. Se uită fix la Will în tăcere și zări în ochii lui ceva care îl surprinse. Ceva care emana determinare, ba chiar fierbere interioară. Will era profund și personal implicat în poveste, mult mai adânc decât crezuse Robert. Iar asta îl trezi la realitate.

– Înseamnă că nu prea avem de ales.

– Nu, răspunse Will, întorcându-și privirea, fapt care mai disipă din tensiunea acumulată între ei.

Crede-mă, Everard și cu mine am dezbătut problema pe toate fețele, de nenumărate ori. Singurul mod în care putem reuși fără să apelăm la crimă și fără să ne punem în primejdie viețile și pozițiile din cadrul Templului este să-i facem pe toți cei implicați să creadă că am procedat exact așa cum ni s-a ordonat.

– Nu va fi ușor, zise Robert, întorcându-și privirea spre curtea peste care se lăsa seara.

– Nu, fu de acord Will. Dar trebuie să încercăm.

Guillaume nu se grăbi cu strângerea hărții. O rulă la loc încet, netezindu-i toate încrețiturile. Afară se lăsa seara, aruncând umbre în întreaga încăpere. Marele Maestru nu se mai obosi să aprindă lumânările. Ochii lui erau obișnuiți cu întunericul, iar flăcările din inima lui îi ajungeau ca să vadă în jur. Înainte de a rula ultima parte a hărții, privirea lui căzu pe cercul care marca orașul Mecca. Se uită fix la punctul negru din centru, cuprins de o stare de primejdie iminentă.

Era un sentiment care apăruse cu câteva luni în urmă. Fusese prea ocupat ca să îl conștientizeze pe deplin și pusese oboseala și neliniștea resimțite pe seama dificultăților ivite după plecarea regelui Hugh din vara precedentă: mai întâi revoltele, apoi vestea că Hugh a confiscat mai multe proprietăți ale templierilor din Cipru, ca răzbunare. Însă, odată cu instalarea contelui Roger de San Severino pe post de procurator și cu Carol anunțându-și pretenția asupra tronului, o pretenție încă neatacată de susținătorii lui Hugh sau de Înalta Curte, Guillaume crezuse că motivele de

nelinişte se vor mai fi potolit. În loc de asta, senzaţiile deveniseră tot mai puternice, şi cum singurul lucru asupra căruia îşi focaliza acum atenţia era furtul Pietrei, într-un târziu ajunsese să îşi dea seama care era adevărata cauză.

Era vorba de furtul în sine.

La început, convingerile lui fuseseră de neclintit. Credea cu tărie că face ce era mai bine pentru creştinătate, spre deosebire de familia Vitturi şi de ceilalţi negustori, care intraseră în joc pentru a-şi creşte profiturile personale. Continua să creadă în justeţea cauzei lui. Ceva însă se schimbase. La început bine îngropată, îndoiala începuse să se ridice la suprafaţă ca o epavă care este aruncată pe ţărm de o furtună. Cu fiecare lună care trecea fără ca să primească veşti din Apus, situaţia devenea mai limpede, mai profundă, până ce ajunsese să i se dezvăluie în întregime în faţa ochilor, inconfundabilă şi sinistră. Nu primise niciun mesaj de la regele Edward privind vreo agitaţie pe şantierele de construcţii navale, nici de la papă referitor la emisarii trimişi prin pieţele publice ca să predice oamenilor despre cauza războiului sfânt, şi nici de la Carol promiţându-i trupe şi arme. Niciun cuvânt măcar de la propriul său ordin, nimic despre corăbii în construcţie pe şantierele din La Rochelle. Îl înconjurau doar tăcerea şi propriile gânduri pesimiste. Fără o nouă cruciadă, nimeni nu putea spera să înfrângă o forţă musulmană unită. Fără o cruciadă, erau condamnaţi.

Guillaume se forţă să îşi ia privirea de la hartă, pe care o rulă brusc şi o legă cu o sfoară. Se duse la

fereastră și se prinse cu mâinile de pervaz, simțind briza serii cum îl inundă, răcoroasă și calmantă. Cu patru zile în urmă Angelo Vitturi venise la el, vrând să știe dacă era totul aranjat. Guillaume își ascunsese temerile față de venețian. Acum trebuia să le ascundă față de el însuși. Trebuia să nu se abată de la convingerile sale. Trebuia să se încreadă în sine și în Dumnezeu. Știuse că o asemenea acțiune este periculoasă, ba chiar nesăbuită. Dar și lipsa de acțiune ar fi fost la fel de periculoasă. Cel puțin, așa aveau o șansă. Nicio veste nu însemna neapărat că oamenii care promiseseră să ajute Țara Sfântă își încălcaseră promisiunile. Trebuia să aibă credință.

Guillaume se întoarse de la fereastră și privi tapiseria mare de pe peretele apartamentului său. Ochii i se opriră asupra Hristosului din mătase albă care atârna pe cruce, cu capul plecat, cu mâinile și cu picioarele pironite de lemn.

– Ai eșuat o dată, murmură Guillaume. Ai eșuat și ai fost mântuit.

Lăsându-se în genunchi în fața tapiseriei, Guillaume își împreună mâinile, lipindu-și palmele una de alta cât de tare putu, ca și cum astfel ar fi făcut ca rugăciunile lui să fie mai puternice și mai sigure. Rămase așa vreme îndelungată, înconjurat de întunericul care se adâncea pe măsură ce focul din cămin se stingea.

25

Docurile, Acra
25 februarie 1277

– Nu eşti cu adevărat aici, nu-i aşa?

Vocea îi întrerupse şirul gândurilor. Will se întoarse, surprins de întrebare, şi zări resemnarea de pe chipul lui Elwen.

Şedeau alături pe una din băncile de piatră de lângă clădirea vămii. Ochii le erau deranjaţi de lumina puternică a soarelui de dimineaţă. Apa din port era de un verde lucitor, iar valurile îndepărtate care se spărgeau de digul vestic aveau coame aurii. În jurul lor, muncitorii de pe doc şi pescarii îşi vedeau zgomotoşi de treburile lor zilnice. Cu atenţia concentrată în întregime asupra lui însuşi, Will abia dacă îi observa.

Luă mâna lui Elwen, strângând-o tare.

– Sunt aici, te asigur. Sunt doar preocupat.

– Te gândeşti la Arabia?

Will nu rată anxietatea din tonul lui Elwen.

– Drumul în sine va fi suficient de greu, fără ceea ce avem de făcut la sfârșitul lui. Privirea lui redeveni distantă și se încruntă. Atâtea lucruri ar putea merge prost...

– Nu spune asta, Will, rosti ea încetișor. Te rog.

Cavalerul se uită la ea.

– Poate că n-ar trebui să spun nimic.

Sunase mai aspru decât intenționase.

– Nu mă poți învinovăți că sunt îngrijorată, replică Elwen, trăgându-și mâna. Cât despre spus, abia dacă mi-ai povestit câte ceva. Și, oricum, nu de curând.

– Pentru că atunci când o fac mereu te superi, iar eu nu vreau să te implic în asta. Îi căută privirea și când văzu că ea nu se uită la el îi puse cu blândețe un deget pe obraz și îi întoarse fața încet spre el. Știi unde plec și de ce. N-ai nevoie de detalii.

Elwen privi peste apă la șirurile de bărci care se legănau ca niște bețivani bătrâni. Nu-i mărturisise nimic lui Will, dar în realitate a ști puțin era mai rău decât a nu ști nimic. Era ca și cum ar fi încercat să privească afară pe un geam murdar, frustrată că nu poate zări imaginea întreagă.

Will își mușcă buza, apoi își întinse picioarele.

– Deci, rosti el, încercând să pară fără griji, ce o să faci următoarele săptămâni? Târgul de Paște se apropie cu repeziciune. Cred că Andreas te va ține ocupată.

Elwen dădu scurt din cap.

Will ezită, apoi se hotărî să întrebe:

– Crezi că o să te vezi cu Garin?

Elwen își simți obrajii inundați de un val de sânge fierbinte. Își întoarse fața, prefăcându-se că se uită la pescarii care trăgeau acum plasa plină de pește în barcă, încercând astfel să-și ascundă roșeața.

– Dacă ne vom întâlni din întâmplare, atunci presupun că da.

– Sau dacă el vine acasă?

Elwen se întoarse rapid.

– Acasă?

– Mi-a spus Catarina, cu ceva vreme în urmă, replică Will încet, observând cum se colorau obrajii ei și temându-se de semnificația acelui fapt. M-a întrebat cine e.

Inima lui Elwen o luase razna atât de tare, încât ea se temu ca Will să nu i-o simtă de la distanță. Se chinui să-și amintească toate ocaziile când fusese căutată de Garin. Ultima dată venise cu o săptămână în urmă, ca să-i aducă o carte, un roman pe care ea dorise să-l citească. Uitase de tot de acea carte, așa că surpriza pe care i-o făcuse Garin fusese mare. Stătuseră pe treaptă în umbra răcoroasă a casei și discutaseră. El o făcuse să râdă, iar ea se trezise că se deschide față de el în moduri în care nu o făcea față de mulți alții. Și totul din pricină că el știa de existența Anima Templi, iar ea putea vorbi liber cu el despre grijile ei legate de Will. Garin înțelegea și simpatiza cu ea, o făcea să se simtă mai puțin singură. Cel puțin așa se justificase Elwen în fața propriei conștiințe.

Will continua să o privească.

– Nu ți-am spus pentru că știam că o să te superi, zise Elwen după o lungă pauză. Ridică din umeri. Niciodată nu l-am invitat eu. Ce pot face dacă mă caută?

– I-ai putea spune să te lase în pace.

– Nu. Elwen se ridică. Nu ai dreptul să-mi spui pe cine pot să văd și pe cine nu când eu nu am nimic de spus în viața ta. Voi vorbi cu cine vreau, inclusiv cu Garin de Lyon.

Will se ridică și el și se postă în fața ei.

– Nu e persoana în care să te încrezi, Elwen. Eu nu am încredere în el.

– Eu am, replică ea simplu.

– De ce? vru Will să afle. Credeam că îl urăști pentru ceea ce ne-a făcut în Paris. Ce s-a schimbat?

– El. Elwen se uită urât la el, în vreme ce Will își dădu ochii peste cap. Garin mi-a explicat de ce a făcut ceea ce a făcut, Will. Nu-l învinovățesc. Mi-a fost prieten bun recent, când...

Se opri, dar era prea târziu.

Will dădu amărât din cap.

– Când eu n-am fost.

– Putem să trecem peste asta? murmură Elwen. Mâine pleci. Se uită în ochii lui. Nu vreau să ne certăm. Nu acum.

– Nici eu, replică Will. O luă iarăși de mână. Hai să ne întoarcem.

Elwen se lăsă dusă de mână de-a lungul docului. Mergea amețită alături de Will. Amândoi erau tăcuți, duși pe gânduri.

Vara precedentă, când se întorsese din Cairo, Will cedase cererilor ei furioase și recunoscuse că o mințise. Vorbise deschis despre munca lui din cadrul Templului și despre motivele pentru care îi ascunsese totul, adică, exact așa cum sugerase Garin, pentru siguranța ei. Îi explicase de ce intenționase să-l asasineze pe sultanul Baybars după moartea tatălui lui și, în cele din urmă, incapabilă să mai suporte durerea sau vinovăția lui, ea îl iertase.

În următoarele câteva luni, situația dintre ei devenise mai bună decât fusese de-a lungul anilor, poate mai bună decât fusese vreodată. El o vizita mai des și era mai atent, aducându-i diverse daruri: flori sălbatice din grădinile preceptoriului; un vas de miere groasă, chihlimbarie, cumpărat de la magazin, pe care îl împărțiseră servindu-se unul de degetele celuilalt până ce aproape li se făcuse greață. În acele ultime zile de vară, Elwen simțise că aparține cuiva, așa cum nu simțise niciodată, o încercuire caldă de iubire care rămânea intactă și atunci când erau departe unul de altul. Însă, odată cu toamna și mai ales cu venirea sfârșitului de an, senzația începuse să scadă în intensitate.

În ultimele luni, vizitele lui deveniseră mai scurte și mai rare, iar Will era tot mai distrat. Elwen își spusese că munca lui pentru Everard și pentru Anima Templi era mai importantă, că el trebuia să se concentreze pe împiedicarea a ceea ce s-ar fi putut dovedi un război teribil, iar odată ce toate aceste lucruri aveau să se termine, el avea să se întoarcă la ea. Cu toate astea, nu se putea păcăli singură, după cum nu putea

nega prăpastia care se căsca între ei. În cele din urmă ajunsese, după chinuri sfâșietoare, la concluzia dură că ea avea să fie mereu mai prejos de datorie, că pericolul de acum sau criza de mai încolo avea să fie urmată de altceva care să-l despartă pe Will de ea. Ea i se dăruise lui. Însă el se dăruise unui scop mai mare. Will avea nevoie să fie eroul. Avea nevoie să salveze lumea ca să simtă că face parte din ea. Câtă vreme Elwen era în siguranță și protejată în Acra, el era liniștit. Nu-și dădea seama că și ea avea nevoie de salvare. Sau își dădea seama, cu toate că era greu de recunoscut așa ceva, dar alegea să ignore totul pentru că salvarea lumii însemna să primească recunoașterea celor din jur. Salvarea ei ar fi însemnat excludere.

În loc să se înfurie sau să se supere pe măsură ce el se retrăgea și devenea mai distant, Elwen începuse la rândul ei să se distanțeze.

Primul semn al acestei detașări apăruse ca un șoc. Se întâmplase chiar după slujba de Crăciun, când Andreas era plecat la Damasc ca să cumpere mătăsuri. Will venise la depozit. Se certaseră dintr-un motiv minor, pe care ea nu și-l mai amintea, apoi se iertaseră reciproc și făcuseră dragoste. În vreme ce Elwen stătea sub el, cu spatele lipit de podeaua rece, în mintea ei apăru imaginea lui Garin. Totul fusese atât de neașteptat, încât deschisese ochii. Probabil că surpriza i se întipărise pe chip, întrucât Will încetinise ritmul și o privise cercetător. Ea zâmbise și își înfipsese unghiile în ceafa lui, trăgându-l spre ea și sărutându-l până

ce el își regăsise ritmul. Însă întâmplarea o neliniștise profund.

După aceea, când se întâlnise cu Garin, simțise că roșește și ceva începu să-i fluture în stomac. Păstră totul secret, ca pe o perlă sau o monedă magică, o comoară într-un cufăr a cărui cheie o avea doar ea. Din când în când deschidea cufărul și privea înăuntru, iar ceea ce vedea îi făcea plăcere. Însă nu credea că altcineva mai observase schimbarea ei. Iar Will ar fi fost ultimul care să o remarce.

Se uită la el în vreme ce mergea alături de ea, cu privirea îndreptată asupra celor din jur. Oare știa? Sau era pur și simplu vorba de faptul că nu avea încredere în Garin, așa cum susținuse el? Până acum se iertase singură definind interesul ei drept curiozitate nevinovată, însă, confruntată cu posibilitatea de a fi descoperită, propriile ei scuturi de apărare îi demonstraseră cât de important devenise acel secret. Se simțea ca sfâșiată în două. O jumătate din ea iubea nemăsurat bărbatul de lângă ea, a cărui mână era caldă și fermă peste mâna ei. Această jumătate se simțea nenorocită la gândul pericolului pe care el avea să îl înfrunte în curând și voia cu disperare să se atârne de el, să îl împiedice să plece. Cealaltă jumătate era rece și singuratică, spunându-i că el alesese și că ea n-avea să găsească niciodată ce voia acolo, în afară doar de mai multă suferință. Aceasta era jumătatea care deschisese cufărul.

Se treziră prea curând stând în fața casei lui Andreas. El o sărută de rămas-bun, spunându-i să nu-și

facă griji. În vreme ce Will porni mai departe pe stradă, o siluetă singuratică în mantia lui neagră, mergând cu un pas hotărât care îl îndepărta de ea, Elwen se trezi inundată de senzația cumplită că n-avea să-l mai vadă niciodată. Iar durerea și ușurarea care se înfruntau în interiorul ei la acel gând erau de nesuportat.

Citadela, Cairo
25 februarie 1277

De pe o pasarelă acoperită care se întindea între două turnuri, o siluetă gheboșată urmărea armata mamelucă în vreme ce efectua ultimele pregătiri. Chipul lui Khadir se transformase într-o mască feroce a disprețului, în vreme ce el cerceta cu privirea adunarea de oameni de dedesubt. Avangarda, condusă de Bahri, avea să plece prima, împreună cu regimentul Mansuriyya al lui Kalawun și alte două regimente. Mijlocul și ariergarda, care avea să se pună în mișcare mai târziu în cursul zilei, erau compuse din alte două regimente de mameluci, împreună cu sclavii și cu servitorii care aveau să însoțească armata în lungul ei marș spre nord, asta însemna opt mii de oameni. Imaginea oferită era impresionantă. Însă toate astea nu îl făceau pe Khadir decât să disprețuiască totul și mai abitir, căci știa că nu creștinii din Palestina aveau să simtă puterea săbiilor de oțel pe trupurile lor.

Trecuseră șaptesprezece ani de când îl urmărise pe Baybars cum lichidează necredincioșii care le

infestaseră pământurile. Stăpânul lui fusese atât de aproape de a-i distruge pe franci pentru totdeauna, încât Khadir nu putea pricepe de ce Baybars se uitase în altă parte pentru noi cuceriri. Însă nu era vina stăpânului. Nu. Era vina celor care îl deturnaseră, devi-indu-l de la adevărata cale. Sămânța putreziciunii fusese plantată prin moartea lui Omar și se împrăștiase ca un cancer galopant prin influența lui Kalawun. Era încă timp ca Baybars să-și împlinească destinul. Nu avea nevoie decât de un tratament pentru boala care îl năpădise, iar Khadir credea că descoperise acest tratament.

Nasir trăia. După ce asasinii aveau să-și primească banii, Nasir avea să se întoarcă, iar dacă obținuse numele celor responsabili de moartea lui Omar, Baybars și-ar fi putut îndeplini răzbunarea. Odată ce Baybars avea să simtă iarăși sânge de creștin pe mâini, în el avea să se redeștepte vechea pasiune, iar atunci avea să înceapă sfârșitul francilor. Ăsta era unul din tratamente. Celălalt, destinat lui Kalawun, era mult mai simplu.

De la moartea Aishei, comandantul devenise umbra lui Khadir, plătind spioni care să-l urmărească și să-i cerceteze casa din oraș. Pe bătrân nu-l deranjau bănuielile lui Kalawun legate de implicarea lui în moartea Aishei, ba chiar resimțea satisfacție din faptul că Kalawun *știa* că el e responsabil, dar nu putea dovedi nimic. Se bucura de disperarea tăcută a comandantului. Însă îl deranjau cercetările pe care Kalawun părea să le efectueze în privința trecutului său. Nu prea știa

ce anume spera comandantul să descopere acolo, dar povestea îl irita.

Khadir se uită de sus la soldați. Privirea lui afectată de cataractă se plimbă alene peste capetele trupelor din regimentul Mansuriyya. Nu-l zărea și pe Kalawun acolo, dar îi văzu pe cei doi băieți ai comandantului, Ali și Khalil, călare și îmbrăcați în haine noi de un albastru regal. În vârstă de cincisprezece și treisprezece ani, băieții nu aveau să ia parte la bătălii, dar aveau să meargă alături de forța principală până în Alep, de unde cavaleria, condusă de Baybars, avea să pătrundă în Anatolia ca să se confrunte cu mongolii. O mișcare de la intrarea principală în palat atrase atenția lui Khadir. Acompaniat de sunete de goarnă și flancat de ofițeri Bahri, Baybars ieșea pe porți, arătând magnific în echipament de luptă. Capul îi era acoperit cu un turban negru, mărginit de o bandă aurie, iar cămașa lungă de zale sclipea în vreme ce sultanul se îndrepta spre armăsarul lui negru cu scările aurii. La oarecare distanță în urma lui Baybars venea Baraka Khan, cu o față gânditoare și imposibil de citit. Khadir fusese mulțumit atunci când Baybars îi îngăduise fiului său să îl însoțească în campania militară. Era un semn că relațiile dintre cei doi începeau în sfârșit să se îmbunătățească. Pe chipul lui Khadir apăru un rânjet de mândrie când îl văzu pe Baraka urcând în șa alături de războinicii Bahri. În ultimul an, băiatul devenise cu adevărat bărbat, iar Khadir nu avea nicio îndoială că toate eforturile lui de a-l atrage pe prinț de partea lui aveau să fie răsplătite după urcarea acestuia pe tron.

Observând că armata e pregătită de plecare, Khadir porni în grabă pe pasarelă și apoi pe treptele turnului în jos. Tocmai se pregătea să intre pe coridorul dinspre poarta principală când auzi niște voci șoptite în fața lui. Trecu de un colț și îi văzu pe Kalawun și pe Ishandiyar. Kalawun era echipat de bătălie, dar Ishandiyar, al cărui regiment avea să rămână în Cairo, era îmbrăcat cu haine lejere. Ambii stăteau cu spatele la Khadir și erau apropiați unul de altul. Khadir se dădu un pas în spate, ca să nu fie văzut.

– Ai spus că a promis să oprească asta, amir? se auzi vocea lui Ishandiyar.

– Chestiunea e prea serioasă ca să se bazeze doar pe o promisiune, răspunse Kalawun. Oricâtă încredere aș avea în el, nu e unul dintre noi.

Afară, goarnele începură să sune plecarea armatei, astfel că vocile celor doi nu se mai auziră. Vag, printre sunetele alămurilor, Khadir distinse pași depărtându-se. Privi pe după colțul unde se ascunsese și îl văzu pe Ishandiyar ieșind printr-o ușă. Kalawun ajunsese la capătul coridorului și dispăruse în curtea imensă, luminată de soare. Cu sprâncenele încruntate de mirare, Khadir goni pe coridor și ieși în curte ca să-și ocupe locul în avangardă. Baybars îl salută cu răceală din cap în vreme ce bătrânul fu ajutat de către un paj să urce pe o iapă. Picioarele lui scârnave abia dacă puteau cuprinde trupul masiv al animalului. Khadir se înclină maiestuos înspre stăpânul său, apoi inspectă cu privirea mulțimea după Kalawun, întrebându-se ce mai urzea șobolanul. Orice ar fi fost, nu avea nicio

importanță. În vreme ce marea poartă al-Mudarraj se deschidea impresionantă și primele rânduri ale armatei mameluce începeau să iasă, Khadir își coborî mâna spre punga de mătase care îi atârna de centură. Întunericul din pungă ascundea o adevărată colecție de monede, mici cranii de animale și plante uscate, precum și păpușa de cârpe cu secretul ei letal. Khadir avea să aibă grijă ca tatăl să își urmeze fiica în iad. Dacă nu se ivea altceva, atunci această campanie în nord avea să-i aducă această satisfacție.

26

Palatul Regal, Acra
26 februarie 1277

Cu capul plecat, Elwen străbătea coridoarele palatului. După ce își petrecuse cea mai mare parte a adolescenței în slujba casei regale franceze, Elwen știa prea bine cum să treacă neobservată într-un astfel de loc. Ca servitor erai invizibil. Crezuse că va întâmpina mai multe dificultăți la intrarea în palat, dar gărzile cu aspect morocănos de la porți nici măcar nu-i aruncaseră vreo privire în vreme ce ea intrase ca o umbră în spatele a două femei bine îmbrăcate. Elwen numără ușile în lumina slabă dinăuntru. Simțea miros de plante arse. Respira cu greutate și își simțea obrajii în flăcări. O voce interioară se împotrivea la ceea ce făcea ea. Numai că Elwen ajunsese la a noua ușă și nu mai știa cum să se întoarcă. Nici nu voia asta. Era

mânată de dorința de sfidare născută din mânie și frustrare. Însă, mai mult decât atât, era vorba de nevoie.

Întinse mâna și își strânse pumnul ca să bată, dar încremeni când auzi voci de cealaltă parte, apropiindu-se de ea. Plecă imediat de acolo, mai departe pe coridor. Ușa se deschise în spatele ei și pe ea năvăli un val de arome.

– Chestia asta ar fi bine să meargă, se auzi o voce aspră care i se părea ciudat de familiară lui Elwen, chiar dacă nu putea să spună cui îi aparținea. Stăpânul nostru se bazează pe noi. Dacă nu îl ajutăm, va pierde pământurile astea.

– Va merge, rosti o a doua voce.

Era Garin.

Elwen riscă să arunce o privire peste umăr și zări un bărbat solid îmbrăcat în haine în culorile gărzilor palatului îndepărtându-se cu pas apăsat pe coridor. Garin stătea în picioare, cu spatele la ea, urmărindu-l pe individ. Când se întoarse ca să intre din nou în cameră, privirea lui căzu asupra ei.

Expresia de iritare de pe chip i se transformă brusc într-una de imensă surpriză.

– Doamne! Garin se uită de-a lungul coridorului pe unde dispăruse individul, apoi spre Elwen, care stătea încremenită locului. Se duse la ea și o prinse de braț, după care o trase cu fermitate în camera lui. Ce cauți aici? Tonul lui era poruncitor, iar forța cu care îi prinsese brațul era dureroasă.

– Îmi cer scuze, răspunse Elwen, în vreme ce el închidea ușa. Eu... Se întoarse spre el, cu o privire disperată. Aveam nevoie de un prieten.

Garin continua să pară surprins, ba chiar temător. Auzind acele cuvinte însă, duritatea cu care o trăsese pe Elwen în cameră păru să dispară ca prin farmec.

– Ce e? întrebă el, punându-și palmele pe umerii ei, cu mai multă blândețe acum.

La gestul liniștitor, Elwen simți cum îi dispare orice încordare.

– Will a plecat, rosti ea printre suspine.

– La Mecca?

Elwen dădu din cap. Își duse mâinile la față, încercând în zadar să-și mascheze nefericirea. Garin o îmbrățișă și o trase spre el. Elwen simți încordarea din mușchii lui și forța corpului său. Tunica neagră de in pe care o purta Garin mirosea puternic. Dincolo de asta se simțea miros de transpirație, dar cu o dulceață care nu o făcea neplăcută.

– Când a plecat?

– Ieri, murmură ea, cu vocea înfundată de pieptul lui.

Garin începu să se gândească cu febrilitate. Doar o zi avans. Îl putea ajunge din urmă pe Will cu ușurință. Era încă devreme. Dacă ghidul lor ar fi fost dispus, puteau pleca din acea seară, cel mult a doua zi în zori. Garin se asigurase că Bertrand și ceilalți erau gata de mai bine de două săptămâni. Proviziile erau strânse și caii echipați. Cu atâtea evenimente care aveau loc la palat, organizarea se dovedise simplă. Singurul lucru

care îl îngrijorase era modul în care va afla de momentul plecării lui Will. Crezuse că va trebui să se ducă la Elwen. Cu siguranță nu se așteptase să vină ea la el. Răsuflă ușurat, gândindu-se cât de aproape fusese ca întregul plan să se ducă pe apa sâmbetei. Acum însă totul părea în regulă; era imposibil ca Elwen să-l fi recunoscut pe Bertrand.

Garin se gândi la scrisoarea lui Edward, în care regele îi cerea să obțină fonduri de la Anima Templi. Îi ignorase ordinul, vrând să nu se pună în calea lui Will, în vreme ce el punea la cale furtul Pietrei. Încrederea în faptul că îi putea livra lui Edward mult mai mult decât niște aur îl împiedicase să-și facă griji legate de nesupunerea lui. Acum însă, după surpriza venirii lui Elwen, simțea primele îndoieli. Dacă eșua? Cum s-ar fi putut întoarce la Edward cu mâinile goale?

– Nu-ți face griji, rosti el, atât pentru sine, cât și pentru Elwen, mângâindu-i distrat părul și trecând în revistă aranjamentele făcute pentru călătorie. Will nu va fi plecat multă vreme.

– N-ai de unde să știi. Elwen își înălță capul de pe pieptul lui. Știi ce are de gând să facă. Dacă fură Piatra, ar putea fi ucis.

– Îl cunosc pe Will, rosti Garin, schițând un zâmbet în vreme ce ștergea o lacrimă de pe obrazul lui Elwen cu degetul mare. Se pricepe la ceea ce face. O să fie bine.

– Nu încerca să mă duci cu vorba, murmură ea, desprinzându-se de el și depărtându-se.

Își încrucișă brațele la piept. Părea slabă și înaltă în rochia ei albă, strânsă în talie cu o curea împletită în roșu și auriu. În lumina difuză care pătrundea prin draperii, obrajii ei parcă erau mai ascuțiți, mai bine definiți ca de obicei, iar contururile gurii semănau cu curbele netezi și îngemănate ale unui arc. Privirea ei inspectă dezordinea din camera lui: cupe de vin aruncate pe jos, haine lăsate peste tot, o cădelniță înnegrită pe masă, cearșafuri boțite pe pat. Când ea se întoarse spre el, Garin avu impresia că Elwen devine brusc pierdută și rebelă.

– N-ar trebui să mă aflu aici, zise ea.

– Ba da, replică el pe un ton blând. Haide, bea niște vin.

Garin se duse la masă. Picioarele lui goale nu scoteau niciun sunet pe covor. Luă o cupă și turnă vin în ea, vărsând puțin peste margine.

Elwen se duse să ia cupa. Degetele ei le atinseră pe ale lui. Făcu ochii mari din pricina contactului intim. Garin avea piele moale. Elwen uitase cum e. Brusc încurajată, își puse mâna peste mâna lui, strângând din degete. Ridicându-se pe vârfuri, gura ei căută gura lui. Buzele i se deschiseră.

Ale lui rămaseră închise.

Elwen rămase lipită de Garin câteva secunde, simțind cum el devine rigid, apoi se depărtă cât putu de repede, ca și cum ar fi fost înțepată. Observă starea lui de șoc și simți rușinea colorându-i obrajii. Deschise gura să spună ceva. În acea clipă expresia lui Garin se schimbă. Lăsă cana cu vin să cadă pe jos, pătând

covorul în rubiniu, și-i cuprinse fața în mâini. O prinse bine și gura lui începu să o caute pe a ei. Lacom, o sărută cu pasiune și ferocitate, așa cum Will nu o făcuse niciodată, iar dorința ei, brusc stinsă, se aprinse la loc ca o vâlvătaie.

Continuând să-i țină fața în mâini și să o sărute, Garin o împinse pe Elwen înapoi. Picioarele lor se împiedicară în hainele împrăștiate și se loviră de cupele goale de vin, trimițându-le cât colo pe podea. În doar câțiva pași, ajunseră la pat. Garin o împinse în jos pe saltea și întinse o mână pe pat ca să nu cadă deasupra ei și să o strivească. Cu mâna liberă, îi smulse boneta, lăsând părul să se elibereze de acoperământul apretat și nepătat și să își dezvăluie întreaga frumusețe aurie. Își luă buzele de pe buzele ei câteva clipe ca să se uite la coama lui Elwen și își dădu seama că părul ei nu era doar auriu. Lumina care se strecura printre draperii făcea șuvițele de păr să lucească, dându-le nuanțe de arămiu, chihlimbariu și chiar violet. Era surprins că nu observase asta până atunci, dar își dădu seama că n-o mai văzuse fără bonetă pe cap. Elwen se uita la el, cu privirea ei de un verde-intens. Buzele ei erau roșii acolo unde el o mușcase, iar pieptul i se ridica și cobora ca un val. Proptindu-se în cot, Garin își puse un deget pe bărbia ei și îl coborî pe gât înspre marginea rochiei. Se întrebă ce alte delicii erau ascunse acolo și nu se putu împiedica să nu rânjească în vreme ce mâna lui se duse nerăbdătoare spre mijlocul lui Elwen și spre cureaua care ținea rochia strâns legată.

Elwen închise ochii în vreme ce Garin începu lupta cu nodurile curelei. În mintea ei apăru imaginea lui Will acuzând-o că îl înșală, dar Elwen respinse acea imagine fără milă, ba chiar cu furie. Will nu era acolo. Se dusese să salveze lumea. O, cât de ironic se dovedea acum acel pandant pe care i-l dăduse. Cât de bine își juca el rolul de sfânt, dar acum ea avea să-și joace rolul ei: de muritoare și păcătoasă. Ea voia ce era pământesc; lucruri pe care le putea ține și le putea atinge. Will voia un ideal. Îl admira pentru asta și îl iubea. Dar iubirea cerea mai mult decât atât. Elwen nu voia să se afle în umbra restului lumii, întotdeauna amanta și niciodată soția. Iubirea însemna foc, era fizică și pretindea predare completă. Iar acum ea așa ceva voia.

Odată ce nodurile fură desfăcute, rochia ieși de pe corpul ei precum coaja de pe un fruct. Pe dedesubt Elwen purta lenjerie albă și simplă. Garin se ridică în capul oaselor pe pat, alături de ea. Își simțea gâtul uscat. Elwen îl urmări din nou cum el întinde mâna în jos și ridică lenjeria. Se înfioră când aerul atinse pielea ei goală și își puse brațele deasupra capului, permițându-i lui Garin să o dezbrace. Garin îi privi goliciunea: brațele cu pielea ca de găină din pricina răcorii, un cerc de alunițe palide pe o coapsă, curba și umflătura sânilor, sfârcurile roz și ieșite în afară. Se aplecă peste ea și prinse unul din sfârcuri în gură. Auzi un șuierat dinspre Elwen când dinții mușcară ușor bobița de carne. Elwen ridică palmele și le prinse în părul lui.

– Te vreau, rosti ea, cu o voce încordată. Te *vreau*.

Gura lui Garin se îndepărtă de sfârc, lăsându-l lucitor. Își trase cu furie tunica peste cap și își defăcu rapid șireturile de la izmene. Apoi se așeză iarăși deasupra ei, după care o pătrunse. Se simți prins complet de ființa ei. Picioarele lui Elwen se ridicară peste șoldurile lui și Garin o pătrunse mai adânc, abia auzind că ea țipa. În vreme ce trupul se abandona senzațiilor și ochii i se închideau, mintea lui Garin fu inundată cu un șuvoi de imagini.

O văzu pe Elwen la treisprezece ani, îngenuncheată alături de cadavrul unchiului ei, Owein, pe docul din Honfleur. Urletele ei sfâșiau noaptea, iar când își ridică mâinile la față, palmele îi erau pline de sânge. Văzu mercenarii în haine negre trimiși de Edward ca să pună mâna pe bijuteriile păzite de cavaleri. Misiunea lor eșuase, dar nu fără un preț. Iar sângele de pe mâinile lui Elwen se găsea acum pe mâinile lui. Căci el fusese cel care îi trădase pe cavaleri și oferise informațiile necesare atacului. Iar chipurile unchiului ei mort și al unchiului lui mort se holbau acum la el, albe ca niște fantome, acuzându-l. Garin o văzu pe Elwen ca femeie, stând alături de Will în grădina de la piață, ea cu fața tristă și trasă, deloc favorizată de soarele care îi lumina nemilos trăsăturile. O văzu pe alee cu Bertrand și Amaury, când groaza i se transformase în ușurare atunci când se întorsese și îl văzuse pe el. Apoi, în sfârșit, deschise ochii și o văzu sub el, cu pielea înroșită, cu buzele desfăcute, cu degetele înfipte în spatele lui. Garin o privi drept în ochi până ce se eliberă înăuntrul ei și rămase nemișcat.

Fără să se îndepărteze de ea, simți cum amețeala familiară îl cuprinde cu căldură. Simți pieptul lui Elwen tresărind sub el. Se ridică în mâini auzind o respirație întretăiată crezând că Elwen râde. Capul ei stătea întors într-o parte, iar șuvițele de păr îi atârnau inerte pe obraz. Respirația întretăiată se auzi din nou. Garin schiță un zâmbet, întrebându-se ce era de râs, și îi dădu părul la o parte ca să vadă. Elwen nu se mișcă la atingerea lui. Avea ochii deschiși, iar din ei curgeau lacrimi.

Drumul spre Mecca, Arabia
14 aprilie 1277

În depărtare atârna suspendată o dâră subțire de fum, ca un semn alb de exclamare deasupra următorului punct de civilizație. Pentru grupul de șaisprezece oameni de pe drum însă, acel punct reprezenta unul de pericol. Discuțiile laconice dintre ei încetară cu desăvârșire și toți simțiră tensiunea intensificându-se. În scurt timp, nu se mai puteau auzi decât zgomotele de pași și de copite înaintând pe nisipul zgrunțuros și cel al bețelor cu care cei doi oameni din fruntea convoiului loveau solul ca să alunge șerpii și scorpionii. Aerul era încins și fiecare nouă respirație usca și mai tare gurile și gâtlejurile, ca și cum deșertul încerca să pătrundă în trupurile oamenilor, să-i integreze în ființa lui.

Clătinat dintr-o parte în alta pe unul din locurile șeii de lemn care încingea spinarea cămilei, Will se îmbărbătă singur. Avea să fie al zecelea post de pază

pe lângă care trecuseră de cincisprezece zile încoace, însă numărul mic al acestora nu micșora senzația de neliniște care se cuibărea în sufletul lui de fiecare dată când se apropiau de unul. Pe spinare începu să-i curgă un pârâu proaspăt de transpirație, care îi udă tunica neagră pe care o purta sub burka neagră și largă, îmbrăcămintea tipică a femeilor musulmane care le acoperea în întregime trupul și fața, cu excepția ochilor. Will prinse privirea lui Robert. La fel de înțolit și de mascat, cavalerul se hurduca pe șa de cealaltă parte a cămilei. Șaua de lemn avea un baldachin cu o pânză care flutura deasupra capetelor lor ca să țină arșița la distanță. Robert dădu din cap, apoi își plecă privirea.

Fusese o călătorie dură, resimțită cel mai tare de Zaccaria și Alessandro, singurii doi templieri care mergeau pe jos. După ce ajunseseră în Ula fără probleme deosebite, cei șase cavaleri se duseseră la moschee, așa cum li se spunea în mesaj. Acolo rostiseră numele lui Kaysan și fuseseră duși la aceeași casă unde fuseseră ținuți captivi cu un an în urmă. Li se acordase o noapte de odihnă, apoi plecaseră iarăși la drum, după ce caii lor fuseseră înlocuiți cu cămile și ei se dezbrăcaseră de hainele de negustori. Zaccaria și Alessandro primiseră haine de bărbați și fuseseră obligați să meargă pe jos alături de Kaysan și de șiiți, conducând de căpăstru cămilele care cărau provizii și pe ceilalți cavaleri, deghizați ca soții ale bărbaților. Mamelucii erau obișnuiți să vadă musulmani cu piele de diverse nuanțe. Ei înșiși erau originari din multe regiuni ale lumii. Când văzuse ce deghizări le fuseseră pregătite,

Will se îndoise de eficiența lor. Până atunci însă, totul decursese bine.

Puteau simți mirosul de fum acum. În zare apăru un grup de colibe, mai multe siluete neclare, deformate de aburii căldurii emanate de sol, forfotind printre ele. Când convoiul se apropie de postul de pază, patru soldați mameluci le ieșiră în întâmpinare, în vreme ce ceilalți oameni se mulțumiră să privească de la adăpostul colibelor. Will fu atent să nu privească niciun soldat drept în ochi în vreme ce aceștia treceau pe lângă ei, cercetând cu atenție caravana. Doi soldați se duseră spre cămila din fața lui Will, iar cavalerul duse imediat mâna în lateral, căutând sabia care nu se găsea acolo. Unul dintre soldați saltă capacul coșului de pe cămilă. Își băgă un deget înăuntru și îl scoase plin cu praf de migdale. Își linse degetul, lăsă capacul la loc și se duse la următorul animal de povară. Will își îndepărtă încet mâna de pe șold în vreme ce soldatul trecu mai departe, fără să fi descoperit adevăratul conținut al coșului, care zăcea învelit în cârpe sub tava cu mirodenii, un secret neted și negru cunoscut doar de el însuși și de Robert.

Satisfăcute, gărzile mameluce le făcură semn să meargă mai departe. Câteva ore mai târziu, în vreme ce umbrele serii se strecurau pe fundul văii pe care o străbăteau, convoiul ajunse la ultima așezare. Acolo aveau să-și lase proviziile și să plece mai departe spre Mecca.

– Pare aglomerat, murmură Robert înspre Will în vreme ce intrau în hățișul de moschei, case și corturi care se întindea pe fundul văii.

În așezare ardeau torțe, ca niște stele portocalii plutitoare în întunericul tot mai dens. La urechi le ajunseră sunete muzicale și râsete.

Will era tulburat de apariția bruscă a vieții umane în acel pustiu dezolant. Pe drum trecuseră pe lângă pelerini, deși, conform lui Kaysan, aceștia reprezentau doar niște picături de apă prin comparație cu imensul ocean uman care avea să se reverse asupra văii în decurs de o lună, când începea Hajj-ul și, odată cu el, aveau să își facă apariția caravanele din Damasc, Cairo și Bagdad, urmărind o linie sinuoasă prin deșert. Will se obișnuise cu solitudinea și ajunsese să se bazeze pe ea.

Kaysan întoarse privirea auzind vocea lui Robert.

– Aici avem prieteni, rosti el într-o latină stricată. Vom fi în siguranță. Nu vorbiți acum.

Will și Robert tăcură. Ajunseră în așezare și trecură printr-un bazar plin de viață. Dincolo de tejghele se înălțau din nisip șiruri de stâlpi de lemn, abia vizibili în lumina torțelor, ca niște copaci ciudați, dezbrăcați de coajă. Will își dădu seama că de fiecare stâlp erau legate panglici. Erau acolo sute de fâșii colorate care fluturau. Apoi stâlpii se pierdură în întuneric și convoiul se apropie de un șir de case aflate în fața unei moschei. După ce îi conduse într-o curte închisă din spatele uneia dintre ele, Kaysan le arătă o bancă de piatră din cealaltă parte a curții.

– Veţi aştepta aici, le spuse el lui Will şi celorlalţi cavaleri. Plecăm peste şase ore.

Will rămase singur o vreme, în timp ce cavalerii îşi întindeau membrele înţepenite şi vorbeau între ei, departe de arabi. În întuneric, stelele se vedeau ca nişte dâre de praf pe un fundal de catifea. Will nu se simţise niciodată aşa de departe de casă. Ostilitatea nemiloasă a deşertului îi frângea sufletul, iar gândul că avea să pângărească o relicvă sfântă îi apăsa greu inima. Închise ochii şi murmură Tatăl Nostru, simţind şirurile de cuvinte cum ies din el şi îl liniştesc.

Hijaz, Arabia
14 aprilie 1277

Cei opt bărbaţi se opriră după-amiaza târziu ca să privească în jos de pe dealuri aşezarea aflată la trei kilometri şi jumătate de Mecca.

– Ar trebui să trimitem pe cineva ca să vadă dacă au ajuns.

Garin nu întoarse privirea când Bertrand veni în spatele lui. Vocea soldatului se îngroşase în cursul călătoriei.

– Trimite-l pe Amaury, rosti Garin, inspectând cu privirea drumul care şerpuia dincolo de raza lui vizuală, printre munţi. Dar spune-i să fie atent.

Se întoarse spre Bertrand ca să-şi sublinieze cuvintele şi zări efectele drumului pe chipul cipriotului, acum că acesta îşi dăduse jos acoperământul pentru

cap. Bertrand slăbise, iar pielea îi atârna în jurul bărbiei. Barba era prăfuită și neîngrijită, iar ochii căpătaseră o nouă expresie de duritate, însoțită de o oarecare disperare. Garin știa că și el trebuia să arate la fel, aidoma celorlalți bărbați. Cei care supraviețuiseră.

Din Acra plecaseră zece oameni împreună cu ghidul lor, la două zile după grupul de templieri. Galopând, îi prinseseră pe cavaleri din urmă repede, după ce trimiseseră un om înainte ca să cerceteze. Fără să poată afla detalii de la Elwen despre numărul oamenilor, Garin se bucurase în secret că nu se înșelase și că grupul lor îl depășea numeric pe cel al cavalerilor, în proporție de aproape doi la unu. Împotriva templierilor, soldații ciprioți aveau nevoie de orice avantaj posibil. Nu le fusese greu să se țină de urmele cavalerilor în Ula. Mascat în haine supradimensionate și un acoperământ arab pentru cap, Garin îi urmărise până la moschee și apoi până la casa părăginită. Satisfacția lui anterioară se spulberase brusc când îi văzuse pe arabi, de două ori mai numeroși decât templierii. Grijile lui fuseseră însă rapid înlocuite de o problemă și mai presantă.

În Acra, ghidul lor, care se arătase mai mult decât dornic să îi ducă la Ula în schimbul banilor, devenise evaziv în privința modului în care puteau ajunge la Mecca, spunându-le că urmau să întâlnească o mulțime de oameni care aveau să le arate cum să ajungă acolo. Ulterior se dovedise că vorbele omului nu fuseseră adevărate, iar când templierii plecaseră la drum a doua zi de dimineață, deghizați, sub privirile lui Garin și

Amaury, tot planul lor păruse să se năruiască înainte de a începe cu adevărat. În cele din urmă, după câteva amenințări ale lui Bertrand, ghidul le sugerase să apeleze la beduinii din zonă. La început, nomazii deșertului nici măcar nu voiseră să stea de vorbă cu Garin. Ulterior, în cursul aceleiași seri, un tânăr subțire ca o trestie îl căutase pe Garin și se oferise să fie *khafir*-ul lor.

Pe tot cuprinsul Hijazului și mai departe, dincolo de Mecca, beduinii dețineau pășuni unde își hrăneau animalele. Fiecare trib dispunea de propriul său teritoriu și nimănui nu-i era permis să pătrundă acolo fără aprobare. *Khafir*-ul era un membru al tribului care era de acord să servească drept gardian pentru cei care doreau să traverseze un teritoriu. În locul în care se terminau pământurile unui trib și începeau cele ale altuia, era nevoie de alt *khafir*. Beduinii nu foloseau drumurile principale, refuzând să ia în seamă pericolul reprezentat de gărzile mameluce. Ca atare, Garin și ceilalți soldați, după ce lăsaseră Ula și civilizația în urmă, intraseră în sălbăticie, urmându-și ghidul lor care mergea pe jos, cu o figură solemnă. De fiecare dată când fuseseră pasați unui nou *khafir*, Garin scotea aur din buzunar, ca și cum ar fi împrăștiat pietricele care să marcheze cărarea, sperând că acestea aveau să-l conducă înapoi acasă. Pe tot cuprinsul Hijazului, unele din aceste triburi atacau pelerinii, furându-le banii și chiar hainele și hrana, lăsându-i la mila elementelor dure ale naturii, însă în rândurile lor părea să existe un anumit cod al onoarei care îi oprea să fure de la

oaspeți. Însă chiar dacă oamenii erau relativ pașnici, ținutul în sine era departe de așa ceva.

Prima moarte survenise în primele zile. Unul dintre ciprioți călcase pe un șarpe care dormea și fusese mușcat. Omul murise vomitând și făcând spume la gură. Al doilea deces se produsese patru zile mai târziu. Traversau o creastă înaltă, cu soarele în față, când un om alunecase. Se prăbușise pe o pantă acoperită cu grohotiș, care îi jupuise jumătate din pielea spatelui și îi rupsese ambele picioare. Ceilalți soldați se sfătuiseră ceva vreme ce să facă în timp ce omul urla de durere, până ce Bertrand îi curmase suferința nefericitului cu o lovitură scurtă de sabie în gât.

Călătorind pe la poalele dealurilor și mergând paralel cu drumul care șerpuia prin vale, le fusese relativ ușor să țină pasul cu convoiul de templieri, în ciuda liniștii din deșert. Uneori nu-i văzuseră cu zilele pe ceilalți, iar Garin devenea tot mai iritat și mai arțăgos, până ce le apăreau brusc înainte. Ghizii habar n-aveau de ce străinii voiau să meargă pe urmele oamenilor de pe drum, și nici că le păsa prea tare. Picioarele lor continuau să meargă câtă vreme aurul continua să curgă.

– Unde voiai să instalezi capcana? îl întrebă Bertrand pe Garin. În sat nu merge.

Garin fu de acord. Erau prea multe locuri pe unde ceilalți puteau fugi.

– Trebuie să-i prindem pe drum. Arătă înspre vale, acolo unde drumul se îngusta, iar crestele muntoase se apropiau una de alta. Vom aștepta acolo. Locul ar

trebui să ne permită să stăm ascunși și în același timp să supreveghem drumul.

– Și arabii? Cum ne ocupăm de ei și de templieri?

– Avem arcuri, replică Garin. Îi putem elimina pe arabi înainte de a trece la cavaleri.

Bertrand încuviință, mulțumit.

– Deci te-ai decis? Folosim orice fel de forță va fi nevoie împotriva lor?

Garin se uită în altă parte. Bertrand îi punea de săptămâni întregi aceeași întrebare, și tot de atâta vreme el evita răspunsul. În minte apăru imaginea lui Elwen. O revăzu întinsă sub el, revăzu schimbarea de pe chipul ei, de la extaz la disperare, revăzu felul în care continuase să plângă în tăcere în vreme ce se îmbrăca pentru a pleca din camera lui.

– Da, murmură el cu răceală în glas. Orice fel de forță.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Mecca rămase ascunsă vederii până în ultima clipă, înconjurată de munți. Apoi, brusc, se ivi în fața lor, întinsă pe un câmp prăfuit în interiorul unui cerc impresionant de stânci. Cerul se schimba de la negru la albastru pe măsură ce se apropiau zorile, așa că minaretele zvelte începeau să se vadă, palide, la orizont. La sud de oraș, priveliștea era dominată de un deal în formă de dom, în vreme ce spre est se întindea un

bazar mare. Cu băi publice, case, frizerii și farmacii pe ambele părți, drumurile semănau cu firele plasei unui păianjen gigantic, în centrul căreia se găsea Marea Moschee, Nobilul Sanctuar.

Apropiindu-se dinspre nord, Will și ceilalți văzură moscheea înălțându-se în fața lor, strălucind în întuneric, cu torțele arzând în jurul zidurilor și luminând scrierile în arabă care îi împodobeau pereții. Cele două porți mari boltite din lemn erau deschise și păzite. În vreme ce Kaysan se apleca pentru a-și scoate încălțările, pregătindu-se să intre în locul sacru, Will schimbă o privire cu Zaccaria. Sicilianul desfăcu legăturile care țineau coșurile legate, în vreme ce Will și ceilalți îl urmară pe Kaysan. Doi dintre șiiți strânseră încălțările și plecară mai departe, ducând cămilele de căpăstru.

– Se vor întâlni cu noi la poartă, îi explică Kaysan lui Will.

Apropiindu-se în picioarele goale de Marea Moschee, cu Zaccaria și Alessandro cărând fiecare câte un coș, simțiră cu toții cum încordarea atinge nivelul maxim. Kaysan intră primul. Salută respectuos gărzile și trecu mai departe. Inima lui Will bătea nebunește. Se apropie de Robert.

– Asta e, murmură el. Ești gata?

Robert încuviință din cap. Trecură amândoi, cu capetele plecate, pe sub umbra porții. Făcuseră doar câțiva pași când în spatele lor se auzi un strigăt. Will încremeni. Zaccaria și Alessandro fuseseră opriți. Unul dintre soldații de gardă vorbea, arătând spre coșuri.

Kaysan veni repede înapoi, trecu de Will și începu să discute cu paznicul în arabă. Deschise capacul unuia din coșuri și arătă spre conținut. După câteva secunde, soldatul le făcu semn cu un gest rapid să meargă mai departe. Will simți o imensă ușurare în fiecare fibră a ființei lui.

După ce se văzură dincolo de porți, merseră de-a lungul unei arcade și intrară într-o curte somptuoasă. Acolo fuseseră ridicate pavilioane în jurul unei clădiri simple, în formă de cub, înaltă de două etaje și situată chiar în centrul curții: Ka'ba. Templul era acoperit, așa cum îi spusese Everard, cu o bucată imensă de brocart negru și auriu, numită *kiswa*, care în fiecare an era înlocuită cu una nouă în perioada Hajj-ului. Pe material fuseseră țesute cuvintele Shahada, literele părând să sclipească în lumina torțelor amplasate în jurul complexului. Locul nu era nici așa de pustiu și nici așa de întunecat precum sperase Will. De jur împrejurul curții se vedeau mici grupuri de oameni, care își petrecuseră noaptea dormind sub pături și sub cerul liber. Se vedeau chiar și câteva focuri arzând mocnit. Alte siluete se plimbau pe sub arcada care înconjura curtea, unele dintre ele fiind gărzi, altele probabil pelerini.

Așa cum fusese convenit dinainte, Kaysan și șiiții se îndepărtară, făcându-se nevăzuți în umbrele dintre arcurile arcadei, de unde puteau supraveghea totul. Will și Robert luară coșul lui Zaccaria. Fiind doi, îl ridicară cu ușurință și se îndreptară spre Ka'ba, cu poalele rochiilor lăsând dâre prin nisip, în vreme ce sicilienii se îndreptară spre poarta vestică. Will și Robert

înaintară încet, trecând în tăcere pe lângă pelerinii care dormeau. Zona din jurul Ka'ba era pavată cu dale negre și era dureros de rece sub tălpile lor goale. În vreme ce se apropia, Will zări relicva.

Piatra Neagră era un glob neted și lucios, încercuit de o bandă de argint fixată la nivelul pieptului de zidul templului. Avea o strălucire ciudată, diferită de tot ce mai văzuse Will până atunci, asemenea sticlei, dar mai profund și mai întunecat, cu adâncimi ascunse. Îl străbătu un fior când își aminti că Everard îi povestise că musulmanii credeau că Piatra înregistra păcatele oamenilor care aveau să fie cântărite în Ziua Judecății. Aproape că simțea Piatra privindu-l, un singur ochi încercuit de argint, așa că fu nevoit să se uite în altă parte.

Planul presupunea ca Robert să aștepte cu coșul câtă vreme Will înconjura Ka'ba, procedură care trebuia repetată de șapte ori, fiecare cerc complet fiind marcat prin sărutarea Pietrei. La ultima trecere, Will trebuia să se oprească în fața ei. Trebuia să facă în așa fel încât gărzile să creadă că se reculege în fața relicvei, iar Zaccaria și restul grupului că fură Piatra. După ce avea să se întoarcă la Robert, care avea să deschidă coșul, Will avea pur și simplu să se aplece deasupra lui, prefăcându-se că bagă ceva înăuntru, și astfel înșelătoria ar fi fost completă. Ceilalți membri ai grupului erau prea departe, lângă poarta vestică, pentru a vedea că Piatra rămâne, de fapt, la locul ei în vreme ce ei părăsesc complexul.

Ajunși cam la zece pași de templu, Will și Robert lăsară coșul jos, cu fața spre colțul de care era prinsă Piatra Neagră. Will făcu un pas înspre Ka'ba. În acea clipă, un ordin răcnit sfâșie aerul. De jur împrejurul templului pelerinii care păruseră să doarmă se ridicară în picioare. Păturile care îi acopereau căzură pe jos, dând la iveală cămăși argintii de zale și haine stacojii, cu banderole negre pe brațe. Cel care strigase ordinul era un bărbat solid, cu pielea închisă la culoare, al cărui braț avea o banderolă aurie. În vreme ce oamenii lui se împrăștiară, individul scoase o sabie și se îndreptă direct spre Will.

27

Câmpia Albistan, Anatolia
15 aprilie 1277

Zăpada continua să reziste pe înălțimile impresionante ale munților Taurus, stând cu încăpățânare lipită de vârfuri sau înghețată în profunzimile umbrite ale ravenelor abrupte. În albastrul profund al zorilor, crestele de gheață care se întindeau spre est și spre vest păreau golașe și infinite. Privind spre ele, Kalawun se simți micșorat în prezența lor. Aerul era rece și tare, iar respirația lui scotea vălătuci de abur în fața ochilor. Își strânse mai bine pe el haina tivită cu blană de iepure și porni spre tabăra militară care începea să se trezească.

Armata mamelucă își stabilise temporar baza pe un platou. Caii pășteau iarba rară din apropierea cercului de corturi. Între corturi, focurile păreau niște puncte

strălucitoare în ceață. Oamenii se agitau, treziți de ofițerii lor, iar liniștea zorilor începea să fie spartă de zumzetul conversațiilor. Kalawun își salută oamenii din regiment, care își înclinară respectuos capetele la trecerea lui. Se opri, discută ceva repede cu câțiva ofițeri, apoi merse mai departe, trecând de cortul infirmeriei. În apropierea acestuia se vedeau câteva gropi proaspăt săpate. Până acum pierduseră douăzeci și opt de oameni în campanie, iar cinci dintre ei muriseră din pricina munților.

După ce trecuseră prin Damasc, unde trupele siriene se adunaseră sub comanda lui Kalawun, mamelucii intraseră în Alep. Până atunci hotărât și încrezător, Baybars fusese subjugat de oraș. Vizitase imediat mormântul lui Omar, iar Kalawun auzise ulterior de la unul dintre comandanții care îl însoțiseră pe sultan că acesta petrecuse apoi un timp considerabil stând tăcut în fața unei ruine arse din oraș. Omul nu cunoștea semnificația acelui loc, dar Kalawun știa că Baybars își petrecuse primii ani de sclavie în Alep și se întreba dacă nu cumva sultanul era încă vizitat de fantomele trecutului. Orice l-ar fi frământat însă nu păruse să treacă de zidurile orașului, căci, a doua zi, după ce plecaseră mai departe, moralul lui Baybars crescuse la fel de spectaculos ca și munții din fața lor.

Trimițându-l pe unul dintre comandanți împreună cu un regiment înspre frontiera de pe Eufrat pentru a-i împiedica pe mongoli să-i atace ariergarda, Babyars condusese cavaleria mamelucă spre nord, în Anatolia, lăsând infanteria, echipamentele grele de

asalt și mașinile de asediu în Alep, în grija lui Baraka, Khadir și a fiilor lui Kalawun. Rapoartele spionilor spuneau că Abaga, ilhanul Persiei, după ce aflase prin propriile iscoade de sosirea lui Baybars, adunase o forță impresionantă. Armata se afla sub comanda unui formidabil general mongol, Tatawun, și era întărită de prezența selgiucizilor conduși de *pervaneh*-ul lor. Se credea că armata fusese masată pe câmpia Albistan, dincolo de marele fluviu Jayhan. Baybars intenționa să anihileze această forță armată înainte de a încerca să cucerească fortărețe sau orașe. Ruta aleasă de el era prea periculoasă pentru altceva în afară de cavalerie, dar chiar și așa oamenii erau la mila naturii.

Defileul care străbătea munții Taurus luase multe vieți din vremea când primii cruciați, după ce navigaseră prin Bosfor dinspre Constantinopol, se văzuseră confruntați cu enorma barieră muntoasă care se întindea între ei și Siria. Trecătoarea îngustă șerpuia amețitor printre vârfuri colțuroase de calcar, pe alocuri îmbrăcate în gheață și acoperite cu păduri întunecate de conifere. Din când în când, trecătoarea înconjura câte un pisc, dezvăluind prăpăstii înfiorătoare, adânci de sute de metri. Într-o dimineață, pe ceață, după o noapte friguroasă petrecută în trecătoare, calul unuia dintre soldați greșise pasul și căzuse în abis, luând cu el mamelucul din șa și pe un alt soldat. Alți trei ostași călăreau în apropiere de creastă când o bucată de drum se prăbușise chiar în fața lor, trimițându-i pe toți trei cu urlete de moarte în prăpastie. Armata se găsea încă în defileu când un spion se întorsese ca să-i anunțe că

o companie de două mii de mongoli îi aștepta dincolo de trecătoare. Baybars trimisese un comandant cu un regiment întărit cu trupe de beduini înainte, ca s-o anihileze. Când Baybars coborâse de pe înălțimi cu restul armatei, cadavrele mongolilor zăceau deja umflate și pline de muște pe câmpul unde avusese loc măcelul.

Kalawun îl găsi pe Baybars stând în picioare la marginea taberei militare și privind în jos spre câmpia Albistan. Lângă sultan se găseau câțiva Bahri.

– Stăpâne? Ai vrut să mă vezi?

Baybars nu întoarse privirea.

– Oamenii sunt gata?

– Ofițerii au început să-i trezească. Vor fi gata de plecare în mai puțin de o oră.

– Bine.

Kalawun se uită în direcția privirii intense a lui Baybars. În lumina incertă a zorilor, pământul se întindea până departe, încrețit de dune ca o pânză șifonată. O dungă palidă și lată curgea ca o panglică de mătase prin mijlocul ținutului. Fluviul Jayhan. Dincolo de cursul apei, vizibilă după focurile aprinse, se găsea tabăra mongolă. Kalawun zări niște mișcări vagi, ale călăreților care forfoteau printre corturi, probabil deșteptându-și oamenii. Întodeauna găsise extrem de tulburător ca două armate să se poată privi reciproc, ca într-o oglindă imensă. La o asemenea depărtare, de unde nu deslușea chipuri și nu auzea voci, se uita parcă la propriii săi soldați. Reuși însă să se concentreze asupra a ce însemnau acei soldați din zare și ochii săi căpătară aceeași lucire de nerăbdare pe care

el o zărise în ochii albaștri ai lui Baybars. Săbiile mongolilor le omorâseră familiile lor și atâtor altora în timpul raidurilor asupra pământurilor deținute de turcii kipchak. Mongolii luaseră vieți și condamnaseră supraviețuitorii la sclavie. Trecuseră ani buni de atunci, dar amintirile erau aidoma surcelelor uscate, putând fi aprinse cu vâlvătăi de cea mai mică scânteie. Mongolii plătiseră la Ayn Jalut, cu șaptesprezece ani în urmă, prețul pentru acele atacuri. Și acum aveau să plătească încă o dată.

– Ai fost tăcut în această campanie, amir. Ce te tulbură?

Kalawun își întoarse privirea de la tabăra mongolă și îl văzu pe Baybars uitându-se fix la el. Era adevărat; fusese preocupat de ceva, dar nu-i putea dezvălui sultanului de ce anume. Luptându-se să respingă imaginea Ka'ba din Mecca, încolțită în minte la auzul întrebării, răspunse:

– Sunt îngrijorat pentru Nasir, stăpâne. Mă întrebam când ne va fi înapoiat. Au trecut multe luni de când nu am mai primit vești de la asasini.

– N-aveau de unde să știe că plecăm din Cairo. Îmi închipui că atunci când ne vom întoarce îl vom găsi acolo, așteptându-ne. Hai, să ne pregătim de bătălie.

Împreună, Baybars și Kalawun porniră spre tabără, ca doi războinici mergând în tăcere, cu cenușiul bărbilor transformat în argintiu de lumina tot mai puternică a zilei.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Aflat la doar câțiva metri de Ka'ba, Will abia avu timp să tragă sabia de sub faldurile rochiei înainte ca omul în haine stacojii să se repeadă asupra lui. În minte i se întipări un singur cuvânt. *Trădați!* Se trezi apoi că se luptă din toate puterile cu sabia ca să devieze loviturile puternice ale celui care îl ataca. Armele li se întâlniră cu o forță imensă, aproape amenințând să îndoaie oțelurile lamelor. Will strânse din dinți din pricina impactului și îl auzi pe Robert, la câțiva pași în spatele lui, luptându-se cu unul dintre oamenii care se ridicaseră de pe locurile care, acum părea evident, reprezentaseră un soi de cerc protector în jurul templului. În vreme ce se întindea spre atacatorul lui, Will zări un cuvânt inscripționat pe banderola de pe brațul omului: Amir. Singurul loc unde mai zărise un asemenea însemn de grad fusese pe uniforma lui Kalawun. Individul nu era un paznic obișnuit și nici un soldat de rând. Omul cu care se lupta era un comandant mameluc.

În decurs de câteva clipe, curtea din jurul Ka'ba se umplu de sunete de săbii în luptă și de strigăte. Templierii și șiiții se repeziră să-i ajute pe Will și pe Robert. Egiptenii se desfășurară ca să-i anihileze, ajutați de gărzile moscheii. Unul dintre șiiți căzu străpuns de o sabie mamelucă, iar Carlo scoase un urlet agonizant când o lamă pătrunse prin partea laterală a corpului său și fu scoasă de acolo cu putere. Sângele

țâșni șuvoi și Carlo se prăbuși în genunchi. O a doua lovitură îi străpunse stomacul, ucigându-l. Francesco căzu și el câteva clipe mai târziu, după ce o sabie mamelucă îi străpunsese gâtul. Zaccaria eliminase un soldat, dar alți doi îi dădeau târcoale, așa că, extenuat de călătorie, sicilianul începea să simtă gustul acru al fricii.

Will îl auzi pe Robert țipând de durere. Întinse cu disperare sabia înspre comandantul mameluc din fața lui. Ar fi vrut să-i spună omului că n-avea nicio intenție să fure Piatra, dar rămăsese fără cuvinte și fără aer. Gâfâia, disperat, în vreme ce se bătea pentru viața lui.

Brusc ceva solid îl lovi cu putere în spatele picioarelor. Will căzu, aterizând cu un strigăt pe dalele negre. Sabia îi sări din mână. Se împiedicase de coș. Coșul se clătină, tava cu mirodenii desprinzându-se din legături și împrăștiindu-și conținutul pe jos. Din coș mai căzu însă ceva. Piatra care fusese ascunsă pe fundul lui, învelită în cârpe, se rostogoli lângă Will. Scânteia de triumf care apăruse în ochii comandantului mameluc care se pregătea să dea lovitura de grație dispăru instantaneu. Omul ezită, holbându-se șocat la Piatra Neagră de formă ovoidă care ieșise din ascunzișul său. Privirea i se întoarse spre adevărata relicvă fixată în zidul Ka'ba. Pe chipul lui apăru nedumerirea. Will obținu astfel cele câteva secunde răgaz de care avea disperată nevoie. Înșfăcă sabia de pe jos și lovi cu arma într-un arc de cerc, întinzându-se după comandantul mameluc. Acesta văzu sabia îndreptându-se spre

el și reuși să-și miște propria armă, fără a fi însă suficient de rapid ca să evite lovitura. Deși deviată de la traiectoria inițială către pântecele inamicului, sabia lui Will alunecă pe partea exterioară a piciorului, sub punctul de maximă lungime a cămășii de zale, și pătrunse în carne. Comandantul scoase un urlet, se împiedică și căzu într-un genunchi. O secundă mai târziu, Will se ridică în picioare. Mamelucul își înălță capul, părând să se resemneze cu soarta. Însă Will nu-l lovi și a doua oară. În loc de asta, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

Robert se găsea aproape de Ka'ba, luptându-se cu disperare. Haina îi fusese tăiată. Will putea vedea o rană urâtă pe brațul drept, unde o bucată de carne atârna cu piele cu tot. Sângele curgea șuvoi. Ochii lui Robert ajunseseră ca două fante înguste din pricina durerii, așa că nu-l zări pe Will alergând spre el. Nici atacatorul lui nu-l văzu. Will își folosi sabia pe post de bâtă, lovind mamelucul în spatele genunchilor. Omul căzu cu un urlet. Apoi Will îl prinse pe Robert și îl împinse către poarta vestică. Se auzi un alt strigăt. Zaccaria și Alessandro se găseau în apropiere de poartă. Patru mameluci și două gărzi erau la pământ, la fel ca și trei șiiți, Carlo și Francesco. Will îl zări pe Kaysan bătându-se sălbatic cu doi soldați, lac de sudoare, cu un rânjet feroce întipărit pe față, apoi el și Robert ajunseră la poartă. Acolo doi membri ai gărzii se băteau cu doi șiiți. Will își dădu seama că erau cei doi șiiți însărcinați cu paza cămilei.

– Ieșiți de aici! strigă el înspre Zaccaria.

Trăgându-l pe Robert după el, Will se feri de o lovitură rătăcită de sabie care se îndrepta spre el și goni mai departe prin umbrele arcadei către ieșire.

– Nu pot, icni Robert când ajunseră pe strada pustie.

Zgomotele bătăliei din spatele lor erau estompate acolo de zidurile înalte ale moscheii. Robert se prăbuși, scăpându-și sabia din mână.

Will îl prinse iarăși și îl ridică cu brutalitate în picioare.

– Ba da, poți, rosti el. Apucă blestemata aia de sabie.

În vreme ce Robert ridica arma cu un geamăt, Will furișă priviri în stânga și în dreapta, până ce găsi ce căuta. Cămila lor era legată de un stâlp la mică distanță în josul străzii. Punându-și brațul în jurul mijlocului lui Robert, Will se opinti într-acolo, aproape târându-și camaradul. Deasupra lor, cerul căpăta o nuanță sângerie pe măsură ce lumina zilei devenea tot mai puternică.

Câmpia Albistan, Anatolia
15 aprilie 1277

Zorile întindeau degete luminoase peste câmpie, stârnind lumini aurii în valurile fluviului și colorând în sângeriu vârfurile ierburilor înalte. Prin valurile de ceață care continuau să stea lipite de solul depresiunilor și al gropilor din pământ, mii de forme se mișcau precum niște fantome în aerul lăptos. Mongolii traversaseră fluviul.

De cealaltă parte a câmpiei, coborând pe o cărare abruptă de pe platou, mamelucii avansau înspre întâlnirea cu inamicul. Toboșarii mențineau un ritm monoton și constant, conduși de ofițerii numiți lorzi ai tobelor. Sunetul se rostogolea peste ierburi, grav și amenințător, dând câmpiei o bătaie proprie de inimă, diferită de zgomotul profund al copitelor de cămilă și de cal.

La mai puțin de un kilometru și jumătate una de alta, cele două armate se opriră. În spațiul pustiu dintre ele foșnea vântul și bâzâiau insecte. Ambele forțe se răspândiră pe câmpie, grupându-se rapid în formație de luptă, conform ordinelor răcnite de ofițeri. Văzute de deasupra, armatele desenau niște tipare imense pe sol, fiecare dintre ele fiind o singură masă de oameni care se deplasau în formație. Flancurile erau ca niște membre care plecau din centru, ale căror extremități semănau cu niște gheare lucind din pricina miilor de lănci și sulițe, gata să smulgă hălci de carne din trupul dușmanului și să traseze dâre mortale de sânge.

În șaua calului său negru de război, Baybars aștepta în vârful unei mici ridicături de pământ, ușor în spate și la stânga față de armată, alături de o companie de o mie de Bahri. Îi urmări pe Kalawun și pe comandantul propriului regiment de gărzi regale călărind de-a lungul rândurilor din față ale trupelor, aranjând centrul în albastru și auriu constituit din trupe Bahri și Mansuriyya, cea mai puternică secțiune a forței mameluce. Flancurile erau compuse din regimentele rămase, trupele siriene și soldații de sub comanda prințului

de Hamah, pe care Baybars îl chemase la arme în timpul călătoriei spre nord, ca și din cavaleria ușoară a beduinilor. Mulțumit de eficiența și disciplina trupelor sale, Baybars își îndreptă atenția asupra dușmanului.

Avea de-a face cu o armată mai mare decât cea pe care o înfruntase la Ayn Jalut cu șaptesprezece ani în urmă, iar atunci avusese avantajul surprizei. Capcana pe care le-o întinsese mongolilor în acel ținut deluros se dovedise mortală. Acum, cei doi titani se confruntau pe teren deschis, cu prea puține avantaje vizibile de o parte sau de alta. Crescuți cu dorința de a cuceri, ca fii ai lui Gingis Han, teroarea popoarelor și jefuitorul Orientului, mongolii se confruntau cu războinicii sclavi ai Egiptului, care își fondaseră dinastia pe oasele foștilor lor stăpâni și care, sub conducerea lui Baybars, controlau acum un teritoriu imens din Alexandria până în Alep și de pe malurile Nilului până la Eufrat. În acea zi, nu terenul îi favoriza pe mameluci, ci altceva. Baybars zărea acel avantaj în ochii oamenilor săi și îl simțea în bătaia ritmată a tobelor.

La Ayn Jalut, mongolii erau invincibili, niciodată înfrânți în bătălie, fără rival și fără egal. Dar situația nu mai era aceeași. Omul care îi anihilase atunci stătea acum în fața lor pe câmpie, după ce intrase mult în teritoriul lor, cu inima cântând de bucurie și cu vâlvătaia ambiției în privirea ochilor lui albaștri. Mai mult, Baybars auzise despre posibile probleme între selgiucizi și mongoli, aceștia stând departe unii de alții pe câmpul de bătălie. Spionii lui îl informaseră că ilhanul nu mai avea încredere în supușii lui. În plus, se zvonea

că era posibil ca *pervaneh*-ul selgiucizilor nici măcar să nu lupte. Baybars simți vântul înfoindu-i mantia. Calul lui bătu cu copita în pământ, simțind încordarea de dinainte de bătălie. Pe dinafară însă, sultanul rămase calm. Încă nu dădu ordinul de atac oamenilor lui. Avea să îi lase pe mongoli să vină la ei.

În scurt timp liniștea fu spartă de sunet de goarne. Imediat ce acesta se stinse, se auzi tunetul copitelor. Flancul stâng al mongolilor pornise atacul, deplasându-se pe cinci rânduri, două compuse din cavalerie grea cu săbii și lăncii, celelalte trei din cavalerie ușoară, înarmată cu arcuri și suliițe. Fierul căștilor rotunde, în formă de ceapă, și vârfurile lăncilor reflectau lumina soarelui care se înălțase pe cer ca o minge de foc, împrăștiindu-și strălucirea peste câmpia Albistan, de la fluviu până la vârfurile munților. În vreme ce se apropiau de centrul armatei mameluce, cavaleriștii ușori mongoli pătrunseră printre cavaleriștii grei și începură să tragă în inamic cu săgeți și suliițe. Păreau un roi de țânțari care atacau, apoi se refugiau în spatele zidului protector al cavaleriei grele, care înainta înspre mameluci ca un șir de tigri înfometați. Armele lor ușoare se dovedeau mortale. În câteva clipe, zeci de soldați mameluci căzură răpuși după ce săgețile și suliițele găsiseră ținte pe întreg cuprinsul câmpiei, trecând ușor de scuturi și armuri ca să se înfigă în carnea expusă a cailor și oamenilor.

Simțind cum starea de încordare se transformă într-un imens nod în trupul lui, Baybars strânse hățul și urmări cu atenție cum comandanții lui dădeau ordine

și rândurile de soldați se strângeau mai aproape unii de alții. Scuturile se lipeau unele de altele pentru a forma un zid protector în fața ploii ucigașe de săgeți și suliițe. În scurtă vreme, iarba din fața mamelucilor se umplu cu un strat gros de săgeți și suliițe respinse de scuturi. Cavaleriștii ușori mongoli fură chemați înapoi de ofițeri. Treaba lor se terminase, iar acum venise rândul cavaleriei grele. Pe deasupra tuturor se ridicară vocile lui Kalawun și a comandantului trupelor Bahri. Însoțite de urletul goarnelor, cele două regimente mameluce, elita elitelor, înaintară spre dușman. Copitele cailor făceau pământul să tremure. De ambele părți lăncile fură ridicate și fixate sub brațele purtătorilor. Privirile găsiră ținte și se fixară asupra lor. Cei cinci mii de călăreți mameluci începură să se roage în gând, în vreme ce flancul stâng al armatei mongole șarjă chiar în centrul forței mamelucilor, lovind ca un pumn de fier, cu dinți dezgoliți și urlete de luptă.

În câteva clipe, totul se înroși în jurul vâltorii de oameni angajați în luptă. Bătălia deveni cumplită. Caii nechezau când lăncile se înfigeau în trupurile lor, sfârtecând piele, mușchi și nervi. Oamenii se hăcuiau, erau aruncați din șei și mureau pe pământul răscolit de copite, călcați în picioare și zdrobiți. Numărul morților crescu cu repeziciune. Treptat, mamelucii se treziră împinși înapoi, cu rândurile sfărâmate de mongolii care își croiau drum urlând și lovind ca o morișcă nebună cu săbiile și lăncile în stânga și în dreapta.

Pe movilă, Baybars se ridică în șa. Privirea lui reuși să deslușească tiparul atacului mongolilor. Cavaleria grea împingea cu putere în trupele lui. Sultanul își dădu seama de pericolul reprezentat de flancul său stâng, mai slab, aflat la mică distanță în spate, pe câmpie. Își scoase imediat unul din iataganele de la șold și îl ridică.

– La mine! tună el.

Odată cu strigătul, sultanul coborî valvârtej de pe movilă, urmat de elita mamelucilor, în vreme ce din rândurile mongolilor se făcură iarăși auzite goarnele, iar flancul drept al armatei lor începu să înainteze spre flancul stâng al mamelucilor.

Baybars și elita Bahri intrară ca o coasă în rândurile mongolilor, întărind forța trupelor deja angajate în bătălie și ridicându-le moralul. Kalawun și sultanul se întâlniră pe câmpul de bătălie, în vreme ce gărzile Bahri și oamenii din regimentul Mansuriyya se apropiau unii de alții, întărindu-și rândurile. Sultanul și comandantul se treziră luptând cot la cot, cu chipurile sumbre și pline de sânge. În scurt timp bătălia antrenă toți soldații de pe câmpie, cu excepția selgiucizilor, care păreau să păzească ariergarda mongolă pentru a-i împiedica pe mameluci să forțeze un atac pe la spate.

Lupta deveni tot mai dură și mai cumplită. Centrul armatei mameluce se încovoie sub presiune, păru la un moment dat să se frângă, dar reuși apoi să strângă rândurile. Mongolii fură respinși treptat, cu imense eforturi. Tatawun, o siluetă uriașă în mijlocul

trupelor sale, cu brațele pline de sânge până la coate și cu o tăietură pe frunte din care îi picura sânge în ochi, urlă dând un nou ordin peste capetele soldaților săi. Unul câte unul, cavaleriștii mongoli începură să descalece și să se strângă în grupuri compacte, forțându-i pe mameluci să procedeze la fel și să se bată individual. Oamenii aruncară lăncile și scoaseră săbiile, în vreme ce mormanele de cadavre creșteau în jurul celor rămași în viață.

Însă mamelucii refuzară să cedeze, astfel încât în ochii mongolilor începu treptat să se vadă disperarea.

După aproape trei ore de luptă crâncenă, totul se termină. Capturat și înfrânt, Tatawun acceptă să se predea. De jur împrejurul câmpului de bătălie supraviețuitorii mongoli lăsară jos armele, înfrânți din nou de forța lui Baybars și a mamelucilor. *Pervaneh*-ul și selgiucizii lui nesocotiră ordinul și fugiră de pe câmp înainte ca mamelucii să-i poată ajunge din urmă.

Mai bine de nouă mii de leșuri, dintre care cel puțin șapte mii aparținând mongolilor, umpleau câmpia Albistan. Bărbații – frați, fii și tați – fuseseră reduși la o masă însângerată de carne. În vreme ce inspecta cu privirea distrugerea pe care o provocase inamicului, Baybars își pierdu treptat entuziasmul pentru victorie. Din el dispăru orice urmă de fior de așteptare, lăsând în loc un imens pustiu pe care victoria roșie din fața ochilor lui nu îl putea defel umple.

28

Drumul spre Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

În aer se auzi un fluierat. Garin se uită spre stâncile de deasupra lui și-l văzu pe unul dintre soldații ciprioți arătând spre est, către Mecca.

– Vine cineva, rosti Amaury din spatele lui.

Garin se mișcă prudent mai încolo de-a lungul stâncii, până ce văzu drumul. Stânca se lăsa abrupt spre cărare, formând o strâmtoare în vale. În depărtare, parțial acoperit de soarele care răsărea, un punct se apropia de ei. După câteva clipe, Garin își dădu seama că era o cămilă care înainta cu repeziciune de-a lungul drumului.

– Ei sunt? întrebă Bertrand, care stătea ghemuit în spatele stâncilor de cealaltă parte a drumului.

Alături de Bertrand aștepta un alt cipriot. Alți trei oameni stăteau pe o creastă deasupra lor, cu arcurile încordate. Întinsă ca un șarpe mort de-a curmezișul drumului și camuflată de nisip, o bucată de sfoară de cânepă, pe care Garin o cumpărase din tabăra de beduini unde îi dusese ghidul lor cu o noapte în urmă, aștepta să își îndeplinească misiunea.

Garin își făcu mâna streașină la ochi.

– E doar unul... nu, stați, văd doi călăreți.

– Dar ei sunt?

– Cum se poate, dacă sunt doar doi? răspunse Garin.

Se încruntă văzând animalul care se apropia cu repeziciune. Cămila adoptase un ritm teribil, înaintând cu pași mari, aproape săltați, ridicând un nor de praf în urma ei. Călăreții din șaua de pe cocoașa ei păreau să salte încoace și încolo, ca și cum s-ar fi ținut cu ultimele lor puteri de spatele animalului. Garin se chinui să vadă în lumina soarelui. Ambii călăreți purtau burka negre, dar capul unuia dintre ei era descoperit. Garin reuși să-i deslușească trăsăturile.

– Cred că e Will, îi anunță el pe ceilalți, dispărând din raza vizuală a călăreților înainte de a fi văzut.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Amaury.

– Nu știu. Garin clătină nedumerit din cap. Ceva trebuie să fi mers prost.

– Nu contează, zise Bertrand. O facem oricum. Orice s-ar fi întâmplat, răspunsurile ni le vor da ei.

Garin se uită la el. Individul ținea în pumn un capăt al frânghiei de cânepă, înfășurat într-un laț în jurul unui stâlp de piatră din fața lui. Dădu din cap.

Bertrand se uită la Amaury. Dinspre călăreţi începu să se audă zgomot de copite. Cei doi prinseră mai bine frânghia, slăbind laţul.

Zgomotul de copite se auzea tot mai tare, stârnind ecouri din pricina stâncilor care mărgineau ambele margini ale drumului. O săgeată se înfipse în nisip în spatele lui Garin. Semnalul de la cercetaşii de sus.

– Acum! şuieră Bertrand.

Împreună, el şi Amaury traseră de frânghie, care se întinse şi deveni o barieră dură la câteva zeci de centimetri deasupra solului. Ciprioţii se proptiră bine cu picioarele în stâncă. După câteva secunde, cămila trecu rapid prin strâmtoare, drept înspre frânghie. Picioarele din faţă ale animalului atinseră bariera cu o viteză incredibilă şi se împiedicară dureros de ea, azvârlindu-i pe cei doi oameni din şa.

Will atinse primul solul. Îşi puse mâinile în faţă în vreme ce ateriza, stârnind un nor de praf şi de pietriş. Robert căzu o secundă mai târziu, rostogolindu-se de câteva ori, rămânând apoi nemişcat. Cămila se prăbuşi, iar şaua de pe cocoaşa animalului se frânse din pricina impactului. Ameţită, cămila încercă să se ridice, dar picioarele nu o ascultară. Will rămase pe loc, uluit. Resimţea impactul ca pe o undă de şoc în trup. Orice încercare de a se mişca îi stârnea mici fulgere dureroase. Ţipă când nişte mâini îl prinseră de braţe şi îl ridicară fără menajamente de pe jos. Simţi în gură gust de sânge şi de nisip. Privirea i se focaliza încet. Văzu patru bărbaţi stând în cerc în jurul lui. Un al cincilea îl ţinea de braţe. Cu toţii purtau haine de beduin şi

acoperăminte de cap. Nu se aștepta însă deloc ca din spatele măștii negre a unuia dintre atacatori, o siluetă masivă, să audă cuvinte rostite într-o latină fără cusur.

– Unde e Piatra?

Will clipi. Pe moment nu putu spune nimic, așa că întrebarea fu repetată. În cele din urmă, clătină din cap.

– Nu știu la ce te referi.

Individul masiv păși înainte și îi trase un pumn lui Will în stomac. Cavalerul icni de durere și încercă să se facă covrig ca să atenueze senzația, dar omul care îl ținea nu-i permise să se miște. Tuși, expectorând sângele care îi umpluse gura și rămase acolo, inert, încercând să aspire cât mai mult aer. Dinspre stomac începu să-i urce în gât o senzație cumplită de greață.

– Unde e? repetă individul.

Will așteptă o clipă, apoi se uită în ochii neîndurători ai bărbatului. Clătină din cap.

– Nu... știu, rosti el cu greutate.

Individul îl lovi din nou, de această dată cu mai multă furie.

Will avu nevoie de mai mult timp ca să-și revină. Printre lacrimile care îi umpluseră ochii, zări una din siluete îndreptându-se către alta, un individ scund și gras. Aplecându-se, prima siluetă șopti ceva.

– Așteaptă, rosti grăsanul în vreme ce individul masiv își dădea brațul în spate pentru un al treilea pumn. Folosește-l pe amicul lui.

Grăsanul arătă înspre Robert, care zăcea nemișcat.

Will se zbătu în zadar. Mătăhălosul se duse la Robert și îl lovi cu piciorul în spate. Brațul lui Robert sângera masiv, pătând nisipul din jurul lui. În cădere, burka îi alunecase de pe cap, dezvelindu-i chipul, care acum era cenușiu și inert. Will simți un fior de groază când îl văzu. Părea mort. Apoi resimți o ușurare imensă când pieptul lui Robert se mișcă. Ușurarea nu dură mult, căci individul mătăhălos scoase o sabie de la centura prinsă în jurul șoldurilor.

– Spune-mi unde e Piatra sau îl ucid.

Cuvintele fuseseră rostite cu răceală, cu o sinceritate brutală.

Will își dădu seama că pierduse.

– Am fost prinși, rosti el printre dinții încleștați. În Mecca. N-am avut nicio șansă să o luăm.

– Unde sunt ceilalți din grupul tău? întrebă grăsanul.

– Morți, răspunse Will pe un ton coborât, fără să-și ia privirea de la mătăhălosul care continua să țină vârful sabiei îndreptate spre pieptul lui Robert. Sau vor muri în curând.

– Trebuie să o luăm, rosti mătăhălosul, întorcându-se către tovarășii lui. N-am făcut atâta drum de pomană. Nu plec fără ea. Intrăm în Mecca și o luăm noi!

Individul își înălță capul când dinspre stâncile de deasupra drumului se auzi un fluierat.

Will zări alte trei siluete coborând de pe o creastă.

– Ce e? strigă grăsanul.

– Călăreți ieșind din oraș, icni unul dintre cei trei indivizi, ajungând jos și sărind ultimii câțiva metri direct de pe stâncă.

Mătăhălosul înjură. Se uită la Will.

– Cine sunt?

– Mameluci. Vin după noi. Dacă ai habar de Piatră, atunci ştii şi de ce vin. Ştii şi ce ne vor face la toţi când vor ajunge aici.

Individul înjură din nou.

– Trebuie să plecăm, rosti grăsanul, apropiindu-se de camaradul său. S-a terminat.

Mătăhălosul îndreptă sabia spre Will, care încremeni. Privirea i se umplu de furia înfrângerii. Individul dădu arma înapoi ca pentru a lovi.

– N-o face!

Will privi înspre cel care strigase şi văzu că una dintre siluete făcuse un pas înainte. Mătăhălosul privi în jurul lui şi silueta care îl oprise clătină din cap. Şuierând prin mască, individul îşi băgă sabia în teacă, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Will se prăbuşi în genunchi când omul care îl ţinea îi dădu drumul şi se luă după ceilalţi, dincolo de cărare şi în sus pe panta care străjuia drumul. Indivizii ajunseră la un şir de coloane de piatră care se iveau din suprafaţa stâncoasă împreună cu un soi de potecă, abia vizibilă, şerpuind în spatele lor. În câteva clipe se făcură nevăzuţi.

Will se duse la Robert şi îi atinse fruntea.

– Robert?

Cavalerul deschise ochii. Scoase un geamăt printre buzele umflate şi însângerate. În stânga lor, cămila zăcea pe jos, pufnind de durere. Will se întoarse spre strâmtoare. Auzea zgomot de copite. Nu se putea

ascunde nicăieri. Doi călăreți se apropiau cu repeziciune. În spatele lor, în depărtare, se vedeau alți călăreți, stârnind nori groși de praf în urma lor. Will își scoase disperat sabia de la șold.

– Doamne, dă-mi putere.

Primul călăreț ieși din strâmtoare. Will se holbă, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Era Zaccaria, cu chipul și hainele pline de sânge. În spatele lui venea unul dintre șiiți.

Sicilianul își struni calul când îl văzu pe Will.

– Sări în șa! strigă el, în vreme ce animalul se cabra în efortul de a se opri.

Băgându-și sabia în teacă, Will alergă la Robert și îl ridică. Zaccaria îl apucă pe cavalerul aproape inconștient de haine și îl trase peste șa în fața lui, apoi dădu pinteni calului. Will sări în spatele șiitului.

– Kaysan? întrebă Will, prinzându-se de partea din spate a șeii.

– Mort, răspunse amărât șiitul, dând la rândul lui pinteni animalului. Morți cu toții.

Mecca, Arabia
15 aprilie 1277

Ishandiyar se strâmbă de durere. Tăietura provocată de sabie, în apropiere de vechea rană pe care o căpătase la al-Bira, îl ardea cumplit.

– Ei bine? îi întrebă el pe cei doi soldați mameluci care veniră spre el.

Unul dintre ei clătină din cap.

– Îmi cer iertare, amir, nu i-am putut prinde. Am lăsat câţiva oameni în sat ca să-i caute în caz că încearcă să se ascundă acolo, dar eu cred că au fugit deja în munţi.

– Atunci, oricum sunt morţi, replică Ishandiyar, cu voce aspră. Dacă nu-i omoară deşertul, atunci o vor face beduinii. Cheamă-i pe ceilalţi înapoi. Vom rămâne aici la noapte. Dar cred că pericolul imediat a trecut.

Soldaţii se înclinară şi îşi întoarseră caii pe strada plină de negustori şi muncitori. Mulţi dintre aceştia se uitau curioşi la grupul de mameluci aflaţi în apropiere de Marea Moschee. Ishandiyar intră înapoi în clădire, şchiopătând, la adăpost de privirile întrebătoare ale oamenilor.

Curtea moscheii era scăldată în lumină. Shariful din Mecca venise acolo şi acum discuta sumbru cu câteva dintre gărzile sale. Cadavrele a trei paznici şi cinci mameluci fuseseră întinse cu grijă la umbra arcadei. În apropierea lor se găseau, aruncate fără niciun fel de respect, leşurile atacatorilor. Muştele începuseră deja să îşi arate interesul pentru prada bogată. Ishandiyar privi înspre Ka'ba. Servitorii stăteau în patru labe în jurul templului şi curăţau sângele de pe dale. Privirea i se mută spre Piatra Neagră, care se odihnea întunecată şi tăcută la locul ei. Simţi o imensă uşurare. Îşi îndeplinise promisiunea faţă de Kalawun şi faţă de Allah. Piatra rămăsese neatinsă. Fuseseră un drum lung şi o aşteptare încordată, iar el şi oamenii lui cercetaseră câteva grupuri de pelerini în ultimele zile, în curtea moscheii. Îşi dăduse seama cine sunt atacatorii

imediat ce zărise cele două siluete, prea înalte pentru niște femei, venind înspre templu cu acel coș.

Se duse către locul unde se afla coșul. Piatra dinăuntru se rostogolise pe sol și era acum cercetată de doi mullahi de la moschee.

– Ce e? întrebă el. Ați aflat?

Unul dintre preoți își ridică privirea.

– Credem că e o copie, amir. Nimic altceva. Poate că intenționau să pună asta în locul adevăratei relicve, ca să poată scăpa neobservați?

Ishandiyar tăcu. Kalawun spusese că acel cavaler creștin care îl avertizase despre jaf avea și un plan de împiedicare a furtului. Se întrebă pentru câteva clipe dacă nu cumva unii dintre cei pe care îi omorâse fuseseră de fapt aliați, dar nu merse mai departe cu gândul. Kalawun avea dreptate: era responsabilitatea lor să păstreze Piatra în siguranță. Tot ce conta era că reușiseră asta.

Ishandiyar se duse să discute cu shariful, lăsând mullahii să își termine investigațiile și servitorii să curețe restul sângelui de pe dalele de piatră.

După o vreme, cadavrele fură luate de acolo pentru înhumare și astfel dispăru ultimul indiciu al celor întâmplate. O oră mai târziu, din minaretele orașului se auzi chemarea cântată a muezinilor. Porțile Marii Moschei se deschiseră și pelerinii, care așteptaseră cuminți afară, umplură curtea, cu chipurile pline de uimire.

29

Damasc, Siria
9 iunie 1277

Zgomotul tot mai intens al tobelor se auzi în Damasc cu ceva vreme înainte ca mamelucii să ajungă în oraș, ca un bubuit venind în valuri peste deșertul care fierbea.

În fruntea armatei călărea Baybars, iar trupele Bahri îi strigau numele cu putere.

– *Al-Malik al-Zahir!* Regele victorios!

Flamura sângerie cu leul galben flutura semeață în avangardă.

Călărind alături de sultan, Kalawun simțea cum uralele soldaților îi rănesc auzul. Ei, cel puțin, erau mulțumiți.

La câteva zile după victoria de pe câmpia Albistan, mamelucii intraseră în Kayseri, capitala regatului

selgiucizilor, ca eliberatori ai pământurilor selgiucide și distrugători ai garnizoanei mongole construite acolo împotriva voinței locuitorilor. În Kayseri, selgiucizii musulmani îl ridicaseră în slavă pe Baybars, bătuseră o monedă nouă în numele lui și îl făcuseră moștenitor al tronului regatului. Mamelucii se relaxară în lux câteva săptămâni, după care Baybars decisese să se întoarcă în Siria. Pentru soldați, veștile însemnaseră ceva bun. Se bătuseră cu mongolii și îi măcelăriseră din nou, înregistrând puține pierderi de vieți umane. Odată sarcina îndeplinită, se puteau întoarce la confortul din Damasc, unde fără îndoială că sultanul avea să-i recompenseze lăsându-i să jefuiască și să ia sclavi. Dar unii generali și consilieri erau însă de o cu totul altă părere.

Aceștia ceruseră să afle, cu un glas atât de tare pe cât le permitea curajul în fața sultanului cu priviri de oțel, de ce plecau de acolo, după ce abia cuceriseră acel teritoriu. Ar fi trebuit să rămână acolo ca să-și întărească pozițiile și să aducă forțe suplimentare. Nu asta dorise sultanul? Să extindă frontiera mamelucă și să-i înfrângă pe mongoli? Baybars le respinsese argumentele. Spionii îl informaseră că, stârnit de distrugerea garnizoanei sale, Abaga pornise în fruntea unei armate de mai bine de treizeci de mii de mongoli din Persia înspre teritoriul selgiucid ca să răzbune pierderea suferită și să recucerească regatul. Baybars nu dispunea de suficienți oameni ca să se confrunte cu o asemenea forță armată, și nici nu avea timp ca să aștepte întăriri, așa că le spusese generalilor săi că erau în primejdie de

a fi izolați de restul armatei, aflată încă în Alep, dacă rămâneau acolo.

După ce fusese de acord cu decizia, Kalawun observase că Baybars era tot mai abătut după intrarea în capitala selgiucidă. Victoria asupra mongolilor la Albistan nu păruse să-i provoace o foarte mare satisfacție. Ba chiar Kalawun ar fi putut spune, dacă n-ar fi fost ceva de necrezut, că sultanul părea tot mai mult să regrete acea victorie. Ca și cum ceva înăuntrul lui, ceva ce ardea mocnit de o vreme, se epuizase. Pe tot drumul de la Kayseri la Alep, sultanul abia dacă scosese câteva vorbe.

Kalawun se uită acum la Baybars, a cărui privire era ațintită asupra zidurilor Damascului care se măreau în fața lor, în spatele unor livezi bogate. Uitându-se dincolo de sultan, întâlni privirea fixă a lui Khadir. Ghicitorul reușise cumva să-i reintre în grații, astfel încât acum călărea în stânga lui Baybars, deși fusese poziționat în mod clar cu câteva rânduri mai în spate, alături de prințul Baraka. În ultimele câteva săptămâni, Khadir făcea din nou parte din cercul apropiaților lui Baybars prin previziunile lui persistente despre o eclipsă de lună, un semn rău despre care se spunea că anunță moartea unui mare conducător. Predicția îl făcuse pe Khadir să se agite pe lângă Baybars, implorându-l pe acesta să își ia măsuri suplimentare de prevedere la momentul oportun. Fuseseră avertismente pe care Baybars le ascultase cu atenție, deși nu cu un interes prea manifest. Când se uită la Khadir, Kalawun văzu că fața zbârcită a ghicitorului era schimonosită

de ură și suspiciuni. Comandantul simțise acea privire rea ațintită asupra lui în cea mai mare parte a călătoriei. Se săturase de ea și devenise chiar un pic iritat. Ca și cum Khadir încerca să arunce cine știe ce vrajă neagră asupra lui prin acea căutătură constantă și mascată. Cu mintea preocupată de alte lucruri, Kalawun încercase să lase deoparte disputa sa personală cu Khadir în cursul campaniei, însă îi era aproape imposibil să uite de bătrân, căci acesta era permanent acolo, o prezență malefică la periferia razei sale vizuale.

Mesageri fuseseră trimiși ca să anunțe sosirea armatei în Damasc și ca să se asigure că vor fi pregătite camere în palat pentru Baybars și comandanții lui. Ca atare, străzile principale fuseseră curățate pentru trupele care se apropiau, iar cetățenii orașului se aliniau pe drumul către palat, dornici să-și întâmpine sultanul. Când Baybars și mamelucii lui intrară în oraș, locuitorii începură să arunce flori în calea lor, acoperind drumul cu un covor colorat. Bătăile tobelor stârneau plânsetele bebelușilor și urletele câinilor în toate casele din oraș. În vreme ce corpul principal al armatei își așeză tabăra pe o câmpie, în afara zidurilor, Baybars și avangarda se îndreptară spre citadelă, unde fură întâmpinați de guvernatorul Damascului.

Kalawun tocmai dădea hățul calului său unui aghiotant când un bărbat îmbrăcat în culorile violet ale mesageriei regale se apropie de el.

– Amir Kalawun?

Comandantul întoarse privirea.

– Da?

Mesagerul se înclină și îi dădu un mesaj.

– A ajuns la postul meu acum cinci zile. Când am aflat că armata vine în Damasc, m-am grăbit să ajung aici.

Kalawun luă pergamentul și rupse sigiliul de ceară. Desfăcu mesajul și citi cele trei cuvinte scrise acolo de o mână pe care o cunoștea.

E în siguranță.

Văzând mesajul lui Ishandiyar, Kalawun simți un val de ușurare inundându-i trupul și alungând toate grijile care îi întunecaseră mintea de când părăsise Cairo. Însă abia reuși să-și calmeze neliniștea legată de Piatră, că o nouă grijă apăru la orizontul minții lui atunci când se întrebă dacă vreunul dintre oamenii lui Campbell, dacă nu cumva Campbell însuși fuseseră răniți prin acțiunea lui. Oare se dovedise pripit să-l trimită pe Ishandiyar acolo? „Nu", își răspunse el cu fermitate. Mesajul templierului nu dezvăluise niciuna din intențiile lui, iar asigurările date de creștin contau prea puțin în comparație cu ceea ce s-ar fi întâmplat în caz de eșec. Nu numai că el, Kalawun, nu putea îngădui ca Piatra să pățească ceva, dar amenințarea războiului generat de furt fusese mult prea mare ca el să nu acționeze. Cu toate astea, îl neliniștеau senzația de trădare care îi întuneca mintea și gândul că era posibil ca el să se fi mânjit cu și mai mult sânge pe mâini în căutarea păcii.

Citadela, Damasc
11 iunie 1277

După doar două zile de odihnă, mamelucii se adunară să discute planurile de viitor, ca urmare a veștilor conform cărora Abaga pătrunsese în regatul selgiucizilor cu cei trei tumani ai săi și începuse să se răzbune pe musulmanii din Anatolia care îl întâmpinaseră cu bucurie pe Baybars. Ceva indicii despre ura ilhanului și capacitatea lui de răzbunare puteau fi obținute din zvonurile conform cărora *pervaneh*-ul selgiucid, care fugise de pe câmpul de bătălie din Albistan după lipsa lui de implicare în luptă, fusese omorât și servit drept friptură în cadrul unui banchet oficial. Se spunea că însuși Abaga mâncase o porție generoasă. Ilhanul își stabilise acum tabăra în regat și începuse să arunce priviri chiorâșe înspre Siria, dincolo de munții Taurus. Însă tot zvonurile spuneau că el n-avea intenția să pătrundă pe teritoriul inamicului, deoarece îi lipsea forța militară ca să-l atace pe Baybars pe terenul acestuia. Cei doi lei ai războiului se puteau doar supraveghea de la distanță, acceptând morocănoși amândoi faptul că, în acel moment, niciunul nu era suficient de puternic pentru a-l înfrânge definitiv pe celălalt.

În cursul discuției, care se concentră asupra următoarei mutări a mamelucilor, în încăpere intră un războinic Bahri, care se duse întins la Baybars.

Kalawun îi aruncă o privire. Văzu că sultanul își lasă capul în jos în vreme ce soldatul se apropie de el și îi șopti ceva la ureche.

– Adu-l înăuntru, zise Baybars, vocea lui profundă întrerupându-i pe comandanții care vorbeau.

– Stăpâne? întrebă Kalawun, în vreme ce ceilalți comandanți priviră în jurul lor, întrebându-se cine îndrăznea să le întrerupă întâlnirea.

Baybars nu le răspunse. Se ridică în picioare. Câteva clipe mai târziu, soldatul Bahri se întoarse, cu alți doi soldați flancând un tânăr îmbrăcat cu haine negre. Tânărul își ținu capul sus când intră. Aroganța i se vedea din postura sfidătoare și din privirea lui semeață cu care se uită la sultan, fără să clipească.

– Sultane Baybars, rosti el, fără să se plece. Am venit să iau restul banilor promiși ordinului meu ca răscumpărare pentru ofițerul tău, Nasir. L-am fi putut livra mai devreme dacă nu am fi aflat că ai plecat din Cairo. Te urmărim de ceva vreme.

Kalawun privi într-o parte a camerei după ce auzi un sunet de nerăbdare scos de Khadir, care ședea pe jos, cu picioarele încrucișate, într-un petic de lumină creat de soarele de afară. Ghicitorul se mișcă într-o poziție ca de crab. Ochii lui albi scânteiară în vreme ce îl studiau pe tânărul asasin.

Ceilalți din încăpere fură reduși la tăcere.

– Unde e? ceru Baybars să afle.

– În apropiere, răspunse, prudent, asasinul. Doi dintre frații mei sunt cu el. Când voi primi restul răscumpărării mă voi duce imediat la ei ca să îi dau drumul.

– Termenii sunt inacceptabili. Nu voi plăti nimic până ce nu voi ști că ofițerul meu e teafăr.

Tânărul asasin rămase pe poziție.

– Atunci nu-l vei mai vedea. Frații mei au primit instrucțiuni să îl ucidă pe Nasir dacă eu nu mă întorc într-o oră.

Bărbia lui Baybars tresări de nervozitate. Câteva secunde sultanul nu spuse nimic, după care făcu un gest înspre una dintre gărzile Bahri.

– Cheamă trezorierul, rosti el, fără să-și ia privirea de la asasin.

După ce bărbatul primi o pungă de aur și părăsi încăperea, Baybars chemă patru gărzi Bahri la el.

– Urmăriți-l, le spuse el. Să nu-l pierdeți din vedere. Frații lui nu pot fi departe dacă trebuie să se întoarcă la ei în mai puțin de o oră. Asigurați viața ofițerului Nasir, dacă e cu ei, apoi omorâți-i pe fideli și aduceți-mi aurul înapoi.

Soldații Bahri îl salutară.

După plecarea lor, sultanul se întoarse spre Kalawun.

– Amir, vreau ca toți ceilalți rebeli să fie lichidați. Trimite un batalion de trupe siriene la Qadamus. Își vor uni forțele acolo cu locotenenții mei și vor pleca împreună spre fortăreața rebelă. Vreau ca problema asta să se rezolve o dată pentru totdeauna.

– Da, stăpâne, murmură Kalawun.

Văzu totul în ochii sultanului și auzi totul în vocea lui aspră: aceeași scânteie veche de furie care răsărise în ultimele luni izbucnea acum din nou. Și Khadir părea să fi observat asta, căci se uita fix la Baybars cu o expresie de triumf pe chip. Văzându-l, Kalawun se gândi la dorința lui Khadir de a-l determina pe Baybars

să reia războiul cu creștinii și la planul lui de a genera conflictul prin atacul de la Kabul. Își aminti că tot ghicitorul fusese cel care sugerase să fie trimis cineva pentru a-i căuta pe asasini. În plus, se gândi la propriile bănuieli legate de faptul că fostul șiit fusese cumva implicat în complotul privind furtul Pietrei. Kalawun se simți tot mai neliniștit. Dacă Nasir obținea dovezi că francii îl doriseră mort pe Baybars, ce avea să se întâmple? Mamelucii și mongolii ajunseseră într-un punct mort, iar armata lui Baybars, odihnită și victorioasă, era staționată în Damasc. La doar trei zile de marș de Acra.

Docurile, Acra
11 iunie 1277

Garin își aruncă bagajul pe o banchetă de la pupa și își puse palmele pe balustrada de lemn, uitându-se la apa verde care se agita dedesubt. Soarele îi ardea ceafa, iritându-i și mai mult pata roșu-închis care i se formase pe piele. În comparație cu ea, părul lui decolorat părea alb-argintiu. În spatele lui, marinarii vorbeau cu voci aspre și tari în vreme ce nava se pregătea să părăsească portul Acra, ducând o încărcătură de zahăr în Franța. Pentru Garin, plecarea oricum nu conta prea mult.

Revenise în oraș cu trei zile în urmă. Când ajunseseră la palatul regal, epuizați și amărâți de eșec, el și ciprioții descoperiseră că nu mai sunt bine-veniți.

Câtă vreme fuseseră plecați, contele Roger se descotorosise de ultimii membri ai personalului lui Hugh. Fuseseră acceptați doar pentru scurt timp, cât să-și strângă lucrurile personale. La fel de pleoștiți precum fostul lor stăpân înfrânt, Bertrand și camarazii lui plecaseră a doua zi cu o navă spre Cipru. Garin fusese lăsat singur într-o tavernă din port ca să-și plângă de milă pentru ghinionul avut. Nu numai că planul lui eșuase complet, dar fusese obligat să cheltuiască toate monedele de aur pe care le avusese pentru ca el și ciprioții să poată ieși teferi din imensitatea deșertului. Folosise o parte din banii pe care regele Hugh îi dăduse lui pentru Edward după semnarea acordului devenit inutil acum, de vreme ce regele Carol se instalase pe tron. Din grămada de bani dispăruse o cantitate apreciabilă. Nu numai că Garin irosise un an din viața lui, folosind banii lui Edward pentru qannob, pentru curve și pentru ideea lui stupidă și inutilă, dar nici măcar nu reușise să scoată de la Everard și de la Anima Templi fondurile pe care regele englez să i le asigure. Singura lui speranță era acum ca marinarii de pe navă să fie pasionați de zaruri, astfel ca el să poată recâștiga o parte din suma pierdută, altfel ar fi fost mai bine să se arunce singur peste bord ca să-l scutească pe Edward de o treabă murdară.

Nu mai avea nimic. Și era un nimic.

Cuvintele din mintea lui răsunau ca un ecou amar al celor pe care i le adresaseră în timp unchiul lui, Jacques, mama lui și Edward. Încercă să le alunge, închizând tare ochii, dar cuvintele continuară să-l

asalteze, spunându-i că nu făcuse niciodată nimic ca lumea, că era inutil și n-avea să fie niciodată suficient de bun, bun precum tatăl și frații lui morți, bun precum Will. Ultimul nume pătrunse în mintea lui cu forța unei lovituri de pumnal. Aproape la fel de frustrant ca insuccesul misiunii lui fusese eșecul de a se descotorosi pentru totdeauna, atunci când avusese ocazia, de acel spin nenorocit care i se înfipsese în coaste din vremea copilăriei. N-ar fi trebuit să facă nimic; doar să lase acea sabie din mâna lui Bertrand să cadă în locul în care se îndrepta. Totul s-ar fi terminat rapid, discret, fără mult sânge și fără vinovați. Nu pricepea nici acum de ce strigase. De ce împiedicase mâna lui Bertrand. Pe tot drumul înapoi prin deșert, Garin își amintise de acel moment, la nesfârșit, fără să ajungă la vreo concluzie despre motivul pentru care salvase viața lui Will când ar fi putut așa de ușor să lase pe altcineva să-l omoare. N-avea niciun fel de sentimente pentru Will, altele în afară de mânie, dispreț și invidie. Tot ce avea cavalerul ar fi trebuit să fie al lui. Rangul de comandant, locul din Anima Templi, respectul și prietenia camarazilor, familia care îl iubea indiferent ce ar fi făcut, femeia care îl dorea. Chiar dacă ea i se dăruise în acea zi, la palat, Elwen nu-l dorea în realitate. Garin știa asta. Dacă l-ar fi dorit, n-ar fi plâns așa de amarnic după aceea. Singura satisfacție pe care o putea găsi acum în acel eveniment era aceea că el, Garin, cel puțin furase ceva de la Will, chiar și numai pentru câteva clipe. Ceva prețios, care nu mai putea fi niciodată înapoiat.

În vreme ce parâmele erau eliberate și marinarii introduceau vâslele în apă, Garin își luă capul în palme și, cu detașare, simți umezeala pe degete. Nici nu mai privi înapoi când nava ieși din port, iar Acra se micșoră încet în spatele lor, lăsându-l pe Garin doar cu imensitatea mării din fața lui.

Citadela, Damasc
11 iunie 1277

Minutele se transformară în ore de așteptare rigidă și tensionată pentru Baybars. Întrunirea se încheiase brusc odată cu sosirea asasinului și doar Khadir și Kalawun rămăseseră în încăpere. Comandantul fusese rugat să rămână, în vreme ce ghicitorul fusese pur și simplu uitat ghemuit într-un colț al camerei.

În cele din urmă, după trei ore cumplite, se auzi un ciocănit în ușă. Patru oameni intrară în încăpere. Trei dintre ei erau soldații Bahri trimiși de Baybars în urmărirea asasinilor. Al patrulea era Nasir. Kalawun sări în picioare când îl văzu pe ofițer. Nasir slăbise enorm, părul și barba erau murdare, iar pielea măslinie palidă și plină de vânătăi. Ajunsese umbra omului care fusese. Kalawun resimți un junghi de vinovăție pentru că el fusese cel care îl trimisese pe ofițerul și prietenul său într-o asemenea misiune periculoasă, din pricina căreia nefericitul ajunsese într-o asemenea stare. Făcu un pas spre Nasir.

Baybars îl opri cu mâna ridicată.

– S-a rezolvat? îi întrebă el pe cei trei Bahri.

Unul dintre soldați înaintă și îi dădu sultanului punga de piele pe care acesta i-o dăduse asasinului. Punga era plină cu aur și era mânjită cu un soi de materie neagră. „Sânge“, își spuse Kalawun. Alte pete întunecate se vedeau pe uniformele soldaților. Unul dintre aceștia părea rănit.

– Da, stăpâne. Dar am pierdut un om.

Baybars dădu din cap în vreme ce cântărea punga în palmă, ca și cum pierderea era acceptabilă, apoi își întoarse atenția către Nasir, care părea gata să se prăbușească.

– Ai obținut ceea ce ai fost trimis să găsești?

Nasir dădu cu greutate din cap și deschise gura să vorbească. Vocea abia dacă i se auzi. Tuși ușor și încercă din nou.

Baybars întinse mâna după una din cupele cu lichid răcoritor rămase pe masă. Se duse la Nasir și îi puse una în mână.

– Bea.

Ofițerul luă cupa și o duse la buzele lui crăpate și îngălbenite. După câteva secunde, i-o înapoie lui Baybars.

– Da, stăpâne, reuși el să îngaime. Am obținut.

– Cine a fost? întrebă sultanul cu voce ușor tremurândă. Cine i-a angajat pe asasini ca să mă omoare?

– Un franc, stăpâne, așa cum ați crezut. Un templier pe nume William Campbell.

Baybars întoarse privirea auzind un icnet de surprindere din partea lui Kalawun.

– Ce e, Kalawun?

Comandantul simți cum i se opresc vorbele în gât. Nu știa ce să mai spună ca să iasă din dificultate. Îl salvă, cu totul neașteptat, Khadir, care sări în picioare.

– Dar îl cunoști, stăpâne! cârâi bătrânul. Îl cunoști!

Baybars începu să clatine din cap.

– Așa se numea omul care a venit cu tratatul! Vocea lui Khadir deveni febrilă. El a adus tratatul de pace cu francii acum cinci ani!

Baybars se revăzu printre ruinele din Cesareea, șezând pe tronul lui din mijlocul catedralei dărâmate. Și-l aminti pe tânărul cavaler creștin, un templier, care îi dăduse tratatul semnat de regele Edward al Angliei. Își aminti că acel cavaler avea părul negru și vorbea araba, și își aminti că tânărul îl rugase pe el, pe Baybars, să-i îngăduie să meargă până la Safed. Ajuns aici, sultanul își aminti în sfârșit și de acel nume și își dădu seama că bătrânul avea dreptate.

– I-ai dat voie să-și îngroape tatăl, rosti Khadir.

– Taci, mormăi Baybars, strângând cupa în mână și apăsând cu degetele metalul moale.

– L-ai lăsat să îți străbată pământurile, escortat de oamenii tăi!

– *Am spus să taci!* tună Baybars, azvârlind cupa în perete.

Lovitura răsună ca un clopot. Resturile de lichid pătară peretele alb ca zăpada.

Khadir se lăsă să cadă pe podea, strâmbându-se din pricina izbucnirii de furie a sultanului. Soldații

și Nasir rămaseră tăcuți, evitând însă privirea ucigașă a sultanului.

– Stăpâne, începu Kalawun.

– Vreau să îl găsiți, zise Baybars, retezându-i vorba și uitându-se la soldații Bahri. Găsiți-l și aduceți-l la mine.

– Și de unde sugerați să începem căutările, stăpâne? întrebă unul dintre soldați, cu capul plecat.

– De la Templul din Acra. Dacă nu e acolo, vor ști cei de acolo unde este.

– Stăpâne, interveni iarăși Kalawun, de această dată cu mai multă forță.

Baybars se uită la el.

– De unde știi că e același cavaler care ți-a adus tratatul? William e un nume comun printre franci. Poate că sunt mai mulți care să poarte și celălalt nume, Campbell.

– Atunci voi ucide fiecare creștin cu acest nume pe care îl prind, zise Baybars pe un ton rece, hotărât și de nestrămutat, până ce voi fi sigur că l-am șters de pe fața pământului pe omul care a angajat asasini ca să mă atace pe mine cu ocazia logodnei fiului și moștenitorului meu, asasini ale căror cuțite nu m-au găsit, ci inima singurului om care m-a iubit ca pe un frate, necondiționat, fără teamă sau îndoială. Vocea lui Baybars tremură puternic la ultimele cuvinte. Îl mai privi pe Kalawun câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. V-ați primit ordinele, le spuse el soldaților în trecere.

Khadir se furișă afară pe urmele sultanului, lăsându-i singuri pe Kalawun și pe Nasir, după ce soldații

Bahri ieșiseră supuși, îndreptându-se în grabă spre grajdurile citadelei ca să-și ia caii.

Kalawun se duse la Nasir și îl îmbrățișă.

– Am fost convins că ai murit.

Nasir reuși să schițeze un zâmbet.

– Și eu.

– Mi-e rușine, mărturisi, ezitant, Kalawun, păstrându-și mâna pe umărul lui Nasir.

– Nu trebuie să îți fie, amir. Mi-am făcut datoria.

Kalawun clătină din cap. Rămase tăcut câteva clipe, nesigur dacă era bine să meargă mai departe. Dacă deschidea cutia cu secrete n-avea să o mai poată închide niciodată. Însă ocazia de a-și atenua vinovăția pentru trădarea lui Will îl determină să treacă peste orice opreliște.

– Nu, Nasir. Mi-e rușine pentru ceea ce vreau să te rog. Oftă adânc. Nu știu ce să fac. Nu am pe nimeni altcineva pe care să-l pot ruga. M-aș duce eu însumi, dar mi s-ar simți lipsa, și singurul om în care am suficientă încredere privind această informație e în Cairo.

– Despre ce e vorba, amir?

Kalawun se duse la ușă, o închise bine ca să se asigure că nu îi aude nimeni, apoi se îndreptă spre o tapiserie de pe unul din pereți, pe care era zugrăvită o scenă dintr-o grădină. Ridică tapiseria ca să verifice dacă ușa din spatele ei era bine încuiată. Citadela din Damasc, precum cea din Cairo, era plină de coridoare pentru uzul servitorilor. Asigurându-se că erau singuri, reveni la Nasir.

– Îl cunosc pe acest cavaler al cărui nume l-ai furnizat stăpânului nostru.

Nasir păstră tăcerea, în vreme ce comandantul îi explică faptul că templierul îl avertizase despre un complot al apusenilor care urmărea să fure Piatra Neagră din Mecca.

– Ai împiedicat furtul? întrebă el repede după ce Kalawun termină de vorbit.

– Cavalerul a jurat că îl va zădărnici, dar când m-am gândit mai bine pur și simplu nu mi-am permis să încredințez o asemenea misiune unuia care nu e musulman, oricât de bune ar fi fost intențiile lui. L-am trimis pe amir Ishandiyar. Tocmai ce am primit de veste de la el că Piatra e în siguranță.

– Asta e bine, îngăimă Nasir.

– Nu știu dacă acest cavaler a fost el însuși la Mecca sau, în caz că a fost, dacă a scăpat nevătămat. Dar dacă a reușit, trebuie avertizat. Am nevoie de tine să îl găsești înaintea gărzilor Bahri.

Nasir se uită fix la el.

– Știu că îți cer mult, rosti Kalawun. Poate prea mult. Dar am o datorie față de acest cavaler, Nasir. Cu toții avem. Dacă nu era el puteam fi acum în război, un război care ar fi distrugător pentru noi toți. Crede-mă, prietene, nu ți-aș cere așa ceva dacă n-ar fi vorba de binele general. Trebuie să ai încredere în mine. Îți voi explica totul la întoarcere, dar acum trebuie să-l găsești și să-l avertizezi. Spune-i să plece de pe aceste pământuri și să nu se mai întoarcă niciodată.

30

Templul, Acra
14 iunie 1277

Will tresări când cineva îl prinse de umăr. În spatele lui se găsea Simon.

Grăjdarul râse cu toată gura.

– Mă bucur să te văd înapoi. Îl măsură cu privirea pe Will. Doamne, dar ești negru ca un sarazin. Am venit mai devreme să te văd în camera ta, dar mi s-a spus că te întâlnești cu Marele Maestru.

– Îi dădeam raportul.

– Cum a fost misiunea?

Will se uită dincolo de curte, evitând privirea lui Simon.

– În cea mai mare parte lipsită de evenimente. Am vorbit cu mongolii, ne-am distrat la Curtea lor și le-am

reafirmat angajamentul nostru de a continua prietenia cu poporul lor.

Simon îi aruncă o privire piezișă.

– Haide, zise el. Am auzit zvonurile. Câțiva tovarăși de-ai tăi nu s-au întors și se spune că Robert de Paris a fost rănit. Își coborî vocea și mai mult. Mongolii au fost? Am auzit că le... *fac* diverse chestii inamicilor. Chestii groaznice.

Will era surprins. Abia ajunseseră în Acra cu o zi în urmă și nu se așteptase ca zvonurile să înceapă să circule așa de repede.

– Ai o imaginație la fel de bogată ca întotdeauna, replică el. Chipul îi deveni serios. Nu, n-au fost mongolii. Am avut un accident când ne întorceam din munți. Un accident de călărie. Am pierdut trei oameni, iar pe Robert abia l-am salvat.

– Ce s-a întâmplat?

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Simon dădu din cap.

– Bineînțeles că nu. Scuze.

Will zâmbi în semn de mulțumire, simțindu-se ca un trădător.

– Ascultă, vorbim în curând. Acum însă trebuie să-l văd pe Robert la infirmerie.

– Mai întâi ar trebui să afli ceva, Will. În ultimele câteva săptămâni, Elwen a tot venit pe la preceptoriu.

– A venit aici? se miră Will.

– Nu-ți face griji. A fost discretă și a vorbit doar cu mine. Voia să știe dacă te-ai întors.

Will oftă încet. Avea o mulțime de scuze de cerut acum, că se întorsese.

– O s-o văd mai târziu.

Simon își supse buza.

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce să o văd acum. Nu părea... Clătină din cap. În fine, arăta rău.

– Rău?

– Era amărâtă. Simon ridică stângace din umeri. Plângea și chestii dintr-astea. Ca să fiu sincer, n-am știut ce să-i spun.

Will aruncă o privire spre infirmerie. Trebuia să discute cu Robert cât mai curând ca să-l pună pe cavaler la curent cu minciuna asupra căreia el și Marele Maestru conveniseră să o spună în privința morților lui Carlo, Francesco și Alessandro. Dar dacă Elwen avea nevoie de el?

– Mă duc acum, zise el.

– Îți pregătesc un cal.

Will rămase în curte în vreme ce Simon se repezi la grajduri. Mintea lui se umpluse de griji. Lui Elwen nu-i stătea în fire să plângă în fața altora sau să riște să vină la Templu. Fu scos din vârtejul gândurilor de silueta gârbovită a lui Everard, care traversa curtea spre el. Preotul era îngrozitor de palid și părea cuprins de dureri la fiecare pas.

– William, îngăimă el în semn de salut. Iar ești prea ocupat ca să mă vezi? Ridică o mână când cavalerul vru să-i răspundă. Trebuie să vorbim.

– Voiam să te văd mai târziu, explică Will. M-am întors aseară târziu și n-am vrut să te trezesc.

– Și acum ce făceai? Ieșiseși ca să te odihnești un pic? Să faci o baie de soare?

– Eram... Will ezită, privind înspre grajduri. Întâlni privirea fixă a preotului cu fălcile strânse. Nu mai contează. Poate aștepta câteva momente.

Îl urmă pe Everard nu fără îndoieli dincolo de curte, în zona dormitoarelor cavalerilor.

– Am vrut să convoc Frăția imediat ce am auzit că te-ai întors, zise Everard, închizând ușa camerei sale în urma amândurora. Dar mai întâi am vrut să discut cu tine. Să înțeleg că ai reușit?

Privirea lui era întrebătoare, dar în voce i se citea limpede neliniștea.

Will acceptă cupa cu vin întinsă de Everard.

– Depinde cum definești reușita. Dacă te referi la împiedicarea jafului, atunci da.

Everard luă loc încuviințând din cap.

– Dacă întrebi de reușită fără victime, continuă Will, sau fără ca să observe cineva, atunci răspunsul e nu.

– Am auzit că au murit trei oameni de-ai lui de Beaujeu, zise Everard, sorbind din vinul lui. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Will îi povesti repede totul.

Everard așteptă ca Will să termine, după care se ridică să își umple din nou cupa. Se împiedică, reușind cu greu să nu cadă pe jos. Will sări în picioare și îl susținu, dar Everard îl respinse.

– Nu-i nevoie, nu-i nevoie!

– Ești bine?

Everard scoase un sunet de nemulțumire.

– Sunt bătrân, William. Scoase un oftat șuierat. Doar bătrân. Se duse șontâc-șontâc până la urciorul cu vin. Cei care v-au pregătit ambuscada dincolo de Mecca? Spui că știau latina?

– Nu doar că o știau. O vorbeau fluent și aveau accent apusean.

– Francezi? Englezi?

– Nu sunt sigur. Will se chinui să-și amintească. Eram amețit din cauza căzăturii. Clătină din cap. Nu știu.

– Și crezi că cei care v-au atacat în Marea Moschee erau mameluci?

– Sunt sigur. Cred că au fost trimiși de Kalawun.

– Fără să ne avertizeze?

– Poate că n-a primit mesajul meu în care îl anunțam că am aranjat totul.

– Sau l-a primit, dar n-a avut suficientă încredere în el.

Will dădu încruntat din cap.

– E posibil.

– Ei bine, tot ce contează e că Piatra e în siguranță. Everard zări expresia lui Will. Și că și tu ești, adăugă el repede. Ai fost norocos că ai reușit să te întorci. Odată cu dispariția lui Kaysan, aș fi crezut că șiiții vă vor lăsa pradă deșertului.

– Erau la fel de vânați ca și noi. Știau că e mai sigur să se înapoieze la Ula alături de noi decât pe cont propriu.

– Cu toate astea, ați avut noroc. Am auzit că Robert de Paris a fost rănit.

– Ar trebui să se refacă în câteva săptămâni, răspunse Will, privind fix spre cupa lui cu vin.

– Nu te învinovăți pentru el, William, rosti Everard. Până la urmă, Robert a luat propriile decizii pe baza a ceea ce a crezut că e corect.

Will preferă să își termine vinul decât să mai spună ceva.

– Presupun că, oricum, acum s-a terminat totul.

– Nu chiar. Mai există problema implicării Marelui Maestru și a identității celor cu care lucra el. Din câte știi, am pus doi membri ai Frăției să îl cerceteze anul trecut pe Angelo Vitturi. Am descoperit că este moștenitorul unei afaceri solide cu trafic de sclavi, condusă de tatăl lui, Venerio, o afacere care a scăzut serios în ultimii ani. Am mai descoperit și că Guido Soranzo se găsea într-o poziție similară ca și armator. O afacere înfloritoare pe vremuri, dar acum cu probleme grave.

– Îmi amintesc.

– În vreme ce tu erai plecat am aflat că familia Vitturi a avut contracte cu mamelucii pentru a le livra băieți pentru armata lor. Poate că aici intervine și legătura din Cairo: fratele lui Kaysan.

– E posibil, rosti Will. Dar nu avem nicio dovadă că Angelo Vitturi știa măcar de intențiile Marelui Maestru. Soranzo era singura legătură reală cu Piatra.

– Și tocmai în asta constă și problema noastră. Marele Maestru a recunoscut față de tine că au fost

și alții implicați, dar nu ți-a dat niciun indiciu asupra identității lor.

– E chiar atât de important? Am împiedicat jaful.

– Da, deocamdată. Însă asemenea indivizi, oricine ar fi ei, sunt hotărâți. Să meargă așa de departe? Să își asume asemenea riscuri? Nu-mi vine să cred că acesta este sfârșitul. Am discutat cu membrii Frăției în vreme ce erai plecat, continuă Everard. Având în vedere poziția ta față de Marele Maestru, William, noi considerăm că ar trebui să încerci să scoți această informație de la el.

Guillaume de Beaujeu reveni la fereastră, în vreme ce scribul termina ultimul rând al scrisorii. Pana scârțâia pe hârtie și tremura la fiecare literă.

– Scrie că voi lua legătura din nou în curând și încheie cu salutările mele. După ce termini, poți pleca.

Scribul își ridică privirea.

– Domnia Voastră? Se uită la foile albe de lângă el. Nu aveți nevoie de mine ca să scriu câteva pagini azi? Credeam...

– Mai târziu, i-o reteză Guillaume. Le vom scrie mai târziu. Pleacă.

– Cum doriți, Domnia Voastră, zise scribul, terminând repede de scris ultimele cuvinte și strângând misiva terminată și ustensilele pe care le folosise.

Înclinându-se, omul părăsi încăperea.

Marele Maestru închise ochii când auzi ușa trântindu-se. Soarele care pătrundea prin fereastră îi înroșea vederea în spatele pleoapelor închise. Sub mantia

groasă, transpira din abundență. Îl durea capul și îl ardea stomacul. Întinse mâna și se prinse de cadrul ferestrei, apăsându-și palma pe piatra rece.

După ce auzise raportul lui Will, Guillaume îl chemase imediat pe scrib. Mesajele pe care le trimisese de câteva luni lui Carol, lui Edward și papei nu mai erau de actualitate, așa că el trebuia acum să-și amendeze și să-și retragă cererile anterioare. Însă abia după ce începuse dictarea primului mesaj fusese lovit de realitatea celor petrecute. *Lovit*.

Eșuaseră.

N-avea să existe nicio Piatră pentru unirea creștinătății, nicio relicvă a necredincioșilor care să aducă triumful cauzei drepte. Musulmanii n-aveau să se ridice furioși împotriva lor, ceea ce ar fi necesitat un răspuns imediat din partea Apusului. Mamelucii aveau să-și continue războiul contra mongolilor, după care, atunci când aveau să fie gata, Baybars și ai săi sclavi războinici aveau pur și simplu să măture de pe fața pământului cele câteva orașe împrăștiate rămase în posesia francilor, punând capăt tuturor visurilor legate de o Țară Sfântă creștină. Guillaume venise acolo cu planuri mari și hotărâre nestrămutată, decis să recucerească ceea ce fusese pierdut, să îndeplinească lucrarea Domnului, să elibereze Ierusalimul. Tot ce făcuse în Acra de la venirea lui slujise acestui scop: sprijinul acordat vărului său Carol, bătălia personală împotriva neajutoratului rege Hugh, implicarea lui secretă în complotul negustorilor. Totul fusese în zadar.

Însă, în ciuda înfrângerii usturătoare, simțea și ușurare, căci îi dispăruse îngrijorarea de care nu putuse scăpa în ultimele luni. Ar fi putut pierde totul, dacă ar fi reușit să fure relicva. Guillaume fusese deja informat de către Vizitatorul Templului, Hugues de Pairaud, din Paris, de faptul că Templul înregistra întârzieri importante în planificata construire a flotei. Poate că marii conducători ai Apusului nu veniseră la timp în ajutorul templierilor. În plus, chiar dacă își asigurase tronul în Outremer, Carol nu dăduse niciun semn că ar fi vrut să vină prea curând în Acra ca să-și ocupe locul cuvenit. Guillaume strânse din dinți. Poate că ar fi fost mai bine să moară cu onoare în bătălie, o bătălie purtată în termenii aleși de ei, decât să zacă acolo și să aștepte ca securea să-i reteze grumazul. Se auzi un ciocănit în ușă. Marele Maestru se întoarse, înfuriat de întrerupere.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Zaccaria. Pe chipul bronzat de soare i se citea îngrijorarea.

– Domnia Voastră, aveți un vizitator.

– Ți-am spus să nu fiu...

Guillaume se opri când zări o siluetă îmbrăcată în negru în spatele cavalerului. Era Angelo Vitturi. Guillaume își stăpâni imediat iritarea. Îi spusese lui Zaccaria să-l aducă pe venețian la el imediat ce acesta își făcea apariția la Templu. Sicilianul nu făcuse decât să urmeze ordinele.

– Bună ziua și vouă, Domnia Voastră, rosti Angelo.

Zaccaria închise ușa, lăsându-i pe cei doi singuri.

Pe chipul arătos al tânărului nu se putea citi nimic, însă Guillaume sesiză ostilitate în salutul lui. Fusese ceva disprețuitor în felul prin care Angelo rostise acel „Domnia Voastră“, ca și cum ar fi fost mai degrabă o insultă decât o formulă de onorare.

– De ce ai venit? ceru Guillaume să afle, cu o voce puternică.

– Știi bine de ce, zbieră Angelo, scuipând cuvintele înspre Marele Maestru ca pe niște săgeți.

Guillaume înțelese imediat.

– Ai auzit.

– Că planul nostru a eșuat? Da, am auzit, replică Angelo cu duritate.

– De unde?

– Povestește-mi ce s-a întâmplat, continuă venețianul, ignorând întrebarea. Tata cere o explicație.

Expresia lui Guillaume se schimbă brusc.

– Ai face bine să te comporți civilizat cu mine, Vitturi, rosti el cu voce șfichiuitoare. Nu uita cu cine vorbești.

Angelo se uită la celălalt cu o privire de gheață, apoi încercă să-și înghită o parte din animozitate. Nu încercă deloc să-și ascundă efortul.

– Îmi cer scuze, Domnia Voastră. Dar tatăl meu și asociații lui sunt extrem de îngrijorați din pricina acestei vești. Am dori să știm, din propriile dumneavoastră spuse, care este motivul eșecului.

Guillaume îi arătă cu un gest unul din scaunele din fața biroului său.

– Ia loc.

Angelo păru să ezite, dar se conformă după câteva clipe. Guillaume rămase în picioare și îi povesti negustorului ceea ce îi spusese Will: cavalerii ajunseseră la Mecca însoțiți de Kaysan și de șiiții acestuia, dar acolo fuseseră atacați în interiorul moscheii de gărzi și nu reușiseră să ia Piatra.

După ce termină de vorbit, Angelo rămase așezat câteva clipe, fără să rostească vreo vorbă. Apoi se ridică în picioare. Pe chipul lui se citea o negare vehementă a celor auzite.

– Noi știm că nu e adevărat, plesni el, renunțând la orice aparențe de maniere civilizate. Oamenii tăi n-au eșuat, au sabotat misiunea. Guillaume aproape că izbucni în râs din pricina surprizei produse de o asemenea acuzație, dar Angelo continuă înainte ca el să vorbească: Am fost informați că unul dintre oamenii tăi a avut discuții secrete cu Kalawun al-Alfi, mâna dreaptă a lui Baybars, lucrând cu acest individ ca să ne dea planul peste cap. L-a avertizat pe Kalawun în privința planului cu luni în urmă.

– Despre cine vorbești? ripostă Guillaume, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Despre cel pe care l-ai pus la comanda misiunii. Comandantul William Campbell.

Acum Guillaume chiar izbucni în râs.

– Dar este incalificabil ce spui! Râsul i se stinse brusc pe buze. De unde ai obținut această informație?

Cercetă cu privirea chipul lui Angelo, dar nu zări nici urmă de minciună. În sufletul lui apăru îndoiala, clătinându-i convingerea.

– Ce am vrea noi să știm cu adevărat, Domnia Voastră, continuă Angelo cu voce batjocoritoare, este cum de a putut un amărât de cavaler să intre în contact cu unul dintre cei mai puternici oameni din cadrul armatei mameluce. E imposibil să fi reușit asta de unul singur.

– Ce vrei să sugerezi? întrebă Guillaume pe un ton periculos.

– Tu l-ai pus la conducerea misiunii și ai ales oamenii care să-l însoțească.

– Iar trei dintre cavalerii mei au murit! Oameni care au fost alături de mine de ani buni. Cu toții niște spirite curajoase.

– Sunt sigur că sacrificiul este acceptabil. Nu ai fost de acord cu acest plan încă de la început. Măcar asta era evident. Ai lucrat împotriva noastră, asigurându-te că va da greș.

– Dispari din ochii mei, mârâi Guillaume, pornind pe lângă birou spre ușă. Pleacă și ia-ți și scornelile cu tine sau jur pe Dumnezeu că o să te fac să îți pară rău. Spune-i tatălui tău și asociaților lui că această chestiune s-a încheiat. Întinse mâna spre clanță. S-a terminat pentru totdeauna.

– Nu chiar, replică Angelo.

Lăsă pe furiș să-i alunece în palmă pumnalul pe care îl ținuse ascuns în mâneca largă a hainei sale.

Guillaume zări o scânteiere metalică în vreme ce Angelo se apropia de el cu mișcări lejere și hotărâte și cu ochii lui negri încărcați de furie. Rămase șocat o secundă sau două, după care mintea i se activă rapid.

Se trezi cu veneţianul peste el, îndreptând arma spre partea laterală a corpului său. Guillaume se răsuci în ultima clipă şi se prinse de umerii lui Angelo, încercând să-l respingă. Simţi un junghi dureros în coaste, o mişcare alunecoasă de tăiere, urmată brusc de o umezeală fierbinte. Se îngrozi când îşi dădu seama că fusese înjunghiat. Apoi se înfurie. Mâinile lui se agăţară de gâtul lui Angelo. Veneţianul scăpă arma, care zăngăni pe dalele podelei, şi începu să se lupte cu el. Marele Maestru era mai puternic şi mai mare decât adversarul său. În ciuda durerii sfâşietoare, îl împinse pe Angelo înapoi, lipindu-l de marginea biroului şi împingându-l în jos până ce aproape ajunse deasupra lui.

Angelo îşi înfipse degetele în încheieturile lui Guillaume, apăsând cu disperare carnea. Se luptă, căscând gura din pricina lipsei de aer şi zbătându-se pe marginea biroului în vreme ce, cu chipul alb şi răvăşit, Marele Maestru continua să-l stranguleze. Cu văzul tot mai înceţoşat, veneţianul zări o pată lăţindu-se pe mantia lui Guillaume, roşie precum crucea de pe pieptul lui. Marele Maestru clipi. Se clătină şi aproape se prăbuşi peste Angelo. Strânsoarea lui slăbi, aşa că veneţianul reuşi să-şi elibereze mâinile şi să se strecoare de sub Guillaume. Se îndepărtă, tuşind, în vreme ce Marele Maestru înconjură biroul, clătinându-se în continuare şi apăsându-şi cu mâna partea laterală a trupului, unde pata roşie se lăţea. Gâfâind, Angelo căută pumnalul din priviri. Îl văzu zăcând pe dale şi se duse spre el. Se întoarse când auzi un scrâşnet

metalic și văzu că Marele Maestru își găsise sabia și o scosese din teacă. Chipul lui Guillaume se făcuse cenușiu, transpira abundent dar, în ciuda suferinței agonizante evidente, în ochii lui Guillaume se citea hotărârea de nestrămutat. Marele Maestru porni împleticindu-se spre Angelo. Venețianul cântări scurt situația, după care își băgă pumnalul la loc sub mânecă, fugi spre ușă și o deschise. După ce ușa se închise în urma lui, Guillaume simți cum îi vine să leșine. Scăpă sabia și căzu în genunchi. Întreg trupul îi era străbătut de valuri de durere. Crezu că e pe moarte, așa că rosti o rugăciune printre dinții încleștați. În scurt timp însă, amețeala îi trecu și vederea i se limpezi. Simțea acum durerea ca pe un drug de fier în trup, ca pe un par unic și solid înfipt în carnea lui. Forțându-se să se ridice, prinse marginea biroului și se trase în sus, gemând când rana din corpul lui protestă față de această mișcare. Reuși să ajungă la ușă și o deschise cu putere.

– Zaccaria! strigă el.

În propriile urechi, vocea îi răsuna extrem de fragilă.

În câteva fracțiuni de secundă se iviră doi cavaleri printr-una din ușile care duceau spre coridorul de piatră.

– Nu e aici, Domnia Voastră, rosti unul dintre ei, venind spre Guillaume. A plecat să escorteze pe cineva până la poartă cu câteva minute în urmă.

– Fir-ar să fie, înjură Guillaume.

– Domnia Voastră...? Cavalerul se opri când privirea îi căzu asupra corpului Marelui Maestru și a petei roșii. Omul făcu ochii mari din pricina șocului. Adu

infirmierul, țipă el înspre tovarășul lui și se apropie de Marele Maestru.

– Nu, rosti Guillaume cu voce slabă. Mai întâi asigură-te că omul cu care e Zaccaria nu părăsește acest preceptoriu. *Du-te!* tună el când cavalerul nu făcu nicio mișcare.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și porni în goană de-a lungul coridorului.

– Tu, icni Marele Maestru spre celălalt cavaler. Găsește-l pe William Campbell. Vreau să fie arestat. Se ținu bine de ușă ca să se îndrepte de spate. Apoi trimite infirmierul la mine.

Simon stătea în mijlocul curții și privea năuc în jurul lui. Calul pe care îl înșeuase, un armăsar bălțat, îl împinse cu botul în spate și fornăi. Simon îi mângâie absent nările.

– Unde e? murmură el, rotindu-se încet în jurul lui.

Câțiva cavaleri se găseau în apropiere de clădirile oficiale, iar alți câțiva sergenți se îndreptau, cu săbiile de antrenament în mâini, în direcția terenului de instrucție. Nici urmă de Will.

După câteva clipe, Simon se duse spre poartă, ducând armăsarul de căpăstru. Fusese nevoit să întârzie, căci grăjdarul-șef îi ceruse să pregătească doi cai pentru mareșal, așa că bănuia că Will se plictisise să-l aștepte și o luase pe jos. Însă dacă plecase doar de câteva minute, probabil că îl putea ajunge din urmă. Lui Simon i se părea o prostie ca Will să parcurgă pe jos tot drumul până la casa lui Elwen când exista un

cal foarte bun gata înșeuat. Simon porni să traverseze curtea când văzu un sergent apropiindu-se în fugă de el. Era Paul, unul dintre paznicii de la poartă.

Omul îl salută pe Simon.

– L-ai văzut pe comandantul Campbell?

– Îl caut și eu. Credeam că poate a părăsit deja preceptoriul. Simon se uită peste umărul lui Paul, înspre poarta principală. Tu nu l-ai văzut?

Paul clătină din cap.

– Nu. Dar eu și Richard abia am intrat la post. A venit un om aici care vrea să vorbească cu el. Spune că e urgent.

– Cine e?

– Nu și-a dat numele. Spune că domnul comandant Campbell știe despre ce e vorba și că ar trebui să vină imediat.

Simon se încruntă, nehotărât, apoi oftă și se duse să priponească animalul.

– Du-te și întreabă gărzile care au fost la post înaintea ta dacă l-au văzut pe comandant plecând, îi ceru el lui Paul, legând hățul calului. O să văd ce vrea omul ăsta.

Paul păru un pic nesigur.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu sunt sigur că ar trebui să te implici în treburile comandantului.

– E prietenul meu, Paul. Nu se va supăra. Dacă e așa de important, cel mai probabil îmi va mulțumi.

– Fie cum zici tu, replică Paul, pornind spre camera de gardă.

Simon își croi drum spre turnul porții, îl salută pe Richard, camaradul lui Paul, care stătea de pază, apoi trecu prin ușa tăiată în poarta masivă. Ieși pe stradă și închise ușa în urma lui. Se apucă să cerceteze trecătorii cu privirea. Trecu peste clădirile aflate de cealaltă parte a străzii și se opri asupra unui bărbat singur, îmbrăcat cu un burnuz cenușiu, cu fața parțial ascunsă de glugă. Era singura persoană de pe stradă care nu părea să se afle acolo în trecere cu vreo treabă. Individul se uita fix la el, dar nu făcu nicio încercare de a traversa strada. Simon se duse prudent spre el, evitând doi oameni care împingeau un căruț plin cu piersici catifelate.

– Bună ziua, rosti el ezitând și apropiindu-se de individ. Îl așteptați pe comandantul Campbell?

Bărbatul nu făcu nicio mișcare.

– Da.

Deși vorbea latina, Simon recunoscu accentul arab.

– Îi pot transmite un mesaj?

– Eu vorbesc cu el, foarte important. Unde el?

– Cred că a plecat în oraș, răspunse Simon, vorbind rar, astfel ca omul să îl poată înțelege. Dar dacă îmi spuneți de ce vreți să vorbiți cu el, îi voi transmite când se întoarce.

Omul se încruntă ascultând cuvintele lui Simon.

– Unde în oraș?

– Eu... Simon ezită. Privirea fixă a necunoscutului îl deranja. Poate că Paul avusese dreptate: nu trebuia să se amestece. Ar trebui să așteptați aici, zise el în

cele din urmă, făcând un pas înapoi. Comandantul Campbell se va întoarce în curând, sunt sigur.

Omul întinse brusc mâna și îl prinse tare pe Simon de braț.

– *Unde?* șuieră el.

Simon încercă să se smulgă din strînsoare, dar individul, deși mai subțire ca el, era incredibil de puternic și reușea să-l țină imobilizat.

– Hei! Dă-mi drumul!

Omul își țuguie buzele și fluieră. Într-o clipă apărură de pe o alee laterală aflată la câțiva pași depărtare alte două siluete, îmbrăcate cu același gen de haine ponosite.

Simon nici nu observă măcar. Rămăsese nemișcat, concentrându-și întreaga atenție pe pumnalul cu aspect mortal pe care îl scosese individul care îl ținea și care acum fusese îndreptat spre stomacul lui.

– Ne duci la Campbell, sau noi omorâm la tine, șopti omul.

Cu picioarele tremurându-i și cu vezica aproape să explodeze de frică, Simon se lăsă condus pe alee de cei trei indivizi. Acolo se întâlniră cu un al patrulea, care aștepta cu caii pregătiți.

31

Templul, Acra
14 iunie 1277

– Nu sunt sigur că va funcționa, rosti Will, punând cupa goală pe masă.

– Ai fost de acord, ripostă imediat Everard. Tocmai ai spus că vei vorbi cu el.

Will privi în jurul lui.

– Am spus că voi încerca. Dar trebuie să fiu atent. Misiunea a eșuat și eu am condus-o. Momentan Marele Maestru nu este foarte încântat de mine. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac ar fi să-i stârnesc bănuielile și să-l fac să creadă că am fost cumva responsabil de eșec. Când am mai încercat să-l întreb cu cine lucrează a ignorat întrebarea. În mod clar nu voia să discute despre asta. Acum, că povestea s-a terminat, cred că

ar fi bizar ca eu să încerc să aflu lucruri care nu mai au importanță.

– Ce vrei să spui?

Will dădu la o parte draperia grea care acoperea fereastra, lăsând lumina să năvălească în încăpere.

– Spun că voi discuta cu el, dar că nu cred că ar trebui să ne punem toate speranțele pentru aflarea de informații despre cei implicați doar în de Beaujeu. Zări o siluetă îndesată, îmbrăcată în negru, în curtea de dedesubt, ducând un cal de căpăstru. Era Simon. Oftă din greu, dându-și seama cât de mult întârziase. Everard, trebuie să plec. Discutăm mai târziu. Convoacă Frăția. O să văd ce pot face ca să-l conving pe Marele Maestru să...

Cuvintele îi rămaseră în gât când ușa se deschise cu un pocnet și în cadrul ei se ivi un cavaler. Privirea bărbatului se opri imediat asupra lui Will.

– E aici! strigă el peste umăr.

Everard se ridică în picioare. Will se uită nedumerit la intrus, în vreme ce de pe coridor se auzi zgomot de pași apropiindu-se în fugă. Alți doi cavaleri năvăliră în încăpere, cu săbiile în mâini.

– Ce înseamnă asta? fulgeră preotul, cu ochii plini de mânie.

– Comandante Campbell, zise primul cavaler. Trebuie să veniți imediat cu noi.

– Unde?

– La închisoare. Sunteți arestat.

– Ce acuzații i se aduc? ceru Everard să afle, de data asta cu o undă de alarmă în glas.

– Ne aflăm aici la ordinul Marelui Maestru de Beaujeu, răspunse cavalerul, ignorându-l pe preot și pornind spre Will. Lăsați arma jos.

Will ezită, uitându-se la Everard, apoi la cavalerii cu fețe sumbre, după care își scoase încet sabia. Cavalerii se încordară. Însă Will puse sabia pe masa lui Everard și le permise cavalerilor să înainteze și să-l ia. Zări privirea înfricoșată a preotului în vreme ce era escortat afară din încăpere.

– Nu-ți face griji, murmură el.

Patru ore mai târziu, Will ședea lipit de zidul uneia din celulele de sub turnul trezoreriei, ascultând valurile care se izbeau de stâncile de afară. Îl încercase un sentiment cumplit de familiaritate când fusese dus în închisoare, un sentiment care îl făcuse să-și amintească de soarta care putea fi extrem de crudă. Cât de înghesuite erau celulele; cât de greu părea aerul în întunericul igrasios, dificil de respirat. Mintea lui calculase implicațiile arestării. Cavalerii nu-i dăduseră nicio explicație, dar în mintea lui stăruia o singură concluzie. Marele Maestru știa. Cumva aflase. După un timp, pe Will începuse să-l înnebunească așteptarea, din pricina zgomotului constant al valurilor, din cauza gândurilor care i se roteau, fără răspuns, în minte, chinuindu-l.

Își întoarse privirea când auzi sunete de voci pe coridor. Niște pași se apropiară de celulă. Se ridică, simțind că e pe punctul să cadă din pricina picioarelor amorțite. Se auzi zgomot de chei, apoi clănțănitul unui ivăr care era tras înapoi. Ușa celulei se deschise. Se trezi în ochi cu lumina unei torțe și își duse brațul

la față ca să și-i protejeze. Miji ochii și îl văzu pe Guillaume de Beaujeu aplecându-se stângaci pe sub arcada joasă a intrării, în spatele unui paznic care înfipse torța într-un suport de pe perete, după care plecă. Celula era și așa înghesuită doar pentru Will: acum, că înăuntru se găsea și silueta imensă a Marelui Maestru, locul devenise extrem de strâmt. Will clipi, lăsându-și ochii să se adapteze la lumină. Primul lucru pe care îl observă fu acela că Marele Maestru arăta acum complet diferit față de cum arătase cu câteva ore în urmă, când Will îi dăduse raportul. Pielea lui devenise cenușie, iar pe chip îi apăruse o expresie de durere. În mână avea un baston, de care se sprijinea cu putere. De Beaujeu se strâmbă de durere când își muta greutatea corpului pe celălalt picior. Will era șocat de transformare, întrebându-se ce boală dăduse peste Marele Maestru.

– Domnia Voastră, începu el, dar tăcu imediat ce Guillaume îi aruncă o privire nimicitoare.

– Tu ai făcut-o?

Guillaume avea o voce îndurerată. Will nu-și putea da seama dacă era din pricina emoției sau a durerii.

– Domnia Voastră, pot întreba de ce mă aflu aici?

– Tu m-ai trădat? continuă Marele Maestru. Te-ai întâlnit cu amir Kalawun ca să-l avertizezi de planul nostru? Chipul i se schimbă când Will nu răspunse. Furia îi coloră obrajii altfel pământii. *Ei bine?*

Will icni scurt, apoi zise, simplu:

– Da.

Guillaume păru lovit, ca și cum nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns, sau, în orice caz, nu la unul așa de categoric. Furia îi reveni rapid.

– Explică-te.

Will privi în podea. Simțea zidul de piatră în spate și vibrația mării pătrunzându-l. Ezită, întrebându-se cum putea recunoaște în fața șefului Templului că nesocotise ordinele acestuia și, mai rău, că lucrase împotriva lui. „Vei avea parte de o moarte de trădător", îl avertiză o voce interioară. Era însă epuizat de călătorie, epuizat de minciuni și întrebări, de nesiguranță și secretomanie. Atingând zidul cu buricele degetelor, ca și cum ar fi vrut să ia de la acesta forța de care avea nevoie, își înălță capul și se uită drept în ochii Marelui Maestru.

– Am crezut că dacă furăm Piatra vom fi distruși. Noi, Templul, Acra. Își desfăcu mâinile în lateral. Noi toți. Nu vedeam cum am fi putut spera să rezistăm furiei musulmanilor după o asemenea blasfemie. Am simțit că asta ar însemna sfârșitul nostru.

– Ai simțit? se repezi Guillaume, cu vocea-i tremurând de furie. Se apropie cu un pas de Will, ridicând bastonul. Nu-mi pasă ce ai simțit tu! Ești cavaler! Da, ești comandant, dar sub comanda mea, supus dorințelor mele și ordinelor mele. Ar fi trebuit să li te supui, indiferent dacă le socoteai juste sau injuste. Fără întrebări. Fără *eșuări!* Guillaume făcu o pauză ca să respire, dar nu terminase de vorbit. Am fost ales în această funcție de consiliul celor treisprezece. Am jurat să conduc acest ordin, să fac ce e mai bun pentru noi,

pentru creștinătate. Iar din acest punct de vedere, cuvântul meu e lege.

– Și eu am depus un jurământ, Domnia Voastră, ripostă Will pe un ton ridicat, simțind cum îl cuprinde furia. Am jurat supunere față de dumneavoastră și față de toți superiorii mei, dar am mai jurat și să păstrez în siguranță Regatul Ierusalimului. Dacă făceam ce ați cerut, ar fi trebuit să încalc unul din aceste jurăminte. Cuvintele lui Will răsunau în celula îngustă. Singura alegere a fost pe care să-l încalc.

Guillaume îl privi pe Will cu o expresie surprinsă. Buzele i se desfăcură și ochii îi scânteiară în lumina torței.

– Am făcut ce am crezut că e bine, Domnia Voastră, continuă Will, ceva mai domol. Și am crezut că poate dumneavoastră... Ezită, apoi se decise. Am crezut că nu acționați în întregime din proprie voință. Mi-ați spus că sunt și alții implicați în povestea asta. Am bănuit că respectivii nu fac parte din ordin.

Guillaume își duse mâna liberă în lateral. Pe chip îi reapăruse expresia de durere. Se dădu câțiva pași înapoi și se sprijini de zidul igrasios din fața lui Will.

– Nu, nu erau, mormăi el. Cum de te-ai întâlnit cu amir Kalawun? întrebă el brusc. De ce ți-ar fi vorbit el?

– I-am fost prezentat prin intermediul tatei, răspunse Will.

Parțial era adevărat. James Campbell fusese primul care se întâlnise cu Kalawun în numele Anima Templi.

– Tatăl tău...? se miră Guillaume, clătinând din cap a nedumerire.

– Kalawun dorește pace, Domnia Voastră, se grăbi Will să explice. Socotește pacea benefică pentru ambele noastre popoare. Mamelucii se bazează pe noi pentru comerț. Kalawun e de partea noastră. Nu vrea să ne distrugă.

Guillaume râse scurt și disprețuitor.

– Nu mai contează ce vrea el atunci când Baybars este stăpânul mamelucilor. Sultanul ne vrea plecați de pe aceste teritorii. Iar oamenii lui îl vor urma până la capăt.

– Baybars nu va rămâne sultan pe vecie, Domnia Voastră. Kalawun are influență asupra moștenitorului său, Baraka Khan. Crede că va reuși să-l determine pe băiat să aibă aceleași convingeri ca și el, și că, atunci când va lua tronul, Baraka va fi mai îngăduitor cu prezența noastră decât tatăl lui. Will se împinse ușor de la perete. Avem o șansă, Domnia Voastră. Avem șansa de a salva creștinătatea din Orient *fără* vărsare de sânge. Dacă Piatra ar fi fost furată, o asemenea șansă ar fi dispărut pentru totdeauna.

– Nu sunt prost, ripostă Guillaume cu asprime. Nu m-aș fi implicat în plan dacă n-aș fi crezut că poate da roade. Piatra ar fi fost folosită ca să găsesc sprijinul necesar pentru o nouă cruciadă. Dacă Baybars s-ar fi ridicat împotriva noastră, Apusul ne-ar fi sărit în ajutor. Cuvintele lui sunau însă nefiresc de superficiale. Marele Maestru păru să-și dea seama de acest lucru, căci pe chip îi apăru o expresie de consternare.

Nu puteam sta aici fără să fac nimic, așteptând ca Baybars să ne termine. Încercam să aduc protecție asupra noastră a tuturor, încheie el, sfidător.

Will riscă:

– Cum rămâne cu oamenii cu care ați lucrat, Domnia Voastră? Ei de ce voiau Piatra?

Guillaume îi aruncă o privire.

– Pentru bani, recunoscu el cu amărăciune. Nu pentru Ierusalim. Păru să ezite dacă să continue sau nu, apoi oftă din greu. Ce mai contează acum? Își atinse iar ușor mâna de partea laterală a trupului. Unul dintre ei a încercat să mă omoare. Din ce spune infirmierul, aproape că a reușit. Dacă acel pumnal s-ar fi înfipt mai adânc...

Lăsă fraza în suspensie.

Will era șocat.

– El credea că ai urmat ordinele mele, continuă Guillaume. Că eu am încercat să le sabotez planul. Mi-a spus de relația ta cu Kalawun.

– De unde știa? Și cine e?

– Angelo Vitturi. L-ai cunoscut.

Will dădu încet din cap.

– Cât despre de unde știa, n-a vrut să spună. Dar are un contact în tabăra mamelucă, omul care ni l-a prezentat pe Kaysan. Poate că ai fost zărit când te întâlneai cu Kalawun. Sau poate chiar comandantul a lăsat informația să-i scape.

– M-ar surprinde oricare din variante. Cunoașteți identitatea acestui om de legătură, Domnia Voastră?

– Vitturi nu mi-a spus niciodată. El și asociații lui erau foarte discreți. Voiau pur și simplu ca eu să aleg

oameni capabili să pătrundă în Arabia, să îl contacteze pe Kaysan și să încerce să fure relicva. Guillaume dădu din cap văzând expresia lui Will. Bineînțeles că se foloseau de mine. Dar și eu am crezut că mă pot folosi de ei. Nu am fost de acord cu motivele lor. Îmi repugna ideea unui grup de negustori puternici ale căror câștiguri se bazau pe război și care încercau să-și revigoreze cu orice preț afacerile pe moarte. Dar am crezut că pot face ca planul lor să ne slujească nouă.

Tăcură amândoi o vreme.

În cele din urmă, Will găsi curajul să continue:

– Ce veți face, Domnia Voastră?

Chipul lui Guillaume se înăspri. Marele Maestru oftă îndelung.

– Mă gândeam să te dau pe mâna călăului, William. Am venit aici ca să te testez eu însumi și dacă te-aș fi găsit vinovat de ceea ce te-a acuzat Vitturi te-aș fi spânzurat chiar în această seară.

Will se încordă și fu obligat să își dreagă glasul înainte de a mai scoate vreo vorbă.

– Și care e decizia voastră, atunci?

– Ești vinovat, rosti Guillaume după câteva secunde. Vinovat de nesupunere față de ordinele mele, vinovat de conspirație cu inamicul și responsabil pentru moartea a trei oameni de-ai mei. Oameni buni, adăugă el, dând din cap în vreme ce Will își plecă privirea. Dar motivația ta nu a fost egoistă. Nu căutai câștigul prin acțiunile tale, și nici nu ai vrut răul fraților tăi sau al Templului. Se duse la ușă, ajutându-se de baston, și apucă broasca. Jaful comporta riscuri mari. Am

ştiut dintotdeauna asta, dar fără să am o altă opţiune, nu mi-am permis să mă las pradă acelei temeri. Dacă am fi reuşit... Lăsă vorbele în suspensie şi se uită la Will. Poate că Dumnezeu a încercat să îmi spună ceva? Am refuzat să-mi ascult propriile îndoieli, dar nu pot ignora cele două atentate la viaţa mea puse la cale de cei alături de care am acţionat.

Deschise uşa şi-i făcu cavalerului semn să iasă.

– Sunt liber să plec? îngăimă Will, temându-se să spere.

– Vreau un raport complet asupra celor întîmplate la Mecca, rosti Guillaume cu asprime. Vreau adevărul de această dată. Iar pentru acţiunile tale vei fi pedepsit, William. Nu pot trece cu vederea insubordonarea ta grosolană, oricât de nobilă ai crezut că e cauza ta. Făcu o pauză. Dar nu azi şi nu prin spânzurare.

– Vă mulţumesc, Domnia Voastră, pentru milostenie, zise Will, ieşind, extrem de recunoscător, în aerul mai respirabil din coridorul închisorii.

Guillaume se mulţumi să dea scurt din cap.

– Ce se va întâmpla cu Vitturi? întrebă Will, în vreme ce se apropiau amândoi de ieşire.

– Mă ocup eu de el.

Biserica Sfântul Nicolae, lângă Acra
14 iunie 1277

Aşezarea de lângă zidurile cetăţii ajunsese o ruină. Era aşa de opt ani, de când Baybars apăruse ultima dată

în fața orașului cu șase mii de soldați, intenționând să organizeze un asalt. Nereușind, din nou, să străpungă formidabila apărare a cetății, se mulțumise cu prinderea în ambuscadă și măcelărirea unui batalion de cavaleri franci care se întorcea dintr-un raid asupra unei fortărețe musulmane, precum și cu distrugerea așezării. Rămăseseră câteva resturi de ziduri, fundațiile dărăpănate ale caselor, acoperite cu smocuri de iarbă, și scheletul jalnic al ceea ce pe vremuri fusese biserica Sfântul Nicolae. Copiii se jucau și acum printre acele ruine, deși cei mai mulți erau împiedicați de părinții lor, după ce cu un an în urmă prăbușirea parțială a unui perete al bisericii dusese la moartea a doi băieți. Locul era marcat de o atmosferă de abandonare și dezolare, cu lemnele care rămăseseră pe o parte a acoperișului crăpate și răscoapte după un deceniu de stat sub soarele arzător al Palestinei. Scorpioni negri și alunecoși se furișară într-o clipă peste zidăria căzută de afară și dispărură în crăpăturile pietrelor când ușa bisericii, părăginită și înțepenită, gemu în efortul de a fi deschisă alcuiva.

– Nu te-ai grăbit deloc.

Conrad von Bremen auzi vocea înainte de a-l vedea pe posesorul ei. Acesta se ivi din umbră o secundă mai târziu. Burnuzul lui negru, din mătase, îl făcea una cu întunericul din jur.

– Am avut niște discuții urgente cu un asociat de afaceri de-al meu, Venerio, răspunse Conrad, în italiana lui leneșă, cu accent. Am plecat imediat ce am putut. Însă mi-a fost greu să găsesc locul ăsta.

Venerio trecu pe lângă el și trase de ușă. Aceasta scârțâi pe resturile podelei, opunând rezistență la închidere, după care se trânti cu un bubuit.

– Vino, rosti el, morocănos. Ceilalți sunt aici.

Ocolind o barieră instabilă de bârne prăbușite, călcând în picioare molozul și lăsând urme pe straturile de praf de pe podea, Venerio îl conduse pe german undeva unde pe vremurile în care biserica fusese intactă era posibil să fi fost loja corului. Alte bârne căzute umpleau spațiul din interior, unele transformate în așchii ascuțite, altele sprijinindu-se în unghiuri ciudate de stâlpii nesiguri. Jumătate din peretele vestic se prăbușise, lăsând acum în loc un gol pe fundalul albastru-închis al înserării. Ce mai rămăsese din acoperiș arăta ca o înșiruire de degete osoase, printre care se vedea cerul. Soarele asfințise deja de o oră, astfel că acum la orizont se mai vedea doar o dungă untoasă, în vreme ce în dreptul acoperișului apăruse o singură stea, strălucitoare și semeață.

Într-un spațiu curățat cât de cât de moloz din centrul lojii se găseau trei bărbați. Doi ședeau pe bucăți de zidărie căzută, iar al treilea se plimba nervos de colo-colo. Toți trei întoarseră privirile la apariția lui Venerio și a lui Conrad.

– Așteptăm de câteva ore, explodă Angelo, oprindu-se din plimbarea lui nervoasă și aruncându-i o căutătură belicoasă germanului. Unde ai fost?

Conrad își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față. Se uită cu ochii lui albaștri la Angelo.

– I-am explicat deja tatălui tău de ce am întârziat.

Repulsia din glasul lui era evidentă.

Vexat, Angelo vru să se apropie de german, dar Venerio puse o mână pe umărul fiului său.

– Gata. Acum suntem aici.

– Atunci să începem, se auzi o voce cântată.

Renaud de Tours se ridică de pe piatra pe care ședea.

– Domnilor, vă rog să luați loc, rosti Venurio, arătând spre bolovanii așezați la întâmplare în centrul lojii.

Michael Pisani se ridică. Pe chip i se vedea îngrijorarea.

– Ajunge cât am stat jos, Venerio. Aruncă o privire spre Conrad. N-a vrut să ne spună de ce ne-a adus în locul ăsta uitat de lume până ce nu veneai și tu. Modul în care rostise cuvintele nu-i putea ascunde starea interioară de alarmă. Explică-te, Venerio. În mod clar, lucrurile nu au mers bine. Arătă spre Angelo. Vânătăile de pe gâtul fiului tău, chemarea urgentă, teama care emană din voi doi amândoi ca o miasmă. Ce s-a întâmplat la Templu? A murit de Beaujeu?

Venerio se uită la fiul lui. Pe chip îi apăru o scurtă expresie de ură, neremarcată de ceilalți, dar sesizată de Angelo, care se îmbufnă.

– Nu suntem siguri.

– Cum adică? întrebă repede Renaud. Cum se poate să nu fii sigur?

– Lasă-l să vorbească, interveni Conrad, cu vocea lui leneșă acum mai rapidă din pricina veștii aflate.

– Fiul meu l-a înjunghiat pe de Beaujeu, dar Marele Maestru l-a atacat și Angelo a fost obligat să fugă.

– Nu cred să fi supraviețuit, zise Angelo, uitându-se la ceilalți, ale căror fețe păreau sumbre în lumina slabă. Când am plecat părea în agonie.

– Părea? îngăimă Michael. Dacă există măcar o șansă să fi supraviețuit...?

Lăsă întrebarea în aer.

– Angelo crede că rana a fost mortală, ripostă Venerio. E suficient de competent ca să știe.

– Cu toate astea nu ești sigur, Venerio, ripostă la rândul lui Michael. Altfel nu ne-ai fi adus într-un astfel de loc. Ce vrei să ne spui, de fapt? Că nu ne mai putem întoarce la casele noastre?

– De-asta ne aflăm aici, replică venețianul. Ca să decidem ce avem de făcut.

După ce tăcuse câteva clipe, cu fața lui arsă de soare arătând că evaluează situația, Conrad își întoarse ochii lui albaștri ca gheața spre Venerio.

– Ți-am spus care e decizia mea când ne-am întâlnit aseară, după ce ne-ai povestit despre eșecul cavalerilor de a lua Piatra.

– Ai fost depășit de vot, ripostă Angelo înaintea tatălui său. Ceilalți au fost de acord că trebuie să-l omorâm pe de Beaujeu.

– Nu exista nicio dovadă că lucrează împotriva noastră, că acel cavaler al lui, Campbell, acționa la ordinele lui când i-a avertizat pe mameluci de planul nostru. Conrad clătină din cap. De ce și-ar trimite de Beaujeu propriii oameni la Mecca știind că mamelucii vor fi acolo ca să-i oprească?

– Trebuia să facă astfel încât să pară că lucrează pentru noi, zise Venerio, venind în ajutorul fiului său. Altfel am fi aflat de trădarea lui atunci când cavalerii lui nu s-ar mai fi întâlnit cu Kaysan.

– E adevărat, zise Renaud încet. Nu puteam să riscăm, Conrad. Dacă Marele Maestru lucra împotriva noastră, ne-ar fi putut ruina. Dacă Înalta Curte descoperea planurile noastre-și motivele din spatele lor, am fi fost terminați, proprietățile și afacerile noastre confiscate, iar noi înșine întemnițați sau chiar mai rău.

Venerio îi cercetă pe toți cu privirea lui imperioasă.

– Ce s-a făcut s-a făcut. Dacă de Beaujeu e mort, singurul dintre noi implicat va fi Angelo. El e gata să plece, așa cum s-a stabilit.

Se uită la fiul său, care încuviință scurt.

– Și cum rămâne cu noi, ceilalți? întrebă Michael. Nu ne putem ascunde cu toții în Veneția sub protecția dogelui, așteptând ca toată povestea asta să explodeze. Fir-ar să fie!

Răspunsul mârâit al lui Conrad fu estompat de un bang puternic care se auzi în jurul bisericii. Toți cei cinci tresăriră cu putere la auzul acelui zgomot. Bubuitura fu rapid urmată de alte două zgomote camuflate.

– Ce naiba a mai fost și asta? îngăimă Michael.

– Copii? sugeră Renaud.

Venerio își scoase sabia și se duse înspre ușă, ascunsă vederii de lemnele căzute. Angelo își scoase propria armă și vru să-l urmeze pe taică-său, dar de-abia făcuse câțiva pași când în aer se auziră niște șuierături

vagi. Biserica se lumină brusc când patru mingi galbene de foc căzură prin găurile acoperișului.

– Foc! țipă Michael, dându-se înapoi văzând că unul din proiectile se îndreptă direct spre el.

Era o sticlă de lut, aruncând flăcări din vârf. Sticla explodă într-o vâlvătaie lichidă când atinse podeaua. O substanță mortală se împrăștie rapid, o parte din ea mânjind haina lui Michael. Pisanul urlă când aceasta se aprinse, iar țesătura de mătase începu instantaneu să se topească. Omul își rupse imediat haina de la umeri, în vreme ce în jurul lui explodau celelalte proiectile, împrăștiind tot mai multă substanță inflamabilă în jurul oamenilor și al bisericii ruinate. Era foc grecesc.

Primele se aprinseră bârnele rupte de pe podea. Se transformară iute într-un rug imens, sfârâind și alimentând și mai mult focul care se întindea cu repeziciune. Cei cinci oameni se dădură înapoi, țipând.

– Ușa! ordonă Venerio.

– Nu! strigă Michael, care scăpase de haine. Încearcă să ne scoată afară. Asta vor!

– Cine? tună Conrad.

Însă cu toții știau răspunsul. Templul îi găsise.

Orice dispută legată de plecare sau rămânere pe loc fu abrupt încheiată când alte două proiectile aterizară cu zgomot în lojă, întețind și mai tare văpaia. Câteva secunde mai târziu, trei săgeți aprinse se înfipseră în lemnele acoperișului de deasupra lor. Lemnele uscate se aprinseră instantaneu.

– Ne luptăm cu ei, zise Venerio scrâșnind din dinți și pornind spre ușă.

Însă când ajunseră la ieșire constatară ce era cu zgomotele înfundate pe care le auziseră cu doar câteva clipe în urmă. Ușa refuză să se miște din loc. Cineva o blocase din exterior cu ceva greu. Cu toate că erau niște oameni în plină putere, nici împreună cei cinci nu reușiră să clintească ușa cu vreun milimetru.

Se auzi un alt zgomot când alte lemne din spatele lor se aprinseră. Înăuntrul bisericii era acum lumină ca în miezul zilei. Incendiul genera un nor de fum alb, care se ridica, plin de vălătuci, spre acoperiș, unde începuse un al doilea incendiu. Bârnele de sus se înnegreau tot mai mult și pârâiau, trimițând șuvoaie de scântei ca o ploaie incandescentă în spațiul bisericii de dedesubt.

– Ne vom cățăra pe zid, strigă Angelo, băgându-și sabia în teacă și furișându-se pe lângă grămezile de lemne de lângă ușă ce nu luaseră încă foc. Căldura îl sufoca și îi dădea usturimi pe gât. Se opri când se văzu confruntat cu un nou zid de foc. Își croi drum înspre partea laterală a lojii și începu să se cațere pe grămezile de pietre căzute. Se auzi un pârâit sinistru și o nouă vâlvătaie izbucni, trimițând scântei în jur, când o altă bârnă de acoperiș se prăbuși. Angelo se lipi pe pietre când văzu pala de foc venind spre el și țipă din pricina căldurii insuportabile. Focul îi prinse haina, care începu să ardă. Se cățără cu disperare pe restul pietrelor și ajunse la zidul prăbușit din spate, de care se izbi furios, în încercarea de a stinge flăcările

care îl cuprinseseră. Ceilalți plecaseră de la ușă și încercau acum să se cațere pe grămada nesigură de pietre, urmându-l pe Angelo, care reușise între timp să stingă focul de pe haine și se prăbușise lângă zid, scâncind și ținându-și mâinile arse și pline de bășici între picioare. Se auzi un alt pârâit sinistru venind de sus. Cu toții își îndreptară privirile într-acolo. Michael urlă atunci când de sus se desprinse o altă bârnă. Un capăt al acesteia ateriză pe spatele lui Renaud și îi zdrobi trupul de grămada de pietre. Angelo urlă la rândul lui când bolovanii se rostogoliră și tatăl lui fu tras în infernul din centrul bisericii. Michael îl urmă o secundă mai târziu. Căzură alte două bârne din acoperiș și Conrad fu și el înghițit de foc. Fumul deveni înăbușitor. Angelo căzu în genunchi în vreme ce flăcările devorau hulpave universul din jurul lui.

Templul, Acra
14 iunie 1277

– Ești sigur? întrebă cu insistență Everard. De Beaujeu n-are habar de noi? Nu știe de Frăție?

– Sunt sigur, răspunse Will.

Se uită înspre cer și inspiră adânc aerul proaspăt de seară, simțind cum încet, încet scapă de senzația de umezeală și de claustrofobie induse de celula închisorii. Luna era galbenă și aproape rotundă. Auzise unul dintre paznici spunând că în trei zile avea să urmeze o eclipsă. Will simți cum teama îl părăsește

cu mici tresăltări. Acum, că fusese eliberat, își dădea seama cât de aproape fusese să nu mai vadă niciodată lumina zilei. Iar gândul îi slăbea forțele. El și Everard stăteau pe întăriturile pustii de lângă turnul trezoreriei. Când ieșise din temnița de sub pământ, Will îl găsise pe preot așteptându-l în curte.

– Și negustorii? Vitturi și ceilalți? Ce se va întâmpla cu ei?

– De Beaujeu a spus că se va ocupa el de asta, zise Will, aruncându-i o privire lui Everard. Nu cred că mai trebuie să ne facem griji în privința lor.

Preotul își odihni brațele pe parapet.

– Sunt prea bătrân pentru așa ceva, șuieră el. Credeam că am terminat. Se întoarse spre Will. Pe Dumnezeu și pe toți sfinții, jur că tu ai mai multe vieți decât o nenorocită de pisică!

Will râse aprobator.

– Când de Beaujeu și-a dat seama că l-am trădat, am crezut că o să mă strângă de gât cu mâinile lui în acea secundă.

– Te-ai descurcat bine, William, zise preotul, serios. Întinse mâna și își puse palma osoasă, din care mai avea doar două degete, pe umărul cavalerului. Un om mai slab putea ceda, putea dezvălui secretele noastre din pricina fricii sau a neghiobiei. Tu ți-ai păstrat calmul și ai gândit la rece. Un zâmbet extrem de rar îi lumină fața. Când ai plecat din camera mea, m-am temut că a fost ultima dată când te-am văzut.

Will vru să răspundă, când zări o siluetă traversând curtea în fugă înspre turnul trezoreriei. Îl recunoscu

pe Simon și strigă spre el. Grăjdarul se opri și ridică privirea. În lumina galbenă a torțelor, fața lui părea nefiresc de albă și de răvășită.

– Will! strigă el răgușit, fugind spre scările de piatră care duceau spre metereze și urcându-le câte două ca să ajungă mai repede la ei.

Se împiedică, pică în nas, după care se ridică și aproape se aruncă asupra lui Will, care coborâse repede pentru a-i ieși în întâmpinare, deja alarmat de expresia de pe chipul lui Simon.

– Ce e? ceru Will să afle, prinzându-și prietenul de brațe.

– Doamne, Dumnezeule, icni grăjdarul. Doamne, Dumnezeule. Inspiră repede de câteva ori și încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată decât un scâncet. Îmi pare rău, izbucni el. Din vârful nasului lui curgeau picături de transpirație. Tunica lui neagră era îmbibată de sudoare și mirosea cumplit. Se prăbuși pe trepte, aproape trăgându-l pe cavaler după el. Will, îmi pare așa de rău!

Will se ghemui lângă el și îl prinse bine de umeri.

– Ce e?

Everard coborâse și el între timp, și acum stătea în spatele lor.

– Elwen, gemu Simon.

Will simți cum îl năpădește frica.

– Ce-i cu Elwen? Vorbește!

Forța glasului său păru să-l trezească pe Simon la realitate. Omul își înălță capul.

– Au luat-o.

– Cine?

– Nu te-am găsit pe tine, zise Simon, clătinând tare din cap. Aveam calul tău, dar tu nu erai acolo. Am crezut că ai plecat înspre Elwen, așa cum ai spus. Voiam să mă duc după tine, dar Paul mi-a zis că a venit un om să te vadă, așa că am ieșit ca să văd ce vrea. Credeam că te voi ajuta. Simon inspiră adânc. Dar el nu voia să te vadă, Will. Eu... eu cred că voia să te omoare.

– Negustorii? întrebă repede Everard. Vitturi?

Will îi aruncă o privire, apoi se uită la Simon, care nu părea să-l fi auzit pe preot.

– Cine era? Și-a dat vreun nume?

– Nu. Dar știu cine era, răspunse Simon, cu amărăciune. S-a asigurat el de asta. Era un mameluc. Unul dintre oamenii sultanului Baybars. Un Bahri.

– Și ce are asta de-a face cu Elwen?

Simon își șterse nasul cu mâneca tunicii.

– Erau și alții cu el. M-au făcut să-i duc la tine, Will. Își ridică iute privirea. Aveau pumnale. Spuneau că mă vor omorî. Ar fi trebuit să-i las să o facă, șopti el, neputând să se uite în ochii lui Will. Însă mi-a fost teamă. Nu puteam gândi. Credeam că tu vei ști ce să faci, așa că...

Nu putu să încheie, dar nici nu era nevoie.

Will dădu drumul umerilor lui Simon și se înapoie pe treaptă. Simți cum întreg trupul i se înmoaie.

– I-ai dus la Elwen, gemu el.

– Credeam că ești acolo! Credeam că te poți bate cu ei!

– De ce au luat-o mamelucii?

Simon înălță privirea auzind vocea dură a lui Everard. Părea că-l vede pentru prima dată pe preot.

– Au aflat că ea... Se uită iarăși la Will. Când și-au dat seama că nu ești acolo, au crezut că i-am dus pe o pistă falsă. În casă nu era nimeni care să ne ajute, doar servitori, iar mamelucii i-au încuiat la etaj. voiau să știe cine e Elwen și cum niciunul dintre noi nu răspundea ne-au amenințat cu moartea. Ar fi făcut-o, Will, jur că ar fi făcut-o. Elwen le-a spus că e soția ta. Au luat-o... Simon se resemnase deja. Și au spus să îți transmit ce s-a întâmplat. Au zis că dacă vrei ca ea să trăiască atunci trebuie să te duci la Damasc și să suporți procesul pentru crima comisă de tine împotriva sultanului lor. Clătină din cap. Nu știu la ce se refereau. Dar așa au spus.

Everard șuieră printre dinți auzind asta, însă Will nu spuse nimic. Cuvintele lui Simon răsunau în mintea lui, reverberând în toate zonele ascunse unde plănuise moartea lui Baybars, în toate colțurile întunecate unde gemuse singur după eșecul asasinatului, locuri din mintea lui bântuite de vinovăție, amărăciune și dezamăgire. În cele din urmă, totul se concentră în cea mai profundă zonă a minții lui, acolo unde de luni întregi sălășluia frica, încă de când aflase că mamelucii îi căutau pe cei care îi angajaseră pe asasini, adică pe *el*. Neauzind nicio vorbă de la Kalawun și gândindu-se numai la furtul Pietrei Negre, Will încercase să se convingă singur că n-avea să se întâmple nimic rău, că nimeni n-avea să-i descopere pe asasini și că vina lui n-avea să fie niciodată dezvăluită. Acum frica

nu mai avea unde să se ascundă. Se confrunta cu răzbunarea, bruscă și aprigă. Iar răzbunarea lovise în cea mai slabă și vulnerabilă parte a lui.

Will își duse mâna la pandantivul cu Sfântul Gheorghe de la gât.

– Calul pe care mi l-ai pregătit e încă înșeuat?

– Eu... nu sunt sigur. S-ar putea.

– Du-te și adu-l, rosti Will pe un ton plat.

– Îmi pare rău, șopti Simon, ridicându-se cu fața spre el.

Will îl privi.

– Nu te învinovățesc, zise el după câteva clipe. Ai făcut ce trebuia să faci.

Simon clătină trist din cap, ca și cum n-ar fi fost de acord, apoi coborî repede treptele îndreptându-se în fugă spre grajduri.

– Ce faci? întrebă Everard, prinzând brațul lui Will când cavalerul porni după grăjdar.

– Ce trebuie să fac.

32

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Kalawun se găsea în camera lui și discuta cu doi ofițeri din regimentul de sirieni când la urechile lui ajunse vestea că soldații Bahri trimiși de Baybars ca să-l găsească pe William Campbell se întorseseră. După ce termină de vorbit cu ofițerii, tocmai se îndrepta spre sala tronului, aflată în apropiere de camera lui, când se întâlni cu Nasir, care venea spre el. Chipul ofițerului era încă palid de oboseală și marcat de cicatrice, dar părea mai întremat față de fantoma care fusese cu șase zile în urmă.

– Amir, veneam să te văd.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kalawun, inspectând cu privirea coridorul, ca să se asigure că erau singuri. L-ai găsit pe Campbell?

Nasir își plecă privirea.

– Nici măcar nu am ajuns în Acra, amir. În a doua zi calul meu s-a rănit. Am reușit să ajung la unul din posturile noastre de pază, de unde am luat alt cal, dar era deja prea târziu. I-am văzut pe Bahri întorcându-se, așa că m-am ascuns și i-am urmărit până aici. Am venit cât de repede am putut ca să te avertizez.

– L-au prins?

– Au prins pe cineva. Eram la ceva distanță de ei când m-au depășit, dar cred că e vorba de o femeie, nu de un bărbat.

– O femeie? Kalawun se încruntă. O să cercetez eu însumi. Mulțumesc, Nasir.

– Nu-mi mulțumi. Am dat greș.

– Ai făcut ce ai putut, și asta-i tot ce ți-am cerut. Acum du-te și odihnește-te. Ai făcut destule.

Kalawun se duse repede înspre sala tronului, de unde putea auzi vocea lui Baybars dând ordine. Sultanul părea extrem de activ. Kalawun deschise ușa.

Îl văzu pe Baybars agitându-se prin încăperea luminată de razele soarelui, cu fața roșie de furie. Se plimba nervos pe podeaua de marmură în fața a patru soldați Bahri înfricoșați. Dominându-i prin înălțime în hainele lui negre cu auriu, Baybars părea amenințător ca o furtună.

Lângă pereții sălii tronului așteptau eunucii casei, toți cu capetele plecate, pregătiți să fie chemați sau concediați. Mai mulți guvernatori, care în mod clar avuseseră o întrunire cu Baybars, ședeau în jurul unei mese de lângă fereastră, cu expresii de perplexitate pe

chipuri. Spre surprinderea lui Kalawun, alături de ei se găsea Baraka Khan, iar pe treapta de sus a podiumului tronului stătea Khadir, ca un vultur bătrân și costeliv. În încăpere se mai afla o femeie care, în ciuda avertismentului dat de Nasir, părea așa de deplasată acolo încât pentru câteva clipe Kalawun rămase pironit locului și se holbă la ea. Își reveni repede când văzu privirea feroce a lui Baybars ațintită asupra lui.

– Stăpâne, am fost informat că s-au întors oamenii tăi, zise Kalawun, închizând ușa.

Privirea lui alunecă iarăși spre femeia care stătea între doi Bahri. Era înaltă și zveltă, cu păr arămiu-auriu ondulat și ciufulit. Încremenit din pricina șocului, chipul ei era alb ca varul prin comparație cu culoarea părului. Femeia tremura din tot corpul. Kalawun observă că Baraka Khan părea și el transfigurat din pricina femeii, uitându-se la ea cu o privire hulpavă.

Baybars se domoli la apariția lui Kalawun, apoi întinse mâna spre femeie.

– Mi-au adus-o pe nevastă-sa!

– Nevastă-sa?

– A lui Campbell, spuse ironic Baybars. Privirea lui se opri, belicoasă, asupra celor patru Bahri. La ce îmi folosește ea? Vocea îi scăzu în intensitate. Acum va ști că îl caut. Va fugi, iar eu niciodată nu voi... Întinse o mână spre soldați. M-ați dezamăgit.

– Cerem iertare Luminăției Tale, murmură unul dintre Bahri, uitându-se la Baybars, apoi la camarazii săi. Dar n-am putut face nimic altceva. Ni s-a spus că îl vom găsi pe Campbell cu această femeie.

– Ar fi trebuit să-i omorâți, pe ea și pe toți ceilalți din casă, și apoi să-l așteptați pe el.

– Stăpâne, nu știam că va veni.

– Pe Allah, ea e nevasta lui! tună Baybars. Bineînțeles că ar fi venit!

– Am lăsat un mesaj... începu un alt soldat.

– Ai mai spus asta, mârâi Baybars. Un mesaj? Clătină din cap și râse amarnic. Iar creștinul va veni singur călare până aici? Ca să riște moartea pentru ea!

– Da, se auzi un răspuns șuierat.

Baybars întoarse privirea înspre Khadir, care coborî treptele și se opri în fața femeii, privind-o intens cu privirea. Ea vru să se dea înapoi, dar fu oprită de cei doi Bahri care o țineau bine de brațe.

– Va veni, murmură Khadir, cercetând-o cu capul plecat într-o parte. După legea lor, cavalerii Templului nu se pot căsători. Dacă sunt căsătoriți, mariajul e secret și el a riscat foarte multe. Va risca și mai multe pentru ea.

– Când va veni? întrebă Baybars, cu o voce din care dispăruse o parte din ferocitate.

– Curând, răspunse Khadir. Se uită la Kalawun. Iar atunci vei avea grijă ca necredinciosul să sângereze și să sufere cum ar trebui. Cum ar trebui să sufere cu toții. Privirea lui se întoarse la Baybars. Așa cum ai jurat atunci când ai urcat pe tron, stăpâne.

Kalawun se îngrijoră când zări expresia meditativă a lui Baybars la auzul cuvintelor îndrăznețe ale ghicitorului. Cu doar câteva săptămâni în urmă sultanul ar fi refuzat să asculte sfaturile lui Khadir.

– Stăpâne, dacă va veni ar trebui să-l testezi, evident, iar dacă vina lui va fi dovedită, atunci trebuie luate măsurile necesare. Dar aș atrage atenția împotriva unor decizii pripite împotriva unui om, luate la mânie.

– Asta nu e treaba ta! șuieră amenințător și plin de ură Khadir înspre Kalawun.

– Sultanul poate decide singur, rosti comandantul cu calm, deși cu o animozitate evidentă în voce.

– Lăsați-mă! Baybars își ridică privirea când nimeni nu se mișcă. Lăsați-mă! țipă el, apropiindu-se de soldații Bahri, care se dădură înapoi. Și voi! Se întoarse spre guvernatori și spre fiul lui, care așteptau uluiți la masă. *Plecați!*

Khadir strigă când Baybars se răsuci spre el. Se îndepărtă rapid de podium și se ascunse în spatele lui Baraka și al guvernatorilor.

– Cu toții! tună Baybars spre eunuci, care se grăbiră să iasă, cu capetele încă plecate. Stați! tună el când soldații Bahri porniră spre ieșire. Nu și ea. Arătă înspre femeie. Ea va rămâne. Și cu tine, strigă el, pocnind din degete înspre un eunuc.

– Stăpâne, începu Kalawun, în vreme ce servitorii se grăbeau să iasă pe ușă.

Se uită la femeia care tremura în mijlocul încăperii. Acum, că soldații îi dăduseră drumul, părea gata să se prăbușească. Reușea însă cumva să se țină pe picioare. În ciuda groazei evidente, în ochii ei verzi se citea o anumită determinare, ba chiar îndrăzneală. Privind-o, Kalawun își aduse aminte de fiica lui.

– Ce vei face?

– Du-te, Kalawun, zise Baybars, clătinând din cap. Lasă-mă în pace.

Dându-se înapoi, Kalawun ajunse la ușă. Se uită pentru ultima dată la Baybars și la femeie, apoi închise ușa după el.

Elwen se simți cuprinsă de panică imediat ce în sala tronului se lăsă tăcerea. În ciuda groazei, care o asaltase imediat ce ușa casei lui Andreas se deschisese cu forța și în locuință pătrunseseră soldații, resimțea și un fior de speranță. Sultanul îi spusese „Kalawun" bărbatului înalt în haine albastre. Elwen cunoștea acel nume. Așa îl chema pe aliatul lui Will din Egipt. Lui Elwen nu-i scăpase nici privirea îngrijorată, aproape îndurerată, pe care i-o aruncase acel om. Se uită fix înspre uși, până ce sesiză mișcare și își dădu seama că Baybars se afla în fața ei.

Elwen își întoarse privirea spre silueta masivă, apoi și-o ridică înspre chipul dur și colțuros al sultanului. Văzu steaua albă din ochiul acestuia. Își aminti instantaneu de toate acele momente în care auzise oamenii vorbind despre acel om, întotdeauna cu voci grave sau înspăimântate. Omul pe care ei îl numeau Arbaleta, Leul Orientului. Iar omul era la fel de impozant și de înspăimântător în viața reală precum își imaginase ea din acele povești. Speranța o părăsi. Elwen își plecă privirea, așteptându-se ca el să scoată oricând una din armele teribile pe care le purta la centură și să o omoare pe loc. Nu voia să-și vadă sfârșitul venind, așa că închise ochii și își încleștă dinții.

– *Ismik eh?*

Cuvintele răsunară în mintea ei străine la început, apoi brusc familiare. „M-a întrebat cum mă cheamă?“ Ezitând, își înălță capul și înghiți în gol.

– Ismi Elwen, Malik, reuși ea să îngaime, după care își plecă iarăși capul.

Baybars schiță un zâmbet când o auzi spunându-i „rege“. Își ridică poalele mantiei și urcă treptele estradei înspre tron, pe care se așeză, continuând să se uite la Elwen.

– Vei traduce pentru mine, îi porunci el eunucului căruia îi ceruse să rămână, fără să-și ia privirea de la Elwen.

– De cât timp ești soția lui Campbell?

Cum el vorbea în arabă, Elwen își mușcă buza din pricină că nu reușea să priceapă. O clipă mai târziu însă, vorbele fură repetate într-o franceză stricată de către eunuc, iar atunci ea își dădu seama de ce i se ceruse omului să rămână. Câteva clipe se întrebă ce să răspundă, apoi decise să meargă mai departe cu minciuna. La fel cum mulți creștini ar fi dezaprobat relația ei ilicită cu Will, cei mai mulți musulmani s-ar fi comportat la fel.

– De unsprezece ani, zise ea, alegând anul în care Will o ceruse de soție și aruncând o privire spre eunuc, care repetă cuvintele ei în arabă.

– Cum de s-a căsătorit cu tine, dacă el e templier?

De această dată, după ce cuvintele sultanului fură traduse, Elwen nu se mai uită la eunuc când răspunse.

– Templul nu știe că suntem căsătoriți.

– Și-a riscat gradul de cavaler pentru tine?

– Da, murmură ea.

– Trebuie să te iubească!

Elwen nu răspunse. Se gândi la Garin și o cuprinse durerea remușcării, încă atât de vie. Intensitatea senzației o făcea să nu poată rosti o vorbă.

Baybars nu avea nevoie însă de un răspuns.

– Atunci mă aștept să știi de ce s-a dus la asasini, rosti el, cu o voce brusc autoritară și aspră. De ce m-a vrut mort? Se ridică de pe tron, dominând-o pe Elwen de pe treptele estradei în vreme ce eunucul traducea. Vreau să-mi spui. Povestește-mi ce ți-a spus el!

În cele din urmă Elwen înțelese de ce se afla acolo, de ce mamelucii veniseră după Will și o luaseră pe ea în locul lui. Până în acel moment, șocul celor întâmplate o împiedicase să caute motivele capturării ei. Nu știa ce e mai bine să răspundă, dar acum nu avea timp de ezitări. Baybars voia un răspuns și voia unul care să îl satisfacă.

– I-ați ucis tatăl, mărite sultan, îi spuse ea, încet, asigurându-se că eunucul o înțelege. La Safed. James Campbell era unul dintre cavalerii a căror execuție ați ordonat-o după asediu. De aceea s-a dus la asasini.

Baybars se încruntă, ascultându-l pe eunuc, apoi deveni imobil. Pe chipul lui jucau diverse stări emoționale. Recunoaștere, mânie, triumf. Apoi totul fu înlocuit cu o oboseală profundă. Se prăbuși pe tron, strângând cu mâinile capetele leilor de pe brațe, ca și cum leii ar fi fost niște babale pe un doc, iar el o navă în derivă, căutând cu disperare să acosteze la mal.

În toți acești ani se gândise că tentativa de asasinat fusese orchestrată de conducătorii franci din Acra; baroni sau regi care îl doreau dispărut ca să-și salveze posesiunile și teritoriile. Nu crezuse niciodată că un singur om dintre miile și miile pe care Baybars îi trimisese la moarte, fortăreață după fortăreață, oraș după oraș. Dorința de revanșă îl motivase pe Campbell până la capăt și îl dusese la asasini. Iar Baybars cunoștea prea bine cântul hipnotizator de sirenă al răzbunării. Îl știa perfect. De multe ori acel cântec de sirenă îl ținuse treaz nopțile. Îi cântase la ureche în decursul anilor, ținând timpul și amintirile în loc. Fiecare viață pe care o luase, fiecare oraș cucerit și fiecare armată măcelărită slujiseră la ostoirea acelui apel insistent, la umplerea vidului din interiorul lui, acolo unde chemarea răsuna fără încetare. Însă nimic nu-i adusese satisfacție.

După Omar, acel spațiu pur și simplu se lărgise, deschizându-l pe sultan către zădărnicia unui apetit constant care nu fusese niciodată potolit, indiferent ce ar fi făcut. Își imaginase mereu că acea chemare începuse cu ea, sclava tânără violată cu brutalitate și apoi ucisă în fața ochilor lui de către stăpânul lor, un fost cavaler templier, într-o altă viață petrecută în Alep. Însă moartea ei violentă doar lărgise gaura deja făcută de mongolii care-i invadaseră pământurile, determinând capturarea lui și vânzarea către negustorii de sclavi, moment care îi schimbase întreaga viață. Iar acum răzbunarea ceruse o nouă victimă. De această dată, el era victima. La ordinele lui, tatăl acelui creștin

murise, iar ca să se restabilească echilibrul Omar fusese luat de lângă el. Dintr-odată, Baybars înțelese, cu o limpezime de cristal, că n-avea să găsească niciodată vreun înlocuitor pentru ceea ce pierduse. Căutase asta acolo unde nu trebuia.

– Allah să mă ajute, șopti el, închizând ochii și strângând leii din aur ca și cum s-ar fi simțit înghițit de pustietatea din sufletul lui. Ajută-mă.

Eunucul decise că nu trebuia să traducă ultimele cuvinte ale stăpânului său, așa că în încăpere se lăsă tăcerea. Singurele sunete care se auzeau erau respirațiile celor trei: cea a lui Elwen – rapidă și scurtă, cea a eunucului – încordată și discretă, și cea a sultanului – vibrantă și șuierătoare.

Într-un târziu, Baybars deschise ochii. Păreau umezi și distanți. Nici nu se uită la Elwen sau la eunuc când coborî treptele estradei și părăsi încăperea.

În fața zidurilor Damascului, Siria
17 iunie 1277

Sudoarea curgea de pe sprâncenele lui Will în vreme ce el ședea întins pe o buză de nisip și se uita înspre orașul Damasc. Era târziu în cursul dimineții și, deși în aer plutea negura, forța soarelui nu fusese cu nimic diminuată. Ba chiar ardea mai tare ca de obicei, reducând lumea de dedesubt la nemișcare. De acolo, Will dispunea de un punct bun de observație asupra orașului și a terenurilor din jur, cu drumul principal

care ducea spre vest înspre Acra șerpuind din fața porților. Pe o latură, Damascul era mărginit de un râu lat, cu malurile pline de livezi și grădini verzi. În fața zidurilor estice, o altă așezare, de această dată compusă în întregime din corturi, acoperea o câmpie deschisă cu o paletă largă de culori. Mijind ochii, Will putu zări mașini de luptă, așa că bănui că acolo trebuia să se afle tabăra armatei mameluce. Urmărea drumul de ieșire de aproape o jumătate de oră și văzuse un șuvoi constant de oameni, cămile și cărucioare intrând și ieșind prin porțile orașului. Mulțumit că putea intra fără prea mare dificultate, se ridică în picioare și se grăbi înapoi spre poteca îngustă unde își lăsase calul. Se urcă în șa și ieși dintre dealuri pentru a intra pe drumul spre oraș.

Drumul de la Acra fusese greu. Tunica simplă, cu care Will avusese înțelepciunea să-și schimbe mantia de cavaler, era umedă și murdară, iar sub ochi i se lățeau, din cauza lipsei de somn și a neliniștii, cearcăne cenușiu-albăstrui. Când părăsise preceptoriul, Simon îi adusese, cu o față pe care se citea vinovăția, un pachet plin cu provizii. Will abia dacă se atinsese de mâncare. Știa că ar fi trebuit să o facă. Știa că avea nevoie de toată energia, dar simpla vedere a bucatelor îi stârnise o senzație de greață. Nu reușise decât să înghită câteva bucăți de carne sărată cu o seară în urmă. În mintea lui jucau doar imagini și amintiri cu Elwen, mai strălucitoare și mai dulci decât fusese vreodată cazul în realitate. Imaginile îl zguduiseră,

accentuând până la paradoxism teama care i se insinuase în suflet.

Privirea lui Will inspectă zidurile înalte ale orașului, unghiurile ascuțite ale sutelor de acoperișuri, înmuiate ici și colo de domurile rotunde ale moscheilor, toate mărșăluind în sus, stradă după stradă, înspre citadela regală care se ridica solidă pe fundalul cerului translucid, împodobită cu flamuri care atârnau inerte în aerul greu. Vederea citadelei îi provocă un moment de ezitare. Undeva în acea junglă de piatră se găsea Elwen. Deși bănuia că ea e ținută în citadelă, Will nu vedea cum ar fi putut spera să o găsească în acel palat gigantic, darămite să o mai și salveze. Măcar trăia? Oare spera el prostește? Clătină din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile. Numai speranța îl mai îndemna să meargă înainte. Planul lui era simplu. Avea să-l găsească pe Kalawun, dacă acesta se afla acolo, și să-l implore să-l ajute.

După ce trecu pe lângă câțiva negustori cu cărucioare pline cu marfă, pe lângă două femei cu urcioare mari cu apă pe cap și de mai mulți soldați în cămăși de zale, Will intră în oraș. Odată ajuns înăuntru se văzu obligat să își mâne calul pe jos prin aglomerația de pe străzi. Ca oraș comercial major și punct de oprire pe ruta de pelerinaj spre Mecca, Damascul avea o populație la fel de diversă ca și Acra și, cum mulți dintre mameluci erau albi, Will nu trezi nicio suspiciune. Știa însă că nu se putea baza prea mult timp pe acest lucru. Odată ajuns în citadelă, avea să fie imediat

remarcat în hainele lui murdare, iar atunci era în pericol să fie recunoscut. Avea nevoie de o deghizare.

În vreme ce înainta, privirea lui Will măsura oamenii pe care îi întâlnea: negustori, muncitori, copii, cerșetori. Privirea lui adăstă cel mai mult asupra a doi soldați Bahri în hainele lor distincte, dar încetă să se mai uite după ei, căci își dădu seama că nu se poate bate cu amândoi. Merse așa o vreme, intrând tot mai mult în oraș și devenind tot mai nerăbdător, până ce ajunse în sfârșit într-o piață umbrită, unde se sprijini de un zid. Se îndreptă de spate după doar câteva clipe și tocmai voia să-și mâne calul spre o adăpătoare dintr-un colț când privirea lui căzu asupra unui bărbat care ieșea singur dintr-o clădire aflată pe latura vestică a pieței. Omul era îmbrăcat cu haine violet înspicate cu dungi negre și aurii și un turban pe potrivă înfășurat în jurul capului. Will văzuse astfel de haine și înainte. Era uniforma mesagerilor regali mameluci. Individul se îndrepta spre calul legat în apropiere de intrarea pe o stradă care șerpuia din piață și acum se apleca pentru a slăbi legătura cu care fusese prins animalul. Will se apropie de el.

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Cu un sâsâit de frustrare, Khadir se ghemui, gemând, în mijlocul încăperii, înconjurat de un hățiș de perne de mătase, mobilier răsturnat și covoare

destrămate. N-avea niciun rost. Oricât de mult și-ar fi dorit, ea nu se găsea acolo. Căutase în fiecare cameră și în fiecare colț unde se așezase de la întoarcere, dar fără niciun rezultat. Păpușa dispăruse. Înșfăcând o pernă și mototolind-o în mâini, Khadir își miji ochii și încercă să-și dea seama când o văzuse ultima dată. Nu reuși să-și amintească nimic. Scoase un șuierat sinistru.

Timp de câțiva ani se luptase cu memoria. Era capabil să-și amintească într-o secundă evenimente din copilărie, însă nu mai putea să-și aducă aminte cu cine vorbise cu doar câteva ore în urmă. În mintea lui apăruseră goluri, zile lipsă, momente golite de conținut. Iar situația se înrăutățea continuu. Cu toată lupta lui cu sine, nu-și putea aminti dacă luase păpușa cu el în timpul campaniei militare. Să se fi aflat păpușa încă în cuibul lui din Cairo, stând drăguță și inutilă la opt sute de kilometri depărtare?

Khadir intenționase să comită fapta în Alep, cu ceva timp în urmă. Baybars organizase o petrecere înainte de plecarea cavaleriei spre Anatolia, iar el se gândise să strecoare câteva picături de otravă în băutura lui Kalawun, până să descopere lipsa păpușii. În acea noapte căutase înnebunit prin întreaga tabără, dar până la ivirea zorilor nu reușise s-o găsească, așa că fusese nevoit să se uite, cu amărăciune, de pe întăriturile fortăreței, cum Kalawun și Baybars plecaseră unul lângă altul la luptă. Ajungând la concluzia că lăsase probabil păpușa în Damasc, rostise toate blestemele pe care le cunoștea, scuipându-și în pumni în

fiecare noapte cât Kalawun fusese plecat, cerând cu glas tare ca o săgeată mongolă, un pas greșit pe cărările de munte sau un șarpe care să țâșnească de sub o piatră să curme viața comandantului. Însă Kalawun se întorsese teafăr, împreună cu armata.

Când părăsiseră Damascul, Khadir ajunsese treptat la convingerea că fusese mai bine așa. Un accident nefericit însemna ceva prea aleatoriu, prea lipsit de sens. Khadir voia să fie martor la moartea lui Kalawun: voia să dețină controlul sfârșitului omului care îi distrusese toate planurile cu atâta perseverență. Abia atunci ar fi putut savura pe deplin victoria. Însă toate aceste urzeli se reduseseră la zero atunci când revenise în Damasc și se trezise că memoria îl lăsase iarăși baltă, iar păpușa nu era nicăieri. În ciuda sentimentului de frustrare, în sufletul lui începu să se insinueze o senzație de îngrijorare. Una era să eșueze în tentativa de a-l omorî pe Kalawun, și cu totul altceva să nu mai dispună de singura dovadă certă care îl putea lega pe Khadir de moartea Aishei, despre care tatăl ei continua să creadă că era din cauza lui.

Khadir se ridică brusc de pe jos. Nimic din toate acestea nu mai conta. Totul era doar un zgomot neplăcut în mintea lui, un zgomot inutil, care producea confuzie. Avea un singur lucru de făcut, și încă repede. Baybars fusese stârnit de dovada că francii încercaseră cu adevărat să îl omoare, dar Kalawun deja intervenise pentru a-i abate atenția sultanului, iar el știa că Baybars avea să asculte, ca întotdeauna, răspunsul prudent și măsurat al comandantului. Khadir

putea reuși și fără ajutorul otravei. Mâna i se duse înspre pumnalul cu mâner de aur, împodobit cu rubinul de culoarea sângelui. O moarte demnă de un asasin. Crima avea să fie evidentă și mai mult ca sigur avea să fie urmată de o anchetă, dar asta avea să-l țină pe Baybars mai mult timp în Damasc, iar cu Kalawun dispărut, Khadir se putea asigura că sultanul nu avea să plece imediat spre Cairo, ci avea să pornească în fruntea armatei sale puternice împotriva cetății Acra. Pe Khadir nu-l deranja ca degetul acuzator pentru moartea lui Kalawun să fie îndreptat împotriva lui. Baybars n-avea să-l omoare niciodată; se temea prea tare ca prin asta să nu-și pună propria viață în pericol. Khadir sădise cu multă vreme în urmă semințele fricii în sufletul sultanului, făcându-l să creadă cu fanatism că viețile lor erau irevocabil legate și că moartea unuia avea să aducă și moartea celuilalt. Era posibil să-l arunce în temniță, dar un astfel de gând nu-l îngrijora prea mult pe Khadir. După luni de manevre subtile, Baraka reușise în sfârșit să reintre în grațiile părintelui său, iar Khadir era sigur că prințul i-ar fi putut asigura eliberarea. Mai mult decât atât, ambiția tânărului se deșteptase în ultimul an, iar Khadir știa prea bine că Baraka era acum pregătit să-l îndrume pe tatăl lui în direcția potrivită.

Khadir se uită spre fereastră, unde draperiile delicate de muselină se unduiau în vântul fierbinte, încadrând imaginea cerului albastru. În curând acel albastru avea să devină negru, iar pe cer avea să răsară luna. În acea noapte avea să fie eclipsă. Khadir își

exprimase temerile legate de fenomen de săptămâni întregi, iar ceva mai devreme insistase ca Baybars să-și dubleze paza personală pe timpul nopții și să evite anumite mâncăruri. Însă, așa cum subliniase chiar sultanul, dispariția unui mare conducător nu trebuia să se refere neapărat la moartea lui. Baybars spusese că putea fi vorba de un semn de rău augur pentru ilhan, Abaga sau alți conducători: vreun rege franc ori un prinț. Sau un înalt comandant. Khadir zâmbi în sinea lui pentru potrivire. Dacă cerul avea să ceară sânge în acea seară, atunci el avea să se asigure că o asemenea cerere avea să fie satisfăcută.

Simțindu-se sigur pe sine, Khadir plecă din cameră și ieși pe coridor. La jumătatea drumului se opri, privi în jurul lui, apoi se strecură printr-o arcadă îngustă înspre un șir de trepte care duceau în sus înspre labirintul de coridoare ale servitorilor.

Baraka Khan deschise ușa de la sala tronului cu înfiorare și anticipație, după ce îi spusese gărzii de afară că tatăl lui îi ordonase să strângă niște hârtii pe care sultanul le uitase înăuntru. După ce nu primiseră niciun ordin de la plecarea lui Baybars, adică de aproape o oră, gărzile îl lăsară pe prinț să intre fără a scoate vreo vorbă.

Cei doi ocupanți ai sălii tronului tresăriră la deschiderea ușilor. Privirea lui Baraka se opri mai întâi asupra femeii, care stătea la fereastră, cu părul ei auriu, luminat de la spate de soarele începutului de după-amiază, luminos ca un halou. Chipul ei era palid,

iar ochii se uitară la Baraka fără să clipească. Aveau o nuanță incredibilă de verde, care îl ducea pe Baraka cu gândul la apă, la un râu leneș vara sau la un lac de munte. Prințul înghiți în sec. Aruncând o privire fugară spre al doilea ocupant al încăperii, întinse o mână indiferentă în direcția lui.

– Pleacă, îi ordonă el eunucului.

Eunucul ezită, dar nervii lui, deja întinși la maximum de atitudinea imprevizibilă a sultanului, cedară și omul porni iute spre ușă. Femeia se uită după el, apoi își întoarse privirea ei verde înspre tânăr. Baraka își dădu seama că în acea privire vedea forță acolo unde înainte văzuse doar teamă. Constatarea îl debusolă pe moment și îl făcu să-și piardă din încredere. Ca să-și mascheze nervozitatea, trânti ușa cu putere, îi puse zăvorul de siguranță și se duse la masa unde șezuse alături de guvernatori atunci când fusese adusă femeia. Tăblia era plină de hârtii. Se prefăcu preocupat de răsfoirea lor, simțind în tot acest timp privirea femeii arzându-l în spate, provocându-i mâncărimi pe gât și încălzindu-i fața.

Baraka habar n-avea ce discutaseră femeia și tatăl lui, nici de ce ea încă trăia. Însă îl intrigase profund faptul că sultanul părăsise sala tronului cu chipul scăldat în lacrimi. Furișându-se pe un coridor îngust atunci când Baybars le ordonase tuturor să iasă, Baraka își urmărise tatăl trecând pe lângă el în tăcere, cu acele lacrimi incredibile pe obraji. În întreaga lui viață de până atunci nu-și văzuse tatăl plângând. Nici măcar nu-și imaginase că așa ceva era posibil. La început

amuzat și uluit, Baraka se ghemuise în locul unde stătea, încercând să ghicească ce anume se putuse întâmpla. Cu cât se gândise mai mult, cu atât mintea lui revenea la femeia cu părul de aur. Fusese instantaneu vrăjit când ea fusese adusă de soldați. Îl excitaseră aspectul ei și frica animalică pe care ea o emitea. Însă ea să-l facă pe tatăl lui să plângă? Ei bine, și asta îi stimula curiozitatea.

Încurajat după moartea Aishei de rolul jucat de el și de faptul că escapadele lui amoroase erau din nou în siguranță, Baraka își continuase aventurile lui săptămânale cu tinerele sclave, devenind tot mai îndrăzneț în căutarea eliberării sexuale. De puțină vreme însă, începuse să nu se mai simtă satisfăcut. Sclavele se obișnuiseră cu pretențiile lui, deveniseră docile și supuse. Lui Baraka îi lipsea senzația fizică de putere pe care i-o oferise inițial actul, când fetele erau speriate și opuneau rezistență. Resimțea acea lipsă ca un foc interior. Dorințele îi provocau dureri fizice și îl făcuseră mai nerăbdător și mai bădăran ca de obicei. Găsise însă și momente de satisfacție. Baraka nu știa prea bine de ce luase păpușa, dar faptul că o avea îi conferea un soi de sentiment de omnipotență. Își ținea secretă comoara mortală, nu numai de Khadir, dar și de toți ceilalți oameni din armata tatălui său. La petreceri îi urmărise pe toți, simțind fiola fierbinte și umedă în palma ascunsă sub masă, și resimțise o imensă plăcere în faptul că toți se găseau la mila lui și că, asemenea unui zeu nemilos, putea oricând să-i ia viața oricăruia dintre ei.

Se auzi o voce în spatele lui și Baraka se răsuci pe călcâie. Femeia vorbise. Dar el nu înțelegea ce spunea ea.

Femeia vorbi din nou, de această dată în arabă, cu ezitări.

– Cine ești tu?

Baraka își ținu respirația de surpriză. O femeie creștină, o prizonieră, i se adresa lui cu impertinență, *interogându-l* pe el în limba lui! Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Tăcere! ripostă el, înfuriat de privirea ei calmă.

Se simți răzbunat când ea tresări. Probabil doar se prefăcea că nu-i este frică. În realitate, crezu Baraka, era îngrozită. Ideea îl îmboldi brusc și îl făcu să se ducă spre ea. Fiecare pas pe care îl făcea îl excita mai tare, în vreme ce ea se dădea înapoi, privind în jur, căutând o portiță de scăpare.

În cele din urmă o prinse la fereastră. Chipul ei palid se îmbujorase și părea o întruchipare a stării de alarmă. Femeia vorbea repede într-o limbă neînțeleasă de el. Prinse câteva cuvinte în arabă amestecate în șuvoi, însă nu mai era dispus să asculte. Apropierea și groaza ei îl chemau ca un drog, alungându-i teama că ar putea fi prins. Nu mai văzu nimic altceva în afara ființei ei. Nu-i mai păsa ce-i făcuse tatălui său sau de ce acesta îi cruțase viața. Baraka își dorea un singur lucru.

33

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Ajuns înapoi în camera lui, Kalawun își turnă apă într-o cupă. Proaspăt scoasă din puțul citadelei, apa avea un gust mineral și înviorător. Era rece ca gheața. Kalawun bău prea rapid, astfel că fruntea îi fu străbătută de un junghi dureros. Închise ochii ca să lase durerea să treacă și revăzu în minte femeia stând singură în sala tronului, uitându-se fix după el în vreme ce el se dădea înapoi cu spatele. Odată cu imaginea, în mintea lui se auzi o voce care îi spunea să se întoarcă în sala tronului. Era ascultat de sultan. O putea salva pe femeie. În realitate însă, îi era frică. Îi era frică să nu-l mânie pe Baybars și să nu-și pericliteze poziția, frică să nu trezească bănuieli legate de motivele pentru care ar fi vrut ca ea să trăiască. Însă cel mai mult

îi era frică de durerea neașteptată pe care i-o provocase amintirea fetei sale.

Deschizând ochii, Kalawun își turnă o nouă porție de apă și duse cupa la buze ca să bea, dar o lăsă jos înainte ca aceasta să-i atingă buzele. Pe masă, alături de urciorul cu apă, se găsea o tavă de argint cu fructe: piersici, struguri, banane. Fructele se ofileau și se încingeau în căldura din încăpere. Se uită la ele, întrebându-se dacă îi era foame, dar durerea nu se lăsa ignorată sau negată așa de ușor. Dintr-odată fructele reprezentau o nouă expresie a unei vieți terminate. Aisha n-avea să se mai legene niciodată pe genunchiul lui, cu degetele lipicioase de la sucul de piersici, și să-i povestească cu vocea ei intensă cum îi fusese ziua. Kalawun își lipi palmele de masă, înfigându-și degetele în lemn până ce acestea se făcură albe, apoi, cu o singură mișcare brutală, mătură tava și urciorul de pe masă, împrăștiind apă și fructe peste tot. În vreme ce urciorul se făcea țăndări, iar un ciorchine de struguri verzi se zdrobea de podea, Kalawun simți o prezență în spatele lui. Vru să se întoarcă. Prea târziu. Un braț se furișă în raza lui vizuală, venind din spate într-un fulger de auriu și roșu. Simți lama unui pumnal la gât și un miros rânced de igrasie și putreziciune.

– *Șarpe!* se auzi vocea lui Khadir sâsâind la urechea lui. Te-am prins!

Furișându-și privirea în dreapta, înspre ușa închisă a camerei, Kalawun își dădu seama că ghicitorul trebuia să se fi furișat prin coridorul servitorilor în dormitorul lui. Încercă să se întoarcă, dar simți o

arsură când Khadir îi apăsă lama pe gât, tăind pielea. Rămase nemișcat.

– Ce faci, Khadir? îngăimă el, luptându-se să-și păstreze vocea calmă.

Bătrânul nu luă în seamă tonul lui conciliant.

– Am așteptat asta atâta vreme. Atâta vreme! Acum plasa pe care ai aruncat-o în jurul stăpânului meu se va destrăma. El îi va distruge pe francii necredincioși, așa cum am prezis eu, iar tu nu-l vei mai putea opri!

– Baybars e propriul lui stăpân, Khadir. El a luat decizia să se concentreze asupra mongolilor și nu a francilor. În cele din urmă, nu a contat ce am spus eu.

– Minciuni! șuieră Khadir. E fapta *ta*. Acțiunile și vorbele tale, o, atâtea, *atâtea* vorbe l-au abătut pe stăpânul meu de la calea lui. Nu cunosc motivul, dar adevărul e limpede ca apa. Tu l-ai orbit, l-ai asurzit, l-ai încovoiat după voința ta, i-ai întors fața de la creștini. Acum vorbești ca să-ți scapi pielea. Toate sunt minciuni!

– Nu, Khadir, eu...

– Voiam să te otrăvesc, i-o reteză ghicitorul, pe un ton aproape întrebător, așa cum am făcut cu fata ta.

Kalawun încremeni. Respiră adânc.

– Dar așa îți pot vedea teama, continuă Khadir. Adulmecă aerul prin nările lățite. O pot *mirosi*. Ghicitorul era atât de absorbit de îndeplinirea dorinței sale, că nu observă când ușa principală a camerei se deschide tăcută în spatele lui. Așa, Amir Kalawun, când o să mori o să-ți simt sufletul alunecându-mi printre degete!

– Dă-i drumul.

Khadir își răsuci capul la auzul vocii. Ochii i se făcură mari când văzură un bărbat în spatele lui care ținea în mână o sabie scurtă. Omul purta veșminte de mesager regal și avea o geantă pentru mesaje aruncată peste umăr, dar vorbea într-o arabă greoaie. O clipă mai târziu, îl recunoscu. Scoase un țipăt de furie, care se transformă repede într-un urlet atunci când Kalawun se smulse cu putere din strânsoarea lui, dezechilibrându-l. Khadir lovi imprecis într-o mișcare largă a mâinii cu pumnalul. Kalawun reuși să se elibereze. Bătrânul reacționă însă rapid și lovi iarăși. Rubinul luci în lumina soarelui, iar lama pumnalului tăie brațul lui Kalawun, pe care acesta reușise să și-l ridice ca scut de apărare. Se auzi un zgomot de haine tăiate și chipul comndantului se schimonosi de durere. Khadir scoase un alt urlet de furie și se repezi iarăși la el, dar de această dată Kalawun reuși să-l prindă de încheietura mâinii.

Will îi sări în ajutor.

– Nu! strigă Kalawun. E al meu!

Mâneca hainei era tăiată, și de undeva de dedesubt țâșnea cu putere sânge, dar, chiar dacă efortul îi provoca o durere cumplită, Kalawun îl prinse pe ghicitor într-o strânsoare de clește. Cu fața roșie de efort, cu spume la gură, Kalawun răsuci încheietura lui Khadir până ce vârful pumnalului ajunse pe gâtul bătrânului.

Cu propria față încordată de efort, Khadir încercă să i se opună. Însă, deși fostul asasin era agil pentru vârsta lui, nu se putea opune forței comandantului.

Încet, dar sigur, vârful pumnalului se apropie milimetru cu milimetru de fața lui Khadir. Ghicitorul icni. Fața i se făcu vineție și venele i se umflară ca niște șerpi pe gât. Lovi fără milă din picioarele goale, dar Kalawun rezistă. Brusc, puterile îl părăsiră pe Khadir. Gura i se căscă de uimire. Menținând mâna scheletică și plină de pete a ghicitorului pe mâner, Kalawun împinse pumnalul spre țintă cu un țipăt de efort. Pumnalul se înfipse în gâtul lui Khadir și îl străpunse de jos în sus, înspre baza craniului, ieșind pe partea cealaltă. Din gura bătrânului țâșni un șuvoi de sânge, împroșcând fața lui Kalawun. Khadir gâlgâi ceva, se înecă, apoi se lăsă moale în strânsoarea comandantului. O miasmă pestilențială umplu încăperea când vezica urinară și intestinele lui își goliră instinctiv conținutul. Apoi spasmele bătrânului se potoliră și Khadir se prăbuși pe podea.

Kalawun îi dădu drumul și se sprijini de masă, căutând cu disperare aerul și strângându-și brațul care sângera din abundență. Se uită la Will, care îl privi în tăcere, apoi la Khadir, care zăcea în amestecul de fructe mânjite de sânge, dejecții umane și cioburi. Ochii ghicitorului erau deschiși, iar gura, pieptul și podeaua din jurul lui erau pline de sânge. La fel ca și rubinul de pe pumnal.

– E mort, rosti Kalawun pe un ton lipsit de vlagă, după care se clătină pe picioare.

Will făcu un pas înainte și îl prinse.

– Ai o rană serioasă.

– Voi supravieţui. Kalawun își șterse gura cu dosul palmei, mânjindu-se cu picături din sângele lui Khadir. N-ar fi trebuit să vii aici. Or să te omoare.

– Trebuia să vin.

Kalawun oftă din rărunchi și își apăsa rana mai bine cu palma, făcând o grimasă de durere.

– Am trimis un ofițer de-al meu ca să te avertizeze, dar nu a ajuns la timp. Făcu o pauză. În ciuda circumstanțelor, mă bucur să te văd. Nu eram sigur ce s-a întâmplat la Mecca sau dacă tu...

Lăsă fraza neterminată și privi în jos la cadavrul lui Khadir.

– De ce nu ne-ai avertizat că îți trimiți propriile forțe ca să protejezi Piatra? îl întrebă Will, pe un ton din care nu-și putu ascunde mânia. Nu te-ai gândit că poți pune în pericol viața mea și pe cele ale oamenilor mei?

– Nu mi-ai spus nimic despre planurile tale în mesaj. Nu știam cum aveai să procedezi ca să împiedici furtul.

– Nu puteam risca să dezvălui o asemenea informație într-o scrisoare. Trebuia să...

– Îmi dau seama de asta, i-o reteză Kalawun. Sincer, n-am vrut să te înșel. Dar trebuie să pricepi că nu mă puteam baza doar pe promisiunea ta, cel puțin nu în cazul celei mai sfinte relicve a poporului meu. Orice risc pentru oamenii tăi, chiar și pentru tine, era depășit de necesitatea de a păstra Piatra în siguranță, atât pentru poporul meu, cât și pentru al tău. Îmi pare rău, William. A fost doar încă un sacrificiu. Se sprijini

greoi de masă, simțind sângele cum curge fierbinte pe brațul lui. Mă înțelegi?

Will încuviință după câteva secunde. Chiar înțelegea.

Brusc, Kalawun râse, cu o grimasă de durere pe chip.

– Uneori mă întreb dacă merită ceva prețul pe care tu și cu mine îl plătim. Uneori cred... Tăcu imediat ce prin ușa deschisă se auziră țipetele slabe, dar clare, ale unei femei. Soția ta, rosti el repede.

Baybars auzi țipetele în vreme ce se îndrepta spre sala tronului, cufundat în gânduri și preocupat. Capul i se ridică imediat. Mări pasul pe coridor și aproape că o luă la fugă când văzu gărzile palatului, pe care le lăsase afară, bătând în ușile sălii.

– Deschideți ușile! tună el când ajunse în dreptul lor.

– Sunt zăvorâte, stăpâne, rosti una dintre gărzi, dându-se la o parte la apropierea sultanului.

Dinăuntru se auzi un nou țipăt, retezat repede, după care urmară zgomote de lucruri căzând, un bufnet înfundat și sunet de sticlă spartă.

– Plecați, porunci Baybars, înfigându-și umărul în uși. Lemnul gros vibră, dar nu vru să cedeze. Cine le-a zăvorât? ceru el să afle, pregătindu-se să încerce din nou.

– Fiul tău, stăpâne, răspunse una dintre gărzi, înspăimântată.

Baybars se încruntă.

– Fiul meu?

Se uită la uși, se dădu înapoi, apoi le izbi cu toată forța. De cealaltă parte, bolțurile de prindere ale

zăvorului săriră de la locul lor și se rupseră. Ușile zburară înăuntru.

Lângă fereastră, o masă mică fusese răsturnată, determinând căderea urciorului aflat pe ea și spargerea lui în mii de cioburi. Două siluete se vedeau pe podea. Una era a lui Baraka Khan. Se găsea deasupra femeii prizoniere, cu o mână strângând tare mâna ei în încercarea de a o ține lipită de podea, iar cu cealaltă acoperind parțial gura femeii. Părul ei se răsfrânsese peste chip, iar rochia albă îi fusese ruptă în față, dezvelind o bucată de piele albă, de la gât la sân. În mintea lui Baybars apăru amintirea unei scene sângeroase petrecute demult. Se apropie în fugă de scena luptei, simțind la fiecare pas cum îi crește furia.

Văzându-și tatăl cum vine ca o furtună, Baraka se ridică de pe femeie.

– A încercat să evadeze! izbucni el. Înainte de a se ridica însă, Baybars întindea deja mâna și îl trăgea în sus de spatele tunicii lui de mătase, care se rupse la subsuori din pricina violenței mișcării. Tată! Te rog! Încercam să o opresc de la...

– Știu ce făceai! tună Baybars, trăgându-și fiul spre el.

Se auzi un pocnet răsunător când sultanul îl plesni pe Baraka peste față, mutând capul tânărului într-o parte. Pe obrazul prințului apăru imediat o pată, albă la început, apoi stacojie. Apoi Baybars îl lovi cu violență în piept.

Baraka se dădu înapoi, se împiedică de picioarele mesei răsturnate și căzu cât era de lung pe podea,

țipând de durere când capul i se lovi de dale și în craniu i se înfipseră cioburi din urciorul spart.

– Te rog, tată! strigă el cu disperare, încercând să se ridice de pe jos.

Femeia era acum în picioare și căuta să își acopere goliciunea cu rochia ruptă, dar nici sultanul și nici Baraka nu se mai uitau la ea.

– Crezi că nu știu? tună Baybars, pornind spre Baraka. Tivul mantiei agăță mai multe cioburi și le târî pe podea cu un sunet ca de unghii zgâriind sticla. Mă crezi orb? *Idiot?*

– Ce...

– *Știu!* urlă Baybars. Știu ce faci cu sclavele mele!

Baraka încremeni. I se pusese un nod în gât și nu mai putea vorbi.

– De ce crezi că te-am luat în această campanie? continuă Baybars. Crezi că pentru sfaturile tale? Pentru curajul tău? Râse disprețuitor și se opri la fel de brusc precum începuse. Te-am luat cu mine ca să te țin departe de haremul meu! Clătină din cap. O vreme am crezut că tăcerea ta și noua ta dorință de solitudine, departe de influența periculoasă a prietenilor tăi, reprezentau un semn al dorinței tale de a te potoli și de a te apuca de muncă, de a fi gata să fii omul care speram să ajungi. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Fetele alea erau ale mele, erau cadouri pentru mine. Pe unele le-aș fi putut lua drept soții! Mă dezgustă că ai lucrat pe la spatele meu ca să-ți faci poftele cu ele ca un câine în călduri. Mă *dezgești!*

Dădu furios cu piciorul, lovindu-l pe Baraka în partea laterală a corpului.

Prințul se încovrigă și icni de durere. Se lipi mai tare de podea, căutând să scape de furia tatălui său. Însă Baybars veni din nou după el și se aplecă pentru a-l ridica în picioare. Simțind cum tatăl îl prinde de gulerul tunicii, Baraka întinse disperat mâna, căutând ceva de care să se agațe. Degetele lui găsiră un ciob din urciorul spart. Când Baybars îl trase în sus, Baraka întinse ciobul spre fața tatălui său. Se opri la câțiva milimetri de obrazul sultanului. Încremeniră amândoi, cu ciobul tăios între ei, mânjit de o linie subțire roșie pe margine, acolo unde Baraka se tăiase atunci când îl luase de pe jos. Din afara sălii tronului se auzea o mare agitație, dar niciunul dintre ei nu privi într-acolo. Întreaga lor atenție era îndreptată unul asupra celuilalt. În privirile lor se citeau fără putință de tăgadă ura, dezgustul și dezamăgirea acumulată în atâția ani între ei. Răsuflările lor acopereau ciobul cu o peliculă fină, ca o ceață.

Nasul lui Baraka începuse să curgă, iar de pe sprâncene îi cădeau broboane de sudoare, udându-i părul ondulat. Ochii i se transformaseră în două tăieturi aprige, fără vreo urmă de lacrimă în ele.

– Poate că ți-am distrus haremul, tată, rosti el, cu o voce ciudat de străină pentru Baybars, lipsită de dragoste, respect sau chiar teamă. Dar tu ți-ai distrus poziția. Khadir, Mahmud, Yusuf, atâția de la Curtea ta au sperat să-ți ții angajamentul și să-i lichidezi pe creștini, dar tu nu ai ascultat. Știi câți oameni de-ai

tăi sunt acum împotriva ta? Câți vor să te vadă mort? Dar eu sunt dornic și gata să fac ceea ce tu nu vrei. Ești un *laș*, tată.

Ochii albaștri ai sultanului se măriră. Baybars smulse ciobul din mâna lui Baraka și se tăie în el. Aruncă ciobul și îl scutură pe tânăr ca pe o păpușă dezarticulată.

– Ești gata, nu-i așa? Ei bine, să vedem cât ești de gata fără un *regat!* Se opri din scuturat și apelă la pumni. Se apucă să-l lovească pe Baraka până ce încheieturile pumnilor i se înroșiră de sânge. Într-un târziu, se opri, gâfâind. Nu te vei urca pe tron după ce eu nu voi mai fi, Baraka, icni el. Nu ești potrivit să conduci poporul nostru. Fratele tău, Salamish, va fi moștenitorul meu. Baybars se îndepărtă de trupul însângerat al fiului său, care căzu și se făcu covrig pe dale. Am încercat, șopti el, să te fac... Umerii îi căzură. Am încercat.

În vreme ce gonea pe coridor pe urmele lui Kalawun, Will zări pe cineva ieșind ca o furtună din sala tronului. Prin ușile deschise ale încăperii putea auzi o discuție aprinsă.

– Elwen!

Una dintre gărzile palatului se duse repede spre Elwen, cealaltă se întoarse la strigătul lui Will. Ochii omului se măriră când îi văzu pe Kalawun și pe un mesager regal apropiindu-se de el. Elwen strigă când celălalt soldat de pază o prinse de braț și o întoarse cu fața la perete, lipind-o de el. Will se năpusti asupra lui înainte ca tovarășul lui să-l poată avertiza de pericol și îl lovi furios cu cotul în față, îndepărtându-l

de Elwen. Apoi îl prinse pe om de păr și îl izbi cu capul de perete. Kalawun se ocupă de celălalt soldat, trimițându-l în lumea viselor cu mânerul sabiei. Elwen țipă din nou când Will o prinse de braț.

– Elwen!

Privirea ei se opri, șocată și nedumerită, asupra lui.

– Întoarceți-vă în camera mea, rosti iute Kalawun, băgându-și sabia în teacă. Strângând din dinți de durere, își apăsă rana cu mâna. În spatele unei tapiserii din dormitorul meu se află un coridor. Urmați-l până ce ajungeți la un șir de trepte care coboară. La baza lor cotiți la dreapta și veți ajunge lângă bucătărie.

– Kalawun..., începu Will.

Dinspre sala tronului se auziră alte strigăte.

– Ascultați! șuieră Kalawun, prinzându-l pe Will de umăr și întorcându-l în direcția apartamentului său. În spatele bucătăriei se găsește un coridor al servitorilor care duce dincolo de ziduri printr-o poartă mică, spre oraș. Acolo se află o moschee, în apropiere de un târg de vite în piața principală. Duceți-vă și găsiți un loc unde să vă ascundeți. Vă voi trimite oameni cu cai. Vă vor lăsa animalele la intrarea în moschee. Îi dădu drumul lui Will, lăsând o urmă de sânge pe umărul lui. *Plecați!*

34

Drumul Damascului, Siria
17 iunie 1277

După ce inspectă caii, Will luă o ploscă de apă dintr-un harnașament și se întoarse la locul unde ședea Elwen, pe o ieșitură stâncoasă. Era învelită cu o pătură, cu genunchii la piept și cu privirea fixată pe drumul care cobora din spatele lor, pierzându-se în depărtare. Luna atârna jos pe cer, transformând noaptea într-o zi fantomatică. Vârfurile copacilor din valea de sub ei, care se înșirau de-a lungul albiei unui râu, păreau ca niște nori în lumina argintie, iar nisipul deșertului nemărginit semăna cu o pudră de nea.

Dinții lui Elwen clănțăneau. Respirația ei caldă genera apariția unor norișori în aer. Will se cățără lângă ea și îi dădu plosca. Elwen o luă, dar nu bău.

– Ar fi trebuit să găsesc lemne pentru un foc, îngăimă el, dându-și jos propria pătură și punând-o în jurul umerilor ei. Peste rochia ruptă, Elwen purta haina de mătase pe care Will o furase de la mesagerul regal. Violetul-închis părea gri în lumina lunii, iar mătasea licărea precum un val de apă peste picioarele ei. Tu ai mai multă nevoie de ea, rosti el când Elwen încercă să protesteze.

Se înălță pe ieșitura de stâncă, simțind cum îl cuprinde frigul.

– Tot mai ești îngrijorat că vor veni după noi?

Will întoarse capul auzind-o pe Elwen și negă cu vehemență, dar își îndreptă repede privirea din nou spre drum. Încordarea pe care o resimțise de când fugiseră din citadelă nu se diminuă în ciuda asigurării sale.

După o așteptare agonizantă în apropiere de moscheea din oraș, oamenii lui Kalawun își făcuseră apariția și lăsaseră doi superbi armăsari arabi, încărcați cu provizii, lângă intrarea în lăcașul de cult. Will și Elwen ieșiseră călare cât putuseră de repede din oraș. Cavalerul ar fi vrut să pună o distanță cât mai mare între ei și porțile Damascului. În afară de călătorii obișnuiți, de negustori și de fermieri, nu văzuseră pe nimeni altcineva pe drum. Deși Will se aștepta la asta, părea că nimeni nu pornise în urmărirea lor. Schimbaseră doar câteva cuvinte între ei, amândoi prea căzuți pe gânduri ca să întrețină o conversație.

– Stai lângă mine?

Will își luă privirea de la drum. Elwen se uita la el. Obrajii ei supți păreau și mai trași în lumină, iar chipul i se scofâlcise. După ce părăsiseră Damascul, observând când de slăbită și de trasă la față era Elwen, Will își amintise ceea ce îi spusese Simon în preceptoriu și o întrebase despre aparenta ei suferință. Elwen însă preferase să evite subiectul, spunându-i că nu avea nicio importanță. Nu insistase, așa cum nici ea nu-l întrebase despre Mecca. Ca și cum între timp se petrecuseră prea multe lucruri pentru fiecare. Se simțeau stânjeniți unul în compania celuilalt, ca niște străini, după atâtea luni de despărțire. Uitându-se acum la ea, Will își dădu șocat seama cât de mult noroc avusese ca să o salveze, și stânjeneala i se risipi ca prin farmec. Se duse la ea și se așeză, apucându-i mâinile ei în propriile mâini. Erau reci și netede. Doamne, aproape că o pierduse. Închise ochii și șopti o rugăciune de mulțumire pentru salvarea vieții ei.

– Elwen, începu el, după care se opri din pricina emoțiilor.

Ea îl privi, cu ochi tot mai strălucitori.

– Îmi pare așa de rău.

– Pentru ce? întrebă el cu voce îngroșată.

Elwen făcu o pauză, apoi zise, ezitând:

– Pentru... că te-am pus în primejdie. E vina mea. N-ar fi trebuit să le spun acelor soldați că sunt soția ta. Ar fi trebuit să mint, dar n-am știut cum să... Brusc, își dădu seama. Simon?

– E bine, răspunse Will, urmărind-o cum își închide ochii de ușurare. Dar nu-mi dau seama cum de poți crede că e vina ta.

Ea își plecă privirea.

– Nu-i vorba doar de asta, șopti Elwen. E...

– Dacă n-aș fi pus la cale asasinarea lui Baybars, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, continuă Will, ca și cum n-ar fi auzit-o. De-asta ai fost luată tu. Din pricina mea.

– Nu, Will, eu... Sunt și alte lucruri, lucruri pe care trebuie să ți le spun că...

– Lasă-mă să vorbesc. Te rog, i-o reteză el. Trebuie să spun asta. Ar fi trebuit să o spun mai demult, dar... Ezită. Nu. Ar fi trebuit să o spun *de ani buni*. Doar că mereu a apărut câte o scuză sau câte o diversiune. Credeam că știu ce vreau, dar nu era așa. Când m-am întors de la Mecca am fost bucuros că am împiedicat jaful, sincer, dar sentimentul n-a însemnat nimic în comparație cu ce am simțit când călăream spre Damasc, știind că tu poți fi... Icni. Că poți fi moartă. Mi-am dat seama că ești mai importantă pentru mine decât...

Spre uimirea lui Elwen, vocea lui Will se stinse și el începu să plângă cu suspine, din capul pieptului. Elwen îl luă în brațe, chiar dacă gestul făcu imediat ca pătura în care era învelită să-i cadă de pe umeri.

După un timp, suspinele încetară. Will își înălță privirea ca să se uite la ea.

– Mai vrei să te măriți cu mine?

Elwen izbucni uluită în râs, apoi văzu că el vorbise serios. Râsul îi dispăru. Se uită fix la el, șocată. În timp

ce îl privea, Will păru să se transforme într-o siluetă fantomatică. Elwen se uită în sus și scoase un icnet de surpriză. Pe lună apăruse o umbră, ca un arc întunecat în jurul marginii.

Will îi urmări privirea.

– Eclipsa, zise el încet.

Se ridicară amândoi și urmăriră o vreme fenomenul. Întrebarea lui continua să atârne fără răspuns între ei, în vreme ce umbra aruncată de eclipsă se alungea încet pe pământ, ca o pată neagră. La un moment dat, Will simți cum Elwen îl ia de mână.

– Sunt însărcinată.

Will tresări violent, fără să știe exact motivul, apoi simți cum se petrece o schimbare în interiorul lui. Încordarea dispăru. Se simți mai ușor și mai calm. Să fi fost vestea despre copil? Nu se gândise până atunci la un urmaș. De ce ar fi făcut-o? Dacă o căsătorie era imposibilă pentru un cavaler, ei bine asta nu însemna nimic prin comparație cu a avea un copil. Nu. Nu era vorba atât de mult despre ideea copilului în sine, ci despre faptul că așa ceva *era* posibil. Își spusese că nu poate fi împreună cu Elwen, dar fusese împreună cu ea de atâția ani. Auzi cum ea expiră ușor, după care o auzi vorbind, din nou în șoaptă.

– Da. Răspunsul meu este da.

Will îi mângâie mâna, iar pe chip îi înflori un zâmbet în vreme ce, deasupra lor, luna dispărea treptat. Cu privirea ațintită pe cer, nu observă că Elwen își ținea ochii închiși.

Citadela, Damasc
17 iunie 1277

Kalawun stătea în patru labe și freca podeaua. Apa din hârdăul de lângă el era închisă la culoare din pricina sângelui, la fel ca și cârpa de șters. Sângele era împrăștiat pretutindeni. Îi putea simți gustul sălciu de fiecare dată când înghițea. Lumina lunii transforma în forme ciudate obiectele cunoscute din încăpere. Eclipsa începuse cu ceva vreme în urmă și acum se apropia de faza maximă. Luna ajunsese de culoare roșu-arămiu. Arăta ca un ochi umflat și bolnav. Proptindu-se pe călcâie, Kalawun stoarse cârpa în hârdău și își șterse sprâncenele cu dosul palmei. Privirea lui era inevitabil atrasă de cadavrul lui Khadir, înfășurat în cearșafuri de mătase, ca o omidă în cocon, și proptit de zidul de lângă ușă.

După ce îl lăsase pe Will să o ia la fugă prin coridor, Kalawun intrase în sala tronului și îl găsise pe Baraka pe podea, pe Baybars stând deasupra lui cu pumnii încleștați și privirea goală. La vederea lui, sultanul ieșise din încăpere fără a scoate vreo vorbă. Kalawun îl ajutase pe Baraka să se ridice, însă, când încercase să îl ducă la doctorii din citadelă, tânărul se îndepărtase, spunându-i pe un ton de gheață și lipsit de orice emoție că voia să fie lăsat în pace. Știind că trebuie să facă rost de cai pentru Will, Kalawun îi dăduse drumul. Între timp, fusese aproape să leșine din pricina sângelui pierdut. Înainte de a putea găsi doi ofițeri care să ducă animalele și proviziile la moschee,

se trezise confruntat cu problema gărzilor inconștiente, care continuau să zacă lângă sala tronului. Baybars trecuse pe lângă bieții oameni fără să le arunce vreo privire, însă Kalawun știa prea bine că nu va trece prea multă vreme până ce vor începe întrebările despre fuga femeii.

În cele din urmă, ceruse ca soldații să fie duși la infirmerie, spunându-i guvernatorului Damascului, care aflase despre cele întâmplate, că un bărbat forțase intrarea în citadelă și îi atacase pe oamenii lui Kalawun. În vreme ce brațul îi era cusut de doctorul citadelei, comandantul îi explicase guvernatorului că se luase după intrus, dar acesta ajunsese la gărzi înainte ca el să-l poată opri și le atacase, după care plecase cu prizoniera. El, Kalawun, încercase să-l împiedice pe individ să fugă, dar fusese rănit când atacatorul scosese o sabie de la brâu. Crezuse că a reușit să-l convingă pe guvernator cu povestea lui, dar fusese lăsat să aștepte până ce gărzile aveau să-și vină în fire. Copleșiți de prezența comandantului mameluc și ascultând amețiți versiunea lui despre evenimente, ambii oameni păruseră convinși că el, Kalawun, se luase după atacatorul lor. Însă, cu o strângere de inimă, Kalawun bănuia că doar timpul va arăta dacă cei doi oameni aveau să-și amintească ce se întâmplase cu adevărat. După ce își trimisese oamenii la moschee, Kalawun se apucase să medieze între guvernator, care ar fi vrut să trimită soldați după atacator, și un Baybars tăcut, care la început refuzase să îl vadă, apoi îi spusese să

oprească orice căutare a femeii și a salvatorului ei. Pentru el chestiunea nu mai avea importanță.

Kalawun lăsă cârpa în hârdău și se ridică în picioare, strâmbându-se de durere. Brațul îi trimitea junghiuri până la creier. Între cusăturile curate realizate de doctor apăruseră picături de sânge proaspăt. Kalawun trecuse de punctul de epuizare. Corpul i se mișca precum un automat, ca și cum mintea adormise deja, iar restul trupului uitase să se supună comenzii creierului. Se duse amețit către cadavrul înfășurat și tocmai se apucase să îl tragă pe podeaua udă către dormitor când se auzi o bătaie în ușă. Se opri, șocat, și simți cum îl inundă un val de adrenalină. Trase repede leșul lui Khadir până în dormitor, după care crăpă ușa.

Unul dintre eunucii lui Baybars aștepta pe coridor. Omul se înclină.

– Amir Kalawun. Sultanul solicită prezența dumneavoastră în sala tronului.

Kalawun își drese glasul.

– Vin imediat.

Eunucul așteptă afară, lăsându-l pe Kalawun să se schimbe de hainele murdare și să se spele de sângele lui Khadir de pe mâini. După ce termină, comandantul îl urmă, îngrijorat, pe eunuc înspre sala tronului. Oare deja fusese remarcată lipsa ghicitorului?

Sultanul stătea în fața ferestrelor, scăldat în lumina ușor roșiatică a lunii. Sala tronului era surprinzător de goală. Dintr-odată se putea remarca importanța servitorilor, prin absența lor. Mizeria de pe jos fusese curățată și acum doar așchiile de lemn din jurul

zăvorului ușii mai puteau dezvălui ceva din actele de violență petrecute acolo.

La intrarea lui Kalawun, Baybars își întoarse privirea spre el.

– Amir. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Stăpâne?

– Vreau să convoci o întrunire cu șeful meu de stat-major. Fă-o discret. Încă nu vreau ca altcineva să afle despre asta.

– Să afle despre ce anume, stăpâne? întrebă Kalawun în vreme ce Baybars plecă de la fereastră și urcă pe estradă.

Sultanul luă o cupă incrustată cu pietre prețioase, plină cu lapte bătut, de pe masa de lângă tron. Kalawun aruncă o privire prin camera plină de umbre în timp ce Baybars bău, dus pe gânduri.

– E întuneric aici, stăpâne. Să pun servitorii să facă lumină?

– Nu, răspunse Baybars, așezându-se pe tron. Vreau să urmăresc eclipsa. Schiță un zâmbet amar. Credeam că va fi și Khadir aici ca s-o urmărească. Sau cel puțin ca să-mi spună că nu dispun de suficienți paznici. L-ai văzut?

– Nu, rosti Kalawun, un pic prea repede.

Baybars nu păru să observe. Mai luă câteva guri de lapte fermentat.

– Lucrurile s-au schimbat, Kalawun. Iar eu mă simt mai bine. Acum știu ce trebuie să fac. M-am înconjurat prea mult timp de oameni care se tem de mine în loc să mă respecte. Aș prefera doar câțiva sfătuitori

loiali față de numeroșii consilieri care mă disprețuiesc în secret.

– Oamenii tăi nu te disprețuiesc, ripostă Kalawun.

Baybars ridică o mână.

– Insatisfacția lor este evidentă. M-am ocupat de Mahmud, dar nu mi-am dat seama cât de răspândită este infecția. A venit vremea să tai de la rădăcină restul corupției. Făcu o pauză. Începând cu fiul meu.

Kalawun tăcu.

– Nu vreau ca Baraka Khan să ocupe tronul după dispariția mea. Am decis că Salamish va fi moștenitorul meu. Baybars clătină din cap cu amărăciune. Nizam mă va urî pe vecie, dar dacă e să spunem adevărul, patul ei este rece de mulți ani pentru mine.

Kalawun își regăsi glasul.

– Stăpâne, ar trebui să te gândești bine în legătură...

– Nu e demn să domnească, Kalawun, i-o reteză, sec, Baybars. Știam asta de ceva vreme, dar cred că încă mai speram să se schimbe. Nu o va face. Acum îmi dau seama. Are o slăbiciune în el care mă tem că va crește cu timpul. Dacă aș fi fost un tată mai bun, atunci poate că... Își șterse fruntea, pe care îi apăruseră broboane de sudoare, apoi clătină din cap. Dar n-am fost.

Kalawun gândea cu febrilitate. Știa că Baybars are dreptate. Știa de multă vreme că eforturile lui de a-l influența pe Baraka se dovediseră inutile. Ca și cum ar fi încercat să scoată apa cu palmele căuș dintr-o barcă gata să se scufunde. Dar Salamish? Avea doar șapte ani și Kalawun abia dacă îl cunoștea. În vreme ce se

uita în podea, gândind cu repeziciune, auzi un zgomot de metal care lovește piatra. Baybars scăpase cupa cu lapte fermentat. Aceasta se rostogoli pe trepte, împrăștiind laptele peste tot. Baybars întinsese mâna, nedumerit. Brusc, Kalawun sări înainte, ca împins de o mână nevăzută.

– Stăpâne!

Kalawun se repezi la tron. Urcă în goană treptele estradei, în vreme ce Baybars se prăbușea.

– Doctorii! urlă Kalawun cu toată forța. *Doctorii!*

Ușile sălii tronului se deschiseră cu putere. Două gărzi Bahri își făcură apariția. Unul dintre soldați alergă în cameră, celălalt plecă instantaneu de acolo când îl văzu pe sultan prăbușit. Kalawun îi auzi pașii gonind pe coridor.

– Ce a pățit, amir? întrebă soldatul rămas, venind în fugă lângă sultan.

– Nu știu, răspunse Kalawun, susținând capul lui Baybars.

Sultanul părea să încerce cu disperare să respire, ca și cum cineva sau ceva îl prinsese de gât și îl strângea cu putere. În slaba lumină pe moarte a lunii, ochii lui aveau o privire nebună și panicată.

Câteva minute mai târziu se ivi un doctor, gâfâind și cu hainele în neorânduială. Era urmat de servitori care cărau apă caldă, cuțite, cârpe, medicamente. Doctorul ordonă imediat aprinderea torțelor, așa că sala tronului fu inundată de lumină. Kalawun se trezi dat la o parte. Sultanul icnea zadarnic după aer, ca un pește pe uscat, cu gura închizându-se și deschizându-se inutil.

– A înghițit ceva? îl întrebă doctorul pe Kalawun.

– Doar lapte fermentat, răspunse Kalawun. Ce pot face?

– Lăsați-mă să lucrez, răspunse medicul.

Kalawun se îndepărtă și se sprijini neajutorat de fereastră. Afară, orașul era scăldat în lumina bizară a lunii. Când simți pe cineva lângă el, se întoarse: era Baraka. Fața prințului era plină de vânătăi și umflată de la bătaia pe care i-o administrase Baybars. Privirea lui era ațintită asupra trupului scuturat de convulsii al tatălui său.

– Baraka, rosti Kalawun, prinzându-l pe tânăr de braț. Ce cauți aici?

– N-a murit încă? replică prințul. Vocea îi era distorsionată din pricina umflăturii feței, dar în afară de asta părea bizar de calm. Kalawun tresări auzind întrebarea. Se holbă la Baraka, care păru să-și dea seama că rostise ceva nelalocul lui și clătină din cap. Ce s-a întâmplat?

– Tatăl tău s-a prăbușit, răspunse Kalawun, după o scurtă ezitare.

– Oh, făcu Baraka, cu același ton lipsit de intonație și de emoție.

În vreme ce Baybars se zvârcolea lângă tron, Kalawun îl fixă cu privirea îngrozită pe Baraka Khan, dându-și seama ce făcuse acesta.

35

Templul, Acra
10 iulie 1277

Străzile din Acra vibrau de râsete și muzică. Îmbrăcați cu haine de sărbătoare, copiii se jucau, alergându-se printre picioarele adulților care se adunaseră în fața bisericilor discutând cu aprindere în piețe ca să bea ceai aromat și să mai bârfească, sau făcând cântece despre împărați morți în tavernele pline-ochi. Întinse pe frânghii din cânepă între clădiri, triunghiuri mari din mătase decolorată de soare fluturau în bătaia vântului fierbinte. Atelierele meseriașilor zăceau goale, magazinele erau închise, iar focurile de abia mai ardeau în forjele fierarilor. Oamenii își vedeau de treburile lor obișnuite doar în cartierele musulmanilor. Pentru toți ceilalți din oraș era zi de sărbătoare. Nu o sărbătoare obișnuită, care să celebreze viața unui

sfânt sau vreun festival din Biblie. Nu. În acea zi oamenii din Acra sărbătoreau moartea.

Baybars Bundukdari, omul care îi mânase ca pe niște oi până pe această coastă îngustă și care îi secerase cu miile, subminându-le puterea în Țara Sfântă, murise.

Zvonurile spuneau că fusese otrăvit. Unii susțineau că de către propriul ghicitor, dar nimănui nu-i păsa cu adevărat cum se întâmplase totul. Conta doar că amenințarea cea mai mare cu care se confruntaseră francii din zilele lui Saladin încoace dispăruse, iar moștenitorul lui, un tânăr de doar șaisprezece ani, era cunoscut ca slab de înger și lipsit de viziune. Ca atare, oamenii se bucurau și râdeau, spuneau snoave și glume, iar într-o piață cineva fabricase o efigie batjocoritoare a sultanului, care fusese dată pradă focului pe un rug construit în pripă, spre marele amuzament al gloatei.

Vestea morții lui Baybars sosise cu aproape o săptămână în urmă și fusese anunțată de procuratorul orașului, contele Roger de San Severino, în cadrul unei întruniri de urgență a Înaltei Curți din Acra, după care contele își consolidase poziția decretând o zi de sărbătoare pentru celebrarea evenimentului. Oamenii îl plăceau pe Roger. La fel ca și guvernul oligarhic din Acra. Nu pentru forța conducerii sale, ci pentru lipsa ei.

După luptele de stradă din anul precedent, Acra reușise în fine să se întoarcă la vechile obiceiuri. Afacerile reveniseră la normal, armistițiile dificile între cartierele divizate fuseseră reinstaurate, iar grijile legate de posibila urcare pe tron a lui Carol de Anjou, fapt

ce ar fi putut distruge fragilul echilibru social instalat, se dovedeau treptat neîntemeiate. Se știa prea bine că monarhul era prea ocupat să lupte pentru a-și crea un imperiu personal în Bizanț ca să se mai deranjeze cu preluarea locului său de drept din Acra. Unii glumeau că ambițiosul rege pur și simplu avea prea multe tronuri și funduri insuficiente cu care să se așeze pe ele. Oamenilor din Acra le plăcea ca regii lor să se remarce prin absență; lipsa unor reguli stricte era cea care menținea echilibrul delicat din capitala cruciaților. O astfel de lipsă îngăduia ordinului breslașilor, statelor comerciale italiene, maeștrilor ordinelor militare, patriarhului și altora să-și conducă bucățelele proprii de oraș fără prea mult amestec de sus, fapt care, la rândul lui, îi permitea contelui Roger să organizeze petreceri și sărbători pentru prietenii săi nobili, asta însemnând că, în general, toată lumea era fericită.

Stând acum la fereastră și privind pe deasupra preceptoriului, Will auzea cântecele unor bețivi care treceau prin fața zidurilor Templului.

– Trage draperia.

Will întoarse privirea și îl văzu pe Everard clipind dureros în direcția lui. Lăsă draperia să cadă, iar aceasta fâșâi înapoi la locul ei stârnind un nor de particule de praf. Imediat în încăpere se lăsă o penumbră apăsătoare în locul luminii vesele a soarelui de după-amiază. Se duse la preot, care zăcea ghemuit pe patul lui.

– Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că te-ai trezit.

– Sunt treaz de ceva vreme, răspunse Everard cu un oftat, punându-și din nou capul pe pernă, în vreme

ce Will se așeza pe un scaun lângă el. M-au trezit cântările. Privirea lui împăienjenită de sânge se opri asupra lui Will. Pentru el se cântă? Oftă din nou când Will dădu din cap, de această dată cu o expresie de tristețe pe chip. Ca niște hiene care atacă oasele unui leu căzut. Urlă de parcă ei l-ar fi omorât!

Everard se opri din perorație din pricina unui acces de tuse.

Will își strecură cu abilitate mâna sub capul preotului în vreme ce acesta horcăi sinistru, apoi, cu un efort imens, reuși să scoată pe gură o flegmă sângerândă, pe care o scuipă în cârpa pe care Will i-o ținea în fața gurii.

– Nu-i poți învinovăți pentru bucurie, Everard, îngăimă Will, dându-i preotului o cupă cu apă să bea, pe care bătrânul o refuză cu dispreț. În timpul campaniei lui Baybars împotriva noastră, mulți și-au pierdut ființele iubite, casele, afacerile. Asta e justiția lor.

– Justiție? se stropși Everard. Musulmanilor li s-a oferit justiție când am venit noi aici și le-am invadat pământurile? Când le-am măcelărit familiile?

– Spun doar că...

– Știu, murmură preotul, închizând ochii. Știu.

– Cel puțin acum avem o șansă mai mare pentru pace, pentru o pace *durabilă*. Baraka Khan va ocupa tronul și Kalawun va putea să lucreze mai liber alături de noi pentru a renegocia tratatul și pentru a continua construirea relațiilor dintre popoarele noastre. Moartea lui Baybars e spre binele tuturor.

Everard întredeschise un ochi și îl studie cu atenție pe Will.

– Și nu spun asta pentru mine sau din satisfacția de a fi răzbunat, continuă Will, zărindu-i privirea.

– Ca să fiu sincer, nu te-aș învinovăți dacă ai face asta. El a ordonat execuția tatălui tău și a răpit-o pe Elwen. Ai motivele tale pentru care îi doreai moartea.

– Poate altădată. Acum însă, că a murit, nu simt nicio plăcere. Will se încruntă. Nu știu exact de ce. Poate pentru că a ținut-o pe Elwen în viață când ar fi putut s-o omoare? Nu știu. Simt doar... Ridică din umeri. Nu simt nimic.

– Știu eu de ce, replică Everard.

Will așteptă un răspuns. Preț de câteva secunde, preotul tăcu, cu ochii închiși. Pieptul i se ridica și cobora spasmodic sub pătură. Pielea lui ajunsese aproape translucidă și i se întindea peste față, ca și cum nu ar mai fi fost suficientă ca să-i acopere mușchii. Însă preotul continua să se agațe de viață cu fiecare respirație. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când infirmierul Templului declarase că preotul era pe moarte.

– Cât are? îi spusese felcerul lui Will. Nouăzeci de ani? Ar fi trebuit să moară de mult. Mă aștept ca febra asta să-l doboare foarte repede.

Însă asta se petrecuse cu două săptămâni în urmă și deși fusese deja împărtășit de trei ori până atunci, Everard continua să se agațe cu încăpățânare de viață. Will vru să-i pună o mână pe frunte, întrebându-se dacă preotul nu adormise. În acea clipă, Everard vorbi:

– Te-ai maturizat, William.

Will zâmbi un pic sardonic.

– Am treizeci de ani, Everard. Speram să mă fi maturizat de ceva vreme.

– Pentru un cavaler, da, replică Everard, dând din cap. Pentru un comandant al Templului. Dar nu pe deplin pentru un membru al Frăției sau la nivelul la care știu că te poți maturiza. Will vru să protesteze, dar Everard nu-l lăsă și continuă: De când te cunosc eu, William, ai fost mânat de pasiune. Pasiunea de a te pune de acord cu tatăl tău și de a te mântui pentru păcatele trecutului, pasiunea pentru o femeie, pentru prietenii tăi, pentru răzbunare. Dar un membru al Frăției nu se poate lăsa condus de dorințe și bătălii personale. Are de dus un război mai important, mai presus de mizerii mărunte și de dorințele celor mai mulți oameni: un război pentru viitor, dincolo de un câmp obișnuit de bătălie. Este cel mai greu război, acela de a schimba lumea în bine, nu de dragul schimbării în sine, al politicii sau al vreunei națiuni, ci de dragul tuturor acestora împreună. Nu simți nimic față de moartea lui Baybars pentru că nu o privești ca pe ceva personal, ci ca un membru al Frăției. Poate chiar mai bine ca mine.

– Aș vrea să-ți pot accepta lauda, Everard. Nu prea obișnuiești așa ceva. Dar n-o pot face.

– De ce?

Will își strecură o mână pe sub gulerul mantiei și scoase de acolo un lanț lung de argint. Alături de pandantivul cu Sfântul Gheorghe atârna un inel delicat din aur.

– Încă sunt condus de pasiune.

Everard zâmbi și clătină din cap.

– Nu, William. *Ai* pasiune. Iar asta e foarte diferit de a te lăsa condus de ea. Preotul se mișcă sub pătură, tuși puțin, apoi se liniști. Ea cum se simte?

– N-ar trebui să întrebi. Știu că nu mă aprobi.

– Prostii, ripostă Everard. Mi-a trimis rodii.

Will nu se putu abține să nu râdă. La întoarcerea din Damasc, când îl găsise bolnav pe Everard, Will se apucase să vegheze aproape fără încetare la căpătâiul preotului, părăsind preceptoriul o singură dată, ca să se căsătorească cu Elwen. Andreas aranjase totul în locul lor, în mare secret. Fusese o ceremonie scurtă și simplă, la care participaseră doar ei doi și un preot. După aceea, Will se întorsese la Everard. Din acel moment, el și Elwen comunicaseră prin mesaje, transmise prin intermediul lui Simon. Împreună cu urările ei de bine, Elwen trimisese și un coș cu fructe pentru Everard.

– E bine. Chiar foarte bine.

– Și a reînceput să mănânce? Va trebui să își recapete puterile.

Will se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi, își luă capul în palme și zâmbi amuzat.

– Ce e? se rățoi Everard.

– Nu mi-am imaginat că voi sta vreodată cu tine ca să discut obiceiurile alimentare ale soției și copilului meu încă nenăscut.

– Ei bine, din experiența mea, William, spuse preotul cu o respirație șuierată, nimic în viață nu iese exact așa cum te aștepți.

Everard închise iarăși ochii. De această dată rămaseră închiși. Curând respirația lui se liniști, devenind tot mai rară și mai slabă, până ce Will se trezi ciulind urechea pentru a auzi ceva.

O oră mai târziu Will era pe punctul de a ațipi, cu obrazul odihnindu-se în palmă, când pleoapele lui Everard tremurară și buzele uscate ale preotului se întredeschiseră.

– Cred că rabinul Elias încă are cartea aceea pe care i-am împrumutat-o. Vrei să i-o ceri data viitoare când te vezi cu el?

Will se agită pe scaun.

– Bineînțeles, rosti el, amețit.

Sprâncenele preotului se îmbinară a întrebare.

– Mă întreb dacă Hasan va ști?

– Ce să știe? Will se trezise complet. Everard? Ce să știe?

Însă din gura lui Everard nu mai ieși niciun sunet, deși rămăsese deschisă, ca și cum preotul ar fi vrut să adauge ceva. Will îl atinse pe gât și simți ultimele pulsații ale venei. Apoi nimic. Își trase încet mâna și se lăsă pe spatele scaunului, uitându-se fix la trupul lipsit de viață al preotului. Părea fragil, aproape ca de copil sub faldurile păturii. Trebuia să aducă un preot și pe infirmier. În loc de asta, se ridică și se duse la fereastră. Ezită câteva clipe, neștiind dacă era cazul să tragă draperiile. În cele din urmă o făcu, lăsând

lumina puternică a soarelui să inunde încăperea. Când se întoarse spre Everard, văzu că bătrânul era acum scăldat în lumina aurie, iar pielea lui translucidă părea să licărească dinlăuntrul ei.

În acea seară, după ce trupul preotului fu îmbrăcat pentru funeralii și la slujba de seară se rostiră rugăciuni pentru el, Will fu chemat de seneșal. De la moartea lui Everard, Will fusese amorțit și amețit. Însă acum, în vreme ce urca scara către camerele seneșalului, în el reveni starea de alertă. De ani întregi știa că va veni și o asemenea zi, dar, în ciuda certitudinii, Will continua să tremure. Odată cu moartea lui Everard, altcineva avea să fie ales ca șeful Anima Templi. În sinea lui, Will nu se îndoia nicio clipă cine putea fi altcineva și, deși încerca să se convingă singur că orice era posibil, îl încerca sentimentul că știa prea bine și care este motivul acestei convocări la seneșal. Își spuse că sosise vremea să se confrunte cu pedeapsa finală pentru tentativa de asasinare a lui Baybars și pentru trădarea Frăției.

Când intră, seneșalul se uită chiorâș la el pe deasupra unui teanc de hârtii. Luminat din spate de strălucirea amurgului, seneșalul părea mai mare ca de obicei, o siluetă amenințătoare, cu părul lui de culoarea fierului tuns scurt și lăsând să se vadă foarte bine capul lui pătrățos, animalic.

– Ia loc, rosti el, fără să se deranjeze să-l salute pe Will.

Will se îmbărbătă singur, apoi se duse hotărât la scaunul din fața mesei și, se așeză, dându-și seama că

seneșalul ședea pe unul mult mai înalt. Se simțea ca un școlar obraznic în fața unui dascăl, adică probabil exact așa cum intenționase seneșalul să se simtă. Oftă în sinea lui, întrebându-se de ce nu putea fi iertat când atâtea lucruri se petrecuseră între timp. Își riscase viața ca să păzească Piatra Neagră, îl salvase pe Marele Maestru din ghearele corupției și oprise un război. Ce altceva mai putea face ca să-și răscumpere păcatele în ochii acelui om?

Seneșalul nu spuse nimic, continuând să citească foaia de hârtie pe care o avea în față. Tăcerea se prelungi, apăsătoare, secundele devenind parcă minute. Will se agită pe scaun. Într-un târziu, nu mai putu suporta. Se ridică în picioare.

– Domnule, aș vrea să-mi petrec seara jelindu-l pe maestrul nostru și rugându-mă pentru el în capelă în loc să stau aici așteptând să mă dați afară din Frăție. Așa că vă rog să faceți ce aveți de făcut, ca să ne putem vedea amândoi de treburile noastre.

Seneșalul îi aruncă o privire ucigătoare.

– *Stai jos!* tună el, trântind hârtia pe masă.

– Domnule, eu...

– Nu vei fi dat afară.

Seneșalul vorbise încet. Will nu fu sigur că îl auzise bine.

– Domnule?

– Stai jos, Campbell, repetă seneșalul, morocănos. Făcu o pauză cât Will se prăbuși la loc pe scaun, apoi, expirând cu putere, continuă: Când erai în Arabia, fratele Everard a convocat o întrunire a Frăției. Știa

că nu mai are mult de stat în această lume. Voia să fie prezent la întrunirea de numire a înlocuitorului său. Frăția a votat conform recomandării lui. Membrii ei au fost de acord cu alegerea lui.

– Și? întrebă Will, clătinând din cap a nedumerire.

– Și te-au ales pe tine.

– Cum...?

– Te-au ales pe tine, repetă seneșalul. Ca să fii șeful Anima Templi.

Will simți cum ceva începe să se zvârcolească în el. Își dădu seama că îi venea să râdă și că trebuia să reziste tentației. Se prefăcu că tușește.

– Frăția a votat pentru mine?

– Nu ai fost ales în unanimitate, zise seneșalul cu o mutră acră.

Will își puse palmele pe coapse, și se legănă pe scaun.

– De ce nu mi-a spus? murmură el.

Seneșalul ridică din umeri.

– Everard nu și-a manifestat niciodată emoțiile sau recunoștința. Cred că era prea stânjenit ca să-ți spună. Ar fi fost mai bine să o fi făcut, adăugă el printre dinți.

Will se abținu de la orice replică. Se uită cum seneșalul se apleacă în spatele mesei și ridică de acolo o carte mare, bine legată, cu marginile paginilor prinse sendviș între copertele de piele franjurate pentru o răsfoire mai ușoară. Will recunoscu imediat cronica preotului.

Seneșalul îi dădu cartea lui Will.

– A vrut ca tu să ai asta. S-a gândit că ai putea să o continui. Personal, cred că ar trebui să o distrugi. Și așa am avut mari probleme cu furtul Cărții Graalului.

Nu ne mai putem permite asemenea evenimente. Dar e doar părerea mea. Tu ești șeful acum. Vei face cum vei crede de cuviință.

– O să o citesc, apoi voi decide.

Seneșalul dădu din cap. Will își dădu seama că era singurul semn de reconciliere pe care avea să-l primească de la seneșal în acele momente. Dădu și el din cap și porni spre ușă. A doua zi se putea gândi la însemnătatea celor întâmplate și la ceea ce avea să facă în viitor. Deocamdată însă, voia să fie singur. După ce închise ușa în urma lui, se opri în fața scării și strânse cartea cu brațele la piept. Din paginile gălbui emana un miros strident, animalic. Tradiționalist ca întotdeauna, Everard continua să prefere pergamentul hârtiei. „Continuase", se corectă Will. *Continuase.*

În acel moment simți o durere imensă în suflet.

Citadela, Damasc
10 iulie 1277

Baraka Khan ședea pe tron, cu privirea ațintită disprețuitor asupra adunăturii de oameni de sub el, în vreme ce șeful de stat-major al armatei mameluce ținea un discurs oficial extrem de lung.

Kalawun era uimit de cât de mic părea prințul prin comparație cu colosul de om care ocupase acel tron cu doar trei săptămâni în urmă. Mic ca prezență, dar și ca dimensiuni. Baraka părea micșorat de tronul ornat cu aur și de distinșii oameni din jurul lui.

Comandantul își încleștă pumnii. Baybars abia fusese îngropat și deja locul lui fusese ocupat. Poate că el, Kalawun, nu fusese mereu de acord cu politica sultanului, dar din multe puncte de vedere, în ciuda slăbiciunilor, îl respectase pe Baybars. Kalawun încercase să facă din fiul sultanului un om mai bun decât fusese Baybars, dar tânărul încruntat și rău nici măcar nu se apropiase de tatăl lui. Toți acei ani de pregătire fuseseră o pierdere de vreme. Și toate sacrificiile pe care Kalawun le făcuse, sacrificii mai mari decât și-ar fi putut imagina.

La trei zile după moartea lui Baybars fusese găsită o păpușă de cârpă, umflată și îmbibată de apă, prinsă în trestiile de pe malul râului care curgea în afara Damascului. Pescarul care o găsise ar fi vrut să o arunce înapoi în apă, dar zărise o tăietură ciudată, cusută la loc, în burta păpușii. Cusătura se desfăcuse parțial. Intrigat, omul desfăcuse păpușa și dăduse peste o fiolă mică din sticlă. Temându-se de vreo vrăjitorie sau de vreo farsă proastă, pescarul dusese păpușa unui soldat din partea locului care, neștiind ce să facă cu ea, o pasase mamelucilor. Două zile mai târziu, păpușa fusese recunoscută ca aparținând lui Khadir, cel care între timp fusese declarat dispărut. Doctorul care încercase în zadar să îl salveze pe Baybars bănuia că sultanul fusese otrăvit, dar, nereușind să colecteze suficient lapte fermentat din care băuse Baybars pentru a-l analiza, nu putuse da un verdict sigur. Fiola de sticlă din păpușă fusese deschisă, iar cele câteva picături de lichid dinăuntru confirmaseră la testare că aveau proprietățile

cucutei, otravă care dădea manifestări similare cu cele pe care le avusese Baybars înainte de moarte. Misterioasa dispariție a lui Khadir, corelată cu apariția otrăvii și a păpușii păruseră să ofere dovada necesară Curții mameluce. Baybars fusese omorât de ghicitorul său.

Kalawun era singurul care credea, aproape cu certitudine, că lucrurile nu stăteau deloc așa. De fiecare dată când îl vedea pe Baraka își amintea de expresia de pe chipul său și de tonul vocii cu care vorbise în vreme ce urmărea agonia tatălui său. Din punctul lui de vedere, Baraka fusese cel care pusese otrava în băutura sultanului în noaptea eclipsei, atunci când Khadir zăcea deja mort în dormitorul lui Kalawun. În același timp, comandantul era muncit și de alte gânduri, și mai cumplite. Erau gânduri legate de fiica lui și de moartea ei, care semăna atât de bine cu cea a sultanului. Khadir își recunoscuse implicarea, dar tot el îi spusese lui Kalawun că intenționase să îl otrăvească. Comandantul bănuia că planul bătrânului fusese zădărnicit de Baraka, cel care furase probabil otrava. Dar de unde să fi știut tânărul să caute în burta păpușii, în afara cazului că știa ce se ascunde acolo?

Cu mare atenție și calm, Kalawun încercase o confruntare cu Baraka pentru a scoate adevărul de la acesta. Însă prințul nu dorea să vorbească și Kalawun își făcea griji să nu sară peste cal. Nimeni altcineva nu știa că Baybars dorise ca Salamish să-i ia locul, așa că, precum se proclamase, Baraka se urcase pe tron, deținând acum controlul asupra lumii răsăritene, din Alexandria până în Alep. Fără un decret regal, semnat

de Baybars, Kalawun nu avea nicio putere să-l împiedice pe Baraka. Singura satisfacție pe care o încercase consta în declarația șefului de stat-major conform căreia, din pricină că Baraka era prea tânăr ca să domnească, imperiul avea să fie condus de un regent până ce prințul avea să împlinească optsprezece ani. Ca omul cel mai apropiat de Baybars și ca socrul lui Baraka, Kalawun reda alegerea naturală. Însă toate astea reprezentau doar o palidă amăgire prin comparație cu posibilitatea sumbră ca tânărul cu mutră acră, care acum ocupa tronul, să-i fi ucis atât pe Baybars, cât și pe Aisha.

Kalawun simți o prezență lângă el și privi în jos, înspre Khalil. Schiță un zâmbet și împinse spre ceafă părul băiatului, care îi cădea cu obstinație în ochi. Khalil avea doar treisprezece ani, dar începea să câștige rapid în înălțime. Kalawun bănuia că va ajunge mai înalt decât el la maturitate.

– Ali vrea să știe când mâncăm, tată, murmură Khalil pe un ton serios.

– Chiar așa? se miră Kalawun, vorbind în șoaptă și uitându-se înspre fiul lui mai mare, care urmărea, cu o expresie plictisită și vag amuzată pe chip și cu brațele încrucișate peste piept, discursul șefului de stat-major. Du-te și spune-i fratelui tău să își mascheze plictiseala. Și să vobească pentru el însuși data viitoare. Văzând că fiul lui nu se mișcă de pe loc, se încruntă. Mai e ceva?

Khalil se agită stânjenit și aruncă o privire spre fratele lui.

– Ali mi-a spus că l-a văzut pe Khadir.

– Cum? strigă Kalawun, simțind cum i se ridică părul de pe ceafă.

– A spus că fantoma lui Khadir e aici. Ne urmărește prin ziduri, așa cum obișnuia, bântuindu-ne.

Kalawun expiră scurt, apoi își puse brațul în jurul umerilor fiului său și îl strânse bine.

– Fratele tău te necăjea. Khadir a dispărut de multă vreme.

– Ești sigur?

– Sunt. Acum pleacă.

Îi zâmbi patern lui Khalil și îl urmări cum se întoarce la fratele lui și cum îl bate pe braț.

Ali îi aruncă o privire lui Kalawun și zâmbi, apoi reveni la ocupația lui de a-l urmări pe vorbitor cu o expresie evident mimată de interes pe chip. Chiar dacă se deosebea radical prin aspect și temperament de fratele său mai mic și mai sobru, Ali era imaginea în oglindă a Aishei, o versiune masculină și ceva mai în vârstă a fetei. Zâmbetul lui reprezenta confort și provocare pentru Kalawun. Se gândi ce conducător bun ar putea deveni Ali într-o bună zi: comandantul unui regiment sau poate guvernatorul unui oraș. Când își mută din nou privirea asupra tânărului nemernic de pe tron, Kalawun simți cum se umple de o senzație de limpezime, combinată cu sfidare, mai pură decât propria lui mânie și propria lui teamă. Nu era neajutorat. Din contră, ca regent avea mai multă putere decât avusese vreodată. Nu avea nevoie decât de o ocazie. Dinastia mamelucilor se născuse prin insurecție

armată. Baybars însuși omorâse doi sultani înainte de a se urca pe tron.

În mintea lui Kalawun nu existaseră niciodată asemenea gânduri de răscoală. Fusese mulțumit cu poziția lui sub Baybars. Acum însă, în vreme ce privea spre tron la felul cum e așezat cercul de aur pe capul lui Baraka, își dădu seama ce trebuia să facă.

În cealaltă parte a sălii tronului, Nasir zări un zâmbet răsărind în colțul gurii lui Kalawun și se întrebă ce însemna.

Își petrecuse mulți ani studiind acel chip și ajunsese să cunoască expresiile așa cum un fermier își cunoaște pământul pe care îl lucrează și anotimpurile. De obicei, își dădea seama doar uitându-se la ce anume se gândea comandantul. Însă acel zâmbet părea ciudat și deplasat, mai ales în condițiile în care Nasir știa ce gânduri trec prin mintea lui Kalawun. Cu două zile în urmă, comandantul avusese încredere să-i împărtășească intima lui convingere că Baraka îl omorâse pe Baybars. Nasir fusese surprins de o asemenea posibilitate, dar la urma urmei putea fi adevărat. În definitiv, el știa prea bine cât de ușor pot fi înșelați oamenii. De câțiva ani înșela pe toată lumea din jurul lui, inclusiv pe sincerul și *principialul* Kalawun.

PARTEA A TREIA

36

Lângă Bordeaux, Regatul Franței
24 aprilie 1288

Vânătorii goneau prin pădure, trecând peste lăstărișuri, ramurile subțiri lovindu-i din spate. Furtunile se abătuseră asupra regiunii în noaptea precedentă și acum solul era mâlos. Bucăți mari de clisă săreau de sub copitele cailor. Umezeala pământului se înălța ca o ceață fină printre copaci, în vreme ce resturile putrezite ale plantelor, rămase după trecerea iernii, emanau o miasmă grea. Din când în când, razele soarelui se făceau văzute prin frunzișul des, strălucind în picăturile de rouă și transformând pânzele de păianjen în șiruri fragile de perle, iar iarba din luminișuri într-o pătură lucitoare de satin. Pe cer se vedeau pete de senin, albastre și limpezi. Era dimineață devreme

și aerul tare păstra ultimele vestigii de răcoare a nopții, care aveau în curând să fie înlocuite de căldura soarelui.

Aproape de șeful poterei călărea un bărbat foarte înalt, cu o constituție atletică. Părul lui negru era acoperit de o beretă de culoarea smaraldului, iar tunica de aceeași culoare era brodată cu flori aurii. Deși ajuns la aproape cincizeci de ani, bărbatul continua să fie chipeș ca un tânăr. Ușoara cădere a uneia din pleoape, moștenită de la tatăl lui, reprezenta singurul defect despre care se putea vorbi, dar chiar și acesta nu făcea decât să-i dea feței un aer aparte. Ignorându-i pe curtenii și pe pajii care goneau în fața și în urma lui, Edward I, regele Angliei, se concentra totalmente asupra vânătorii. Undeva în față, nu prea departe, se auziră lătrăturile câinilor cercetași. Sunetul goarnelor le răspunse, iar potera se repezi spre pradă.

Edward simți un fior de satisfacție când zări pentru prima dată lupul. Îl urmăreau de câteva ore și regele ar fi fost dezamăgit dacă bestia s-ar fi dovedit doar o altă creatură pe jumătate epuizată de foame, așa cum se întâmplase în ziua precedentă. Animalul de acum era o brută, negru ca pana corbului și plin de mușchi. Pajii chemară înapoi cu fluierături câinii cercetași și dădură drumul din lese, la ordinul lui Edward, ogarilor de vânătoare. Câinii urmăriră lupul câteva sute de metri până când unul dintre ogarii din fruntea haitei făcu un salt în față. Cu fălcile lui puternice deschise larg, câinele sări la gâtul lupului și își înfipse colții în carnea bestiei cu o forță zdrobitoare. Lupul scoase un urlet de durere și se prăbuși la pământ, rostogolindu-se

cu ogarul prins de blana lui. Ceilalți câini se apropiară la rândul lor, în vreme ce lupul se zbătea în zadar. Împreună, ogarii țintuiră sălbăticiunea de sol și se apucară s-o muște cu ferocitate, în vreme gonacii se apropiau de ei, cu caii înspumați de sudoare. Oamenii smulseră cu brutalitate ogarii de pe prada lor înainte ca lupul să fie sfâșiat în bucăți. Edward sări cu grație din șa. Restul vânătorilor se grupară în spatele lui. În aer se lăsase tăcerea, cu excepția zgomotului de copite și al mârâielilor înfundate de protest ale ogarilor, care se vedeau lipsiți de pradă și legați la loc în lesă.

Edward își scoase sabia. Lupul rămăsese întins pe o parte, gâfâind. Încercă să se ridice la apropierea omului și își dezgoli colții, dar era prea slăbit ca să se mai poată sprijini pe labe. Capul îi căzu la loc pe pământ. Pe gâtul și pe burta lui se vedeau pete roșii, iar dinspre el venea miros de transpirație și urină. Lupul se uită la Edward cu ochii lui galbeni și încețoșați. Regele ridică sabia și o înfipse în inima animalului. Se auzi un chiot general când sângele țâșni, pătând tăișul armei. Regele o scoase, luă cârpa întinsă de unul dintre paji și șterse lama cu gesturi bruște. Servitorii ridicară lupul mort, care avea să fie jupuit pentru blană, în vreme ce carnea avea să fie dată ca hrană câinilor. Ceilalți vânători descălecară și începură să-și treacă de la unul la altul ploști cu vin, felicitându-se reciproc pentru reușită. Edward li se alătură, de-acum relaxat, și își scoase mănușile.

Stând separat de grupul principal, cu fața bolnăvicios de palidă și plină de sudoare, un bărbat întinse mâna către o ploscă ce-i fusese oferită.

Chiar dacă participa la o discuție însuflețită, Edward privi în acea direcție și ridică o mână.

– Doar apă pentru el.

Curteanul nu ezită nicio secundă și dădu plosca plină vin altcuiva. Bărbatul cu chipul palid o urmări cu o privire amărâtă.

– Ți-aș recomanda să verși, de Lyon, rosti Edward, venind spre individ.

– Maiestatea Voastră, murmură Garin, înclinându-și capul.

Stomacul i se revoltă și protestă violent la vederea lupului care era înfipt într-un par de către paji. Blana animalului era plină de sânge și de salivă.

– Sau, continuă Edward, dacă nici voma nu merge, ți-aș sugera să mănânci mai puțin la cină.

Vocea regelui nu se schimbase ca tempo sau ca tonalitate, dar sub acea mască se ghicea o răceală de oțel.

Garin se uită în ochii cenușii ai lui Edward, apoi privi în altă parte. Avea patruzeci și unu de ani, dar, cu toate astea, prin doar câteva cuvinte alese cu grijă, Edward continua să-l facă să se simtă ca și când ar fi avut doar treisprezece.

– Maiestatea Voastră, murmură el din nou.

Regele se îndepărtă pentru a discuta cu unul dintre vasalii lui francezi, lăsându-l pe Garin singur și tremurând în aerul tare.

De obicei, Garin reușea să mascheze în fața regelui urmele unei beții de o noapte întreagă; nu se întâmpla des să fie convocat înainte de mijlocul dimineții, iar până la acea oră reușea să depășească cumplitele stări convulsive însoțite de transpirații reci. În acea zi însă, Edward insistase ca toți consilierii să-l însoțească pe el și pe vasalii lui la vânătoare, pentru că voia să se folosească de ocazie pentru a discuta cu toți despre planurile lui pentru luna care urma. Și Garin fusese convocat, deși el nu era chiar consilier, sau cel puțin nu în sensul oficial al termenului. De fapt, după aproape douăzeci și nouă de ani în slujba Maiestății Sale, Garin încă nu știa sigur ce poziție ocupa sau unde se încadra în ierarhia complexă a casei regale. De fapt, nici ceilalți nu-i cunoșteau exact poziția, fapt care îl deranja pe Garin, căci lipsa unei definiții clare îi determina să fie precauți față de el, astfel încât fusese mereu un singuratic în cadrul vieții agitate de la Curte. Ura această segregare, dar în același timp accepta că era necesară. Unele din sarcinile pe care le executa el pentru rege nu se potriveau unei poziții oficiale. Existența în exteriorul cercului limitativ al birocrației impus celorlalte oficialități regale făcea ca munca lui să fie mai ușor de dus la îndeplinire. Prins între treburi legale și ilegale, Garin trăia o viață ciudată, în care nu era nici una, nici alta, iar această stare de lucruri era exacerbată de faptul că bea constant și mult.

Dacă se gândea acum ce ajunsese, Garin își putea vedea viața cu un soi de detașare amuzată, ca un om care, la un moment dat, a luat o decizie proastă, dar

care e convins că poate reveni oricând pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze tot timpul. Se gândise la asta încă de la întoarcerea din Țara Sfântă, cu unsprezece ani în urmă, dar acea reîntoarcere pe drumul corect încă nu se materializase. Ar fi putut pleca. Ar fi putut dispărea într-o noapte cu o pungă de bani din cuferele lui Edward și s-ar fi putut refugia într-un alt regat, departe de puterea de influență a regelui, ca să înceapă o viață nouă. Însă frica, nehotărârea și speranța îl determinaseră să rămână. În slujba lui Edward avea un statut și un scop, chiar dacă lipsite de recunoaștere oficială. Era plătit, nu la fel de bine precum i-ar fi plăcut lui, dar suficient cât să-și ducă viața. În plus, continua să creadă, în ciuda dovezilor care susțineau contrariul, că Edward avea în cele din urmă să-l recompenseze pentru serviciul lui credincios. Totodată, nutrea un soi de sentiment de apartenență la casa regală, care, din anumite puncte de vedere, îi conferea o senzație de familie, iar acest lucru devenise foarte important după ce mama lui, Cecilia, murise cu cinci ani în urmă, lăsându-l singur pe lume. Edward îi luase înapoi proprietatea din Rochester, după ce îl aburise pe Garin cu chestii legale și tehnice, reușind să bage ceea ce mai rămăsese din averea familiei de Lyon în trezoreria regală și asigurându-se că Garin nu va vedea niciodată vreun ban din moștenirea lui.

Când terminară de băut vinul, vânătorii încălecară din nou. Doi paji cărau lupul mort, trupul animalului bălăngănindu-se pe țepușa de care era legat. Garin se urcă și el slăbit în șa, gândindu-se cât de bine s-ar fi

simțit cu o picătură de vin în stomac. Sobrietatea nu era o stare prea convenabilă pentru el, căci gândurile lui tindeau întotdeauna să rememoreze trecutul și să-l arunce în abis ori de câte ori se trezea din beția zilei precedente. Moralul i se ridică puțin la gândul urciorului lăsat neterminat în dormitorul lui, în vreme ce vânătorii își reluară drumul prin pădure, îndreptându-se spre Bordeaux.

Aproape o oră mai târziu ieșiră din hățișuri în zona câmpurilor și podgoriilor care se întindeau dinspre oraș sub forma unor petice imense de galben și verde, mărginite de Garonne, râul albastru ca seninul cerului, care curgea prin mijlocul cetății și apoi se vărsa în mare. Fermierii munceau solul bogat, pregătind noi recolte. Încă mici și acri, strugurii atârnau în ciorchini deși pe coardele de viță. Răcoarea dimineții dispăruse, alungată de căldura metalică a zilei. Pentru Garin, scena avea ceva inconfundabil englezesc în ea, în ciuda căldurii tipice Sudului, a șirurilor de viță-de-vie și a așezărilor curate împrăștiate în peisaj, multe dintre ele construite de Edward. Regele își petrecuse ultimii doi ani în Gasconia, muncind neobosit la înființarea de noi așezări și la unirea nobililor locali sub stindardul ducatului său francez, un teritoriu obținut de străbunicul său și lăsat moștenire urmașilor. Edward primise proprietatea de la tatăl său, Henric al III-lea. Bordeaux era capitala regelui și aici era locul unde el își făurise o viață confortabilă pentru sine și pentru familia sa.

Trecând la pas prin oraș, către castelul care se înălța arogant peste cetate și peste râul pe malurile căruia creșteau crini, vânătorii intrară cu zgomot în curtea fortăreței. Gărzile de la porți salutară scurt. Luând în considerare faptul că majoritatea oficialităților îl însoțiseră pe Edward la vânătoare, curtea părea surprinzător de plină. În fața grajdurilor erau probabil cincisprezece cai, cu mai mulți tineri, mai mult ca sigur paji, așteptând în apropierea lor. Garin observă că harnașamentele animalelor aveau culori și erau confecționate în stiluri necunoscute, însă curiozitatea cea mai mare era stârnită chiar de pajii cu un aspect evident străin, cu piele măslinie și turbane colorate înfășurate în jurul capetelor.

Și Edward îi văzuse. După ce descălecă și își scoase bereta de vânătoare și își trecu o mână prin părul năclăit de transpirație, porni apoi în direcția tinerilor cu o expresie întrebătoare pe chip. Înainte de a ajunge la străini însă, fu întâmpinat de șambelanul lui personal, care ieși repede în curte.

– Ați avut o dimineață rodnică, Maiestatea Voastră?

Edward nu-i răspunse.

– Avem oaspeți?

În spatele lui, ceilalți participanți la vânătoare descălecau. Lătrând cu putere, câinii fură duși înspre cușcile lor.

– Au ajuns la scurt timp după ce ați plecat, maiestate. Șambelanul se văzu obligat să ridice vocea din pricina lătrăturilor și păru că se chinuiește ca să facă asta. Vă așteaptă în sala de recepții.

– Cine sunt?

– Un ambasador mongol, Maiestatea Voastră, sub autoritatea unui om pe nume Rabban Sauma, ambasadorul ilhanului Arghun.

Dând hățurile unui paj, Garin ascultă cu interes conversația. Ultimele vești primite din Mongolia spuneau că după moartea lui Abaga, ilhanul Persiei, fratele lui se urcase pe tron, dar fusese ucis de generalii săi după ce se convertise la islamism. În locul lui fusese ales Arghun, unul dintre fiii lui Abaga, dar până acum nu se auzise nimic despre el.

– Du-mă acolo, rosti imediat Edward.

Le făcu semn câtorva consilieri care veniră imediat spre el, în vreme ce Edward se descotorosea de hainele de vânătoare și intra în castel alături de șambelan.

Garin îi urmă de la distanță, curios să afle ce căuta ambasadorul mongol la asemenea depărtare de casă.

Câtiva bărbați așteptau în camera bine luminată, construită din bârne de stejar, dintr-un capăt al castelului. Unii păreau apuseni, dar majoritatea erau complet străini. Când intră în încăpere, la ceva distanță în urma regelui și a consilierilor acestuia, Garin observă imediat silueta din mijlocul grupului, un bărbat rotofei și exuberant, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu veșminte elegante în alb și verde-jad, contrastând puternic cu fața lui bronzată. Turbanul lui alb era decorat cu un safir mare și gros, prins într-un cadru de aur, iar mustața groasă și neagră i se lăsa înspre bărbie, încadrând o barbă dată cu ulei. Omul părea extrem de exotic stând în centrul acelei încăperi sobre. În

dreapta lui se afla un bărbat subțire, anemic, care privea cu dispreț în jurul lui.

– Maiestate, rosti șambelanul. Vi-l prezint pe ambasadorul...

Rotofeiul deveni imediat și mai exuberant. Înainte ca șambelanul să termine de vorbit, individul porni spre Edward.

– Maiestatea Voastră, rosti el, înclinându-se. Fiți binecuvântat. Sunt Rabban Sauma, ambasadorul Înălțimii Sale, mult stimatul ilhan al Persiei.

Omul vorbea franceza încet, fără accent.

Edward acceptă cu grație salutul.

– Bun venit la Curtea mea, ambasadorule. Să vă aducă ceva servitorii mei? Mâncare? Vin?

Rabban se încruntă ușor și făcu un semn înspre un om din apropierea lui, care i se adresă repede într-o limbă ce suna gutural. Rabban zâmbi din nou și clătină din cap. Îi răspunse omului de lângă el, care imediat traduse vorbele pentru Edward.

– Vă mulțumim pentru ospitalitate, maiestate. Ar fi bine-venite ceva de mâncare și ceva dulce de băut, pentru mine și pentru oamenii mei.

– Vom lua masa împreună, replică regele.

Dădu din cap înspre șambelan, care se înclină și părăsi încăperea.

– Maiestate, îl auzi Garin pe unul dintre consilierii lui Edward. N-ar fi prudent să-l întrebați pe ambasador de ce a venit înainte să împărțiți bucatele cu el?

Ignorând schimbul de cuvinte, ambasadorul se dusese la una din ferestre, de unde se putea vedea priveliștea orașului și a câmpurilor însorite din afara lui.

– Frumos, rosti el în franceză, arătând spre peisaj. Foarte frumos. Reveni la limba lui natală, translatorul apucându-se să-i redea vorbele într-un șuvoi constant. Vin de la Paris. Și Parisul e frumos, dar în genul lucrului făurit de om. M-am minunat de splendoarea universității de acolo, de eleganța arhitecturii, de frumusețea capelelor. Ochii lui Rabban se făcură mari de încântare. Ați văzut Sainte-Chapelle, Maiestatea Voastră?

Edward așteptă ca translatorul să termine.

– Da.

Rabban nu păru să observe nota de acreală din vocea regelui.

– Însuși regele Filip mi-a prezentat acel loc minunat. Am văzut acolo un fragment din însăși crucea lui Hristos, adusă de regele Ludovic, iar după aceea am fost la slujbă cu întreaga Curte a lui Filip. A fost o zi pe care o voi prețui întotdeauna.

Stând în spate și un pic în dreapta regelui, Garin zări bărbia lui Edward tremurând la menționarea numelui regelui Franței. Stăpânul lui își începuse domnia în Gasconia cu o vizită la Paris pentru a-i prezenta salutările sale cordiale noului rege al Franței, un tânăr hotărât, ai cărui supuși îl supranumiseră cel Frumos, din pricina aspectului său legendar. Cu ocazia acelei prime întâlniri, între cei doi se făcuse imediat remarcată o rivalitate. Garin credea că în parte acest lucru se datora faptului că lui Edward nu-i plăcea să fie

vasalul lui Filip, iar lui Filip nu-i plăcea să aibă un monarh englez care să domnească peste un teritoriu de pe cuprinsul regatului său. În același timp, Garin nu se putuse opri să nu se gândească la faptul că Filip îi amintea lui Edward de propria imagine de odinioară: tânăr, ambițios și chipeș, o vedetă în devenire, care amenința să-l întreacă în strălucire pe celebrul rege englez, erou al cruciadelor și nimicitorul velșilor. Lui Edward nu-i plăcea să împartă gloria cu cineva.

Regele strânse și mai tare din dinți atunci când Rabban arătă înspre bărbatul anemic din suita sa.

– El e Gobert de Helleville, Maiestatea Voastră. Generosul rege Filip l-a numit ambasador. Se va întoarce împreună cu mine la Curtea ilhanului ca să anunțe dorința regelui de lungă prietenie și interesul pentru menținerea alianței dintre popoarele noastre.

Gobert se înclină rigid înspre Edward. Părea complet nemulțumit de perspectiva drumului până în Persia alături de Rabban.

– Și în ce chestiune ați avut discuții cu regele Filip? întrebă Edward, ignorându-l pe Gobert.

– În aceeași chestiune care m-a adus aici, Maiestatea Voastră. Entuziasmul copilăresc al ambasadorului fu înlocuit de o poză serioasă. Aceeași care m-a purtat mai întâi la Roma ca să discut cu papa, unde am aflat că suveranul pontif a murit și înlocuitorul lui nu a fost ales încă.

Edward dădu din cap.

– Am fost recent informați că noul papă Nicolae al IV-lea. Dar care este, mai exact, această chestiune?

– Chestiunea unei noi cruciade, Maiestatea Voastră.

Acum ambasadorul reușise să capteze interesul regelui:

– Deși Înălțimea Sa, ilhanul, este budist, la fel ca mulți alții de la Curte, și el are o afinitate pentru creștini. Cel mai drag prieten al lui, ca și al meu, un creștin nestorian ca și mine, a fost ridicat în poziția de patriarh în Irak. Ilhanul nutrește de multă vreme dorința de a recuceri locurile sfinte ale creștinilor de la musulmani, o dorință împărtășită de prietenul lui apropiat, patriarhul. Astfel încât, m-a trimis aici ca să cer sprijinul regilor și al clericilor din Apus. Va aloca oameni și fonduri pentru cauză dacă la fel vor proceda și conducătorii din Apus. Maiestatea Voastră, rosti el pe un ton plin de înțelesuri, pe vremuri ați încheiat o alianță cu tatăl dumnealui, ilhanul Abaga, împotriva mamelucilor. Veți proceda la fel și acum? Vă veți angaja într-o cruciadă?

În sala tronului se lăsă tăcerea. Edward se uită gânditor la ambasador. Sfetnicii săi se priveau întrebător. Tensiunea fu diminuată de intrarea servitorilor, care aduceau tăvi încărcate cu carne rece, brânzeturi și pâine caldă.

– Așteptați, rosti Edward, când servitorii se îndreptară spre masa lată de lângă fereastră ca să lase tăvile. Duceți mâncarea în apartamentul meu. Ceilalți pot mânca aici. Se uită la Rabban. Vreți să discutăm între patru ochi?

– Bineînțeles, Maiestatea Voastră.

O parte dintre consilierii lui Edward și ai ambasadorului vrură să intervină, părând ultragiați de faptul că aveau să fie excluși de la o asemenea discuție importantă. Însă nici regele și nici diplomatul nu cedară. Urmați de interpret și de servitorii care duceau mâncare, cei doi părăsiră încăperea.

Garin așteptă plecarea lor ca să pornească spre camera lui, lăsându-i pe sfetnici să discute cu însuflețire și cu indignare. Intră, trase draperiile și se întrebă care avea să fie rezultatul întâlnirii. Știa prea bine că dorința lui Edward de a ridica iarăși Crucea și de a se întoarce în Outremer în fruntea unei armate era cât se poate de vie. Până în acel moment însă, ambiția regelui de a vedea împlinit un asemenea vis fusese împiedicată de evenimente petrecute mai aproape de casă.

Cu doisprezece ani în urmă, regele anunțase public decizia de a anihila amenințarea crescândă reprezentată de prințul de Wales și lansase un atac în zona muntoasă și sălbatică din nord. După ce condusese o rebeliune, Llewelyn de Gwynedd fusese în sfârșit înfrânt, iar teritoriile secesionate din nordul și din sudul Țării Galilor fuseseră aduse sub controlul juridic al lui Edward. Dacă cineva ar fi îndrăznit să protesteze, capul desprins de trup al lui Llewelyn, înfipt într-o țeapă de fier lângă Turnul Londrei ar fi reprezentat un avertisment clar al prețului plătit pentru trădare.

Edward avea o nevoie aproape obsesivă de a controla, iar în acest sens își dorise crearea unui regat disciplinat, cu granițe bine demarcate, sub conducerea lui. După ce cucerise Țara Galilor, ordonase construirea

mai multor castele impozante care să păzească noul lui regat și să îl mențină în posesia lui, apoi plecase în Gasconia ca să-și organizeze proprietatea de pe teritoriul francez. Ambele sarcini le îndeplinise cu aceeași intensitate și lipsă de scrupule cu care făcea totul. Garin știa că o mare victorie în Orient continua să fie visul lui Edward. Însă Irlanda și Scoția nu fuseseră încă îngenuncheate, iar odată cu moartea regelui Hugh al Ciprului, survenită cu patru ani în urmă, promisiunea unei baze militare pentru lansarea unei cruciade dispăruse.

Când aflase despre asta, Garin simțise că i se ridică o greutate de pe suflet, căci nu-i povestise niciodată lui Edward despre complotul pus la cale de el și de Hugh pentru a fura Piatra Neagră. În timpul călătoriei de întoarcere câștigase o parte din banii pe care îi primise de la Hugh, iar într-un port francez își vânduse sabia ca să mai câștige ceva. Așa cum îi explicase unui Edward furios din cale-afară, restul banilor îi fuseseră furați, împreună cu fondurile pe care reușise să le obțină de la Anima Templi. Sperase cu disperare ca această ultimă minciună să îl oprească pe Edward de la a-l trimite înapoi în Țara Sfântă ca să amenințe Frăția să se supună dorinței regale, căci se temea că regele asta ar fi făcut dacă ar fi descoperit că Garin nu îl ascultase. Însă, deși scăpase doar cu o bătaie zdravănă și umilitoare pentru crasa lui neglijență, Garin își făcuse tot timpul griji că într-o bună zi regele Hugh ar fi putut vorbi despre planul lor eșuat și despre implicarea omului lui Edward în el.

Garin găsi urciorul neterminat sub pat și se apucă să bea, savurând gustul abia după ce îl goli. Simți alcoolul curgându-i prin vene și făcând lumea un loc mai suportabil. Își aruncă cizmele pline de noroi din picioare, se întinse pe patul lui îngust și se holbă la tavan, încercând să-și dea seama ce va face regele în privința propunerii îndrăznețe din partea mongolilor.

Nu trebui însă să aștepte prea mult răspunsul.

Două ore mai târziu, după ce ațipise și se trezise cu un gust amar în gură și cu o senzație tot mai puternică de foame, Garin plecă spre bucătărie, întâlnindu-se însă pe drum cu un servitor care îl căuta și care îi spuse că fusese convocat în apartamentul lui Edward.

Garin îl găsi pe rege singur, șezând la birou, cu degetele lui subțiri împreunate și o expresie gânditoare pe chip. În fața lui era o scrisoare.

– Închide ușa. Edward se uită la Garin cum se apropie. Am o misiune pentru tine. Această scrisoare este pentru papă. Vreau să pleci imediat la Roma ca să i-o duci.

Garin fu surprins neplăcut de veste, dar nu reacționă în niciun fel. Nu dorea să își dezvăluie sentimentele față de Edward, care reușea întotdeauna să exploateze emoțiile umane. Așa că, își păstră chipul imobil, simțindu-se mai încrezător în sine acum decât în urmă cu câteva ceasuri, din pricina vinului băut. De dimineață fusese prins nepregătit. N-avea să se mai întâmple asta.

– Vă pot întreba ce conține scrisoarea, Maiestatea Voastră?

– Poți, răspunse Edward după o scurtă pauză. Se lăsă pe spătarul scaunului. Îl rog pe papă să înceapă atragerea de sprijin pentru o nouă cruciadă. Îi cer să trimită emisari în întreg Apusul la regi și prinți, implorându-i pe ei și popoarele lor să se unească în sprijinirea unui nou război care să recucerească Ierusalimul și care să reînceapă lupta noastră pentru Țara Sfântă și pentru locul de naștere al lui Hristos.

Garin mai auzise astfel de discursuri. În marea lor majoritate rămâneau doar atât, niște exerciții de retorică făcute cu sobrietate și profund entuziasm, toate pierzându-se în cele din urmă într-o tăcere absolută. Conducătorii apuseni erau prea preocupați de ceea ce se întâmpla în propriile regate ca să asculte astfel de chemări războinice. Cruciadele deveniseră scumpe și depășite. Edward era altfel: vorbea serios. Cu toate astea, Garin nu-și închipuia că prea mulți lideri ar fi dat vreun ban pe un asemenea apel.

– Intenționați să ridicați Crucea, maiestate?

– În cele din urmă, da. Între timp însă, nu vreau să pierd sprijinul Imperiului Mongol. Propunerea lor este interesantă și bine-venită, dacă nu chiar extrem de potrivită ca timp. Deocamdată îmi voi arăta sprijinul față de ei și de planul lor astfel. Se pare că și regele Filip a trimis o cerere asemănătoare papei Nicolae. Edward își răsuci delicat buza. Am auzit că Sfântul Părinte este un susținător al cruciadei și, cum de-abia a urcat pe tronul papal, fără îndoială că va vrea să facă impresie. Cred că va asculta cererile noastre. Între

timp, mă voi întoarce în Anglia, așa cum a fost plănuit. Munca mea aici este aproape terminată.

Garin știa că mai urma și altceva.

– Pot să vă întreb de ce nu trimiteți un mesager regal cu această scrisoare, maiestate? Doar nu cuprinde informații secrete.

– Vreau să mai faci ceva pentru mine.

Garin așteptă.

– După ce livrezi scrisoarea în Roma, vreau să pleci în Outremer și să te întâlnești cu William Campbell.

De această dată Garin nu mai reuși să-și ascundă emoțiile. I se afișară în toată splendoarea pe chip, o mască de ură și urâțenie.

Edward observă schimbarea, dar continuă fără să comenteze.

– După cum știi, am planuri la întoarcerea în Anglia. Planuri care, deocamdată, mă împiedică să lansez o cruciadă. Edward împături scrisoarea și luă de pe birou o lumânare roșie, care ardea potolit în camera însorită. Turnă ceară pe îmbinare, apoi aplică sigiliul regal. Voi avea nevoie de toate fondurile pe care le pot obține dacă voi pleca la război împotriva Scoției.

Garin simți cum dispare efectul vinului și cum lumea din jur devine din nou aspră și golită de conținut. Regele îi dădu scrisoarea. Cu unsprezece ani în urmă, când părăsise Țara Sfântă, Garin își promisese să nu se mai întoarcă niciodată acolo.

– Anima Templi a ezitat mult până să ne dea sumele cerute, rosti el cu o voce coborâtă. Mi-a luat mult

ca să-i conving să-și împartă cu noi aurul data trecută când am fost acolo.

– Și ți-a luat foarte puțin timp ca să pierzi acel aur, răspunse Edward cu asprime. Îl urmări pe Garin cum își pleacă privirea și dădu din cap, mulțumit de rușinea afișată de celălalt. Nu-mi pasă cât de greu va fi. Este clar că metodele de convingere sau amenințările proferate de tine atunci au funcționat. Folosește-le din nou acum. Întoarce-te la mine cu banii de care am nevoie și poate că voi reuși să-ți iert greșelile trecutului.

Garin nu mai zise nimic. Simțea că se prăbușește în sufletul lui la gândul de a se întoarce acolo și de a-l revedea pe Will.

37

Citadela, Cairo
31 august 1288

Kalawun simți cum înțepătura surdă din frunte se transformă în durere acută pe măsură ce vocile din jurul lui deveneau tot mai vehemente. Își frecă sprâncenele cu mișcări lente și cu degetele alunecoase din pricina transpirației. Soarele apunea la orizont, inundând cerul cu mii de nuanțe de roșu și auriu, dar căldura din aer continua să fie nemiloasă, refuzând să dispară odată cu venirea serii și îmbâcsind atmosfera.

– Stăpâne? Urmă o lungă pauză. Stăpâne sultan?

Kalawun își înălță capul când auzi a doua adresare. Văzu un tânăr comandant care se uita nerăbdător la el.

– Da, amir Dawud? rosti el obosit.

– Am spus că acum e timpul să acționăm. Știm că ilhanul a trimis o solie în Apus ca să ceară sprijin pentru o nouă cruciadă. Nu putem permite ca aceste forțe să se alieze. Împreună, alături de întăririle primite din teritoriile lor, francii și mongolii ne-ar putea învinge.

Câțiva guvernatori din încăpere încuviințau din cap. Alții păreau neconvinși.

– Mă obosește această dezbatere, îngăimă Kalawun după câteva clipe. A fost o zi lungă. Haideți să revenim asupra chestiunii mâine, după ce somnul ne va împrospăta mințile. Poate că atunci vom lua o decizie.

– Asta ați spus și la ultimul consiliu, zise printre dinți un alt comandant, și încă nu s-a hotărât nimic.

– Amir Ahmed, vei arăta sultanului nostru respectul pe care îl merită când i te adresezi.

Oamenii se întoarseră spre sursa vocii puternice și limpezi care se auzise. Prințul al-Ashraf Khalil se ridicase în picioare și stătea drept și rigid. Părul lui castaniu îi căzuse peste un ochi, dar celălalt ochi își fixase privirea necruțătoare asupra comandantului care vorbise.

Ahmed aruncă o privire spre Kalawun. Își înclină capul.

– Îmi cer scuze, stăpâne sultan. Prințul meu, adăugă el cu curtoazie în direcția lui Khalil.

Kalawun dădu din mână înspre Khalil.

– Stai jos, fiule. Comandantul are dreptate și îi înțeleg frustrarea.

Câțiva oameni părură surprinși. Îl urmăriră pe Kalawun cum se ridică obosit de pe tron și coboară

treptele estradei înspre locul unde ședeau ei, pe un covor imens, în jurul unor mese joase pline cu băuturi și resturi de mâncare. Silueta lui mare era încă musculoasă, dar pentru cei care îl cunoșteau de multă vreme, Kalawun părea cam gârbovit în ultima vreme. Sultanul trecuse cu mult peste șaizeci de ani și părul îi era înspicat cu șuvițe argintii, iar pielea tăbăcită și bronzată făcea riduri în jurul ochilor.

Când ajunse printre ei, Kalawun li se adresă:

– Dezbatem chestiunea asta de ceva ani, de mai mulți ani de cât își dau seama unii dintre cei de față. De fiecare dată e la fel. A apărut zvonul că mongolii și francii își vor uni forțele și ne vor invada ca să ne atace și să ne jefuiască pământurile. Oamenii devin agitați și se tem. Kalawun începuse să se plimbe, strângându-și pumnul în timp ce vorbea. Vor să facă repede ceva ca să împiedice răul. Făcu o pauză. Tinerii comandanți care vorbiseră dădeau cu putere din cap. Însă mereu apar astfel de zvonuri, încheie Kalawun. Iar rezultatul e întotdeauna același. Oamenii uită însă asta. Clătină din cap în vreme ce se uită la ei. Francii din Apus nu-și doresc o cruciadă. Toate sursele noastre indică acest fapt și fac asta de zeci de ani. Nu se vor uni cu mongolii.

– Și dacă o fac, stăpâne? întrebă un comandant. Să spunem că se realizează o alianță. Ce se va întâmpla atunci?

– Vom afla de ea cu mult timp înainte și vom putea acționa în consecință, răspunse Kalawun. Gândiți-vă cât le-ar trebui francilor ca să strângă o forță

puternică. Așa cum stau lucrurile acum, dispunem de capacități mai mari în termeni de forță și resurse. Suntem în siguranță.

– Oamenii atacați de cavalerii Sfântului Ioan în cursul raidurilor nu au fost în siguranță, stăpâne, ripostă Dawud.

– Ne-am ocupat de ospitalieri, rosti în apărarea lui Kalawun un comandant bătrân, al cărui chip era marcat de cicatrice. Cavalerii Sfântului Ioan au plătit pentru atacurile lor contra forțelor noastre. Drept represalii le-am cucerit ultima lor fortăreață.

Dawud se aplecă înainte. Pe chip i se citea pasiunea.

– Le-am luat fortăreața, dar nu le-am luat și viețile. I-am lăsat să plece liberi în Acra, unde fără îndoială că se vor dovedi utili în cadrul oricărei viitoare agresiuni împotriva noastră.

– Avem un tratat cu francii, amir, asta în caz că ai uitat, răspunse comandantul cu cicatrice pe față, pe un ton aspru, dar calm. În acest moment nu avem nicio dispută cu forțele lor și ei n-au nicio dispută cu forțele noastre. Principala amenințare la adresa noastră vine din partea mongolilor, dar nici măcar ei nu mai reprezintă un pericol atât de mare ca în trecut. Oare de ce crezi că s-au dus la franci ca să caute o alianță? Știu că singuri nu ne pot învinge. De fiecare dată când au încercat i-am respins dincolo de Eufrat. Devin tot mai slabi cu fiecare bătălie pe care o pierd.

Kalawun dădea din cap.

– Francii nu pot câștiga un război contra noastră, după cum nu pot nici mongolii. Am ajuns într-o situație de echilibru.

– Sunt de acord că nu-i putem distruge pe mongoli pe terenul lor, rosti Dawud, plin de frustrare. Dar îi putem nimic pe franci. Nu ne vor mai face niciun fel de probleme dacă îi alungăm din Palestina pentru totdeauna!

– Nu m-ai ascultat, amir, rosti Kalawun pe un ton încordat. Dacă îi atacăm pe franci, se schimbă regulile jocului. Mongolii ar putea profita de ocazie ca să ne atace pe la spate. Un asediu asupra cetății Acra va fi lung și costisitor în termeni de bani și oameni. În plus, nu există nicio garanție că vom cuceri orașul. Sprâncenele i se încruntară când văzu îndoielile din ochii lor. Mulți dintre voi sunteți tineri, așa că vă iert ignoranța, de data asta. Predecesorul meu, sultanul Baybars, a încercat de cinci ori să cucerească orașul Acra. Știți de câte ori a reușit? tună el în tăcerea care se lăsase.

– Niciodată, murmură Dawud.

Kalawun își făcu palma pâlnie în dreptul urechii, într-un gest care să-i sublinieze intențiile.

– Nu te-am auzit.

– Nu a reușit niciodată, stăpâne, zise îmbufnat Dawud.

– Și nu credeți că ei își vor regândi decizia de a se uni cu mongolii dacă încalc tratatul de pace pe care eu însumi l-am semnat cu Templul, cu negustorii și cu nobilii din Acra, o pace care trebuie să dureze zece ani? Dacă atacăm Acra și ei ne resping, vor ști că

reprezentăm o amenințare pentru ei și vor căuta să-și ia măsuri de siguranță. Așa cum voi ați spus, o alianță a francilor cu mongolii ne-ar putea provoca mari daune. Vocea lui Kalawun deveni aspră. Vreți să-i împingem pe unii în brațele celorlalți? Nimeni nu răspunse. Kalawun clătină iritat din cap. Întrunirea s-a încheiat. Sunteți liberi.

Le întoarse spatele în vreme ce oamenii începeau să iasă din încăpere. Urcă treptele estradei către tron și se așeză cu o strâmbătură în timp ce servitorii veniră să curețe tăvile și să strângă cupele. Un om rămase în încăpere.

– Mulțumesc pentru sprijin, zise Kalawun, frecându-și iarăși sprâncenele, moment în care tânărul înalt urca treptele spre tron.

– Vei avea întotdeauna sprijinul meu, tată, zise Khalil cu răceală.

Kalawun îi aruncă o privire.

– Dar nu ești de acord cu mine?

– Știi bine că nu.

– Chiar și după ce ai auzit tot ce am spus?

– Știu că îi putem învinge pe franci, tată, replică Khalil pe un ton sincer. Cu destui oameni și mașini de luptă. Am studiat planurile orașului. Există puncte slabe. Francii nu mai sunt la fel de puternici ca în vremea în care sultanul Baybars a încercat să-i atace. Sunt dezorganizați și divizați.

– Zidurile orașului sunt la fel de puternice, zise Kalawun fără intonație în glas. Asta nu s-a schimbat.

– De ce iei totul atât de personal, tată? ceru să afle Khalil, surprinzându-l pe Kalawun cu forța tonului. I-ai apărat întotdeauna!

Prințul coborî treptele estradei și se duse la fereastră. Când se postă acolo, o pală de vânt îi ridică părul.

Kalawun îi zări sprâncenele amarnic încruntate și simți o oboseală imensă. Khalil îi apăruse mereu ca un cărturar sau un mullah, cu privirea lui iscoditoare și manierele lui discrete și delicate. În realitate, Khalil era un războinic. La douăzeci și patru de ani, ajunsese un strateg de mare forță, de care și Baybars ar fi fost tare mândru.

Baybars.

În ultimele zile, gândurile lui Kalawun se îndreptaseră adesea către vechiul lui camarad. Poate pentru că acum înțelegea prea bine ce dificultăți întâmpinase predecesorul lui pe aceeași temă și cu aceeași Curte. Diferența consta în faptul că Baybars nu dorise prietenia cu francii; i-ar fi vrut eliminați la fel de mult ca și oamenii săi, dar crezuse că mongolii reprezintă o amenințare mai mare. Așa cum se întâmplă de multe ori însă, pentru Baybars amenințarea venise de undeva mult mai aproape de casă.

Kalawun simți un fior rece trecându-i în vreme ce se uita la Khalil. Ce ironie. Își cheltuise atâta amar de ani încercând să facă din Baraka Khan un om mai bun și se trezise că propriul său fiu devine un geniu militar. Nici măcar nu era vorba de faptul că fiul lui ar fi nutrit o ură fanatică și nesăbuită față de franci. Pur și simplu avea convingerea fermă că francii nu

aveau niciun drept să se găsească acolo și, ca atare, trebuia să fie alungați. Uneori, stând singur noaptea și neputând dormi, Kalawun se întreba dacă nu cumva era el pedepsit pentru trădarea față de Baybars și față de moștenitorii acestuia. Încerca să ignore astfel de gânduri. Îl trădase pe Baybars pentru binele propriului său popor, dar și pentru binele francilor. Cât despre Baraka, ei bine, îl tratase cât de corect putuse.

Baraka Khan stătuse doar de doi ani pe tronul Egiptului, timp în care nu realizase nimic, înainte de a fi amenințat de Kalawun, care se bucura de un sprijin consistent în rândul militarilor, cu o lovitură de stat și de a se confrunta cu un marș al trupelor siriene înspre Cairo, cu Kalawun în fruntea lor. Găsind prea puțină susținere în rândurile propriilor oameni și temându-se pentru viața lui, Baraka fugise împreună cu mama lui, Nizam, lăsându-și fratele mai mic, Salamish, ca moștenitor al tronului. Câteva luni mai târziu, Kalawun îl deposedase cu blândețe pe copil de titlu și fusese proclamat sultan, moștenind toate pământurile cucerite prin forță de Baybars. L-ar fi putut urmări pe Baraka și l-ar fi putut aduce înapoi în lanțuri ca să-l ancheteze, dar îl lăsase să fugă. Nu mai avea chef de o nouă confruntare. Baybars și Aisha erau morți. Nimic din ce i-ar fi făcut lui Baraka nu i-ar fi adus înapoi, iar Kalawun găsise întreaga afacere mult prea dureroasă ca să fie dezgropată. Și moartea lui Ali și a lui Ishandiyar îi întărise dorința de a nu reînvia trecutul. Fiul lui cel mare, puternicul Ali, căzuse victimă unei febre, iar Ishandiyar fusese înjunghiat

pe o alee în Cairo, la scurt timp după ce armata mamelucă se întorsese din Damasc, după moartea lui Baybars. Ucigașul nu fusese prins. Noul val de durere sufletească amorțise orice dorință de răzbunare, astfel că, într-un final, Kalawun lăsase ca totul să treacă de la el. Asigurase tronul și își asigurase oamenii. Putea trăi cu pierderile suferite pentru această realizare.

Însă, în ciuda eforturilor intense și a alianței secrete încheiate cu Anima Templi, aflată sub conducerea lui William Campbell, pacea nu fusese ușor de obținut. Kalawun ajunsese să o considere ca pe o ființă vie. Pacea însemna ceva schimbător, în care nu se putea avea încredere, reprezentând lucruri diferite pentru oameni diferiți și având efecte neașteptate. Pacea între musulmani și creștini era încă fragilă și nepusă la încercare; un copil care avea nevoie de protecție. În ciuda acestui fapt, o bună parte din domnia lui Kalawun se bucurase de liniște și prosperitate. Comerțul înflorise și, deși fusese imposibil să se încheie orice fel de pace cu mongolii, care continuau să fie agresivi, conflictele cu ei, chiar dacă brutale, fuseseră de scurtă durată. Fusese întocmit un alt tratat care înlocuise armistițiul semnat de Edward și de Baybars, în cea mai mare parte datorită ajutorului Anima Templi, în special al lui Campbell, care îl convinsese pe Marele Maestru al Templului să susțină propunerea de pace în rândul celorlalți lideri din Acra.

Însă oamenii lui Kalawun nu erau fericiți. Și nici fiul lui.

Kalawun își luă privirea de la Khalil când auzi o bătaie în ușă. La intrare era Nasir, care cu o mână bătea în lemnul ușii, iar în cealaltă ținea un pergament. Kalawun îl salută.

– Intră.

Nasir intră și îl salută în trecere pe Khalil, care îi zâmbi. Kalawun simți un fior neplăcut de gelozie; Nasir și Khalil se apropiaseră în ultimii ani, de când Nasir se întorsese în Citadelă. Însă în ciuda invidiei pe prietenia lor, Kalawun era bucuros de relația bună care exista între fiul lui și vechiul lui tovarăș de arme. Însemna un liant suplimentar în cadrul relației de prietenie refăcută între el însuși și Nasir, o relație care cu câțiva ani în urmă părea iremediabil distrusă.

După moartea lui Baybars, ofițerul sirian se retrăsese în sinea lui, devenind distrat și furios. Kalawun pusese totul pe seama chinurilor îndurate ca prizonier al asasinilor și îi făcuse prietenului său mai multe concesii. Însă, odată cu trecerea lunilor, dispozițiile lui Nasir deveniseră tot mai proaste, transformându-se în momente de insubordonare deschisă, astfel încât Kalawun găsise tot mai greu motive ca să-i scuze purtarea. În cele din urmă, foarte întristat, dar, rămas în pană de idei și cu răbdarea ajunsă la limită, Kalawun îl trimisese pe Nasir într-o garnizoană dintr-un oraș sirian de frontieră, cu speranța că timpul petrecut departe de agitația de la Curte avea să-l tempereze. Mutarea dăduse roade. Cu șase ani în urmă, mongolii capturaseră orașul și Nasir revenise la Curte, mai calm și mai potolit. Durase ceva vreme, dar Kalawun

îl readusese în viața lui și îi reacordase încredere. Treptat, prietenia lor fusese reconstruită și Nasir devenise din nou confidentul lui apropiat. Kalawun decisese chiar să-și numească ultimul fiu născut cu numele ofițerului.

– Au venit rapoartele lunare de la Damasc și de la Alep, stăpâne, zise Nasir, venind spre tron și dându-i pergamentul lui Kalawun. Consilierii tăi le-au citit. Se pare că nu prea e nimic de comentat.

– Asta îmi place să aud, mormăi Kalawun, ridicându-se și luând mesajul.

– Cum a mers consiliul?

– Cred că în cele din urmă am reușit să fac câțiva oameni să-mi accepte punctul de vedere.

Dinspre fereastră se auzi un oftat cu tâlc. Nasir și Kalawun se uitară la Khalil.

– Dacă ai ceva de spus, Khalil, spune, îl invită Kalawun. Știi că poți vorbi întotdeauna deschis față de mine.

– Riști, tată, cu insistența ta de a ignora problema francilor. Iar ei reprezintă o problemă, orice ai spune tu, fie și doar pentru faptul că atâția dintre noi îi vor plecați de aici. Mă tem pentru siguranța ta, adăugă încet Khalil. Pentru poziția ta.

– Lasă-ne pe mine și pe gărzile mele să ne facem griji în privința asta, replică morocănos Kalawun.

– Dar eu...

– Ascultă-ți tatăl, prințul meu, interveni Nasir. Știe el ce face.

Kalawun se uită recunoscător la ofițer.

Khalil își plecă privirea.

– Îmi cer scuze, tată.

Sultanul se duse la el și îi puse o mână pe umăr.

– Haide, să luăm cina împreună. Vom putea discuta mai mult atunci. Voiai să mă vezi și pentru altceva? îl întrebă el pe Nasir.

– Nu, stăpâne.

Kalawun dădu din cap înspre el și porni spre ușă. Khalil se smulse de sub mâna tatălui său, dar consimți să plece alături de el.

După plecarea lor, Nasir se întoarse în camera lui ca să pună în ordine câteva hârtii pe care le strânsese odată cu achiziționarea unui nou lot de sclavi, în majoritate mongoli, pentru regimentul Mansuriyya al lui Kalawun, devenit acum regimentul mameluc de Gardă Regală.

Tocmai trecea în revistă lista cu sclavi, verificând amănuntele scrise de negustor și decizând ce nume arabe aveau să poarte acei băieți, când se auzi o bătaie în ușă. Se duse spre ea, mormăind distrat ceva, și o deschise. Afară aștepta un servitor.

– Da?

Servitorul îi dădu un pergament.

– A venit asta, domnule.

– De la cine?

– Nu știu, domnule. A fost lăsat la poartă cu instrucțiuni de a vă fi înmânat.

Nasir luă pergamentul și închise ușa. Încruntându-se, se duse la fereastră, unde ultimele fărâme de lumină ale zilei îi ajungeau ca să citească, și desfăcu

mesajul. Avu nevoie de câteva minute ca să-l citească, iar la sfârșit mâna lui ajunse să strângă cu putere, albă și tremurând, mesajul. După ce termină, îl mototoli cu furie și îl aruncă departe, peste dalele de piatră. Își puse palmele pe pervazul ferestrei și își lăsă capul în jos. Când îl ridică, se zări în oglinda din argint bătut prinsă de perete. Palid, asudat, Nasir arăta ca și cum tocmai văzuse o fantomă. Ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, se și întâmplase.

Cu treizeci de ani în urmă, viața lui Nasir, deja marcată de conflicte, intrase în vrie odată cu căderea Bagdadului în mâinile mongolilor. În haosul care urmase, negustorii de sclavi puseseră mâna pe el și îl despărțiseră de fratele lui, singurul din familie care îi mai rămăsese pe lume. La vârsta de nouăsprezece ani, Nasir devenise sclav în armata mamelucă. Își petrecuse primul an de sclavie în Cairo, plănuind evadarea. Însă neștiind unde se află Kaysan, sau măcar dacă fratele lui trăia, nu avusese habar unde ar fi putut fugi, așa că renunțase, știind că răstignirea, pedeapsa pentru evadare, nu reprezenta o opțiune. În loc de a evada, se aruncase orbește în procesul de instruire, dându-și seama că, în timp, cu cât reușea să distingă mai tare, cu atât îi creștea puterea și, prin asta, libertatea pe care o putea obține. Sub Kalawun, avansase rapid în grad și, în cele din urmă, ca o ironie amarnică a sorții, fusese pus să cumpere sclavi și să-i instruiască pentru armată. Nasir fusese mereu uimit de cât de rapid erau asimilați copiii în regimul rigid de viață din armata mamelucă, cu câtă ușurință erau îndoctrinați,

cât de repede le erau eradicate sentimentele trecutului, cum uitau ei în câteva luni de familie și credință. Bănuia că vârsta fragedă intensifica procesul, căci el rămăsese perfect conștient de identitatea și de credința lui după ce fusese înrobit, și nicio instruire primită ulterior nu îl putuse învăța altceva.

Era un șiit ismailit, născut în nordul Siriei, unde trăise alături de familie până la vârsta de zece ani, când satul lui fusese atacat brutal de o ceată de Nubuwwiyya: răzbunători sunniți care se organizaseră în bande de curățare a regiunii de șiiți, pe care cu de la sine putere ei îi proclamaseră eretici. Cu patru ani mai mare decât Nasir, Kaysan îl dusese în munții Jabal Bahra, după ce scăpaseră de atac. Se întorseseră a doua zi de dimineață și descoperiseră că familia lor și restul locuitorilor fuseseră măcelăriți, iar trupurile mutilate ale acestora fuseseră azvârlite la întâmplare pe pământul pârjolit. Părăsind ruinele fumegânde, cei doi frați trăiseră în sălbăticie timp de aproape o lună, până când fuseseră găsiți de un negustor creștin sirian, care trecea prin zonă împreună cu o caravană comercială. Omul îi luase în grija lui. În schimbul hainelor și al mâncării primite, băieții aveau grijă de cămilele negustorului. Nasir se adaptase cu viața nomadă, dar lui Kaysan îi repugna munca de întreținere a animalelor, astfel că devenise îmbufnat și insolent, până ce negustorul îi pusese o sabie în mână și îl promovase la statutul de paznic al caravanei. Cei opt ani petrecuți pe drumuri între Alep, Damasc și Bagdad fuseseră în mare parte ani buni, chiar dacă nu îndeajuns

de buni ca să șteargă din amintirile lor tragedia care îi obligase să apuce pe un asemenea curs al vieții. După aceea însă, mongolii atacaseră Bagdadul și totul se schimbase pentru ei doi.

Durase mulți ani, dar în cele din urmă Nasir ajunsese să își accepte soarta sub domnia mamelucilor sunniți. Se simțea ca un tigru ai cărui colți fuseseră piliți și ale cărui gheare tăiate. În inima lui continua să ardă un foc sălbatic, dar, dându-și seama de inutilitatea agitației, încetase să se mai lovească de barele cuștii în care era închis și se întinsese pe jos, înfrânt.

Întorcându-se de la fereastră, se uită la scrisoarea boțită de pe dale. Se duse încet spre ea și se aplecă. O ridică de jos, o deschise din nou și netezi pergamentul. Își plimbă privirea peste slovele scrise și reveni, temător și simultan cu o senzație, imposibil de definit, de speranță, demult uitată, la numele scrijelit neglijent cu cerneală roșie în partea de jos.

Angelo Vitturi.

38

Nisipurile, Acra
20 octombrie 1288

Will stătea întins pe spate, proptit pe coate pe nisipul cald. Din pricina strălucirii soarelui, putea vedea doar contururile celor două siluete de la marginea apei. În spatele lui, dincolo de dunele rotunjite unde nisipul era fin și ușor ca zahărul, chiparoșii străjuiau plaja. Cerul fusese întreaga dimineață de un albastru uluitor, nesfârșit, însă acum, dinspre sud începea să avanseze o masă de nori cenușii, ridicându-se în spatele umbrei gârbovite a muntelui Carmel. Marea scânteia, cu șirurile de valuri albe urmărindu-se unele pe altele în cursa lor către mal. Will urmări cum cele două siluete sar peste valuri, auzi râsete și simți mulțumirea inundându-i sufletul și făcându-l somnoros.

Avea ochii închiși și aproape că ațipise când auzi iarăși râsetele, de această dată mai aproape. Deschise ochii, prea târziu, căci primi un val de apă peste gât și peste piept. Se ridică icnind în șezut și văzu un chip zâmbitor și o sclipire aurie care dispăru într-o fracțiune de secundă.

– Binee, amenință el, ridicându-se în picioare.

Atacatoarea lui țipă, pe jumătate de frică, pe jumătate de bucuria izbândei. Ridicându-și fustele, fugi cu picioarele ei lungi peste nisip. De pe mâini îi cădeau picături de apă cu sclipiri ca de diamant.

Will o prinse la mal. Apucând-o de mijloc, o ridică cât putea de mult în aer. O aruncă peste umăr și intră în apa înspumată, udându-și izmenele din in.

– Nu! *N-o face!*

– Ai spus ceva?

Se avântă mai departe. Apa îi ajunse la genunchi. Șuieratul valurilor verzi devenise puternic în jurul lor.

– Îmi cer scuze! țipă atacatoarea, fără însă ca să-și poată opri râsetele.

– Nu te aud.

– *Tată!*

Will chicoti și porni spre mal, unde o trânti pe fiică-sa pe nisip. Fata respira precipitat, cu chipul îmbujorat de plăcere. Îl plesni pe Will peste braț și îi zâmbi. Se înapoiară împreună pe plajă, mână în mână.

– Putem să mai facem asta în curând, tată?

Will se uită la fata lui și zâmbi.

– Sigur că da.

Mâna ei îl strânse mai tare. Fata se opri brusc.

– Mi-aș dori să putem face mai multe.

Will se opri la rândul lui. I se părea că trecuse prea puțin timp de când fusese nevoit să se ghemuiască pe vine ca să vorbească cu ea. Acum fata îi ajungea deja la piept și creștea repede în înălțime. Își duse un deget sub bărbia ei și i-o ridică ușor, până când îi întâlni privirea. Ochii ei erau albaștri, de nuanța mării în timpul unei furtuni de primăvară.

– Înțelegi de ce, nu-i așa, Rose?

– Din pricina Templului, zise ea încet, uitându-se în altă parte.

– Te-aș vedea zilnic dacă aș putea, îngăimă Will. Dar nu pot. Își puse palmele pe umerii ei. Pot să promit însă că voi încerca să fac din fiecare zi petrecută împreună una perfectă, precum cea de azi.

– Juri? îl întrebă Rose, mijindu-și ochii.

Acum Will chiar se lăsă în jos. Se lăsă într-un genunchi și își duse o mână la inimă.

– Jur.

În colțurile gurii ei înflori un zâmbet.

– Îți accept jurământul.

– Will.

Will și Rose priviră în direcția chemării și o văzură pe Elwen la mică distanță, mai sus pe plajă, lângă hainele și coșul cu hrană pe care îl aduseseră cu ei. Își ținea o mână la ochi, pentru a și-i proteja de soare. Cu cealaltă mână arăta ceva înspre chiparoși. Will zări un călăreț îmbrăcat în alb apropiindu-se de dunele de nisip. Pe pieptul lui apăru un licăr de culoare roșie.

Will simţi că-i stă inima în loc când îşi dădu seama că licărul provenea de la o cruce brodată pe haina albă. Se ridică în picioare, dar îşi dădu imediat seama că îl cunoştea pe călăreţ. Uşurat, o luă pe Rose de mână şi alergă spre Elwen, în vreme ce templierul cotise şi se îndrepta direct spre ei.

– E-n regulă, strigă Will de la distanţă. E doar Robert.

Elwen îşi dădu ochii peste cap.

– Văd şi eu.

Fusta i se udase atunci când sărise peste valuri împreună cu fiica ei, şi acum i se înfăşurase strâns în jurul gleznelor. În lumina soarelui, silueta ei înaltă era cât se poate de graţioasă. Când Elwen fusese mai tânără, frumuseţea ei însemnase puritate şi dulceaţă. Acum însemna putere. La patruzeci şi unu de ani, chipul ei era mai împlinit, mai viguros, cu trăsături mai puternic conturate, mai bine definite, iar părul auriu căpătase o nuanţă mai întunecată şi mai amplă.

– Mă uit la voi amândoi. Sunteţi uzi până la piele.

– E vina tatei, răspunse imediat Rose.

– Ca de obicei, replică Elwen.

Robert descălecă şi se apropie ducându-şi calul de căpăstru.

– Bună ziua, rosti el, dând din cap înspre Elwen şi zâmbindu-i lui Rose, care se înroşi, furioasă, şi se întoarse cu spatele, apucându-se să studieze ceva în nisip la picioarele ei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Will, venind spre Robert.

– Nu. Dar te caută Marele Maestru. Am zis că-i mai bine să te avertizez în caz că mai vine cineva să te caute în numele lui.

Robert aruncă o privire spre Elwen și spre Rose.

– Mulțumesc, zise Will, recunoscător.

– Mulțumește-i lui Simon. El mi-a spus unde te pot găsi. Robert privi plaja. Frumos, nu-i așa? Nu știu de ce nu vin și eu aici. Se uită iarăși la Will. O, evident, pentru că mă pui la muncă al naibii de mult.

– Te pot pune și mai mult la muncă dacă vreau. Lasă-mă câteva clipe.

Will se duse spre Elwen, care se chinuia să-i pună lui Rose ceva pe cap.

Elwen îl privi piezișș pe Will, ignorând protestele fetei.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să mă întorc. Îmi pare rău.

Elwen clătină din cap.

– N-ai de ce. A fost o zi minunată. Dădu din cap înspre sud, unde se adunau norii pe cer. Oricum se pare că va fi o furtună în curând. Rose, te rog! se rățoi ea la fată, dându-i părul auriu, lipicios din pricina sării, de pe față.

– Mă mănâncă! se plânse Rose.

– Mie mi se pare că și tu porți foarte rar boneta pe cap, îi zise Will lui Elwen.

Rose îi aruncă maică-sii o privire sfidătoare.

– Mulțumesc foarte mult, replică Elwen înspre Will. Oftă și se uită la fiică-sa. Bine, poți să nu ți-o pui până ce ajungem în oraș. Rose țâșni triumfătoare

în susul plajei, cu părul ei lung fluturând, în vreme ce Elwen se apucă să adune lucrurile cu care veniseră, iar Will să își scuture tunica și mantia.

– Când te vom revedea? întrebă Elwen, pornind alături de Will înspre Robert și lăsând în urmă marea scânteietoare.

– Curând.

Elwen tăcu câteva clipe, apoi zâmbi.

– Ieri a trecut Catarina pe acasă cu bebelușul ei. Rose și-a petrecut întreaga zi pretinzând că e mama fetiței. Izbucni în râs. Mi-aș fi dorit să o fi văzut. Era atât de serioasă!

Will îi aruncă o privire, auzind ceva trist în râsul ei.

– Nu-ți dorești niciodată să fi avut parte de ceva mai mult? Se opri când ea nu-i răspunse. Ei bine?

– Nu, răspunse Elwen, după câteva secunde. Își duse o mână rece la obrazul lui. Nu, repetă ea, cu mai multă fermitate. Îmi este suficient să vă am pe tine și pe Rose în viața mea. Mai mult decât suficient.

Merseră toți patru de-a lungul unei poteci prăfuite printre chiparoși, cu Robert ducându-și calul de căpăstru, până ce ajunseră la imensele ziduri ale orașului. Odată trecuți de Poarta Patriarhului, se despărțiră, Elwen și Rose îndreptându-se spre cartierul venețian, în vreme ce Will și Robert cotiră spre Templu.

După ce își sărută soția și fiica, Will își puse pe el tunica și mantia.

– Ai idee de ce vrea să mă vadă de Beaujeu? îl întrebă el pe Robert, adoptând o atitudine sobră.

Robert clătină din cap.

– Dar știu că în această dimineață consulul venețian a venit la preceptoriu ca să se întâlnească cu Marele Maestru.

Will se încruntă.

– A mai participat și altcineva la întâlnire?

– Seneșalul era cu de Beaujeu în camerele acestuia, dar a fost concediat la sosirea consulului. Așa am auzit. Era destul de iritat.

– Nu mă îndoiesc, replică Will, zâmbind cu amărăciune.

Cu siguranță că seneșalul nu se înmuiase cu trecerea vremii. Ba chiar devenise mai țâfnos ca niciodată. Chiar dacă lui Will nu-i plăcea să recunoască asta, bătrânul scorțos îi fusese un ajutor neprețuit, mai ales la început după ce Will preluase conducerea Anima Templi.

Cu timpul, nici măcar seneșalul nu mai putuse să nege motivele pentru care Everard îl alesese pe Will ca înlocuitor. Nu numai că Will avea o relație personală cu Kalawun, o alianță extraordinar de rodnică acum, după ce mamelucul devenise sultan, dar în calitate de comandant el lucra îndeaproape cu Guillaume de Beaujeu. Chiar dacă nu cunoștea existența grupării secrete din interiorul Templului, Marele Maestru se baza foarte mult pe Will. Celorlalți membri ai Frăției le plăcea stilul lui blând și sincer de conducere, iar cei doi adepți, intrați în organizație după moartea a doi cavaleri mai vârstnici, se dovediseră extrem de populari. Primul dintre ei, Robert de Paris, și cel

de-al doilea, ales cu cinci ani în urmă, Hugues de Pairaud, erau camarazi din copilărie cu Will. De Pairaud era Vizitator al ordinului și stătuse un an în Țara Sfântă înainte de a se întoarce la Paris.

În cei zece ani scurși de la moartea lui Everard apăruseră câteva schimbări sau dificultăți mari care afectaseră Sufletul Templului sau chiar întregul Outremer. În afară de asta însă, existaseră mii de probleme mărunte, unele dintre ele amenințând să devină probleme mari dacă nu ar fi existat misiunea permanentă de pace în care se angajase Frăția. Cu toate astea, atmosfera generală de calm care domnea în capitala cruciaților în acele zile nu se datora în exclusivitate eforturilor Anima Templi. Cu trei ani în urmă murise Carol de Anjou, fără să-și fi ocupat vreodată tronul din Acra, pe care contele Roger îl deținuse până ce Carol îl chemase înapoi în Sicilia, unde suveranul se confruntase cu o rebeliune. Regele murise, părăsindu-și adepții în toiul unei lupte sângeroase, astfel că, în încercarea de a găsi un înlocuitor, Înalta Curte din Acra se uitase la Henric al II-lea, moștenitorul regelui Hugh al Ciprului. Tânărul de paisprezece ani venise în Acra cu doi ani în urmă. Fusese primit cu mare bucurie, iar această bucurie devenise și mai mare atunci când tânărul se întorsese în Cipru după încoronare, lăsând în locul lui un procurator capabil și pe conducătorii originari din Acra să își urmeze propriile reguli.

– Fetele tale arată bine.

Will se uită la Robert.

Cavalerul clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred cât de repede crește Rose.

– Hm, mormăi Will. Prea repede.

– Cum adică? făcu Robert, râzând când văzu expresia întunecată din ochii lui Will.

– Știi prea bine.

În fața lor apăru un mic grup de bărbați de pe o stradă laterală, pășind hotărâți. Cei mai mulți purtau haine simple de servitori, dar unul, care mergea în fruntea lor, purta haine elegante, negre, bogat ornamentate. Individul avea glugă pe cap dar, când aruncă o privire în jurul lui pe stradă, Will zări o sclipire metalică și își dădu seama că acesta avea mască pe chip. Masca era prinsă bine de craniu, dispunând de tăieturi negre pentru ochi și gură.

– N-am ce face dacă fata ta mă place, spuse Robert. Ridică din umeri. Ce pot să spun?

– Cred că ar fi cel mai bine să nu spui nimic, răspunse Will, cu atenția îndreptată însă asupra omului în negru.

Măștile nu reprezentau ceva neobișnuit și erau adesea folosite pentru a ascunde desfigurările produse de boli precum lepra, dar Will nu zărise până atunci decât măști confecționate din materiale textile sau din piele. Cea văzută acum era confecționată din argint. Era o mască aproape frumoasă, chiar dacă ciudat de lipsită de orice expresie.

– Să îl informez pe seneșal că te întâlnești cu Marele Maestru?

După ce mascatul și anturajul lui traversară strada și își văzură mai departe de drum, Will se uită la Robert.

– Nu, îi voi spune eu însumi. Oricum trebuie să discut cu el câteva lucruri.

– Să știi că te respectă foarte mult.

– Atunci ține bine ascuns acest respect, replică Will cu țâfnă, deși zâmbi în sinea lui.

Odată ajuns în preceptoriu, Will se duse direct la palatul Marelui Maestru, unde i se spuse că acesta se găsea în grădină, inspectând recolta de toamnă. Will îl găsi plimbându-se printre șirurile de palmieri și piersici în umbra caldă a livezii preceptoriului, unde niște albine imense și negre bâzâiau leneșe în jurul fructelor. În livadă se vedeau mai mulți sergenți care strângeau piersici în coșuri împletite.

Marele Maestru îl zări pe Will apropiindu-se și îl salută dând scurt din cap.

– A, comandante.

Trecerea anilor lăsase puține semne asupra lui Guillaume. În ciuda părului albit, Marele Maestru continua să arate sprinten și chipeș. Ochii lui păstrau o nuanță strălucitoare de turcoaz pe fondul unui ten înnegrit de soare. Îi aruncă o piersică lui Will.

– E mai bine ca sezonul trecut, nu crezi?

Will testă fructul de culoare aurie din mâna sa. Era moale și cald, ca o bucată de piele.

– A fost un an bun.

Guillaume ieși de sub umbra ramurilor în lumina soarelui. Mantia lui mătura iarba de pe jos.

– Mergi alături de mine.

Will i se alătură. Ieșiră împreună din livadă, îndreptându-se spre grădina de legume și magaziile pentru alimente.

– Spune-mi ce știi despre situația din Tripoli, rosti Guillaume în vreme ce treceau pe lângă straturile de verdețuri cu arome puternice.

Will îi aruncă o privire, întrebându-se încotro avea să se îndrepte discuția. Medită câteva secunde la răspuns.

– Știu că a existat o problemă legată de conducerea ținutului după ce Bohemond, ultimul stăpân de acolo, a murit anul trecut. Văzând că Guillaume nu spune nimic, Will continuă, sesizând starea de așteptare a Marelui Maestru: Lui Bohemond i-a urmat sora lui, Lucia, care a ajuns acolo cu câteva luni în urmă din Apulia pentru a-și ocupa locul, dar a fost refuzată. După moartea lui Bohemond, nobilii și familiile de negustori din Comitatul Tripoli au decis să respingă linia ei de succesiune în favoarea unei forme de conducere comună, cu un procurator ales care să guverneze independent față de puterea suverană.

Guillaume dădu din cap.

– Așa cum stau lucrurile, chestiunea putea fi rezolvată prin intervenții diplomatice potrivite. Numai că această comună din Tripoli, cu o înțelepciune infinită, a decis să solicite protecția dogelui genovez în cazul în care prințesa Lucia ar fi decis să lupte pentru ce era al ei. Dogele a trimis un reprezentant cu cinci galere de război în ajutorul lor, dar nesăbuiții de acolo nu se așteptau ca genovezii să-și urmărească, de fapt,

propriile interese. În schimbul protecției, reprezentantul dogelui a cerut ca republicii reprezentate de el să i se dea o mai mare porțiune de oraș decât cea pe care o deținea deja. Mai multe străzi, mai multe case, spațiu mai mare în piețe și în port.

Guillaume vorbea cu voce lipsită de intonație.

Will știa în mare parte toate acestea, dar păstră tăcerea pentru că își dădea seama că Marele Maestru dorea să vorbească.

– Alături de Marii Maeștri ai cavalerilor Sfântului Ioan și ai teutonilor, am încercat să-i convingem pe cei din Tripoli să o recunoască pe Lucia drept conducătorul lor. În special venețienii sunt afectați de aceste pretenții ale genovezilor și mi-au cerut personal sprijinul, dar comuna a refuzat să asculte de sfatul nostru. Guillaume se uită la Will. Este o situație serioasă, care trebuie gestionată cu prudență și considerație. Știm prea bine cât de repede poate izbucni un război între comunitățile noastre.

Will încuviință. Aflat la o sută șaizeci de kilometri nord de Acra, Tripoli era al doilea oraș ca mărime rămas în posesia francilor, ceea ce îi conferea o importanță vitală, deopotrivă pentru negustori și pentru cetățeni.

– Astăzi a venit să mă vadă consulul venețian, continuă Guillaume. Comunitatea venețiană a înaintat mai multe propuneri, atât aici, cât și în Tripoli. Consulul m-a invitat la o întâlnire săptămâna viitoare, unde se speră să se cadă de acord asupra unui mod de acțiune. Guillaume se opri lângă un tufiș de coriandru

și rupse câteva frunze uscate. Le rulă între degetul mare și arătător și apoi mirosi. Aș vrea să vii cu mine, comandante.

Cartierul venețian, Acra
25 octombrie 1288

Sălile de consiliu din interiorul marelui palat se umpleau treptat. Bărbații îmbrăcați cu haine somptuoase ce le trădau bogăția își ocupau pozițiile pe șirurile de bănci așezate în fața unui podium. Erau unii din cei mai puternici oameni din Outremer, cu toții negustori venețieni, ale căror afaceri dominau o mulțime de industrii din lumea comerțului: argintul, aurul, cheresteaua, lâna, mirodeniile și sclavii.

Will îl urmă pe Marele Maestru în sala bogat ornată, cu tavanul ei arcuit și podeaua în model mozaicat. Pe podium se găseau șapte scaune, deocamdată neocupate. Will își dădu seama că într-acolo se îndreptau când Guillaume urcă treptele podiumului. Se așeză alături de Marele Maestru, simțindu-se expus pe platforma înălțată și în fața unei audiențe care se tot mărea. Câteva minute mai târziu, în încăpere pătrunse consulul venețian împreună cu patru bărbați. Cu toții veniră repede spre podium. În vreme ce el urca treptele, în sală intrară și întârziații. Consulul părea afectat de o ușoară febră, căci avea pielea palidă și un nas roșu ca focul, pe care și-l șterse imediat cu o bucată de mătase. Ușile se închiseră cu ecou și cei patru oameni alături

de care intrase consulul, probabil consilieri după cum își spusese Will, își ocupară locurile de pe podium.

– Bun venit, rosti consulul într-o italiană nazală. Unul dintre consilieri se apropie de Guillaume și de Will și se apucă să-i traducă vorbele în șoaptă: Cei mai mulți dintre voi probabil că ați participat la cel puțin o întrunire pe tema Tripoli. Astăzi și aici vom lua o decizie legată de modul în care vom proceda. L-am invitat pe Marele Maestru al Templului, prietenul nostru de nădejde, să participe la această discuție în speranța că un alt punct de vedere ne-ar putea ajuta să găsim răspunsul pe care îl căutăm. Consulul își înclină capul înspre Guillaume, care zâmbi plin de curtoazie adunării de negustori. Cred că trebuie să lăsăm deoparte diferențele noastre de opinie în această chestiune, continuă consulul, privind adunarea, în favoarea unei soluții rapide.

În vreme ce consulul își prezenta consilierii, iar traducătorul își continua treaba în șoaptă, Will își lăsă privirea să se plimbe peste mulțime. Se opri asupra unui chip cunoscut din al doilea rând de bănci: Andreas di Paolo, stăpânul lui Elwen și nașul lui Rose. Andreas îi zări privirea și dădu din cap.

După prezentări începu întrunirea propriu-zisă.

Primul se ridică un bărbat corpolent, cu o voce pițigăiată.

– Lord consul, avem ceva vești proaspete din Tripoli? Ultimele auzite spuneau că membrii comunei de acolo au contactat-o pe prințesa Lucia aici, în Acra,

declarând că o vor accepta drept conducător dacă și ea le acceptă autoritatea în interiorul comitatului.

– Avem, răspunse consulul. Se pare că membrii comunei au îndoieli legate de decizia lor de a implica Genova în dispută, un fapt deloc surprinzător având în vedere cererile absurde ale respectivului stat privind hegemonia. În încăpere se auzi un murmur de voci furioase drept încuviințare. Consulul continuă: Am fost informați că prințesa Lucia a acceptat termenii comunei și a fost recunoscută drept conducător de drept al Comitatului Tripoli.

Murmurele furioase se transformară în cor de exclamații de încântare.

– Așteptați, vă rog, domnilor, rosti consulul, ridicând o mână ca să reducă audiența la tăcere. Din nefericire, asta nu e tot. De înțeles, dată fiind poziția ei precară, Lucia l-a contactat, după ce a discutat cu membrii comunei, pe emisarul dogelui. Făcu o pauză și strănută cu putere de trei ori, apoi își suflă nasul în batista de mătase. Săptămâna trecută, reprezentantul s-a întâlnit cu ea în Acra, moment în care prințesa i-a spus că va fi de acord să confirme atât autoritatea comunei, cât și privilegiile cerute de genovezi. Reprezentantul a fost de acord cu termenii. Ca atare, Lucia va fi peste puțin timp numită contesă de Tripoli, iar genovezii au obținut ce au vrut.

Murmurele de satisfacție dispărură, înlocuite de un amestec de voci ridicate. Câțiva dintre participanți se ridicară în picioare.

– Dar este monstruos, lord consul!

– În afară de Acra și de Tyr, Tripoli este singurul port la care încă mai avem acces deplin. Nu-i putem lăsa pe genovezi să monopolizeze o astfel de bază strategică.

– Dacă Genova va domina Tripoli, Veneția va fi terminată în Outremer! Deja genovezii au pus mâna pe rutele comerciale bizantine dinspre Mongolia.

– Aici nu avem ce discuta, ripostă consulul, obligat să țipe ca să se facă auzit. Bineînțeles că nu putem îngădui ca Genova să preia controlul asupra Tripoli, limitându-ne capacitatea de a face comerț liber și corect în oraș. Am vrut-o pe Lucia conducător, dar nu cu acest preț. Întrebarea e ce să facem. Prințesa, comuna și genovezii au căzut de acord. Nu ne putem lupta cu ei pe această temă. Sunt uniți.

– Trimiteți nave, propuse un negustor. Blocați portul până ce genovezii renunță la pretenții.

– Asta va dăuna și comerțului lor, și comerțului nostru, se plânse un altul.

– Cum rămâne cu Înalta Curte, lord consul? întrebă Andreas, ridicându-se în picioare. Nu va interveni în această chestiune?

– Nu, răspunse cu amărăciune consulul. Nu va interveni.

– Există o altă opțiune.

Will se uită înspre sursa vocii ciudat de răsunătoare. Privirea i se opri asupra unei siluete îmbrăcate în haină neagră brodată, care stătea în picioare în partea din spate a încăperii. Zări imediat chipul sau mai exact lipsa chipului, căci în loc de față, persoana avea o

mască de argint. Era omul pe care îl văzuse pe stradă înconjurat de servitori, cu o săptămână în urmă.

– Vorbește, Benito, rosti consulul, făcându-i semn individului.

Mascatul păru să inspecteze întreaga sală cu privirea.

– Cred că există un om care ne poate ajuta. Sultanul Kalawun.

Câțiva oameni începură să șușotească, dar alții, după cum constată Will, încuviințau.

– S-a mai întâmplat și înainte ca mamelucii să fie rugați să intervină în treburile noastre, iar în acest caz ar fi și în interesul lor. Dacă Genova controlează Tripoli, va domina comerțul din Orient, iar asta îi va afecta pe mameluci la fel de mult ca și pe noi. Sultanul Kalawun nu are vreo dispută personală cu genovezii sau cu comuna, așa că poate fi mai potrivit să negocieze cu ei.

– Ți-ai mai prezentat cauza și înainte, Benito, zise un negustor, ridicându-se în picioare. Însă mie îmi este în continuare neclar de ce l-ar asculta genovezii și membrii comunei mai degrabă pe sultanul egiptean decât pe noi.

– Răspunsul e simplu, replică Benito. Sultanul Kalawun poate bloca orice comerț genovez în și dinspre Egipt. Dacă se întâmplă asta, Genova va pierde mai mult decât ar avea de câștigat.

Unul dintre consilieri se aplecă la urechea consulului și îi șopti ceva. Acesta încuviință. De jur împrejurul sălii, vocile se ridicau din nou. Însă Will vedea foarte bine că propunerea lui Benito se bucura de sprijin.

Se întrebă de ce purta mască acel om, dar bănuia, după ce observase mănușile groase de pe mâinile lui, că prima lui presupunere fusese corectă, anume că masca ascundea cine știe ce urme hidoase ale vreunei boli.

Întrunirea continuă așa ceva vreme, cu alte idei înaintate plenului, dar niciuna dintre acestea nu fu primită cu prea mult entuziasm de consul sau de participanți. Marele Maestru rosti doar câteva cuvinte, așa că, în cele din urmă, discuția reveni la propunerea lui Benito.

– Pe cine vom trimite? întrebă un negustor. Care ar fi cea mai indicată persoană care să-l abordeze pe sultan?

Auzind asta, Benito se ridică din nou.

– Lord consul, după cum știți, am mai avut de-a face cu mamelucii. Cunosc bine Cairo și m-aș bucura să mă duc acolo ca emisar al dumneavoastră.

Will zări din nou un consilier murmurând ceva la urechea consulului.

Câteva secunde, acesta nu spuse nimic. Se mulțumi să-și șteargă gânditor nasul.

– Foarte bine. Propun trimiterea unei delegații la sultanul Kalawun, care să-l roage să intervină. Să sperăm că simpla lui intervenție va fi îndeajuns ca să-i determine pe genovezi să dea înapoi fără să fie nevoie să aplicăm sancțiuni. Accept propunerea ta, Benito. Te vei duce la Cairo ca să te întâlnești cu sultanul, cu o scrisoare din partea mea în care îi explic situația și îi cer ajutorul. Se uită la ceilalți din încăpere. Sunt obiecții? Se auziră câteva proteste, dar majoritatea se arătară. Atunci s-a decis, încheie consulul, ridicându-se de pe scaun.

– Lord consul, interveni Guillaume. Pot adăuga ceva la această propunere?

Urmă o pauză în care translatorul traduse întrebarea lui.

– Bineînțeles, Domnia Ta, rosti consulul, făcându-i semn din cap lui Guillaume să continue.

– Propun ca omul meu, aici de față, să însoțească delegația.

Cum Guillaume vorbi pe un ton calm, măsurat, Will înțelese brusc de ce fusese și el invitat. Probabil că Marele Maestru intuise care va fi rezultatul întrunirii și îl dorise pe Will acolo exact pentru asta. Guillaume nu avea de gând să-i lase pe venețieni să acționeze după bunul lor plac într-o chestiune atât de sensibilă.

– Lord consul, mă văd nevoit să protestez, rosti Benito, luând-o înaintea consulului. Chiar dacă apreciez oferta Marelui Maestru, nu este nevoie de așa ceva. Așa cum am spus, am lucrat îndeaproape cu mamelucii. Un străin ar putea perturba relația delicată pe care am stabilit-o cu ei.

– Omul meu a stabilit legături directe cu sultanul Kalawun în numele meu în trecut, replică Guillaume. Se uită la consul. Și este o voce neutră în această chestiune.

– Dar eu...

– Cavalerul va merge cu tine, Benito, hotărî consulul, întrerupându-l pe mascat. Strânse batista de mătase în palmă și se ridică. Credeam că vei fi bucuros să te însoțească un cavaler templier. Drumurile nu sunt lipsite de pericole.

Cu asta, întrunirea luă sfârşit. Will nu zărea expresia de pe chipul lui Benito, dar era convins că nu putea fi una de încântare. Îl înțelegea prea bine pe individ. Nici el nu sărea în sus de bucurie la gândul unei călătorii până la Cairo.

Deșertul Sinai, Egipt
6 noiembrie 1288

Will se agită neliniștit în șa. Luă hățurile într-o mână pentru a și-o flexa pe cealaltă, deja obosită și dureroasă din pricina crampelor musculare. Soarele cobora pe cer, așa că umbra lui se alungea mult lângă el, unduindu-se în ritmul mersului calului. Privi peste umăr și văzu restul grupului la mică distanță în urmă. Erau cinci paji pe cai grei, încărcați cu provizii, două gărzi trimise de consul și, în mijlocul lor, Benito. Așa stătuseră lucrurile în cea mai mare parte a călătoriei. Benito și oamenii lui păstrau distanța, mâncând, dormind și chiar călărind separați de Will, iar el nu prea schimbase vreo vorbă cu unul dintre ei în cele zece zile de când părăsiseră Acra. Lui Will situația îi convenea, căci n-avea niciun chef de conversație de complezență.

Înțelegea de ce de Beaujeu dorise ca un templier să-l însoțească pe venețian la Curtea lui Kalawun și știa de ce Marele Maestru îl alesese pe el pentru această sarcină. Însă în ultimii câțiva ani se obișnuise să-și petreacă majoritatea timpului în Acra și ura să fie departe de Rose și de Elwen. Despărțirea îl făcea agitat și țâfnos,

ca și cum firul care îi lega pe ei trei se întindea prea mult. În ciuda nemulțumirii de a fi trimis în misiune, însă, era bucuros că are ocazia de a vorbi cu Kalawun. Apăruseră zvonuri de agitație la Curtea mamelucă, șoapte despre disensiuni referitor la unele din politicile sultanului, mai ales în privința blândeții sale față de franci, iar Will putea folosi oportunitatea pentru a-și da seama exact cât de relevante erau acele zvonuri.

Se întoarse cu fața spre drum, dar, înainte de asta, privirea i se opri scurt asupra lui Benito. Din pricina acelei măști lipsite de expresie n-avea de unde să știe dacă negustorul se uita la el. Cumva însă, Will simțea că e privit. Simțise asta pe tot parcursul drumului prin deșert, ca o mâncărime în ceafă. Suspiciunea lui legată de boala care îl afectase pe Benito se confirmase într-o seară când acesta își scosese mănușile negre ca să ia un castron cu supă. Will se uitase cu coada ochiului la degetele deformate care ieșiseră la iveală, cu pielea măcinată și plină de noduri.

După încă un kilometru și jumătate de drum, venețianul propuse o oprire, sugerând să își instaleze tabăra lângă un șir de stânci joase care mergeau paralel cu drumul. Pajii se dădură jos imediat ce ajunseră în zona respectivă, dar când Will vru să facă și el la fel, se trezi chemat de Benito.

– Ne trebuie apă, comandante. Vocea venețianului se auzise ca o șoaptă prin mască. Benito arătă din cap înspre est. Soarele luci pe metal, făcându-l să sclipească precum o flacără pentru o fracțiune de secundă. Cam

la trei kilometri și jumătate de aici este un puț folosit de beduini.

– De obicei beduinilor nu le plac oamenii care le încalcă teritoriile, replică Will.

– Sunt suficient de amabili dacă le oferi bani. În trecut am folosit puțul fără probleme.

Will tăcu câteva secunde.

– Și de ce trebuie să mă duc eu?

– Doar pentru că n-am avut probleme până acum nu înseamnă că sunt nesăbuit. Benito își înclină capul într-o parte. N-a spus consulul să mă bucur că sunt însoțit de un templier?

Will avu impresia că individul rânjea pe sub mască.

– Nu e treaba ta, comandante, să păzești călătorii creștini pe drum? reluă Benito. Dacă nu cumva greșesc, ăsta e chiar motivul pentru care a fost înființat Templul.

Will ar fi vrut să refuze, dar își spuse că oricum ar fi fost ceva meschin, așa că plecară amândoi prin deșert, lăsând pajii să organizeze tabăra. În ultima parte a drumului nu obosiseră prea tare caii, așa că acum animalele mai aveau destulă forță. În vreme ce călăreau, Will își păstră privirea ageră și nu își depărtă nicio secundă mâna prea mult de mânerul sabiei. Soarele aproape ajunsese la orizont, iar umbrele de pe sol deveniseră prelungi. Benito mergea drept, părând să știe exact unde vrea să ajungă.

Dacă ar fi fost mai întuneric, Will se îndoia că ar fi zărit acel puț, căci stâncile aveau aproape aceeași nuanță roz-maronie ca deșertul. Se apropiară cu prudență

de puț, dar nisipurile din jur păreau pustii. Doar câteva formațiuni stâncoase, împrăștiate ici și colo, se ridicau către orizont.

– Astăzi se pare că nu sunt probleme, îi spuse Will lui Benito, care nu-i răspunse.

Dându-se jos din șa, Will veni lângă puț. Buza acestuia era crăpată în multe locuri și se înclina spre abis. De cealaltă parte, Will găsi un hârdău de lemn, pe jumătate îngropat în nisip. Era cenușiu, cu lemnul putrezit și cu o frânghie veche înfășurată în jurul lui ca un șarpe mort. Will ridică hârdăul și îl încercă. În mână îi rămaseră câteva șuvițe de cânepă, dar miezul frânghiei rezista. Un capăt al frânghiei era legat de un inel de fier fixat de partea laterală a puțului.

– Are apă? întrebă Benito, lăsând jos ploștile cu care venise.

Will se aplecă și se zgâi în puț.

– Nu sunt sigur. Vocea i se pierdu în adâncuri. Avem o singură cale de a afla.

Legând capătul liber al frânghiei de hârdău, trecu obiectul de lemn peste buza puțului și îl lăsă încet să se scufunde în hău. Dădu drumul frânghiei, centimetru cu centimetru, așteptând contactul cu apa. Ceva, probabil o mișcare, îl făcu să-și ridice privirea. Pe sol se vedea o umbră, venind spre el; un braț ridicat, ceva ieșind dintr-un pumn închis.

Will răsuci capul la timp ca să-l vadă pe Benito apropiindu-se cu un pumnal în mână. Dădu drumul frânghiei și reuși să-și răsucească pe jumătate trupul, ferindu-se de lama mortală. Venețianul urlă de ciudă

când pumnalul întâlni doar aerul, la câțiva centimetri de umărul lui Will. Cavalerul se repezi la încheietura individului și o prinse. Își înfipse degetele în carne, apăsând cu toată puterea. Benito urlă din nou, de data asta de durere. Degetele lui inerte dădură drumul armei, care căzu în puț pe urmele hârdăului. Will lăsă încheietura veneția nului și vru să scoată sabia, dar acesta se mișcă repede și îl lovi cu putere în piept. Will se dădu înapoi. Partea de jos a spatelui său se lipi de buza puțului. Cavalerul simți că se ridică de la sol și că începe să alunece. Întinse cu disperare mâinile înainte și se prinse de Benito. Degetele lui apucară haina individului, trăgându-l cu totul în față. Cealaltă mână căută un punct mai bun de sprijin și dădu peste marginea măștii de metal, care se desprinse imediat de capul lui Benito. Se auzi ceva plesnind când panglica de piele care prindea masca se rupse din pricina forței cu care era trasă, astfel că Will rămase cu bucata de metal în mână. Veneția nul se împletici în față cu un geamăt. Se izbi de Will și îl împinse înapoi exact acei câțiva milimetri necesari ca să-l trimită pe cavaler în hău. Will simți metalul cald în mână, apoi spațiul înfiorător de gol în spate. Zări un chip deformat în fața lui. Apoi chipul dispăru, împreună cu restul lumii, și el se prăbuși în beznă.

Veneția nul fugi spre calul lui. Lovi tare crupa celuilalt animal, făcându-l să țâșnească în galop. Urcă în șa și se întoarse repede în tabără. Simțea aerul de început de seară surprinzător de răcoros pe pielea lui acum neprotejată.

– Împachetați! strigă el înspre pajii uluiți văzându-l galopând. Repede!

– Ce s-a întâmplat? întrebă una dintre gărzi, venind în fugă.

– Bandiții. L-au ucis pe templier. Plecăm acum!

Pajii nu mai avură nevoie de alte îndemnuri. În zece minute erau în șa și călăreau prin ultimele rămășițe ale luminii zilei, cu gărzile supraveghind drumul din spatele lor în căutarea unui inamic nevăzut.

Deșertul Sinai, Egipt
6 noiembrie 1288

Era beznă și frig. Un frig amarnic, nemilos. Apa ajungea la el de undeva. Îi înghețase tot corpul. Își simțea membrele blocate și solide ca niște bucăți de gheață sau ca niște pietre. Îl dureau toate oasele. Orice mișcare, cât de mică, îi provoca o durere imensă în interiorul trupului. Ca un monstru, durerea creștea și urla înăuntrul lui, oribilă și copleșitoare prin intensitate. Undeva sus vedea o bucată de cer ca un inel, plină de stele. Cădea în inconștiență și își revenea.

În unele momente, Will se trezea înapoi în Acra, alteori cădea din nou. Întotdeauna însă, în vis sau treaz, vedea un chip. O jumătate de chip era plină de bășici și lipsită de păr, ridată și puhavă ca un fruct putrezit. Cealaltă era uluitor de întreagă și șocant de familiară. Încă frumoasă, încă rece și arogantă, acea jumătate era fața lui Angelo Vitturi.

39

Docurile, Acra
13 noiembrie 1288

Garin deschise ochii. Lumina soarelui îl lovi cu putere. Se strâmbă și își puse un braț peste față. Mișcarea îi provocă junghiuri de durere în cap. La urechi îi ajunse un plescăit, apoi un pârâit. Lumina strălucitoare era blocată de o umbră. Garin clipi zărind silueta imensă.

– Nu m-ai auzit? se auzi o voce morocănoasă. Am spus că am ajuns.

– Bertrand? îngăimă Garin.

Umbra nu-i răspunse. Plecă de acolo și dispăru din calea soarelui. Din nou orbit, Garin se ridică în capul oaselor și își șterse gura cu dosul palmei. Salivase și acum barba lui blond-închisă, stufoasă și încâlcită, era murdară. Amețit, simțind junghiuri în cap,

Garin privi în jur. Senzația de somnolență îl părăsi treptat, lăsând loc realității total diferite. Omul căruia el îi spusese Bertrand se cățăra pe dunetă și, de fapt, nu era Bertrand. Garin visase că se afla iarăși în Outremer, undeva în deșert, căutând ceva uitat. Ceva important? Auzi un țipăt îndepărtat rotindu-se deasupra lui, mai întâi slab, apoi mai tare, apoi iarăși slab. Era un sunet cunoscut, pe care Garin nu îl mai auzise de săptămâni întregi. Era un sunet de... pescăruși. Garin se încruntă. Se prinse de balustrada navei și se ridică în picioare. Atunci îl văzu. Acra. Orașul neschimbat, neprimitor, insuportabil. Zidurile alea imense, arogante, încercuind peste o sută douăzeci de mii de locuitori, cu toții strânși laolaltă împreună cu murdăriile și excrementele lor, împreună cu păcatele și secretele lor; curve, cavaleri, cuțitari, preoți, lunatici și regi. Dumnezeule, cât mai ura acel oraș.

Garin se duse, clătinându-se, spre locul unde își lăsase bagajul. Îl ridică de pe punte și își croi drum, nesigur pe propriile picioare, către pasarela de debarcare ce fusese deja aruncată pe docul portului. Câțiva membri ai echipajului dădură din cap sau își luară la revedere, însă Garin nu-i observă. Soarele emitea căldură, dar lui îi era frig. Pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se de-a lungul docului, se îndreptă înspre porțile de fier care aveau să-l ducă în oraș. Miasma emanată de o grămadă de mațe de pește lăsate să putrezească în soare îi întoarse stomacul pe dos. Se sprijini de un zid și începu să vomite, cu ochii aproape împăienjeniți de lacrimi. Avea nevoie de mâncare.

Nu mâncase ca lumea de câteva săptămâni, iar stomacul îl durea și i se umflase de la berea pe care o băuse la bordul navei. Își lăsă bagajul jos, se aplecă și căută înăuntru plosca plină cu vin pe care o pusese deoparte. O găsi cu o mare ușurare. Odată cu plosca, dădu și peste un pergament. Garin se holbă năuc la el. Era cea de-a doua scrisoare pe care trebuia să o livreze.

Papa Nicolae fusese încântat de promisiunea lui Edward de a ridica Crucea atunci când circumstanțele i-o vor permite. Intenționase și el să înceapă discuții despre cruciade cu consilierii săi de la Curtea papală și credea că angajamentele luate de Filip și de Edward în această privință aveau să însemne enorm în munca de convingere pentru lansarea unui nou război sfânt. Îi spusese lui Garin să-l informeze pe regele Angliei că intenționa să-și trimită emisarii în întregul Apus pentru a face apel la cetățeni să ridice Crucea pentru eliberarea Ierusalimului. Cu ochii strălucind, Nicolae vorbise despre cum totul avea să fie ca la Clermont, unde, cu două sute de ani în urmă, papa Urban al II-lea făcuse prima chemare la arme pentru misiunea sfântă și primii pelerini plecaseră înspre Orient, cu câte o cruce din cârpe în mâini și cu auzul fermecat de vorbele suveranului pontif, care le promisese iertarea tuturor păcatelor.

Garin se încruntă și înghesui pergamentul la loc în bagaj. Cea de-a doua scrisoare mai putea aștepta. Nu suporta ideea de a se întâlni cu Will fără să bea ceva. Își duse plosca la buze. Aceasta se înclină tot mai mult. Nimic. În fine, câteva picături de vin îi

curseră pe limbă. Garin înjură și o aruncă. Se ridică în picioare, își azvârli bagajul peste umăr și se uită în jur. Privirea i se opri asupra unui șir de taverne care mărgineau linia țărmului. Porni repede spre ele, trecând pe lângă câteva curve pipernicite care își făceau veacul pe docuri. Niciuna nu era chiar atât de disperată încât să-l cheme la ea.

Fustat Misr, Cairo
13 noiembrie 1288

Cei doi bărbați mergeau pe aleile întortocheate, umbrite de clădirile care se înălțau din toate părțile ca un labirint de fațade prăfuite întrerupte de ferestre cu gratii și uși joase. Aerul era încărcat cu miros de carne și mirodenii. Un bebeluș plângea, iar o femeie striga.

– Unde mergem? întrebă în șoaptă unul dintre bărbați, cu vocea camuflată de acoperământul pentru cap.

– Nu mai e mult, replică celălalt, luând-o înainte printr-un șir de alei mai înguste și mai întunecate, trecând în cele din urmă pragul unei clădiri, acoperit cu o cârpă care se legănă ușor, după care reveni la loc.

Câteva lămpi ardeau înăuntru, emanând un miros uleios. La mese ședeau bărbați care jucau șah, cu urcioare de lut și căni de lemn lângă ei. Unul dintre indivizi, care se sprijinea de zidul din spatele lui, îi salută din cap timp în care cei doi se duseră la o masă, așezându-se la oarecare depărtare de ceilalți. Omul care

îi salutase dispăru pe o ușă și reveni o clipă mai târziu cu un urcior și cu două căni de lemn, pe care le așeză pe masă.

– E vin, murmură Nasir, uitându-se în urcior după plecarea individului.

– Nu-ți cer să bei, răspunse Angelo într-o arabă fluentă și exactă.

Venețianul turnă vin în căni și îi dădu una lui Nasir, de cealaltă parte a mesei.

– Baybars a închis tavernele cu douăzeci de ani în urmă.

Nasir privi în jur, la ceilalți oameni care beau. Se întrebă câți dintre ei erau musulmani.

– Sultanul Baybars a dispărut demult. Angelo luă cana în ambele mâini și o ridică în dreptul feței. Lucrurile s-au schimbat.

Sorbi din vin și câteva picături i se scurseră pe bărbie.

Nasir se uită, ca atras de un magnet, cum acea gură distrusă reușea să bea din cană. O bucată de cârpă acoperea jumătate din fața lui Angelo, legată la ceafă, dar cicatricele de dedesubt deveneau vizibile ori de câte ori Angelo vorbea sau se mișca, din pricina cârpei care se ridica, expunând pielea distrusă.

– Ce ai pățit? șopti el, incapabil să se mai abțină.

Angelo lăsă cana jos și îl privi.

– Templul a încercat să mă omoare. Au dat greș, în mare parte.

Nasir clătină întrebător din cap.

– În ziua în care ai venit la mine în Acra, continuă sec Angelo. S-a întâmplat în noaptea aia.

Nasir își amintea de acea zi, cu unsprezece ani în urmă, când Kalawun îl trimisese să-l avertizeze pe Will că Baybars era pe urmele lui. În loc să ajungă la destinație, se dusese direct la Angelo ca să-i spună venețianului că William Campbell le zădărnicise planurile și salvase Piatra. Ceruse atunci și recompensa promisă: el își respectase partea lui din înțelegere și, chiar dacă proiectele venețianului eșuaseră, nu vedea niciun motiv ca să nu-și primească răsplata. Însă Angelo îl refuzase. Lucrurile nu funcționaseră și afacerea lui continua să fie amenințată. Nicio recompensă. În acel moment, toate planurile lui Nasir se năruiseră. Șocul resimțit fusese copleșitor. Tot ce încercase el ca să-și asigure libertatea și să-și refacă viața distrusă fusese în van. Atunci, ceva murise în el. Rămasă multă vreme singura care îl ținuse în viață, speranța se ofilise complet în sufletul lui.

– M-am dus după Marele Maestru, ca să micșorez daunele, continuă Angelo, fără să observe expresia de amărăciune de pe chipul lui Nasir. Cuprinse cana cu mâinile înmănușate. Am eșuat, iar când m-am întâlnit cu tata și cu ceilalți oameni alături de care lucram într-o biserică abandonată în acea noapte, de Beaujeu ne-a atacat. Înălță cana la buze, dar se opri. M-a salvat moartea tatei. Clădirea s-a prăbușit parțial în incendiu, ucigându-l pe el și pe ceilalți, dar căscând o gaură în zid, pe unde am reușit să scap.

– Ai rămas în Acra?

Angelo lipi cana de buze și bău.

– Doar până la vindecarea rănilor. Marele Maestru a confiscat casa și averea familiei mele. Angelo clătină din cap. În acea noapte ne-am pierdut imperiul din Orient, un imperiu construit în patru generații. M-am dus în Veneția, de unde plecase familia mea, și am început să reclădesc ce pierdusem. M-am întors acum doi ani ca să refac afacerea noastră de aici. În asta constă bogăția. Limitat la Apus, un negustor de sclavi nu poate supraviețui. Nu pot vinde creștini creștinilor. Am nevoie de mongoli, turci, arabi. Așa merg treburile, după cum știi, adăugă el, observând expresia lui Nasir. Și-acum, reluă el scurt, ai făcut ce te-am rugat în scrisoare?

Nasir simți că îl cuprinde mânia.

– De ce ai venit la mine după atâta vreme? ceru el să afle cu voce tare. Câțiva bărbați întoarseră privirile, după care reveniră la jocul lor de șah. N-aveai dreptul! șuieră Nasir. Ar fi trebuit să mă duc la sultanul Kalawun când am primit scrisoarea ta.

Angelo se uită fix la el, surprins de izbucnire. Apoi râse, batjocoritor.

– Dar n-ai făcut-o, nu-i așa, Nasir? Cum puteai să o faci fără să te demești? Soarta ta în mâinile lui Kalawun ar fi mai rea decât a mea!

– Mi-ai promis libertate. Mi-am pierdut fratele din cauza ta.

– Libertate? ripostă Angelo. Pe asta o puteai câștiga oricând. N-aveai nevoie de mine.

– Aveam nevoie de bani.

– Puteai fura bani din cuferele stăpânilor tăi. Fii cinstit, Nasir, mârâi Angelo. De ce ai rămas? Nu vrei să răspunzi? Se aplecă înainte. Atunci îți voi spune eu. Ai rămas pentru că te temi de libertate.

Nasir tăcu auzindu-i cuvintele. Pentru Kalawun și toți ceilalți din jurul lui, era un mameluc loial și un sunnit credincios, dar în inima lui nu era nici una, nici alta. Ura fiecare zi și fiecare secundă în care se prefăcea că e altfel în cadrul parodiei care devenise viața lui. Însă oricât îi disprețuia, mamelucii reprezentau cel mai apropiat lucru de o familie care îi mai rămăsese.

Era un fapt care devenise și mai evident atunci când Nasir aflase de moartea lui Kaysan, ucis de Ishandiyar la ordinele lui Kalawun. Turbând de durere, Nasir își răzbunase fratele asasinându-l pe comandant, dar resimțise totul ca pe o victorie stearpă. O vreme se gândise să-l omoare pe Kalawun, dar se temuse că uciderea stăpânului său ar fi însemnat compromiterea oricărei șanse de libertate. Chiar și așa, cu toată furia și frustrarea încă nedomolite în sufletul lui, știuse că totul era doar un pretext. Se temea să-l omoare pe Kalawun nu pentru că n-ar fi putut scăpa de pedeapsă, ci tocmai pentru că atunci ar fi trebuit să fugă. Odată eliberate, animalele crescute în captivitate mureau adesea în sălbăticie, incapabile să supraviețuiască pe cont propriu și incapabile să se apere de dușmani. După atâția ani, temnița lui Nasir îi devenise casă. Angelo avea dreptate: pur și simplu fusese prea înspăimântat ca să spargă zidurile curții.

– Și atunci de ce ar trebui să te ajut? mormăi el, împingând mai încolo cana cu vin, rămasă neatinsă. Când e clar că nu îmi poți oferi nimic?

– Ce zici de viața ta? răspunse Angelo.

– Cum adică?

– Lucrăm de atâția ani suficient de bine împreună, de când familia mea ți-a furnizat băieți pentru regimentul Mansuriyya. Nu vreau să fiu obligat să te amenințe, Nasir. Dar o voi face dacă mă forțezi.

– Cum să mă amenințe? murmură Nasir, ducând mâna la sabie.

– N-aș avea nevoie nici măcar să ridic vreun deget, replică Angelo, urmărind mișcările celuilalt cu ochiul lui întunecat și neacoperit de cârpă. Kalawun ar acționa în locul meu dacă ți-ar descoperi trădarea. Vocea îi coborî la nivelul unei șoapte. Dacă ar afla cum ai lucrat alături de mine ca să punem la cale furtul Pietrei Negre, trădându-ți propria credință. Cum i-ai scris lui Kaysan și l-ai convins ca să-i ducă pe cavaleri la Mecca.

– Tu m-ai forțat să fac asta! Mi-ai spus că-mi vei ucide fratele dacă nu fac ce vrei!

– L-am găsit pe Kaysan pentru tine, Nasir. Îmi erai dator. Mi-a luat un an după ce m-ai implorat să-l caut, neștiind dacă mai trăiește sau a murit.

Nasir dădea furios din cap.

– Și în schimb am fost de acord ca să cumpăr sclavi pentru armata mamelucă doar de la familia ta. Am obținut amândoi ce am vrut. A fost o înțelegere.

– Uneori, în afaceri, înțelegerile se schimbă, rosti Angelo cu indiferență.

– Nu și în cazul afacerii mele, ripostă Nasir cu răceală, trăgând sabia și ridicându-se.

Auzi în spatele lui scârțâit de scaune când doi oameni din tavernă se ridicară în picioare. Nasir aruncă o privire în jur și văzu că individul care îi servise scosese de undeva o bâtă mare împănată cu cuie enorme.

– Ia loc, Nasir, zise Angelo, fără să-și ia privirea de la sirian. Dacă mă ataci, nu vei pleca viu de aici. Încă mai am prieteni în acest oraș.

Gâfâind de furie, Nasir se așeză, însă își puse sabia pe masă, între el și venețian. Individul cu bâta o lăsă jos.

Venețianul se sprijini de zid.

– Dacă totul ar fi mers așa cum fusese planificat, tatăl meu ar fi trăit încă, pacea dintre popoarele noastre n-ar mai fi existat, iar casa mea ar fi dominat comerțul cu sclavi din Orient. Tu ți-ai fi primit banii, ai fi dezertat încărcat cu provizii și o identitate nouă și te-ai fi dus să trăiești alături de fratele tău, așa cum voiai. Soarta ne-a dat amândurora o lovitură dură. Dar de ce ar trebui să depunem armele în fața toanelor ei? Îți ofer o nouă șansă. Nu e prea târziu, Nasir. Iar dacă ai făcut ce te-am rugat în scrisoare, ai crede și tu asta. Se opri câteva clipe. Ei, ai făcut?

Nasir ezită. Își aminti de vaga senzație de speranță, un sentiment pe care îl considerase dispărut din sufletul lui, atunci când citise scrisoarea lui Angelo. Făcuse ceea ce îi ceruse venețianul, în ciuda mâniei și a frus-

trărilor sale. O făcuse pentru că și acum, după atâția ani de sclavie și după ce își pierduse fratele și credința, libertatea rămânea o posibilitate, oricât de îndepărtată, o posibilitate pe care omul din fața lui i-o putea transforma în realitate. Se uită drept în ochii lui Angelo.

– Da, îngăimă el. Am întocmit rapoartele și m-am asigurat că acestea vor fi primite de Kalawun.

Pe jumătatea întreagă a chipului lui Angelo înflori un rânjet.

– Deci, rosti venețianul, aplecându-se în față, Kalawun crede acum că francii din Tripoli, conduși de genovezi, lucrează împotriva lui? Bine. Mâine mă duc la Citadelă ca să cer o audiență sultanului. O să am nevoie de tine ca să mă ajuți să îl conving.

– Să îl convingi ca să facă ce anume? În scrisoare nu mi-ai spus clar.

– Nasir, împreună o să ne asigurăm că atunci când sultanul Kalawun va termina cu Tripoli și cu cetățenii de acolo, din oraș nu va mai rămâne în picioare nici măcar atât cât să umple cana asta. Luând cana de pe masă, Angelo o goli dintr-o sorbitură. Atunci, poate, vom obține amândoi ce vrem.

Cartierul venețian, Acra
13 noiembrie 1288

Garin se deșteptă tresărind și simțindu-se dezorientat. Afară ziua se transformase într-un amurg palid. Se chinui să se ridice în capul oaselor când văzu o

fată stând în fața lui. Fata avea o feţişoară serioasă şi priviri iscoditoare. Obrajii îi erau îmbujorați, ca și cum alergase până atunci, iar pe unul dintre ei atârna o șuviță de păr bălai, scăpată de sub bonetă. Fata își băgă cu mișcări rapide șuvița la loc, fără să-și ia privirea de la Garin, apoi rosti ceva într-o limbă pe care el nu o cunoștea. Italiană?

Garin se uită amețit în jur. Ședea proptit de un zid pe o stradă prăfuită; n-avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo.

– Îmi cer scuze, eu...

Avea vocea răgușită, așa că se văzu nevoit să-și dreagă glasul.

– Vorbești engleza, zise fata, schimbând cu dezinvoltură limba.

De această dată, Garin înțelese. Dădu din cap.

– Cine ești?

– Locuiesc aici, răspunse fata, arătând cu mâna.

Urmând degetul ei, Garin văzu o ușă albastră decupată în zidul casei de lângă el. Dintr-odată își aduse aminte totul și își dădu seama de ce era acolo.

– Cine ești? îl întrebă fata.

– Rose!

Fetița întoarse privirea. Garin zări o femeie zveltă apropiindu-se în grabă pe stradă, cu câte un coș în fiecare mână.

– Ți-am spus să nu fugi înainte, zise femeia, exasperată. Îi aruncă o privire lui Garin și îi dădu fetei unul din coșuri. Intră în casă.

– Elwen.

Elwen se răsuci pe călcâie și se holbă la omul pe care îl credea un cerșetor. La început nu zări nimic familiar la acel individ, iar faptul că el îi rostise numele i se păru complet de neînțeles. Părul și barba lui erau lungi și murdare, iar buzele erau îngălbenite și pline de coji. Omul avea hainele pătate, iar dinspre el venea un iz amestecat de bere, mare și disperare. Apoi Elwen îi văzu ochii albastru-închis.

Cum Elwen aproape icni, Garin avu senzația că ea îl recunoscuse. Se chinui să se ridice în picioare.

– Treci înăuntru, Rose, rosti Elwen, cu voce încordată.

– Dar, mamă..., începu fata să protesteze.

– Acum! țipă Elwen, întorcându-se spre ea.

Fata păru uluită de tonul mamei ei, apoi se răsuci furioasă pe călcâie și împinse ușa.

– Ce cauți aici? șopti Elwen, uitându-se încă șocată la Garin.

– Sunt într-o misiune importantă în numele regelui, răspunse Garin, încercând să se țină bine pe picioare. Era conștient că limba lui părea un pic împleticită, așa că încercă să vorbească mai limpede. Vin de la Papa de la Roma. Regele Edward vrea să pornească o nouă cruciadă.

Elwen își coborî și mai mult glasul.

– Nu, rosti ea, clătinând din cap. Ce cauți *aici*, în fața casei mele?

Garin privi spre ușa pe care dispăruse fetița. Era întredeschisă și Garin crezu că vede mișcare în umbra dinăuntru.

– E fata ta? întrebă el, uitându-se din nou la Elwen. Încă ești cu Campbell?

– Da, răspunse iute Elwen, strângând mai bine coșul în mână.

Garin privi fix înspre ușă.

– Deci o cheamă Rose? Bună, Rosie, zise el tare, văzând cum umbra se mișcă din nou.

– Las-o în pace, Garin, ripostă Elwen. Se duse la ușă și se postă, protectoare, în fața ei. Nu te vrem în viața noastră, niciuna dintre noi.

Păru că vrea să mai adauge ceva, după care intră în casă și dispăru.

– Așteaptă, strigă Garin când ușa se închise cu zgomot.

Rămase acolo, amețit. După câteva secunde, își luă bagajul și se duse. Când ajunse la oarecare depărtare de clădire, se opri și se răsuci pe călcâie. În mintea lui răsuna vocea lui Elwen. „Nu te vrem în viața noastră, niciuna dintre noi.“ Ceva era ciudat în spusele ei. Iar acea ciudățenie îl stârnea. „Niciuna dintre noi.“

40

Citadela, Cairo
14 noiembrie 1288

– Mărite sultan, zise Angelo. Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat o audiență.

Privirea lui alunecă spre Nasir, care stătea pe treptele inferioare ale estradei, alături de alți câțiva bărbați. Sirianul nu se uită la el, ci preferă să privească, rigid, drept înainte.

– Le-ați spus consilierilor mei că veniți într-o chestiune urgentă. Kalawun îl studie pe Angelo cu o expresie insistentă, dar nu lipsită de amabilitate. Ce vi s-a întâmplat?

Arătă spre fața venețianului.

– Un incendiu, Luminăția Voastră, răspunse Angelo, atingând fără să vrea cârpa care ascundea zona cea mai îngrozitoare a rănilor. Fără masca sa se simțea

gol, dar acolo doar Nasir îl cunoștea. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă și nu de asta am venit.

– De ce ați venit, domnule...?

Kalawun aruncă o privire întrebătoare spre cel care stătea alături de Angelo.

– Benito, stăpâne, răspunse omul. Se numește Benito di Ottavio.

– Am fost trimis aici de către consulul venețian din Acra, Luminăția Voastră. Întâmpinăm dificultăți mari după recenta schimbare de putere din Tripoli.

Kalawun dădu din cap.

– În ultimul raport primit de la consilierii mei se spune că s-au implicat genovezii.

– Așa este, mărite sultan. Genovezii au emis unele pretenții în schimbul sprijinirii comunei de către ei. Prințesa Lucia tocmai a fost numită conducător și le-a reconfirmat privilegiile. Genovezii dețin acum controlul asupra comitatului și a portului. Atât eu, cât și conaționalii mei venețieni suntem în mod evident îngrijorați de modul în care evoluează situația, însă cu toții, inclusiv Egiptul, vor fi afectați. Dacă Genova va controla comerțul din Tripoli, va controla întreg Orientul. Ne vom afla cu toții la mila lor.

– Sunt vești foarte neplăcute. Dar ce vrea Veneția de la mine?

– Consulul vă roagă să interveniți, Luminăția Voastră.

Angelo scoase din bagaj pergamentul care purta sigiliul consulului, conștient în același timp de gărzile înarmate care îl înconjurau pe sultan și care îi urmăreau

fiecare gest. Omul care îl introdusese pe Angelo luă pergamentul și i-l dădu sultanului.

– Consulul crede că implicarea voastră ar putea liniști situația înainte ca ea să devină violentă, continuă Benito.

Kalawun își înălță privirea. I se păruse că aude ceva aparte în vocea venețianului.

– Nu împărtășiți aceeași opinie?

– Eu cred că situația va deveni violentă indiferent dacă veți interveni sau nu, mărite sultan. Genovezii sunt tot mai agresivi de când au fost dați afară din Acra de poporul meu, după războiul de Sfântul Sabas. După ce au încheiat alianța cu Imperiul Bizantin, au ajuns să preia controlul asupra rutelor comerciale de la Marea Neagră, iar acum domină întreg negoțul provenind din Imperiul Mongol. Odată cu preluarea controlului asupra Comitatului Tripoli, puterea lor va deveni și mai mare. Însă ambițiile acestora nu se opresc aici. În scrisoarea lui, consulul vorbește de genovezi ca impunându-se în Tripoli în dauna altor națiuni. Însă el nu menționează acolo că Genova are planuri dincolo de aceste granițe, planuri care se întind până la teritoriile voastre.

Toți cei aflați în încăpere îl ascultau cu atenție pe Angelo.

– Ce planuri?

– Genovezii vor să atace Alexandria, Luminăția Voastră, ca să preia controlul asupra rutelor comerciale înspre și dinspre Egipt. Pentru asta construiesc în secret o flotă de război. Sursele mele mi-au spus

că aceasta este aproape gata. Comuna din Tripoli sprijină întru totul planul și a început de câteva luni recrutarea de soldați.

Oamenii de pe podium începură să șușotească agitați. Unul dintre ei, un tânăr înalt cu o față solemnă și plete castanii, se încruntase. Nasir continua să privească drept înainte.

– Tăcere, le porunci Kalawun. Se uită fix la venețian. Nu văd cum ar putea spera genovezii să cucerească Alexandria, chiar și cu ajutorul comunei, darămite să o mai și păstreze. Cu excepția cazului în care republica genoveză intenționează să-și trimită întreaga armată peste mare, toate rapoartele noastre indică faptul că genovezii nu dispun de un număr suficient de mare de soldați ca să lanseze un asemenea atac.

– Genovezii întrețin relații strânse cu mongolii de peste zece ani, Luminăția Voastră, de când au preluat controlul asupra negoțului la Marea Neagră. Așa cum sigur știți, mongolii vor o alianță cu francii. Cred că genovezii vor căuta să exploateze acest lucru. În alianță cu mongolii, flota lor ar putea cuceri și menține în posesie Alexandria. Poate chiar și Cairo, adăugă Angelo pe un ton grav.

Kalawun tăcu. Unul dintre oamenii din spatele lui vru să intervină, dar sultanul i-o reteză:

– De ce nu mi-a spus toate astea consulul în persoană? îl întrebă el pe Angelo, ridicând pergamentul. Are habar de aceste planuri?

– Fără îndoială, mărite sultan, dar cred că s-a temut că, în loc să interveniți pe cale diplomatică, veți ataca Tripoli.

– Mă folosește? murmură Kalawun.

– Da, Luminăția Voastră.

– Și dumneata nu te temi că voi ataca Tripoli, Benito di Ottavio?

– Din contră, mărite sultan, chiar vă îndemn să atacați. Genovezii nu ascultă de bun-simț sau de diplomație. Eu mi-aș putea pierde afacerea din Tripoli și aș putea supraviețui, dar nu pot pierde afacerea pe care o am în Egipt.

– Și care ar fi această afacere?

– Sunt negustor de sclavi. Am mai avut contracte cu mamelucii și înainte. Genovezii amenință să distrugă toată munca mea de o viață. Principala lor bază din Orient se află acum în Tripoli. Odată această bază distrusă, nu vor mai reprezenta o amenințare pentru comunitățile noastre. Este o măsură drastică, dar populația din Tripoli a ales să-i adăpostească pe genovezi în vreme ce ei își construiesc flota de război. Vor fi nevoiți să suporte consecințele.

Kalawun se lăsă pe spatele tronului, cu un chip sumbru.

– Dacă atac Tripoli, voi încălca tratatul de pace semnat cu creștinii.

– Această acțiune agresivă împotriva dumneavoastră oricum încalcă acel tratat, Luminăția Voastră, răspunse repede Angelo.

– Nu-mi spune dumneata care e treaba mea, mârâi Kalawun, ridicându-se de pe tron. Cunosc foarte bine prevederile legale ale tratatului.

– Bineînțeles, mărite sultan, vă rog să mă iertați, replică Angelo, înclinând capul cu umilință.

În timp ce își înclina capul, îi aruncă iute o privire dură lui Nasir.

– Este adevărat, stăpâne, rosti Nasir după câteva clipe. Se uită la Kalawun. Dacă francii plănuiesc un atac împotriva ta, atunci tratatul devine nul și lipsit de substanță.

– Stăpâne, trebuie să intervin, rosti unul dintre oamenii de lângă Nasir. Întinse o mână spre Angelo. Ce spune omul ăsta se potrivește cu recentele rapoarte pe care le-am primit. Știam că francii construiesc acele nave. Acum știm și de ce.

– Amir Dawud, începu Kalawun.

– Ne temeam ca francii și mongolii să nu încheie o nouă alianță, rosti un alt om înainte ca sultanul să continue. Asta este dovada că temerile noastre nu erau nefondate. Trebuie să trecem la acțiune.

Chipul lui Kalawun împietrise. Mâna lui strânse mesajul consulului, strivindu-l.

– De ce mi-ai spus toate astea? întrebă el brusc, uitându-se la Angelo.

– Așa cum am explicat, Luminăția Voastră, planurile genovezilor ne afectează pe noi toți. Trebuie opriți pentru binele...

– Nu, îl întrerupse Kalawun. Care este adevăratul motiv pentru care te afli aici? Ce va însemna această

înțelegere pentru dumneata? De ce ești singurul negustor care a ieșit în față ca să-mi spună asta? Cu siguranță că nu ești singurul afectat.

– Așa este, mărite sultan. Vreau ceva în schimbul informației oferite. Așa cum am spus, am mai lucrat cu mamelucii și înainte. Aș vrea să negociez un nou contract privind sclavii.

– Dacă atac Tripoli, voi avea sclavi pe gratis.

– Îmi dau seama de asta, Luminăția Voastră, și de aceea sunt pregătit să vă ajut armata să intre în Tripoli. Am asociați în acel oraș. Ei vor putea deschide porțile, anulând nevoia unui asediu îndelungat și costisitor. În schimb, vă cer zece la sută din toți cetățenii pe care îi capturați.

– Din câte știu, ca apusean sunteți obligat să respectați o lege care interzice să vindeți creștini ca sclavi. Îmi cereți musulmani? întrebă Kalawun pe un ton amenințător.

– Nu, mărite sultan, doar apuseni. Dar nu am nevoie să-i vând celor la fel ca ei. Vreau să închei un contract și cu mongolii, dintre care mulți vor cumpăra creștini de la mine.

Kalawun rămase tăcut o vreme. În cele din urmă, își înălță capul.

– Plecați. Toți. Trebuie să mă gândesc.

Angelo vru să mai adauge ceva, dar simți pe umăr mâna de avertizare a omului care îl introdusese. Aruncându-i lui Nasir o ultimă privire, se lăsă condus afară din sala tronului. Ceilalți participanți ieșiră și ei, cu fețe sumbre.

Khalil, care nu se amestecase în discuție, rămase pe estradă.

– Trebuie să faci asta, stăpâne. Kalawun se întoarse spre el. Trebuie. Generalii tăi sunt dezamăgiți. Până acum ai refuzat să comentezi rapoartele primite de noi privind aceste nave pe care le construiesc genovezii. Dar chestia asta n-o mai poți ignora. Vestea îi va inflama pe oameni. Vor cere să-i lichidăm pe franci înainte de a deveni o amenințare pentru noi. Amintește-ți ce au pățit predecesorii tăi. Au fost uciși pentru că cei din jurul lor nu erau de acord cu deciziile luate de ei. Khalil se apropie de sultan. Nu da oamenilor tăi aceeași scuză.

Kalawun se încruntă și mai tare.

– De ce e nevoie de atâta muncă pentru pace? De ce atât de des războiul pare starea naturală?

– Pentru că nu suntem meniți să avem pace cu creștinii, răspunse Khalil. Ei sunt necredincioșii. Francii ne-au invadat pământurile, ne-au distrus moscheile și ne-au masacrat semenii. Ei nu vor pace cu noi. Ei vor doar teritoriile și avuțiile noastre. Îi vei lăsa să le aibă? Când Kalawun își lăsă capul în bărbie, Khalil își miji ochii. Mă stânjenești, tată, rosti el țeapăn, răsucindu-se pe călcâie și ieșind ca o trombă din încăpere.

Kalawun simți un junghi în inimă.

– Nu vorbește serios, stăpâne.

Kalawun întoarse privirea și îl văzu pe Nasir stând în picioare.

– Ba da.

– Și totuși are dreptate într-o privință. Vestea asta va inflama întreaga Curte.

– Poate că dacă negociez cu francii din Acra voi putea...

– S-ar putea să nu existe timp pentru asta, stăpâne. Rapoartele primite arată că această flotă este aproape gata. De asemenea, nu avem de unde să știm că francii din Acra vor asculta acuzațiile noastre.

– Atunci nu am de ales, murmură Kalawun, aruncând pergamentul boțit. Nu-i așa?

– Așa e, stăpâne, replică Nasir, cu privirea ațintită pe chipul îngrijorat al sultanului. Nu cred că ai de ales.

Deșertul Sinai, Egipt
31 decembrie 1288

Will gemu simțind cum îl apasă zidurile. Avea o senzație de sufocare, de panică. Încercă să strige, dar printre buzele lui abia dacă ieși un scâncet slab. Diverse creaturi se târau pe el și îl ciupeau. Altele i se înfigeau în carne. O lumină intensă bătea în jos, făcând zidurile ca de tunel și amplificându-i forța. Undeva sus, un ochi imens își arunca o căutătură urâtă, fierbinte și albă peste el. Se rugă ca ochiul să dispară curând ca să revină întunericul și apoi frigul. Deocamdată nu putea face altceva decât să zacă încovrigat, prins în acea căutătură nemiloasă, simțind că arde tot din pricina febrei. Și să aștepte și să se roage. Dar cu fiecare rugăciune lumina devenea mai fierbinte și mai strălucitoare, până ce fiecare bucățică a trupului său păru să ia foc. Fața și mâinile i se acoperiră de bășici, sângele și grăsimea se topiră

sfârâind, oasele de la degete i se dezgoliră de carne, apoi se înnegriră și se transformară în cenușă.

Will se trezi, icnind după o gură de aer. După câteva clipe în care se holbă la pânza mare și albă de deasupra lui, inima îi reveni la un ritm aproape normal. Privi în jurul lui, în vreme ce pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte, lăsând să intre un bărbat. După atâta vreme petrecută în îngrijirea acelui om, Will continua să nu-i cunoască numele, dar îi spunea la fel cum îi spuneau ceilalți oameni din tabără: șeicul, ceea ce însemna conducătorul.

Șeicul dădu din cap înspre Will.

– Cum e simțul?

Ca toată lumea pe care Will o auzise vorbind în cadrul tribului, araba folosită de individ era mai săracă și mai laconică decât cea vorbită de arabii din Acra sau din alte orașe. Câțiva oameni din tabără erau surzi și muți, iar cei de acolo care formau comunitatea păreau să se bazeze mai degrabă pe un soi de înțelegere fără vorbe, un amestec de intuiție și gesturi.

– Mai bine, răspunse Will. E mai puternic.

Își studie piciorul drept, legat cu cânepă de trei bucăți de lemn. Una din bucăți, mai groasă și mai lată decât celelalte, era prinsă de spatele călcâiului și de partea de jos a coapsei, deasupra încheieturii genunchiului, în vreme ce celelalte două erau fixate de o parte și de alta a piciorului.

– Azi vreau să încerc să merg.

– Prea repede, cred, răspunse șeicul.

În tonul lui Will se ghici imediat frustrarea.

– Ți-am spus, trebuie să ajung la Cairo.

– Șapte zile, declară șeicul cu calm. Atunci ai mai multă forță.

Disperat, Will își băgă mâna în gulerul tunicii din material alb și gros cu care fusese îmbrăcat. Scoase de acolo lanțul cu inelul de aur și pandantivul cu Sfântul Gheorghe, ignorând durerea din suflet la gândul că se va despărți de obiectele lui dragi.

– Ia astea.

Șeicul făcu un gest de respingere cu mâna.

– Nu, nu vreau.

– Mi-ai salvat viața.

Celălalt inspiră scurt, apoi se așeză lejer pe saltea alături de Will, cu picioarele încrucișate.

– Tu ai lăsa om rănit să moară în deșert?

– Nu, dar...

– Și l-ai salva pentru bogății? Pentru răsplată?

– Nu.

– Atunci de ce aștepți asta de la mine? Nu vreau plată pentru că ți-am salvat viața, creștine. Sunt nomad, nu mercenar. Oamenii mei duc viață grea, dar nu facem hoții. Șeicul chicoti scurt. Și dacă te lăsăm în puț și tu mori, când apa se întoarce este otrăvită. E bine pentru noi toți dacă tu salvat. Tu noroc că puțul e uscat acum și că oamenii mei auzit țipete la tine când trecut pe lângă el.

– N-am vrut să te jignesc. Will își trecu lanțul peste cap și îl ținu în afară. Dar o să am nevoie de o cămilă ca să ajung în Cairo. Așa că, te rog, ia asta ca plată a animalului.

– De ce așa important? întrebă șeicul după câteva clipe. Tu cald. Își atinse fruntea și Will își dădu seama că se referea la febră. Abia dusă. Tu încă slab, piciorul tău nerefăcut.

Will privi spre locul unde obiectele lui personale fuseseră depozitate pe nisip. Sabia se găsea în teaca ei lângă hainele pe care le purtase atunci când beduinii îl scoseseră la lumină, delirând, din puț, plin de noroi, sânge și insecte. Piciorul i se rupsese în două locuri, osul ieșind în afară, spart, din partea laterală a genunchiului. Rana se umpluse deja de viermi albi și grași. Buricele degetelor i se sfâșiaseră și se acoperiseră de sânge din pricină că încercase să se cațere pe pereții netezi ai puțului. Își amintise de aceste lucruri în episoade scurte, atât treaz, cât și în somn. După ce beduinii îl aduseseră în tabăra lor unde șeicul și alți doi oameni îi rupseseră iarăși piciorul pentru ca acesta să se sudeze și să se refacă așa cum trebuia, amintirile i se estompaseră. Habar n-avea de cât timp se găsea în tabără, dar bănuia să trebuia să fi trecut cel puțin o lună. Se temea că putea fi vorba chiar de mai mult de atât.

Șeicul urmări privirea lui Will și se încruntă când zări alături de sabia cavalerului masca de argint și pumnalul cu plăsele de argint pe care Angelo le scăpase în puț. Beduinii păreau suspicioși când se uitau la mască. Will observase că unii dintre ei făceau niște gesturi cu degetele înspre obiect. Uneori se întreba dacă acei oameni nu cumva simțeau răutatea omului care purtase masca și căutau acum să se protejeze împotriva lui.

– Mă tem să nu se întâmple ceva rău dacă nu ajung la Cairo, îi spuse Will șeicului. Omul care m-a împins în puț mă voia mort dintr-un anume motiv. Cred că nu doar din răzbunare, zise el mai încet, uitându-se la mască. Poate ceva rău s-a întâmplat deja, poate am întârziat prea mult. Dar, oricum, nu mai pot sta.

După câteva secunde, șeicul se ridică în picioare și se duse la obiectele lui Will. Ghemuindu-se, culese pumnalul și se întoarse. Will clipi când șeicul se aplecă deasupra lui, dar simți o ușurare deplină când omul tăie cu un gest scurt frânghiile de cânepă care legau bucățile de lemn. Șeicul închise palma lui Will peste inel și peste pandantiv.

– Astea nu au folos pentru mine, spuse el. Se ridică. Nu pot da cămilă la tine, dar un om al meu te va duce în siguranță în Cairo. Acum... Întinse mâna. Noi vedem dacă poți merge.

Cartierul venețian, Acra
5 ianuarie 1289

Turna cu găleata când Garin coti pe o alee din strada Mătăsii. Haina lui de lână era îmbibată de apă, iar gluga îi atârna pe frunte. Adulmecând umezeala din aer, Garin împinse gluga peste cap și se uită la bărbații și femeile care se grăbeau să ajungă acasă după o zi de muncă. Nu fu nevoit să aștepte mult. Plecă de pe alee când Elwen trecu pe lângă el, ferindu-și capul de șuvoaiele de apă care curgeau de pe acoperișuri.

Vru să strige ca s-o oprească. Însă nu o putu face, în ciuda ocaziei ivite. Se mulțumi să se ia după ea, simțindu-se ca un hoț, cu nervii încordați.

O urmărea de săptămâni întregi, bântuind aleile din jurul străzii Mătăsii și din jurul casei ei, sau pierzându-și timpul prin piața unde ea venea ca să cumpere de mâncare. Devenise o obsesie, tot mai intensă cu fiecare săptămână care trecea. La început, după ce o văzuse în ziua în care ajunsese în Acra, fusese iritat de atitudinea ei față de el, dar la scurt timp după aceea, nu se mai gândise decât la întâlnirea cu Will. Garin avusese nevoie de trei zile ca să-și adune curajul de a se hotărî să se ducă la Templu. După ce i se comunicase că onor comandantul Campbell era plecat cu treburi și avea să lipsească o vreme, Garin se întorsese la locuința lui din apropiere de port, unde devenise obișnuitul tavernelor și bordelurilor din zona docurilor. În cursul acelor zile cețoase și lipsite de noimă începuse să se gândească mai serios la Elwen și la ceea ce spusese ea.

Într-o după-amiază, în vreme ce călărea o curvă fără să simtă nimic, Garin se trezise căutând imagini și gânduri care să-l ajute să termine actul într-un mod plăcut. Spre surprinderea lui, în minte îi apăruse atunci Elwen. Cu imaginea ei unduindu-se sub el în pleoapele lăsate, finalul actului se dovedise mult mai satisfăcător decât începutul. Însă, după ce termină, nu-și mai putu șterge imaginea din minte. Gândurile i se fixară asupra lui Elwen. A doua zi începuse prima supraveghere a casei ei. Se luase după Elwen și după fata ei când cele două plecaseră la piață. Fata, Rose, mergea țopăind pe stradă

alături de maică-sa, din când în când făcând cu mâna oamenilor pe care părea să-i cunoască. În acea seară, meditând cu un urcior de vin în față, Garin începuse să își pună întrebări. Fata cu păr auriu semăna cu Elwen, fără nicio îndoială, dar nu avea nimic din trăsăturile lui Will. Garin bănuia că nu putea avea mai mult de doisprezece ani, așa că făcuse calcule în minte, până când începuse să îl doară capul. Se mai gândise la expresia de pe chipul lui Elwen când îl văzuse; la modul în care își expediase fata înăuntru; la cuvintele rostite de ea. „Las-o în pace, Garin. Nu te vrem în viața noastră, niciuna dintre noi." Niciuna dintre noi, nu eu și Will. În schimb, niciuna dintre noi. Adică ea și Rose? Mintea lui se gândise la posibilități, la început ca la niște variante îndepărtate, care însă deveneau tot mai solide cu fiecare zi în care le vedea pe Elwen și pe fată, cu ochii lui înfundați din pricina alcoolului și a lipsei de somn. Într-un târziu ajunsese să fie convins.

Ploaia îi cădea drept în creștet acum, în vreme ce el grăbea pasul după Elwen, pleoscăind prin noroi. Era prima dată când era treaz de multe săptămâni și simțea efectele acestui fapt. Nu dorise să se îmbete pentru o asemenea ocazie, ba chiar se dusese la bărbier și își tunsese părul și barba. Însă chiar dacă nu mai arăta ca un cerșetor, se simțea ca unul. Cuvintele pe care le pregătise în gând păreau răsuflate, rugătoare, iar el și-ar fi dorit acum, în vreme ce o urmărea, alunecând mereu, pe Elwen înspre strada pe care ea locuia, să fi băut o cupă sau două de vin înainte. Elwen ajunsese aproape de ușa albastră. În câteva clipe avea să dispară,

iar întrebările rămase fără răspuns aveau să se răsucească din nou în mintea lui, chinuindu-l.

– Elwen!

Femeia se răsuci repede pe călcâie. Fața îi sclipea de la ploaie în lumina cenușie. Îl zări pe Garin și ochii i se măriră puțin. Însă pe față nu i se citea surpriza sau șocul, ci doar un soi de resemnare agitată, ca și cum ea ar fi așteptat acest moment, pe care îl urâse.

– Așteaptă, strigă el când ea vru să deschidă ușa.

Garin alergă pe stradă, hotărât și nerăbdător, și o prinse de braț înainte ca ea să intre în casă.

– Ți-am spus să mă lași în pace, rosti Elwen, clătinând din cap și azvârlind picături de apă în jurul ei din pricina bonetei de pe cap.

Materialul coifului devenise transparent din pricina ploii, iar sub el se vedea părul ei, răsucit și strâns în bucle.

– N-am nimic să-ți spun.

– Ei bine, am eu ceva să-ți spun. În acea zi, Elwen, când ai venit la mine la palat, când noi am...

Elwen păru mortificată.

– Nu, Garin, te rog! îl imploră ea, nelăsându-l să termine. Nu suport. Încercă să-și smulgă brațul. Te rog, pleacă.

– Nu i-ai spus lui Will, nu-i așa? rosti Garin pe un ton mai dur. Se simțea iritat de neplăcerea ei. Doar ea venise la el! Nu i-ai spus niciodată că te-ai culcat cu mine. Degetele lui se înfipseră în brațul ei. O trase spre el, cuprins acum de furie. I-ai povestit despre Rose? Știe de ea?

Chipul lui Elwen se albi la auzul numelui fetei. Elwen își ridică mâna și îl plesni tare peste față. Surprins, Garin îi dădu drumul și ea se trase, prinzându-se de încheietura mâinii, acolo unde el îi lăsase deja vânătăi. Culoarea îi reveni în obrajii care se făcură roșii.

– *Niciodată* să nu pomenești despre fata mea, rosti ea pe un ton de gheață. Nu te vreau în apropierea ei, nu vreau să-i vorbești. Mă auzi? Niciodată!

Garin rămase locului, clipind repede. Elwen ezită și umerii i se prăbușiră.

– Ce am făcut noi a fost o greșeală, o greșeală pe care am regretat-o în fiecare zi de atunci. Îmi pare rău că am venit la tine, dar nu pot schimba ce s-a întâmplat. Îl iubesc pe Will și suntem fericiți. Nu sunt ceea ce cauți tu, Garin. Sper să găsești ce cauți. Dar nu sunt eu aceea.

Întinse mâna și deschise ușa.

– E a mea, nu-i așa? strigă Garin în spatele ei. De-asta nu mă vrei aproape de voi amândouă! E fata *mea!*

Când ușa se trânti, Garin păși înapoi pe stradă. Ploaia i se scurgea de pe marginile glugii pe obraji. Cuvintele lui rămăseseră suspendate în aer. Vru să se ducă din nou la ușă, ca să bată în ea până ce Elwen avea să-i deschidă, dar zări mișcare la una dintre ferestrele de la etaj. Privi într-acolo, cu ploaia căzându-i în ochi, și o văzu pe Rose uitându-se fix la el de după o draperie. Garin își ridică pe jumătate mâna, dar o altă umbră apăru în spatele fetei și lăsă draperia jos. Dându-se înapoi în noroiul alunecos, Garin plecă de acolo cu pași grei.

41

Tripoli, Comitatul Tripoli
1 aprilie 1289

Era Tunetul lui Dumnezeu.

Așa numeau soldații mameluci zgomotul scos de bolovanii aruncați de mașinile de asalt care atacau zidurile orașului. Douăzeci și cinci de catapulte se aliniau în jurul fortificațiilor de sud-est ale orașului Tripoli, cu bârnele de lansare proiectând, una după alta, încărcăturile asupra zidurilor. Soldații mameluci se concentrau asupra distrugerilor provocate la adăpostul scuturilor de asediu: bariere artizanale din lemne prinse laolaltă pentru a forma o baricadă protectoare. Uneori mașinile de asalt erau încărcate cu butoaie cu lichid combustibil, care exploda la contactul cu ținta, incendiind structuri și oameni și trimițând ciuperci negre de fum înspre cerul senin al după-amiezii. Turnul Episcopului și Turnul Ospitalierilor erau deja înnegrite

și găurite. În oraș se dezlănțuise infernul. Nimeni nu fusese pregătit pentru atac, chiar dacă oamenii fuseseră avertizați.

Cu o lună în urmă sosise un mesager din Acra, în numele Marelui Maestru de Beaujeu, care informase locuitorii orașului că sultanul Kalawun pornise în fruntea forțelor sale armate împotriva cetății. Deși oficialitățile din Tripoli primiseră rapoarte despre mișcările mamelucilor, nimeni, nici prințesa Lucia, nici genovezii și nici membrii comunei nu crezuseră că ajunseseră ținta sultanului, așa că mesagerul Templului fusese repede alungat. Oficialitățile se plânseseră că Marele Maestru agita apele în propriile scopuri meschine. Kalawun era în termeni de pace cu Tripoli. N-avea niciun motiv să atace orașul! Venețienii se dovediseră un pic mai circumspecți. Aveau încredere în Marele Maestru și, cum consulul lor nu primise nicio veste de la Benito di Ottavio, apăruse teama ca sultanul să nu își pună în aplicare planurile proprii. În ciuda îngrijorării însă, nici măcar ei nu fuseseră pregătiți când, cu patru zile în urmă, alarma răsunase de-a lungul zidurilor cetății.

Vestea fusese transmisă înainte de ivirea zorilor de către fermierii din satele învecinate, care fugiseră din fața unui val imens și întunecat de oameni și mașinării de luptă. Veneau mamelucii. Cetățenii din Tripoli se treziseră în sunetele clopotelor la o oră mult prea timpurie pentru slujba de dimineață. Urmăriseră cu toții îngroziți cum soldații mameluci își făcuseră

treptat apariția și se aliniaseră în fața zidurilor orașului. În aceeași după-amiază începuse asediul.

Zidurile din sud-est erau veriga slabă a fortificațiilor și tocmai acolo își concentrau mamelucii eforturile. După panica și confuzia inițiale, diversele comunități din oraș, adică templieri, ospitalieri, venețieni, genovezi, pisani și francezi, înarmaseră trupe și le poziționaseră pe ziduri. Mai multe case fuseseră rechiziționate și transformate în posturi de veghe, depozite de armament și magazii de alimente. Saci imenși cu nisip adunat de pe plajă așteptau aliniați ca să contracareze răspândirea incendiilor provocate de butoaiele cu lichid inflamabil care zburau peste ziduri și se prăbușeau peste acoperișuri ca niște mingi enorme de foc. Pe metereze fuseseră armate catapultele mari și mici. Unele nu fuseseră folosite ani buni, așa că lemnul lor putrezise și devenise inutil. Cele stricate fuseseră coborâte în grabă pentru a servi drept materie primă la ridicarea baricadelor de la porțile orașului, ca armă de protecție împotriva imenșilor berbeci de asalt manevrați încontinuu de mameluci. Locul mașinilor de luptă stricate de pe metereze fusese luat de arcași cu arbalete îmbrăcați în uniforme prăfuite, cu nările și gurile înnegrite din pricina fumului.

În acea dimineață, trupele de pe ziduri, stând ghemuite ca să se protejeze de valurile de săgeți trimise de soldații mameluci, urmăriseră, nedumerite și extrem de tulburate, cum marile galere venețiene de război întorseseră încet spatele și ieșiseră din port. Flamurile cu San Marco, simbolul Veneției, fluturaseră, tot mai

mici cu fiecare mișcare a vâslelor. Vestea se răspândise cu repeziciune. Oficialii venețieni ordonaseră evacuarea conaționalilor lor. Veneția pleca. Acest fapt generase panica generală printre locuitorii din Tripoli, așa că, începând de dimineață, tot mai mulți cetățeni se grăbiseră să ajungă în port, ducând cu ei ce putuseră lua din case. Un șuvoi aproape neîntrerupt de galere, vase de pescuit și nave comerciale se înșirau acum la ieșirea din port. Alții, care nu-și putuseră asigura nave pentru ei și familiile lor, își legaseră copiii de spate și se apucaseră să înoate cu disperare înspre insulița Saint Thomas, care se înălța din mare aproape de capătul peninsulei pe care se ridica orașul. Oamenii spuneau că pe insulă se construiau deja tabere de refugiați. Mulți alții, însă, rămăseseră pe loc, punându-și încrederea în Dumnezeu și în forța soldaților. Habar n-aveau că în mijlocul lor exista o amenințare nevăzută care abia aștepta o ocazie să se manifeste.

Tabăra mamelucă, în fața zidurilor din Tripoli
1 aprilie 1289

Kalawun stătea în picioare și urmărea imensii bolovani zburând, unul după altul, înspre ziduri. Aerul era încărcat de mirosurile bătăliei. Deasupra orașului atârna o pâclă de praf și fum. Din când în când, câte un bolovan cădea peste aleea de pe metereze, zdrobind sau aruncând oameni în gol. Kalawun ar fi vrut să întoarcă spatele acelei scene și să evadeze la adăpostul

cortului său, să se întindă și să închidă ochii ca măsură de protecție contra durerii de cap și a loviturilor bolovanilor. Se forță însă să stea acolo. Cu chipul palid, cu mâinile încordate pe lângă trup, urmărea cu privirea fixă asaltul. Ordinul lui provocase acel asediu. Nu-și putea permite să fugă acum de responsabilitate. Trebuia să se confrunte cu realitatea, știind prea bine că un asemenea atac nu fusese inevitabil. Trebuia să sufere; să accepte vina sufocantă că fiecare bărbat, femeie și copil care muriseră, care mureau sau care aveau să moară în interiorul acelor ziduri păteau asta din pricină că el comandase moartea lor.

N-ar fi trebuit să procedeze așa.

Ar fi trebuit să se bată mai tare ca să prevină dezastrul. Ar fi trebuit să deschidă canale diplomatice cu Tripoli sau Acra. Ar fi trebuit să intre în negocieri, să amenințe cu trecerea la acțiune. Dar n-o făcuse. În loc de asta, mărșăluise în fruntea armatei împotriva acelui oraș, și nu pentru că asta era singura opțiune sau pentru că el credea în justețea acțiunii. Făcuse asta pentru că se temea. Se temea de răspunsul oamenilor săi față de lipsa lui de dorință de a trece la acțiune, se temea de pierderea poziției și chiar de pierderea propriei vieți, se temea să nu piardă respectul propriului fiu. Îi pierduse deja pe Ali și pe Aisha. Nu suporta gândul de a renunța la Khalil. Tripoli însemna o monedă de schimb; pentru cucerirea orașului, el avea să recâștige aprobarea propriei Curți. Numai că, odată cu fiecare bolovan aruncat înspre zidurile acelui oraș,

simțea tot mai tare că pacea pentru edificarea căreia luptase întreaga viață se năruia puțin câte puțin.

– Stăpâne.

Kalawun se întoarse și își văzu fiul apropiindu-se împreună cu amir Dawud. În spatele lor venea veneţianul, cu privirea ațintită asupra zidurilor asediate. Când Benito di Ottavio își întoarse fața, Kalawun văzu că pe jumătatea rămasă întreagă de chip se întipărise o expresie de nerăbdare. Simţi în acea clipă amărăciune, acreală și o stare de rău, așa că se concentră asupra lui Khalil.

Fiul lui era îmbrăcat cu haine negre brodate cu fir stacojiu. Avea pe dedesubt o cămașă sclipitoare de zale. Ducea sub braț un coif de argint, iar de centura de la șold atârna un iatagan, care sălta la fiecare mișcare. Părea întruchiparea unui prinț războinic.

– Nasir și oamenii lui au ajuns pe poziție în fața porții de nord-est, stăpâne, îi spuse el lui Kalawun. Stau ascunși și nu vor fi văzuți înainte de a fi prea târziu. Benito crede că semnalul va fi dat în curând. Cea mai mare parte a apărării este acum concentrată în sectorul de sud-est. Orașul este atent doar la bombardament.

Kalawun aruncă o privire veneţianului și zări iarăși acea expresie de autosuficienţă.

– Dacă acest plan eșuează, di Ottavio, te voi face personal răspunzător pentru fiecare om pe care îl pierd.

Angelo Vitturi nu-și modifică expresia.

– Vă promit, Luminăția Voastră, că veţi fi victorios. Oamenii mei vor urma instrucţiunile.

Se auzi un pârâit îndepărtat, apoi un muget când partea de sus a Turnului Episcopului se prăbuși. Dinspre mamelucii care manevrau catapulta ce lansase bolovanul vinovat de ispravă se înălță un strigăt de triumf.

– Dacă va continua așa, s-ar putea să nici nu avem nevoie de oamenii tăi, murmură Kalawun.

Rânjetul lui Angelo se lăți, întinzând mai tare cârpa care îi acoperea jumătate de față și care lăsă să se vadă pe sub ea cicatricele cumplite pe care le masca.

– Nu sunt general, mărite sultan, dar chiar și eu îmi dau seama că ar dura săptămâni ca să dai jos zidurile alea. Cu ajutorul meu, veți cuceri Tripoli într-o zi. Își înclină capul într-o parte. Presupun că înțelegerea noastră va rămâne în picioare. Kalawun nu răspunse, așa că rânjetul lui Angelo se estompă. Luminăția Voastră? Aveam un contract. Întinse o mână înmănușată înspre un șir de dealuri care se ridicau spre est. Patruzeci de căruțe așteaptă să ducă sclavi în Mongolia. Am aranjat deja cu un cumpărător. Vă veți nesocoti promisiunea?

– Nu, răspunse Kalawun. Se vedea nevoit să scoată vorbele cu forța pe gură. Înțelegerea noastră rămâne valabilă. Privirea lui se mută la Dawud. Am o întâlnire cu doi dintre guvernatorii mei, amir. Voi fi în cortul meu. Pune-l pe unul dintre oamenii tăi să mă anunțe când se dă semnalul.

Porni spre pavilionul roșu cu auriu care se înălța maiestuos deasupra restului taberei.

Khalil se luă după el.

– Stăpâne.

Kalawun nu se uită spre el.

– Ce e?

– Tată, așteaptă. Khalil își puse o mână pe brațul lui Kalawun, chiar la intrarea în pavilion. Te rog.

Kalawun se opri.

– Am vrut să-ți spun, începu Khalil. Se uită în altă parte, apoi la Kalawun. Sunt mândru de tine, continuă el. Văzând că taică-său nu spune nimic, se înclină. Îmi voi ocupa locul și voi aștepta semnalul.

– Ai grijă, Khalil, rosti brusc Kalawun, punându-și o mână pe umărul fiului său.

Vru să mai spună ceva, dar zări trei mameluci care așteptau la baza estradei regale. Un al patrulea om era ținut de brațe de doi dintre ei. Nasul omului sângera puternic. Kalawun icni de surpriză.

– Ce e, tată? întrebă Khalil, încruntându-se.

Kalawun își regăsi vocea.

– Nimic, rosti el iute. Du-te și ocupă-ți poziția.

Își abandonă fiul și se duse spre soldați și spre prizonierul lor.

– Ce mai e și asta? întrebă el, luptându-se să-și mute privirea de la ostatic.

– Mărite sultan, rosti al treilea mameluc, cu o plecăciune adâncă. Ținea în mâini un bagaj și o centură de care atârna o sabie scurtă. Am venit ca să-l vedem pe amir Kamal. Ni s-a spus că veți avea o întâlnire aici în scurt timp. Soldatul se uită la prizonier. Patrulam perimetrul taberei când l-am prins pe acest om încercând să intre. Pretindea că e unul de-ai noștri, dar când l-am întrebat nu ne-a putut da numele superiorului.

Credem că e un spion, poate din oraș. L-am adus amirului Kamal pentru interogare.

Kalawun rămase tăcut câteva clipe, după care se duse înspre intrarea în camerele lui private.

– Aduceți-l.

Soldații se priviră, nesiguri pe ei, dar nu îndrăzniră să pună la îndoială ordinul sultanului, așa că îl traseră pe prizonier după ei.

Kalawun trecu printr-o deschizătură din draperia groasă. Câțiva eunuci aranjau interiorul pentru masa de după-amiază. Kalawun arătă spre un divan.

– Puneți-l acolo.

Soldații îl împinseră cu brutalitate pe prizonier pe divan.

– Să-l legăm, stăpâne? întrebă unul dintre ei.

– Nu-i nevoie. Kalawun nu-și lua privirea de la prizonier. Plecați. Îl voi interoga eu însumi.

Soldații făcură o plecăciune, ezitând, apoi ieșiră mergând cu spatele.

– Și voi, le porunci Kalawun eunucilor și celui de-al treilea soldat, care continua să țină sabia și bagajul prizonierului. Lăsați lucrurile lui aici și plecați. Așteptă plecarea tuturor, apoi chipul i se înăspri, după ce până atunci își păstrase o mască de indiferență. De ce ai venit aici?

Will se ridică de pe divan.

– Ca să te opresc de la o greșeală cumplită. Trebuie să anulezi acest asediu, mărite sultan. Acum.

Kalawun râse strâmb.

– Să anulez asediul? Ochii i se îngustară. Și de ce aș face asta, când oamenii tăi complotează împotriva mea? Își ridică pumnul înspre Will. De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus că genovezii plănuiesc să atace Alexandria?

– Pentru că nu plănuiesc nimic, mărite sultan, răspunse Will, ștergându-și nasul de sânge. Orice ți-a spus Angelo a fost o minciună.

– Nu cunosc niciun Angelo.

– Benito di Ottavio. Așa își spune acum. Numele lui adevărat este Angelo Vitturi. Îl credeam mort, ucis cu ani în urmă la ordinele Marelui Maestru. Mărite sultan, continuă Will, întinzând o mână înspre orașul de dincolo de pavilion, de unde se auzeau zgomotele amortizate ale bolovanilor căzând peste ziduri. Omul ale cărui minciuni te-au adus aici este același care a organizat furtul eșuat al Pietrei Negre.

– Nu, ripostă Kalawun cu hotărâre. Nu se poate. Nu, repetă el cu glas tare, ridicând mâna când Will vru să riposteze. Nu a fost doar cuvântul lui. N-aș fi venit aici doar pe baza cuvântului lui. Drept cine mă iei? Am avut rapoarte! Rapoarte conform cărora genovezii construiau o flotă, rapoarte care indicau faptul că Tripoli plănuiește un război. Generalii mei nu s-au îndoit de ele!

Se îndepărtă, clătinând din cap.

– Generalii tăi n-au vrut să se îndoiască, răspunse Will pe un ton dur.

Se luă după Kalawun, mergând un pic rigid. Piciorul rănit încă îl mai durea, mai ales atunci când călărea

vreme îndelungată. Partea laterală a genunchiului era răsucită acolo unde osul fusese fracturat, și întreaga zonă era plină de cicatrice.

– Rapoartele alea? Puteau fi false?

– Ce vrei să spui? se răți oi Kalawun, întorcându-se cu fața spre el.

– Ai știut mereu că în rândurile voastre există un trădător. Omul care a scris mesajul codificat pentru Kaysan? Nu ai descoperit niciodată cine a fost.

– A fost Khadir, ripostă Kalawun. Sunt sigur de asta. Pe vremuri a fost un asasin, un șiit. Voia plecarea creștinilor de pe aceste pământuri. El a fost.

– N-a existat niciodată vreo dovadă. Chiar tu mi-ai spus asta. Ai zis...

– De ce n-ai venit mai devreme? i-o reteză Kalawun. De ce nu m-ai avertizat că acest Benito, sau cum s-o numi el, minte? De ce l-au trimis la mine propriii lui oameni?

– Nu știau ce va face. Consulul venețian a fost de acord ca el să te abordeze toamna trecută ca să te roage să intervii în conflictul legat de Tripoli. Nu cu acțiune militară, ci ca un negociator imparțial. Am fost și eu trimis în acea misiune, dar n-am ajuns până la Cairo. Angelo a încercat să mă omoare. Viața mi-a fost salvată, dar am fost rănit și au trecut multe săptămâni până ce am putut merge din nou. Kalawun tăcea și asculta. Când am ajuns în Cairo, continuă Will, am aflat că ți-ai dus armata în Palestina. Am aflat cu ajutorul unuia dintre servitorii din Citadelă că ai pornit spre Tripoli și atunci mi-am vândut puținele bunuri

pe care le aveam la mine ca să fiu luat de o caravană comercială ce se îndrepta spre Damasc. Când am ajuns înapoi în Acra, Marele Maestru a delegat un emisar în Tripoli ca să-i avertizeze de apropierea ta și a trimis o delegație la tine în speranța unor negocieri. Conducătorii din Tripoli nu l-au crezut, iar tu n-ai vrut să-l primești pe emisarul lui. Will îl urmări pe Kalawun cum se întoarce cu spatele. Am încercat să oprim grozăvia, mărite sultan, crede-mă. Dar se pare că... Se încruntă. Se pare că ți-ai dorit asta.

– Nu mi-am dorit-o, răspunse Kalawun, uitându-se la Will. Oamenii mei... Ridică o mână, apoi o lăsă să cadă la loc. Aveau nevoie de așa ceva. I-am ținut prea multă vreme mult prea strânși în hățuri. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi întors împotriva mea. Uneori, Campbell, cred că ne-am născut într-o epocă nepotrivită. Nu mai sunt deloc sigur că pacea între credințele noastre va putea exista vreodată. Tu și cu mine... Am renunțat amândoi la atâtea pentru cauză și, cu toate astea, se pare că n-am schimbat nimic. Propriul meu fiu... Kalawun oftă. Propriul meu fiu vrea distrugerea francilor.

– Trebuie să meargă, răspunse Will. Altfel conflictul ăsta va continua, și pentru încă o mie de ani oamenii din ambele tabere vor muri. Oprește atacul, mărite sultan. Cheamă-ți forțele înapoi. Această luptă amenință să distrugă puținele rezultate pentru care ne-am sacrificat amândoi.

– Nu pot. Oamenii sunt implicați. Am pierdut oameni în bătălie. Dacă îi chem înapoi acum, s-ar putea să-mi pierd poziția.

– Și oamenii dinăuntru? ceru Will să afle. Ei ce vor pierde?

Kalawun își ridică privirea când auzi sunet de goarne.

– Semnalul. Apucă centura cu sabia lui Will și i-o dădu acestuia. Pune-ți asta, adăugă el, dându-i cavalerului și un coif.

Will își petrecu centura pe după mijloc și își așeză coiful pe cap. Îl urmă pe Kalawun afară din pavilionul regal, în tabăra militară, unde soldații alergau să încalece.

– Săgeata s-a înălțat cu câteva clipe în urmă, mărite sultan, strigă un ofițer mameluc, venind în grabă către Kalawun. Trupele ofițerului Nasir s-au pus în mișcare.

Omul arătă spre nord.

Will și Kalawun văzură un grup de aproximativ cincizeci de călăreți gonind peste câmpie către o poartă din zidul de nord-est al orașului.

– Doamne, Dumnezeule, murmură Will, făcând un pas în față.

Chiar și de la o asemenea distanță se vedea clar poarta larg deschisă. Bolovanii trimiși de catapulte continuau să zboare peste zidul din sud-est. Toate forțele de apărare ale orașului erau concentrate acolo. Până când oamenii își dădeau seama de pericol, mamelucii aveau să fie deja în oraș.

– Trebuie să-i oprești, îi spuse el lui Kalawun, în vreme ce ofițerul se întoarse ca să-și îndrume oamenii care se repezeau spre caii lor.

Kalawun nu răspunse. Privirea lui se mutase de la călăreți la o siluetă care aștepta, solitară, în apropiere, urmărind cum călăreții ajung la poartă. Kalawun se îndreptă spre individ.

– Angelo Vitturi, strigă el cu voce tare, pe deasupra țipetelor oamenilor și sunetelor de goarnă.

Silueta se întoarse. Ochiul lui vizibil se mări. Însă individul își reveni repede.

– Uitați-vă, mărite sultan. În curând oamenii dumneavoastră vor ajunge înăuntru.

– De ce m-ai mințit în legătură cu genovezii, Vitturi? Doar pentru sclavii tăi?

– Vă cer iertare, Luminăția Voastră, răspunse veneția nul, părând nedumerit. De ce îmi spuneți așa? Ochiul lui teafăr se uită la bărbatul înalt de lângă sultan, a cărui față era acoperită de coif. Despre ce e vorba?

– Nu ești singurul care a primit o a doua șansă la viață, răspunse Will, privindu-l fix pe veneția n prin deschizăturile din coif. Data viitoare când mai împingi pe cineva într-un puț, asigură-te mai întâi că puțul are apă înăuntru.

Angelo scoase un șuierat. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de Kalawun, care venea spre el. În depărtare, călăreții conduși de Nasir ajunseseră la poartă și se repezise înăuntru.

– Gărzi! tună Kalawun. În ciuda agitației, patru războinici Mansuriyya auziră chemarea lui și se apropiară în fugă. Prindeți-l!

– Ascultați-mă, Luminăția Voastră, strigă Angelo, în vreme ce gărzile regale îl prinseră de brațe. Azi v-am făcut un mare serviciu, iar în noaptea asta tabăra va răsuna de laude la adresa numelui vostru. Poziția dumneavoastră se va întări datorită mie.

Fu întrerupt de un strigăt din partea unui ofițer aflat în apropiere.

Will și Kalawun își ridicară privirile și zăriră patru săgeți aprinse trase înspre cer pe deasupra zidului de nord-est. Mamelucii intraseră. Cuceriseră poarta. Se auzi un nou muget de goarne și imediat cavaleria mamelucă, în frunte cu amirii Dawud și Ahmed, ieși din tabără și porni în goană peste câmpie.

– Vedeți! strigă Angelo. Oamenii dumneavoastră au cucerit orașul!

– Mărite sultan, interveni Will. Trebuie să oprești atacul. Acum!

Însă Kalawun nu-l asculta.

– Cine a fost? Cu cine lucrai? Cine m-a trădat?

Angelo îl fixă cu o privire războinică.

– Dați-mi drumul și vă voi spune.

Kalawun le făcu semn gărzilor care îl țineau pe venețian.

– Aduceți-l aici, le porunci el, îndreptându-se către o mașină de luptă.

Will îl urmă, în vreme ce Angelo era târât, zvârcolindu-se și protestând. Primele rânduri ale cavaleriei

ajunseseră deja la jumătatea câmpiei. Din interiorul orașului se auziră răsunând clopotele de alarmă.

– Țineți-l bine, rosti Kalawun, arătând înspre unul din bolovanii imenși din grămada de lângă mașina de luptă.

– Stăpâne? întrebă una dintre gărzi.

– Aici, arătă Kalawun. Vreau gâtul lui pe bolovan.

– Nu! urlă Angelo, în vreme ce gărzile îl împinseră în jos, lipindu-i pieptul de stâncă.

Kalawun își scoase sabia în fața lui.

– Cine a fost?

– Dați-mi cuvântul că nu voi muri, icni Angelo.

Kalawun se opri, apoi își coborî sabia.

– A fost ofițerul Nasir.

Auzind cuvintele, Kalawun păru că se prăbușește în sinea lui. Culoarea îi dispăru din obraji. Se dădu încă un pas înapoi, apoi se întoarse cu spatele. După aceea, brusc, fața i se contorsionă de furie. Se răsuci pe călcâie, ridică sabia și o coborî spre gâtul lui Angelo.

Venețianul urlă văzând lama cum se apropie și încercă să se miște. Deoarece își ridicase capul, marginea sabiei lovi craniul, nu gâtul, și crăpă capul lui Angelo cu un zgomot sec. Imediat izbucni un șuvoi de sânge. Kalawun își eliberă sabia. De necrezut, dar Angelo era încă în viață. Din gura lui deschisă se auzea un urlet sinistru, iar sângele curgea din rana căscată în craniu. Kalawun lovi din nou, icnind de efort. De această dată nimeri ținta. Avu însă nevoie de alte două lovituri ca să taie complet capul lui Angelo și astfel să-i reteze urletele înecate în sânge.

Gărzile Mansuriyya se îndepărtaseră. Will rămase pironit locului, incapabil să-și ia privirea de la craniul hăcuit al veneţianului. Haina albastră a sultanului se umpluse de sânge, iar lama sabiei devenise stacojie. Fără a scoate vreun cuvânt, Kalawun trecu pe lângă Will și se duse înspre locul în care câţiva paji aşteptau cu caii gata pregătiţi de bătălie.

– Ce faci? întrebă Will, urmându-l.

Kalawun continuă să tacă. Își băgă sabia în teacă fără să o șteargă și luă hăţurile unuia din cai.

– Stăpâne sultan, rosti, surprins, unul dintre paji. Calul vostru este...

Însă Kalawun sărea deja în șa. Will înjură și se duse înspre un alt cal. Văzând că îl însoţeşte pe sultan, pajul care ţinea animalul se dădu la o parte, nesigur pe el. Will se urcă în șa în vreme ce Kalawun ţâșnise deja în galop. Înfipse călcâiele în burta animalului și se luă după sultan și după ultimele rânduri ale cavaleriei, înspre porţile oraşului.

Când Will reuși să ajungă în dreptul cetăţii, cea mai mare parte a cavaleriei dispăruse înăuntru. Un clopot bătea nebuneşte de pe ziduri, undeva deasupra. Will vedea oameni alergând pe metereze și strigând. Câteva săgeţi se înfipseră în sol, nu departe de el, aşa că se feri și își îndemnă animalul să călărească mai repede, prin porţi și printre zidurile groase. Imediat după intrare, calul lui Will se opri din pricina masei imense călare din faţa și din jurul lui. Ceva se mişcă în faţă și mulţimea de călăreţi înaintă, repezindu-se pe străzile de dincolo de poartă. Aproximativ cincizeci

dintre ei rămaseră să păzească poarta. Câteva leșuri zăceau întinse pe sol: trupuri de soldați franci. Will auzea deja zgomote de luptă printre clădirile din fața lui, în vreme ce oamenii din oraș veneau în fugă înspre sunetul alarmei. Vestea se răspândise deja: poarta de nord fusese străpunsă și francii alergau să își înfrunte inamicul.

Will călări mai departe, blestemând coiful prin care nu vedea aproape nimic, dar neîndrăznind să și-l scoată. Îl căută pe Kalawun, care dispăruse în masa de oameni. Străbătu o stradă îngustă între două șiruri de magazine, zări chipul alb și îngrozit al unui copil, stând în cadrul unei uși, apoi văzu un licăr albastru în față și își îmboldi calul. Ieși într-o piață mică, ce avea un bazin de apă în mijloc și îl văzu pe Kalawun sărind jos din șa. Dincolo de bazin se găsea un grup de bărbați, în mijlocul căruia o siluetă înaltă și zveltă dădea ordine. Abandonându-și calul, Kalawun traversă în grabă piața. Individul înalt se întoarse. Will văzu surprinderea de pe chipul lui.

– Stăpâne sultan? întrebă bărbatul, venind spre Kalawun.

– Cunoști un om pe nume Angelo Vitturi? întrebă sultanul cu voce răgușită și aspră.

Își scoase sabia, încă pătată de sângele lui Angelo.

Nasir se uită la armă, apoi înapoi spre Kalawun.

– Ce s-a întâmplat?

După ce sărise din șaua calului, Will putea sesiza acum frica în vocea omului. Auzi strigăte dinspre o stradă care ieșea din piață, urmate de zgomote de săbii

încleștate, ricoșând de zidurile clădirilor înghesuite. Își scoase sabia și se grăbi spre Kalawun, care se oprise și se uita la Nasir. Pe chipul sultanului se citeau furia și disperarea, dar și lipsa milei. În acea clipă, Will își dădu seama că sultanul n-avea să-l asculte până ce nu termina ceea ce avea de spus.

– Înainte de a-l omorî, zise Kalawun, continuând să se uite la Nasir, venețianul a spus că m-ai trădat, că ai lucrat cu el împotriva mea. Spune-mi că nu e adevărat.

Nasir strânse din buze. În cele din urmă, vorbi:

– Nu pot. Avea vocea îngroșată de emoție. Nu-ți pot spune asta.

Kalawun începu să clatine din cap.

– E imposibil să fi făcut așa ceva, rosti el cu fermitate în glas. E imposibil. Râse. Ochii îi deveniseră strălucitori, ca de nebun. Te cunosc, Nasir. Pe Allah, te *cunosc!*

– Nu, ripostă Nasir, furios. Sunniții mi-au ucis familia. Cum aș fi putut vreodată să fiu unul dintre ei? Vocea îi devenea tot mai puternică, la fel ca și zgomotele luptelor de pe străzile de dincolo de piață. Nasir flutură din mâini. Te înșeli, Kalawun, tu și toți oamenii tăi! Crezi că tu conduci lumea. În realitate, voi sunteți sclavii și întotdeauna veți fi așa. Niciunul dintre voi nu a ales viața asta. Tu, eu, am ajuns cu toții să o trăim împotriva dorinței noastre, în lanțuri. Chiar numele nostru înseamnă *deținut!* Libertatea e doar o iluzie pentru noi. Nu e adevărată. Vocea lui Nasir scăzu în intensitate. Am vrut... *tot* ce am vrut a fost să trăiesc împreună cu fratele meu o viață pe

care să o aleg eu. Venețianul mi-a oferit acea șansă. Iar eu m-am agățat de ea.

– Mi-am numit fiul după tine, murmură Kalawun, lăsându-și sabia să cadă imobilă pe lângă trup. Te-am lăsat în viața mea!

– Și l-ai omorât pe fratele meu! Nasir veni spre el, cu pumnii încleștați. Doar Kaysan îmi rămăsese în lumea asta. El era familia mea!

– *Eu eram familia ta!* mugi Kalawun, aruncând sabia și prinzându-l pe Nasir de brațe. Se apucă să-l scuture cu violență. Te-am hrănit! Te-am îmbrăcat! Pentru mine erai un frate, un *fiu!*

Nasir nu făcu niciun efort să-l oprească. Se mulțumi să atârne inert în strânsoarea sultanului.

În piață își făcu apariția un grup de călăreți. Templieri. Unul ridică un arc și smulse o săgeată dintr-un sac prins de spate. Will strigă un avertisment, pe jumătate adresat lui Kalawun, pe jumătate templierului. Însă cavalerul potrivi săgeata în arc și trase.

Nasir căzu în față când săgeata i se înfipse în ceafă, unde nu purta armură care să-l protejeze. Imediat pe gura lui țâșni sânge. Nasir făcu ochii mari înspre Kalawun, care se dădu înapoi, continuând să-l țină în brațe. Încercă să formuleze un cuvânt, dar nu mai reuși.

Will se feri din calea unei săgeți care veni bâzâind spre el, apoi apucă brațul lui Kalawun și îl trase pe sultan, lăsându-l pe Nasir să se prăbușească pe jos. Se furișară pe o alee, în vreme ce o companie de mameluci se năpusti în piață și porni după templieri.

În întreg orașul oamenii cădeau și mureau. În mai puțin de o oră, alte trei porți fuseseră străpunse, lăsând să treacă prin ele soldați mameluci, care se apucară să împingă apărătorii orașului înapoi spre mare. Bătălia nu mai avea cum să fie oprită. Luptele erau aspre și rapide. Orice bărbat găsit pe stradă era trecut prin sabie, iar de masacru nu scăpară nici acei cetățeni care fugiseră pe insula Saint Thomas. După ce traversase orașul ca o imensă coasă sângeroasă, cavaleria mamelucă ajunse repede la malul mării și intră cu caii în apa puțin adâncă. Animalele înotară până la insulă unde călăreții, cuprinși de nebunia bătăliei, îi măcelăriră pe toți cei găsiți acolo. Prințesa Lucia și Curtea ei plecaseră cu câteva ore în urmă, ieșind cu navele din port. Doar oamenii de rând rămăseseră în urma ei ca să fie martori la căderea orașului.

Will reuși să găsească niște cai și îl conduse pe Kalawun afară din oraș, după ce își dăduse seama că orice efort de a opri atacul era inutil. Singurul lucru la care mai putea spera era ca supraviețuitorilor să le fie cruțată viața.

Kalawun își struni calul înainte de a ajunge în tabăra militară și se uită la orașul pe moarte.

– S-a terminat, murmură el.

Will îl privi.

– Nu trebuie să fie așa. Lasă-ți oamenii să facă ce vor azi, mărite sultan, lasă-i să jefuiască bogățiile din Tripoli. Însă trimite femeile și copiii în Acra. Oferă un nou armistițiu semenilor mei. Îl vor accepta. Nu te putem ataca; nu avem forța necesară. Everard de

Troyes mi-a spus odată că uneori pacea se cumpără cu sânge. Va fi sângele vărsat azi îndeajuns ca să ne cumpere nouă pacea?

Kalawun își încordă mușchii feței, dar dădu din cap. Privirea lui se întoarse spre oraș, de unde se înălțau fuioare groase de fum negru. Închise ochii.

Lombardia, nordul Italiei
29 mai 1289

Pe câmp se strânsese deja o mulțime, iar oamenii continuau să vină pe măsură ce aflau vestea. Sosise un legat papal de la Roma, cu un mesaj direct de la Sfântul Părinte. Copiii fuseseră ridicați pe umerii taților ca să-l vadă mai bine pe emisar, care stătea pe o platformă special înălțată și le vorbea cu o voce tunătoare.

Legatul era un bun orator și oamenii îl ascultau. Nu vorbi despre voința Domnului sau despre datoria creștină, și nici măcar despre mântuire. După ce se confruntase cu mulțimi plictisite sau indiferente în ultimul an, legatul trimis la ordinul papei Nicolae aflase ce voiau oamenii să audă. Pentru țărani, Dumnezeu exista în biserică, la slujbă, în zilele de sărbătoare. Însă la câmp, după încă o recoltă proastă în acel an, sau pe străzile orașelor sărace, unde se cerșea pentru o firimitură de pâine, El nu exista. Oamenii nu voiau să audă de Țara Lui Sfântă, de Ierusalim și de Acra, locuri care nu însemnau nimic pentru ei și la care făceau referire vocile unor călători aflați în

trecere prin zona lor. Voiau să audă ce ar însemna o cruciadă pentru ei. Așa că legatul exact asta le spunea.

Le povesti țăranilor săraci din Lombardia și Toscana că în Orient viața era mai bună. În Orient bărbații, cei lipsiți de pământuri, puteau obține proprietăți și bogății sau puteau deveni conducători de orașe. Existau sute de slujbe pentru muncitori pricepuți și chiar și cei fără o meserie anume puteau ușor învăța una acolo. Era un loc al prosperității, un loc al bogățiilor și frumuseții. Într-adevăr, Outremer era ținutul în care curgeau lapte și miere. Vocea legatului era sinceră și pasională, dar omul vorbea simplu, în termeni înțeleși de toată lumea. Țăranii ascultau, vrăjiți de cuvintele lui și purtați de ele către o altă lume, o lume a posibilităților și a speranței. Iar ca să-și vadă dorințele împlinite, ei nu aveau decât să intre în oastea Domnului și să ridice Crucea. Legatul le promise lupte puține. Țăranilor li se putea cere să ajute gărzile de pe zidurile din Acra sau poate să acționeze ca forțe auxiliare într-o campanie militară dacă era necesar. Însă, în ultimă instanță, acesta era un preț mic de plătit pentru libertate.

Cu un astfel de ultim cuvânt fură părăsiți țăranii din Lombardia când legatul și consilierii lui coborâră de pe platformă. Libertate. Pentru cei mai mulți era un cuvânt de neatins, magic, visat întreaga lor viață, dar la fel de îndepărtat precum orașele despre care le vorbise legatul. Libertatea era un cuvânt rezervat claselor avute, nobililor și preoților, regilor și prinților. Ideea că un astfel de lucru se putea găsi ușor dincolo

de granițele vieților lor mizere era seducătoare și atrăgătoare ca o sirenă. După discursul legatului, țăranii se strânseră laolaltă, vorbind între ei cu însuflețire. Câțiva își bătură joc de cele auzite și își luară copiii acasă, însă mulți alții se adunau zgomotoși ca să discute despre cele aflate.

Legatul își șterse cu delicatețe sprânceana cu o batistă pe care i-o dădu servitorul și inspectă cu privirea mulțimea care șușotea.

– Habar n-am cum poate spera Sanctitatea Sa să pornească o nouă cruciadă cu țărani și cerșetori.

– Nu știu, frate, rosti consilierul, privind mulțimea. Mie mi se pare că sunt tare dornici.

42

Cartierul venețian, Acra
20 august 1290

Pe chipul lui Will se vedea un zâmbet de satisfacție pură în vreme ce se plimba prin piață. Astea erau zilele cele mai bune, când nu era sir William sau comandantul Campbell, când era pur și simplu tată și ținea mâna caldă a fiicei sale în mâna lui. Bineînțeles că trebuia să fie prudent și să poarte un acoperământ de cap, ca să-și ascundă fața, deși niciodată până atunci nu avusese cu adevărat nevoie de acea deghizare.

– Ai încercat astea, tată?

Rose îl trăgea de mână către o tarabă unde se vindeau dulciuri făcute din zahăr caramel, miere și mirodenii.

– Ce vrei tu de fapt să spui este că vrei să-ți cumpăr una, zise Will, amuzat.

Rose ridică din umeri cu nonșalanță. Nu dorea să fie prinsă atât de ușor.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să le guști.

Îi aruncă însă o privire plină de speranță.

El chicoti și se lăsă tras spre tarabă. Omul din spatele ei îi zâmbi cu toată gura lui Rose și arătă spre dulciuri, vorbind în dialectul venețian. În vreme ce fata îi răspundea, Will cercetă piața cu privirea. Rareori văzuse cartierul venețian atât de aglomerat.

Încă de la începutul lui august, caravanele comerciale dinspre Siria și Palestina curgeau prin porțile orașului, inundând piețele cu o grămadă de produse. Recolta din Galileea fusese una din cele mai bogate din ultimii ani, iar cu armistițiul refăcut între sultanul Kalawun și conducătorii din Acra comerțul înflorise mai mult ca oricând. După atacul neprovocat asupra orașului Tripoli din anul precedent, cetățenii din Acra așteptaseră îngroziți ca mamelucii să vină peste ei. Însă când la porțile orașului se iviseră doar șiruri lungi de refugiați, cerând azil, oamenii începuseră să se liniștească. Multe luni mai târziu, din Cairo sosise o delegație cu o nouă ofertă de pace, pe care guvernul din Acra o acceptase imediat.

Odată cu venirea caravanelor comerciale, populația orașului se mărise considerabil. Nimeni nu-și amintea să mai fi văzut străzile așa de aglomerate vreodată. Piețele gemeau de negustori: creștini, arabi, turci, greci, vânzând indigo din Irak, săbii din Damasc, fier din Beirut și sticlă din Egipt. Tarabele din cartierele venețian, german și pisan era pline cu vopsele, fildeș,

ulei de măsline și roibă[1], iar caprele și oile înghesuite în țarcuri umpleau atmosfera cu behăiturile lor zgomotoase. Iar dacă toate astea nu fuseseră îndeajuns, ceva mai devreme în cursul acelei săptămâni în port intraseră douăzeci și cinci de galere din Italia, iar tavernele de pe docuri erau acum pline până la refuz cu mai multe mii de țărani din Lombardia și Toscana care răspunseseră unui apel la o nouă cruciadă. Guvernul din Acra nu fusese deloc mulțumit de acest lucru. Comandanții îi întrebaseră pe conducătorii Cruciadei cum ar fi putut ei să-i găzduiască pe acești recruți, din care prea puțini păreau să fie utili în scopuri militare? În ciuda protestelor, nou-veniților li se găsiseră locuri, chiar dacă mulți oameni fuseseră nevoiți să doarmă afară, pe acoperișuri și în grădini, o alternativă nu chiar neplăcută pentru mulți în căldura înăbușitoare de august.

– Îmi dai niște bani, tată?

Will îi zâmbi lui Rose și băgă mâna în pungă. El însuși rareori avea bani la el, dar Elwen îi strecurase o monedă în palmă când el și Rose plecaseră de acasă. Era un ducat, una din primele monede de aur noi bătute în Veneția. Will se simțea mulțumit să poată face ceva atât de obișnuit și, în același timp, atât plin de semnificații, precum era să-i cumpere fetei lui ceva ce ea își dorea. Tocmai scotea moneda din pungă când auzi strigăte înălțându-se deasupra zgomotelor făcute

[1] Plantă folosită pentru rădăcina sa de culoare roșie din care se făceau vopsele (n. tr.).

de mulțime. Căută cu privirea sursa acelor strigăte și văzu patru oameni scoțând un al cincilea dintr-o clădire aflată pe o stradă învecinată. Individul se lupta cu disperare cu cei care îl prinseseră, dar nu reuși să li se opună prea tare. Cei patru îl forțară la pământ, după care începură să-l lovească sălbatic cu pumnii și picioarele. Câțiva oameni din apropiere de Will își bătură pe umeri amicii cu care erau și le arătară învălmășeala, dar nimeni nu păru dornic să se amestece.

Auzind cum nefericitul care era bătut mă scoate un strigăt de disperare, Will îi dădu moneda fetei lui.

– Așteaptă aici, îi spuse el pe un ton poruncitor, după care înconjură taraba cu dulciuri.

Alergă pe strada laterală și-l prinse pe unul dintre bătăuși, care tocmai îl lovise în cap pe cel căzut la pământ. Will îl trase cu forța înapoi, apoi se năpusti asupra altuia, împingându-l cât colo. Omul gemu de surpriză, apoi se întoarse spre Will. Bolborosi ceva în italiană, iar când Will rămase locului, veni spre el cu pumnii ridicați. Cei trei tovarăși ai lui se îndepărtară de victimă și se concentrară asupra lui Will. Dinspre indivizi venea un iz puternic de vin. Will își scoase sabia. Cei patru ezitară.

– Tată!

Will tresări auzind chemarea și se întoarse spre Rose, care ducea două dulciuri învelite în hârtie colorată în mâini. Gura ei se rotunjise de surprindere la vederea sabiei din mâna lui Will și a celor patru bărbați care înaintau spre el. Câtă vreme atenția lui Will fu îndreptată în altă parte, unul dintre atacatori îi

smulse cu putere sabia din mână. Sabia zbură și Will țipă de durere și surprindere. În același timp, individul înaintă spre el. Bucuria lui se termină scurt când Will se feri de primul pumn dat aiurea și îl pocni cu pumnul drept în față. Capul individului se dădu pe spate din pricina forței loviturii și nasul i se sparse. Dându-se înapoi cu un urlet de durere, omul se încurcă în picioarele victimei sale, care continua să zacă întins cu fața în jos în praf, și căzu alături de aceasta. Will sări să-și recupereze sabia înainte ca vreunul dintre ceilalți atacatori să facă vreo mișcare. Individul căzut se dădu înapoi ca un crab, apoi se ridică în picioare și își luă tălpășița alături de camarazii lui, speriați de faptul că Will se repezea deja la ei cu sabia scoasă. Will se uită după ei, apoi își ascunse sabia, strângând din dinți împotriva durerii de la mână, acolo unde fusese lovit. Se aplecă asupra victimei celor patru indivizi.

– Stai acolo, Rose, strigă el peste umăr când auzi niște pași apropiindu-se încet.

Îl întoarse pe om cu fața în sus și auzi un icnet ușor în spatele lui când chipul victimei ieși la iveală. Un chip murdar, plin de sânge și dezagreabil de cunoscuț. Era Garin. Will privi în jur.

– Rose, ți-am spus să...

Se opri când auzi un geamăt dinspre Garin.

Garin clipi din ochi, apoi și-i deschise. Avea pupilele încețoșate și lipsite de concentrare. Barba era murdară de sânge din pricina buzei sparte. Altă pată de sânge se vedea pe păr din pricina unei tăieturi de pe scalp.

– Dă-te de pe mine! îngăimă el.

Will își lăsă în jos partea din față a acoperământului de cap, astfel încât Garin să-i poată vedea chipul, dar starea de agresivitate nu-l părăsi pe Garin nici când îl recunoscu pe Will.

– Ce cauți aici? horcăi Garin, încercând să se ridice.

– Sus, zise Will, întinzând mâna.

Garin mormăi o obscenitate și respinse mâna lui Will, după care păru să o zărească pe Rose. Fata se holba la el, continuând să țină dulciurile în mâini. Brusc, expresia de pe chipul lui se schimbă. Zâmbi, dezvelindu-și dinții înroșiți de sânge, fapt care o făcu pe fată să se dea, speriată, înapoi.

– Frumoasă Rose, cârâi el, prinzând mâna lui Will și ridicându-se de pe jos. Ești tot mai mare de fiecare dată când te văd.

Rostea cuvintele pe un ton amețit.

Will se smulse din strânsoarea dureroasă a lui Garin.

– Ești beat.

Garin își duse o mână la inimă și se împletici în spate.

– Niciodată! Își dădu ochii peste cap, apoi veni înainte, holbându-se la Rose și stropind pământul cu sânge. Cred că *tatăl* tău e puțin supărat pe mine, ca de obicei, zise el pe un ton de durere prefăcută. Râse amarnic, apoi deveni serios. Dar tu nu ești, nu-i așa, Rosie?

Will se postă în fața fiicei lui.

– De ce te-au atacat oamenii ăia?

Garin scoase un oftat.

– Cred că din pricina asta, răspunse el, întinzând palma și scoțând la iveală două zaruri negre.

Chicoti când aruncă zarurile pe pământ. Se opriră amândouă la cifra șase.

Will clătină dezgustat din cap.

– Mai bine du-te acasă și dormi.

– Acasă! Unde dracu' e casa? N-am o casă. Doar un bordei plin de purici. Garin întinse o mână nesigură în direcția docurilor. E nebunie acolo. Lombarzii ăia au invadat totul. Se bat în fiecare seară, iar tavernele sunt pline ochi de țărani. N-ai loc nici să întorci o curvă sub tine!

Își dădu capul pe spate și chicoti.

Will se strâmbă și își puse mâna pe umărul lui Rose.

– Poate că atunci ar trebui să te gândești să te întorci la Londra, așa cum ți-am mai spus.

Garin se uită urât la el.

– Încetează să mă mai salvezi, sfinte William.

– De ce mai ești în Acra, Garin? replică Will cu voce măsurată. Doar n-ai nimic de făcut aici.

– Nu e nenorocitul *tău* de oraș, ripostă Garin. În plus, am prieteni aici. Tu, Elwen. Zâmbi. Rosie.

– Nu sunt prietena ta, răspunse Rose pe un ton rece.

– Rose, murmură Will.

Garin făcu o grimasă.

– Ei, asta nu a fost frumos. Rosie, dulceață, ți-a spus vreodată tatăl tău că eram prieteni în vremea când eram templier? Se aplecă înainte și îl lovi amical pe Will în piept. Ți-am salvat viața, Campbell. De trei ori! Se apucă să numere pe degete, fără să zărească

furia din ochii lui Will. Când Rook a vrut să te otrăvească la bordel, ca să se ducă după Cartea Graalului, și te-am drogat eu ca să te scap. Când eram în Antiohia și mamelucii te copleșiseră. Când erai în deșert și... Își lovi gura cu palma și făcu ochii mari. Nu, nu, așteaptă! Aia a fost altceva.

Izbucni într-un râs scurt, care dispăru repede. Își linse buza spartă și scuipă sânge pe pământ.

– Nu-i dau bani lui Edward, Garin. Decizia ta de a hoinări prin Acra fără niciun scop nu-mi va schimba decizia. Întoarce-te la stăpânul tău și spune-i asta. Privirea îi deveni dură. Spune-i că nu va obține nimic de la mine sau de la Anima Templi pentru agresiunea lui împotriva Scoției.

Cu asta, Will vru să plece de acolo.

– Mereu campionul, nu-i așa? Mereu încercând să salvezi pe toată lumea! strigă Garin, pornind împleticit după Will. Dar ești la fel de disperat și de jalnic ca noi toți. *Ipocrit* nenorocit!

Will se răsuci. Furia îl copleșise.

– Stai naiba departe de mine!

– Ai depus jurăminte, Will! Castitate, sărăcie, supunere. Ai îngenuncheat pe podeaua bisericii din Paris și ai jurat toate astea față de Templu. Câte dintre ele le-ai respectat? Castitatea? Râse ușor. Cred că asta s-a dus de multă vreme, nu-i așa? Sărăcia? Acum furi din cuferele Templului ca să-ți finanțezi misiunea ta secretă. Supunerea? Ei bine, amândoi știm că ăsta n-a fost niciodată unul din punctele tale forte. Garin făcea deja spume la gură, scuipând, pe lângă salivă, și sânge.

Ești un fiu de căţea îndrăgostit de târfe, mincinos, trădător și sperjur la fel de mare ca și mine. Să nu uiți asta *niciodată*!

Paharul se umpluse. Fără să mai vadă altceva în afara nemernicului din faţa lui, un om alături de care pe vremuri plânsese și râsese, un om cu care împărtășise secrete și căruia îi salvase viaţa la rândul lui, Will lovi cu sălbăticie. Pumnul lui se izbi drept de falca rănită a lui Garin și îi scoase acestuia un dinte. Garin se dădu, împleticindu-se, câţiva pași înapoi, apoi căzu ca un copac secerat. Imediat ce atinse solul în jurul lui se ridică un nor de praf.

– Ar fi trebuit să-i las să te omoare, rosti Will printre dinţi, postându-se deasupra lui Garin, gata să îl lovească din nou.

– *Nu*!

Will se răsuci pe călcâie și o văzu pe Rose. Fata își dusese mâinile la faţă, lăsând să cadă pe jos dulciurile. Furia și ura îl părăsiră imediat pe Will, lăsându-l tremurând și într-o stare de șoc.

Când Garin își ridică privirea spre Will, în ochii lui albaștri apăruse o scânteie de triumf.

– Vezi, îngăimă el cu o voce înecată de sîngele din gură. Ești ca mine.

Will nu-i răspunse, ci plecă în trombă de acolo, luând-o pe Rose de braţ.

Garin se uită după ei printre gene. „Du-te acasă“, îi ceruse Will. „*Du-te acasă*“. Will credea că el încă mai avea un loc al lui în Londra, o poziţie și o locuinţă către care să se îndrepte. În realitate, orice astfel de

legături dispăruseră demult. Garin se săturase de controlul lui Edward asupra lui și de toți anii ăia de promisiuni false, de insulte și de amenințări. De atunci în sufletul lui înmugurise posibilitatea de a spera, de a duce o viață diferită, de a fi tatăl unui copil. Mai mult decât orice altceva, asta cimentase decizia lui de a rămâne în Acra. Cu un an înainte, câțiva oameni de-ai regelui veniseră ca să-l caute, dar Garin fusese avertizat dinainte și plecase din taverna unde locuia și unde scotea din jocuri de noroc și din furtișaguri suficient cât să mănânce și să bea. Se ascunsese, lăsându-și barba să-i acopere complet fața, dormind prin cocioabe și adăposturi, trecând de la un loc la altul, la fel de nomad ca și membrii triburilor deșertului. Ca o ironie, anii petrecuți în slujba lui Edward îi șlefuiseră abilitățile de care avea nevoie ca să rămână ascuns și, cu toate că încă se temea de zgomotele de pași pe alei în spatele lui și de posibilitatea unui cuțit înfipt pe la spate în întuneric, Garin reușise să se facă pierdut și să rămână anonim, dincolo de forța lui Edward de a pune mâna pe el.

Privirea lui Garin se opri asupra dulciurilor scăpate de Rose, care ieșiseră din ambalajele lor colorate. Garin se târî spre ele, gemând de efort, și înșfăcă una din bucăți. Era caldă și lipicioasă din pricină că stătuse în palma ei. Își băgă încet dulcele în gură și mușcă. Simți în acea dulceață durere, sânge, gust de zahăr ars și mirosurile străzii.

– Tată.

Will își trăsese la loc acoperământul în vreme ce se întorceau spre piața aglomerată.

– Tată! rosti Rose, mai hotărâtă acum.

Will se opri.

– Ce e?

– Mă doare brațul!

Will se uită la chipul speriat și furios al fetei lui și îi dădu drumul instantaneu.

– Îmi cer scuze. Își puse mâinile pe umerii ei. N-ar fi trebuit să vezi toate astea.

Expresia fetei se schimbă când ea își înălță privirea spre el. Teama păru să i se mai înmoaie, să se transforme în neliniște.

– Când Garin vine la noi acasă, mama înotdeauna strigă la el și îl trimite de acolo, iar tu te înfurii dacă ne întâlnim cu el pe stradă și îți vorbește, chiar și cu un ton amabil. De ce?

– Nu-l vreau în viața mea, Rose. A făcut niște lucruri care ne-au rănit profund pe mama ta și pe mine cu ani în urmă. Deși am încercat, am descoperit că nu-l pot ierta.

– Dar ați fost prieteni pe vremuri? Când locuiați în Anglia?

– Da. Dar situația dintre noi s-a schimbat cu multă vreme în urmă. Acum suntem niște oameni diferiți. Tonul vocii lui se înăspri. Indiferent ce ar spune el.

– Lucrurile alea... Rose se opri și își țuguie buzele, apoi se uită la el. Lucrurile alea pe care le-a spus despre tine, despre faptul că ți-ai încălcat jurămintele. Vorbea serios?

Will oftă din rărunchi.

– Din anumite puncte de vedere, da. Dar nici pe departe în sensul în care au sunat.

Se opri, nesigur pe ce mai avea de adăugat. El și Elwen îi explicaseră fetei care sunt Regulile Templului: cum, în calitatea lui de cavaler, lui Will îi era interzis să se căsătorească sau să trăiască cu o femeie, și de ce Templul nu trebuia să afle niciodată despre relația dintre ei trei. Însă nu-i pomeniseră nimic despre rolul jucat de Will în Anima Templi. Rose era o fată inteligentă pentru vârsta ei, dar era încă mică și ei nu aveau chef s-o cocoșeze deja cu secrete.

– Garin nu este un om bun, Rose. Nu mai este. O prinse ușor de brațe. Nu se poate avea încredere în el. Bine?

Rose se uită insistent la el.

– O să stea aici până îi vei da bani?

– Sper că nu.

– De ce nu-i poți da bani dacă asta îl face să plece?

– Din cauza a ceea ce va face cu ei. Will zâmbi, obosit, zărind expresia ei interogativă. Stăpânul lui Garin, regele Edward, a atacat Țara Galilor, unde s-a născut mama ta, ca să-și asigure mai mult pământ pentru sine. Se zvonește că acum nutrește o dorință similară de a domni peste Irlanda și Scoția. Regele scoților a murit acum patru ani și și-a lăsat nepoata drept moștenitoare. Ultimele vești aflate spun că Edward vrea să-și însoare fiul, Edward de Caernarvon, cu acea fată. În trecut, între regii Angliei și Scoției au existat relații bune, dar eu mă tem pentru acea țară din pricina

amestecului lui Edward. În Scoția sunt oameni care s-ar opune, cred eu, domniei lui, și nu vreau să văd petrecându-se în țara mea natală ceea ce s-a petrecut în Țara Galilor. Dacă îi dau bani lui Garin, regele îi va folosi ca să finanțeze un război, așa cum a mai făcut în trecut.

– Ești îngrijorat pentru surorile tale? Pentru Ysenda și Ede?

– Pentru ele și pentru pace în general. În plus, vreau ca tu să vezi într-o bună zi locul unde am crescut eu. Nu am chef să fie distrus.

Will simți mâna mică a fiicei lui strângându-l încă o dată, însă, pe măsură ce înaintau prin piață, în mintea lui se așternu un soi de greutate apăsătoare. Totul din pricina discuției despre familia lui. Amintirile erau capabile însă să-l rănească.

Mai întâi fusese soră-sa, Mary, a cărei moarte fusese provocată de el. În urma morții ei, Will își văzuse tatăl intrând în serviciul Anima Templi, iar pe maică-sa și cele trei surori rămase în viață intrând într-o mănăstire din apropiere de Edinburgh. Apoi fusese maică-sa, cu privirea distantă și sărutul ei rece când tatăl lui îl luase pe Will ca să se alăture Templului în Londra. Iar acolo, cu o permanentă expresie îndurerată pe chip, fusese însuși James, cu părul lui negru ca pana corbului și mâinile pătate de cerneală, omul la înălțimea căruia Will încercase să trăiască întreaga viață, căutând de la el iertare pentru moartea lui Mary, dacă nu în această viață, atunci măcar în următoarea. Toate aceste amintiri, despărțiri și sfârșituri erau dureroase.

Însă celelalte amintiri, cele frumoase de dinainte de morți, de dinaintea plecării lui din Scoția, erau și mai dureroase. Culorile se estompaseră între timp și unele scene lipseau, dar râsetele și aroma fânului vara, șocul apei reci ca gheața pe picioarele lui în vreme ce intra în lac, toate acestea îl sfâșiau. Mulți ani își menținuse amintirile sub control, concentrându-se asupra muncii și datoriilor, asupra propriei familii. Apoi, cu patru luni în urmă, venise scrisoarea.

După ce o desfăcuse, cercetase cu privirea scrisul necunoscut, fără să citească cu adevărat cuvintele, până ce ajunsese la numele din final. Ysenda Campbell. Un nume care îl făcuse să simtă un cuțit sfârtecându-i corpul. Era numele celei mai mici surori a lui, pe care n-o văzuse și despre care nu mai auzise nimic de când el avea zece ani, iar ea era doar un bebeluș. Scrisoarea îl informa pe Will despre moartea mamei lor, Isabel. Murise în somn, după ce suferise o vreme din pricina unei boli, și fusese înmormântată în capela mănăstirii unde rămăsese din ziua în care James și Will o părăsiseră. Citind numele mamei lui, scris cu negru, Will o revăzuse cu ochii minții așa cum fusese ultima dată, cu treizeci și doi de ani înainte. Stătea în fața mănăstirii, uitându-se la ei doi cum se îndepărtează, cu un șal subțire de lână înfășurat în jurul umerilor, cu o mână ținându-și șuvițele de păr roșcat pe care i le sufla vântul. După puțin timp, Will se uitase înapoi spre ea și o văzuse continuând să stea acolo, o ființă care odinioară îl ținuse în brațe și îl sărutase, râsese cu el,

devenită acum o siluetă nedefinită din pricina distanței, un străin pe o coamă de deal.

Scrisoarea îi adusese vești și despre altă moarte, dar aproape ca din întâmplare, ca și cum el ar fi trebuit să fi știut deja. Ysenda scria că mama lor se îmbolnăvise după moartea surorii celei mari, Alycie. Will bănuia că scrisoarea care îl informa și despre această moarte se rătăcise. Sau poate că nu fusese niciodată trimisă. Acum îi rămăseseră doar Ede și Ysenda. Scrisoarea fusese dureros de impersonală, ca și cum scrierea ei însemnase o datorie sau poate chiar o povară. Printre rânduri, Will descoperise un soi de învinovățire, un indiciu că Ysenda, care menționase în trecere și copiii ei, fără a-i numi, nu-și iertase niciodată fratele și tatăl care le abandonaseră pe ea și pe mama ei, un indiciu al dorinței ca Will să sufere și el. Și suferise cumplit. Isabel nici măcar nu știuse vreodată că are o nepoată. Will se temuse întotdeauna să nu se dea de gol dacă i-ar fi scris despre așa ceva.

– Tată, ce e aia?

Will își coborî privirea, smuls din gândurile lui de vocea lui Rose. Fata părea nedumerită. Privi în jur și își dădu seama că aude bătaia unui clopot din apropiere. Era prea târziu pentru slujba de prânz și prea devreme pentru cea de seară. Tocmai începuse să se întrebe de cât timp bătea clopotul când se auzi și clopotul de la San Marco, trimițând cu vibrațiile lui un stol de păsări înspre cerul albastru precum cobaltul.

Din fața lor se auzeau strigăte. În piață apărură cinci oameni din garda venețiană. Cineva îi chemă.

– Ce spun, Rose? întrebă Will.

– Ridicați baricadele, răspunse fata, părând îngrijorată. Spun să închidem străzile. La docuri au loc lupte. Mulțimi de oameni.

În câteva clipe, proprietarii de tarabe se apucară să-și împacheteze mărfurile. Părinții își apucară copiii de mână și plecară în grabă, în vreme ce clopotele continuau să bată și în piață apăreau alte gărzi. Deplasându-se deja în mijlocul unui șuvoi grăbit de oameni, Will o strânse bine de mână pe Rose și o duse afară din piață. Oamenii lăsau jos jaluzelele, își strigau prietenii și vecinii, se grăbeau spre casele lor.

Când ajunseră la casa lui Andreas, o găsiră pe Elwen afară, discutând îngrijorată cu o vecină. Chipul ei se liniști când îi zări pe Will și pe Rose apropiindu-se în grabă pe stradă.

– Ce e? îl întrebă Elwen pe Will, trăgând-o, recunoscătoare, pe Rose spre ea.

– Din câte se pare, o răscoală, răspunse Will, gâfâind. Trebuie să ajung la Templu. Intră în casă și baricadează ușile.

Elwen încuviință și îl îmbrățișă scurt.

– Fii prudent! strigă ea în urma lui.

Docurile, Acra
20 august 1290

Nimeni nu știa exact cum a început nenorocirea. Ulterior, după ce urmele distrugerilor fuseseră

curățate și după ce cadavrele fuseseră încărcate în căruțuri, apăruse zvonul că un grup de cruciați lombarzi auzise că o femeie creștină a fost violată de doi musulmani cu o noapte înainte. Existau și alte explicații pentru violențe, cele mai multe având legătură cu căldura, alcoolul și sărăcia. Însă nimic, niciun motiv și nicio justificare nu ar fi putut să scuze barbaria care începuse la docuri și se răspândise în oraș precum valurile stârnite de o piatră aruncată într-un bazin cu apă.

În acea după-amiază era arșiță mare, iar țăranilor italieni, care își făceau veacul prin tavernele de pe docuri, le crescuse enorm temperatura corpurilor și deveniseră extrem de agitați. Din interiorul grupului de țărani lombarzi un grup fusese ales de alți țărani drept purtători oficiali de cuvânt. Cu o zi înainte, grupul de țărani se dusese cu jalba în proțap la conducătorii Cruciadei, cei care fuseseră numiți așa de către Papa de la Roma și în rândul cărora se numea recent deposedatul de bunuri episcop de Tripoli. Proprietarii de taverne cereau chirii și nu aveau bani pentru hrană. Episcopul și ceilalți nobili puși la conducerea Cruciadei nu puteau veni în ajutor. Nici lor nu li se puseseră fonduri la dispoziție și n-aveau ce să le ofere țăranilor. Mai ales episcopul era supărat. Remarcase pe un ton acru că, dacă voiau un loc de dormit și ceva de mâncare, țăranii ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a-și cheltui puținul cu care veniseră pe băutură și curve. Țăranii fuseseră întorși din drum, amărâți și îmbufnați.

Li se promisese un tărâm al laptelui și al mierii și, într-adevăr, ei văzuseră dovezile bogăției Orientului peste tot în jurul lor: în clădirile maiestuoase, în hainele bogate ale localnicilor, în piețele dând pe afară de produse. Însă nimic din toate acestea nu era pentru ei și nimeni nu-i dorea acolo. Chiar și patriarhul, reprezentantul papei în Acra, rămăsese perplex în privința acelor oameni. Conducătorii creștini căutaseră soldați bine instruiți, sub o comandă eficientă, pentru Cruciada lor, nu o gloată indisciplinată care habar n-avea ce însemna viața în Orient. Negustorii locali, pescarii și vameșii se plângeau că erau mai nou obligați să se aventureze către locurile de muncă printr-o mare de indivizi semiconștienți, zăcând în fiecare dimineață printre bălți imense de vomă și sânge. Proprietarii de taverne se plângeau că nu sunt plătiți și că bunurile, proprietățile și personalul lor au de suferit. Prostituatele erau bătute și abuzate, localnicii erau jefuiți, bisericile erau vandalizate. Țăranii italieni își abandonaseră familiile și câmpiile; navigaseră pe mare, în necunoscut, cu speranța unei vieți mai bune. În loc de asta, dăduseră doar peste muște, căldură de nesuportat și o sărăcie și mai mare. Veniseră pentru un război, dar nimeni nu părea să se bată în acel moment. Ca atare, în acea după-amiază, sătui de cele îndurate, înfierbântați și mahmuri după beție, țăranii își începuseră propria cruciadă.

Primul deces se petrecu în fața unei taverne de pe docuri cunoscută cu numele de Trei Regi. Șase bărbați ieșiseră, clătinându-se, înspre zidul portului. Părură

să stea pe loc câteva clipe, cu fețele roșii ca focul, după care unul dintre ei strigă și arătă înspre doi arabi care își duceau de căpăstru cămilele încărcate cu coșuri. Urlând de furie la unison, cei șase indivizi se repeziră spre arabi, care rămaseră perplecși. Unul dintre arabi primi o lovitură în partea laterală a capului și se prăbuși, scăpând hățurile animalului, care o luă înspăimântat la goană pe doc. Celălalt arab încercă să fugă, dar fu prins din urmă de doi dintre atacatori. Pescarii și muncitorii de la docuri priviră întreaga scenă, abia crezându-și ochilor. Câțiva localnici încercară să oprească atacul, dar doi dintre atacatori smulseseră între timp șipci de lemn dintr-o cutie și acum le învârteau ca pe niște arme. Cineva se grăbi spre vamă ca să obțină ajutor. Pentru arabi însă era prea târziu. Când pumnii și picioarele încetară să mai lovească și cei șase atacatori se dădură împleticindu-se înapoi, din arabi rămăseseră niște biete forme neînsuflețite, cu capetele și fețele o masă însângerată.

Camarazi cu cei șase, alți cruciați lombarzi începură să iasă în valuri din taverna Trei Regi la auzul agitației de afară. Se opriră uluiți după ce își văzură tovarășii plini de sânge. Când privirile lor căzură asupra celor doi arabi morți, câțiva dintre ei se duseră mai încolo, îngrețoșați. Însă un om scoase un chiot de bucurie. Era un sunet gutural, animalic, care păru să acționeze ca un semnal pentru restul gloatei, un semnal că fusese depășită o barieră impusă de alții și că de acum nu mai exista cale de întoarcere. Urmară

alte chiote și strigăte de triumf. În câteva clipe se formă o gloată violentă.

– Omorâți toți nenorociții de sarazini! strigă unul.

– Omorâți-i! Omorâți-i! îi ținură isonul ceilalți.

Țăranii se năpustiră peste docuri. Oamenii, în mare parte cruciați italieni, ieșiră din taverne și localuri ca să vadă ce era cu acea agitație. Când auziră apelul, mulți se alăturară conaționalilor lor, excitați peste măsură de febra pe care mulțimea în creștere o degaja.

– Ce se întâmplă? strigă un bărbat care ieșea dintr-o tavernă.

– O cruciadă, strigă altcineva ca răspuns. O să-i omorâm pe sarazini!

– Atunci o să primim bani! urlă altcineva.

Se auzi un chiot general.

Ochii bărbatului care ieșise se aprinseră de emoție. Se repezi înapoi înăuntru ca să le transmită vestea tovarășilor lui, dintre care mulți îl urmară apoi afară.

Oamenii se alăturau mulțimii pentru că nu voiau să fie lăsați deoparte, pentru că cineva spusese că o să primească bani, pentru că nu aveau altceva de făcut. Un muget începu să se facă auzit, pornit de cei din frunte, apoi preluat de întreaga mulțime.

– *Deus vult! Deus vult!* Voia Domnului! Voia Domnului!

În vreme ce mergeau, oamenii adunau de pe jos pietre sau își fixau cuie ruginite între degetele de la mâini și șfichiuiau aerul cu ele, rânjind sinistru în direcția tovarășilor lor. Dacă nu primiseră arme de la conducători, atunci se înarmau ei singuri. Vameșii și

gărzile ieșiseră din clădirile lor la auzul alarmei sunate de localnici, dar nu erau pregătiți pentru hoarda care se apropia de ei de pe docuri.

– Maică sfântă, murmură unul dintre ei. Avem nevoie de mai multe gărzi.

Un altul își adună curajul.

– Vă rog! strigă el spre mulțime, ridicând mâinile. Vă rog! Trebuie să vă opriți!

Gloata își văzu de drum, rânjind sfidător în direcția oficialităților și râzând de oamenii îmbrăcați în veșminte asemănătoare unor rochii și cu părul dat cu ulei care încercau să-i oprească.

– Uitați-vă la ei! țipă unul. Îmbrăcați ca sarazinii!

– Trebuie să vă opriți! strigă vameșul.

Din senin, din mijlocul mulțimii zbură o piatră. Obiectul îl lovi pe vameș chiar în frunte. Omul se prăbuși secerat. Gloata se opri, cuprinsă de o oarecare neliniște. Acel om nu era un sarazin; era un apusean, un creștin, ca ei, un om al puterii, important.

Nu se întâmplă nimic.

Nu se ivi niciun fulger din cer care să-l trăsnească pe cruciatul care aruncase piatra. Ceilalți oficiali își luară camaradul însângerat și îl traseră înapoi în clădirea vămii. Gărzile intrară după ei.

Urlând ca nebunii din pricina victoriei, țăranii își continuară drumul. Erau invincibili, de neoprit. Noua lor putere era ca un drog care îi intoxica.

– Cum îi găsim pe sarazini? vru să știe un individ.

– Toți sarazinii au bărbi, răspunse un altul. Vom omorî pe oricine are barbă.

Oamenii încuviințară cu hotărâre, bucuroși că acum aveau o țintă pentru furia lor.

Se auzi un strigăt. Unul dintre țărani arătă ceva cu mâna. Masivele porți de fier care duceau spre oraș se apropiau una de cealaltă. Dincolo de porți se găsea piața pisanilor. Negustorii își luau tălpășița și un clopot bătea a avertisment, dar, chiar și așa, locul era încă aglomerat. Văzând tarabele pline până sus cu fructe și porțelanuri, cu pietre prețioase și mătăsuri, țăranii dădură năvală. Gărzile pisane făcură o ultimă încercare palidă de a închide porțile masive, dar gestul venea prea târziu. Țăranii se aruncară contra porților ca o furtună și le forțară să se deschidă la loc. La început, printre porți trecură doar câțiva oameni, ca un fir de apă, agitându-și cu furie armele artizanale. Apoi barajul cedă și firul de apă deveni fluviu.

Tarabele fură răsturnate în piață, iar cumpărătorii și vânzătorii fură deopotrivă împinși pe jos. O femeie începu să țipe când fata ei fu lovită și călcată în picioare de oamenii lacomi să ajungă la comorile de pe tarabe. Un negustor grec încercă să-și salveze sacul cu bani de doi țărani care se năpustiseră peste el. Împreună, cei doi îl țintuiră de pământ. Unul se apucă să-l lovească cu piciorul pe negustor peste cap, timp în care celălalt smulse sacul din mâinile nefericitului. O femeie beduină se trezi că i se smulge vălul de pe față și că e scuipată, în vreme ce fața soțului ei devenea instantaneu un șir de găuri sângerânde când un pumn dotat cu cuie între degete îl izbi pe amărât în plin. Un creștin sirian care vindea curmale se trezi ridicat

de cinci haidamaci și târât, în vreme ce urla și se zvârcolea, înspre o brutărie cu un semn în față. Un haidamac rupse turbanul purtat de sirian și i-l legă strâns omului de gât.

– Omorâți-l pe sarazin! urlă un alt haidamac.

Un al treilea se cățără și azvârli capătul rămas liber al turbanului peste semnul de fier al brutăriei. Împreună, haidamacii îl ridicară pe nenorocit, după care îl spânzurară de semn. Creștinul rămase să atârne acolo, dând din picioare și înecându-se, după care rămase inert.

În cealaltă parte a pieței, trei bărbați dădură buzna într-o librărie arabă unde, după ce-l măcelăriră pe proprietar, găsiră două femei arabe ascunse în spate. Una dintre femei încercă să se lupte cu indivizii folosind o bâtă, dar atacatorii îi smulseră arma și o loviră pe femeie cu ea până ce aceasta își dădu duhul. Apoi o țintuiră pe cealaltă femeie pe jos și o violară. Același gen de scene aveau loc în întreaga piață.

Cruciații năvăleau peste zona pieței ca lăcustele peste un câmp de porumb. Rubine și safire, aur și mâncare erau înghesuite în tunici și saci. Ferestre erau sparte, în case și magazine porniseră incendii, iar haosul se răspândi mai departe când lăcustele își terminară de devorat prima pradă și năvăliră mai departe în oraș. Erau câteva mii de lăcuste umane, ca un șuvoi de moarte și distrugere. Făcură ravagii pe străzi, ca un râu care ieșise din matcă, răvășind totul în cale ca să evite baricadele care erau ridicate în calea puhoaielor. Între cruciați și gărzile orașului izbucniră lupte dar, deși clopotele continuau să bată alarma, nicio forță

militară eficace nu fusese încă mobilizată ca să riposteze năvalei hoardei. Cruciații omorau orice individ cu barbă pe care îl vedeau și, cum mulți creștini și evrei aveau bărbi, în acea zi nu muriră doar musulmani.

La un moment dat, cavalerii Templului și cavalerii Ospitalieri apărură călare pe străzi ca să oprească masacrul, urmați la scurt timp de alte gărzi ale orașului și de cavalerii Teutoni. Musulmanii fură aduși la adăpostul Templului sau li se permise accesul în biserici și case private. Moscheile nu mai erau considerate sigure, de vreme ce cruciații reușiseră să pătrundă într-una și masacraseră pe toată lumea găsită înăuntru, lăsând pereții și podelele din marmură albă înroșite de sânge. Mici focare de război civil izbucniseră deja în părți ale orașului, unde gărzile orașului își uniseră forțele cu localnici în confruntarea cu elemente ale gloatei războinice. Între timp însă, cavalerii își făceau constant loc în întreg orașul, frângând rezistența opusă de țărani. După circa o oră, luptele se mai domoliră în intensitate.

Într-un târziu, după ce răspândise groaza în mare parte din Acra, gloata se împrăștie și oamenii fugiră care încotro. Obosiseră, și din ei dispărea efectul alcoolului. Încărcați cu o pradă prea mare, oamenii se întorceau la docuri. Aceștia se trezeau ca dintr-un vis urât și descopereau sânge pe mâinile lor; ieșeau împleticindu-se din case vandalizate, îngrețoșați de propriile acțiuni, lăsând în urmă încăperi înroșite de sânge în întregul oraș. În mai puțin de două ore, Cruciada țăranilor ajunse la final. Cavalerii instaurară

stare de asediu și se apucară să patruleze pe străzi odată cu lăsarea nopții. Cruciații prinși pe străzi fură prinși și aruncați în temnițele orașului, iar cadavrele rămase în urma lor adunate în căruțuri. Mai bine de două sute de cruciați italieni muriră în revoltă. Însă în aceeași nenorocire pieriseră peste o mie de cetățeni ai orașului. Iar venirea nopții nu făcu decât să intensifice strălucirea incendiilor și să întunece și mai mult petele de sânge.

43

Citadela, Cairo
7 septembrie 1290

Grupul de călăreți trecu pe sub impozantul arc al-Mudarraj și intră în curtea Citadelei. Gărzile de la porți se uitară cu priviri ostile la cei șapte călăreți care descălecau. Călăreții fură întâmpinați de zece mameluci din Garda Regală și conduși prin coridoarele arcuite din marmură ale palatului. Servitorii și soldații se opriră din treburile lor și se uitară la străini cu priviri curioase și alerte. Când ajunseră la ușile duble ale sălii tronului cei șapte călăreți primiră ordinul de a aștepta. Două gărzi Mansurriya dispărură înăuntru. Soldații stătură mai puțin de un minut, după care ușile se deschiseră din nou.

Will intră primul. În spatele lui veneau șase templieri, cu glugile date jos. Will se simțea expus și

inconfortabil în uniforma lui. Până atunci fusese în Cairo doar deghizat, în misiuni secrete. I se părea ciudat să se găsească acum acolo cu treburi oficiale. Evaluă imediat din priviri încăperea maiestuoasă; stâlpi eleganți coborând de o parte și de alta a unui culoar central; ventilatoare imense pe tavan; sclavi îmbrăcați în alb. În vreme ce războinicii Mansurriya conduceau cavalerii către o platformă din capătul încăperii, privirea lui Will fu atrasă de cinci siluete stând în jurul unui om așezat pe un tron de aur. Bănuia că erau generali sau consilieri, deși unul dintre ei, un tânăr cu o claie de păr și o expresie de iritare pe chip, semăna suficient de bine cu bărbatul de pe tron încât Will să creadă că între cei doi exista o relație de rudenie. Apropiindu-se, Will avu senzația că îl mai văzuse pe tânăr, dar bănuielile lui fură drastic reduse la tăcere când una dintre gărzile regale îi conduse la sultan.

Kalawun se uita fix la Will. La intrarea cavalerului, pe chipul lui apăruse o expresie de surprindere și îngrijorare, dar aceasta dispăruse repede.

– Vorbește, rosti el, morocănos. De ce ați venit?

Will întinse un pergament.

– Am venit la ordinele Marelui Maestru de Beaujeu, mărite sultan.

Una dintre gărzi luă scrisoarea și i-o dădu lui Kalawun, care o deschise imediat.

În încăpere se lăsă tăcerea câtă vreme Kalawun citi mesajul. Când termină, sultanul își înălță privirea.

– Voi vorbi între patru ochi cu templierul.

– Stăpâne, începu unul dintre oamenii din spatele lui.

– Vom termina mai târziu discuția noastră, amir, i-o reteză Kalawun. Sunteți liberi.

Omul strânse din buze, dar se înclină. El și ceilalți oameni de pe podium se îndreptară spre o ușă laterală.

– Și tu, Khalil, rosti Kalawun, făcându-i semn tânărului cu părul ca o claie.

– Stăpâne, eu...

Kalawun îi aruncă o privire dură, reducându-l la tăcere.

Înclinându-se rigid, tânărul coborî de pe podium. Privirea lui se opri o secundă asupra lui Will cu un amestec de ostilitate și interes, după care tânărul deschise ușa cu forță. Nici soldații Mansurriya nu voiau să plece, dar Kalawun refuză să le asculte protestele, așa că și ei se văzură obligați să părăsească încăperea, împreună cu servitorii. Cavalerii care îl escortaseră pe Will fură conduși afară, astfel că, în câteva clipe, în sala tronului rămaseră doar Kalawun și Will.

Kalawun se ridică de pe tron, strângând pergamentul în pumn. Coborî treptele și îi arătă scrisoarea lui Will.

– Ce s-a întâmplat?

Will ezită.

– Credeam că știi deja ce.

– Știu *ce* s-a întâmplat, i-o reteză, furios, Kalawun. Ne-au spus oamenii noștri din Acra. *De ce*? De ce s-a întâmplat asta?

– Nu știm sigur. Un grup de țărani italieni a venit în oraș pentru o cruciadă, trimiși de Papa de la Roma

și sprijiniți de regele Edward al Angliei și de regele Filip al Franței. Se crede că violențele au început atunci când câțiva dintre acești oameni au auzit zvonul că o femeie creștină a fost violată de doi musulmani.

– Asta e scuza ta? ripostă Kalawun.

– Nu, răspunse iute Will. Bineînțeles că nu. Nu există scuză pentru cele petrecute în Acra. Dar ai vrut o explicație și un motiv. Clătină din cap. Este singura pe care o avem.

– Știi, începu Kalawun, cu o voce marcată de furie și emoție, cât de greu a fost după episodul Tripoli ca să opresc campania împotriva poporului tău? Am avut nevoie de luni întregi ca să-mi conving curtea că francii nu au intenția să ne atace, că oameni din cadrul forțelor voastre au manevrat informațiile pentru propriile lor interese. Am avut nevoie de fiecare picătură de energie din mine ca să-i conving că ar fi în interesul nostru să renegociem un armistițiu cu francii.

– Cu tot respectul, mărite sultan, Tripoli a însemnat un atac neprovocat. Tu și forțele tale nu aveați niciun motiv să asediați orașul. Tu spui totul ca și cum am avut noroc că ai decis să cruți Acra. O spui ca și cum a fost o indulgență din partea ta mai degrabă decât o chestiune legală care poartă propria ta semnătură!

– Chestiunile legale nu au importanță la curtea mea când vine vorba de franci, ripostă Kalawun pe un ton dur. Cei mai mulți semeni de-ai mei vă vor dispăruți. Iar pentru asta vor accepta orice pretext. Își petrecu o mână prin părul lui argintiu. Iar voi cu siguranță le-ați oferit acum un asemenea pretext.

Ochii i se îngustară. Peste o mie de morți. Cadavre abandonate pe străzi, neîngropate. Copii deveniți orfani. Case și gospodării distruse. A fost unul din cele mai brutale atacuri de care am auzit de atâția ani. Animalele alea n-au atacat războinici instruiți; au atacat vânzători de cărți, bijutieri, brutari, pescari, oameni care de zeci de ani trăiesc în pace printre semenii tăi. Spionii mei mi-au povestit cum oamenii au fost dezbrăcați și cărați prin oraș către diverse locuri de care puteau fi spânzurați. Kalawun aruncă pergamentul deja boțit în pumnul lui. Iar Marele tău Maestru crede că va scăpa doar cu o *scuză*?

– Îmi dau seama că o asemenea compensație e minoră, rosti Will încet, dar în masacru au fost uciși și creștini, și evrei. Italienii nu se găseau sub ordinele niciunui conducător din Acra. Nici măcar nu i-am dorit în oraș.

– Nu? N-a trecut prea mult timp de când Marele tău Maestru căuta un război cu poporul meu.

– Asta nu mai e valabil, mărite sultan, și chiar și acei conducători care încă mai visează la o cruciadă nu au vrut așa ceva. Acești oameni nu erau soldați instruiți, trimiși să fortifice fortărețele noastre și să se întărească forțele militare. Erau țărani pe jumătate morți de foame, momiți cu obișnuitele promisiuni de bogăție și mântuire, noncombatanți care nu știau nimic despre Outremer și popoarele de aici. Crede-mă că am încercat să-i oprim. Da. Mulți musulmani au fost măcelăriți. Dar și mai mulți au fost salvați de acțiunile rapide ale oamenilor noștri.

Kalawun clătină din cap.

– O astfel de logică nu va avea ecou la curtea mea, Campbell. Oamenii mei cer răzbunare. Abia am reușit să-i opresc de la a se năpusti înarmați, din proprie voință, spre nord, în căutare de sânge.

– Kalawun, am muncit din greu, împreună și separat, ca să menținem pacea între popoarele noastre. Știu că acel echilibru fragil pe care l-am creat s-a stricat odată cu Tripoli. Dar, te implor din nou, nu lăsa ca acțiunile nesăbuite ale câtorva nebuni să dicteze asupra viitorului celorlalți oameni. Will se uită drept în ochii lui Kalawun. Nu îngădui ca nevoia de răzbunare de la curtea ta să distrugă ce am construit. Nu permite ca sacrificiile făcute de noi pentru această cauză să devină inutile.

– Și ce am construit noi, Campbell? ripostă Kalawun, deja obosit. Mai avem vreo unitate de măsură pentru asta? Merită tot ce s-a întâmplat? Merită ceva?

– Știi că da, răspunse Will. Altfel nu ți-ai fi oprit forțele din drum după Tripoli. Oftă din rărunchi, dorindu-și ca Everard să fi fost acolo, așa cum își dorea tot mai des în ultima vreme. Ce făcea el era epuizant. Încerca să țină lumea întreagă, când totul părea să vrea să iasă de sub control. Nu ai fi muncit atât de mult ca să păstrezi pacea. Ai fi lăsat ca totul să se sfârșească. Oamenii mai slabi așa ar fi procedat, adăugă el. Când l-ai cunoscut pe tatăl meu și ai fost de acord cu această alianță, împotriva a tot ce știai despre Baybars, împotriva a tot ce știai despre familia ta și despre poporul tău, n-ai făcut-o pentru că era ceva

ușor. Ai făcut-o pentru că ai crezut, la fel ca și el, la fel ca și mine, că popoarele noastre pot beneficia de pe urma păcii.

Kalawun închise ochii. Cuvintele lui Will străpungeau vălul gros pe care îl așternuse furia peste gândurile lui, transformând mânia în confuzie. Să fi fost adevărat? Oare făcuse el ce trebuia pentru poporul său, pentru familia lui? Cu atâția oameni în jur spunându-i zi de zi, an după an, că trebuie să se bată cu francii, începuse să uite de ce luptase cu atâta îndârjire împotriva acelui consiliu de războinici, începuse să-și piardă propriile convingeri.

– Tu crezi, continuă Will, că evreii, musulmanii și creștinii nu trebuie să fie în stare de război unii cu alții, că, din multe puncte de vedere, suntem cu toții la fel și că atunci când ne batem ridicăm de fapt armele împotriva semenilor noștri. Suntem cu toții copiii Domnului. Știi asta.

Kalawun deschise ochii. Ceva se deșteptase în el auzind asta. Era o altă furie, acută și intensă. Dar nu o furie îndreptată împotriva creștinilor, ci împotriva propriilor săi oameni, acei oameni care îl făcuseră să se îndoiască de sine, care îi zdruncinaseră credința. *Nu permite ca sacrificiile făcute de noi pentru această cauză să devină inutile.* Renunțase la prea multe ca să întoarcă spatele la tot ceea ce construise până atunci, când tocmai acel lucru conta cel mai mult. Pierduse enorm în îndeplinirea cauzei; renunțarea la cauză ar fi făcut ca întreaga lui viață să fie inutilă. Nu. Trebuia să creadă că viața lui intrase pe un asemenea făgaș cu

un motiv anume. Trebuia să creadă că Dumnezeu avea un scop pentru el, că avea dreptate.

– O să am nevoie de compensații, murmură el, uitându-se la Will. Este singurul mod prin care îmi voi putea ține generalii în frâu și-mi voi putea menține poziția.

– Ne așteptam la așa ceva. În afară de a mă trimite pe mine ca să-și exprime regretul profund și scuzele personale pentru atrocități, Marele Maestru de Beaujeu mi-a cerut să te întreb care sunt termenii tăi privind reparațiile.

– Vreau arestarea conducătorilor violențelor și trimiterea lor aici pentru judecată, rosti Kalawun. Făcu o pauză. Și mai vreau câte un țechin venețian pentru fiecare cetățean din Acra.

Will se încruntă.

– Asta înseamnă peste o sută douăzeci de mii de monede de aur, mărite sultan.

Kalawun încuviință.

– Va însemna o declarație de intenții. O declarație în fața căreia oamenii mei se vor înclina. Îmi voi juca rolul meu, Campbell. Acum tu trebuie să ți-l joci pe al tău. Du-te la Marele tău Maestru și convinge guvernul din Acra să fie de acord cu acești termeni, iar eu îmi voi ține oamenii în frâu.

În spațiul strâmt dintre coridorul servitorilor și sala tronului, Khalil îi văzu pe tatăl lui și pe templier strângându-și mâinile. Îi tremura tot trupul din pricina energiei pe care era obligat să și-o înfrâneze și

care încă nu se transformase în izbucnire emoțională violentă. Khalil era încă în stare de șoc.

Când părăsise sala tronului, Khalil își dăduse seama unde îl mai văzuse pe templier. În asediul de la Tripoli, în pavilionul tatălui său. Ceva, curiozitatea sau revolta, îl determinase ca, odată ieșit afară, să se furișeze în spărtura din zid, pe care Khadir o folosea mereu pe vremuri ca să spioneze ședințele Curții. Nu-i plăcea senzația încercată prin spionarea tatălui său. Dar, imediat ce Kalawun și templierul începuseră să discute, toate reticențele lui dispăruseră.

Khalil rămase în spațiul strâmt și tăcut în vreme ce pașii cavalerului se îndepărtau. Prin spărtura din zid îl urmări pe tatăl lui cum urcă, obosit, treptele podiumului și cum se prăbușește pe tron. Pentru Khalil, sultanul devenise dintr-odată un necunoscut.

Biserica Sf. Cruci, Acra
23 septembrie 1290

Guillaume de Beaujeu se înroșise la față din pricina țipetelor, iar ochii lui aruncau văpăi. Stătea în spatele altarului și măsura audiența cu privirea. Biserica Sfintei Cruci era ticsită de lume. Avocați de la Înalta Curte, legați papali și episcopi, patriarhul, Marii Maeștri ai Ordinelor militare, prinți, consuli și negustori stăteau înghesuiți acolo, umplând băncile și culoarele de trecere. Alături de Guillaume pe platformă se găseau marele comandant Theobald Gaudin, mareșalul

Peter de Sevrey și seneșalul, împreună cu câțiva alți comandanți de rang înalt, incluzându-l și pe Will. Întrunirea dura de mai puțin de jumătate de oră și temperamentele izbucniseră deja cu violență. Întreaga atmosferă emana ostilitate, iar Guillaume se chinuia să se facă auzit.

– Trebuie să înțelegeți că sultanul Kalawun are tot dreptul să ne atace, țipă el. Nu îi facem hatârul prin această ofertă, ci negociem popria noastră supraviețuire!

– N-ar trebui să tratăm cu păgânii! strigă un negustor, ale cărui cuvinte se pierdură imediat în vacarmul stârnit de alții, nu la fel de fanatici precum negustorul, dar extrem de hotărâți.

– Oamenii din Lombardia și Toscana nu au acționat la ordinele cuiva de aici, Maestre templier, strigă o voce din lateralul bisericii, ridicându-se peste alte voci. Era episopul de Tripoli. De ce ar trebui noi să plătim pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina noastră? O sută douăzeci de mii de țechini? Este o sumă absurd de mare.

Privirea lui Guillaume se fixă asupra individului.

– Aș fi crezut, episcope, că, dintre toți, tocmai dumneata ar trebui să înțelegi prețul pe care îl vom plăti prin lipsa de acțiune concretă în actualele circumstanțe. Ți-ai văzut propriul oraș distrus de trupele lui Kalawun. Vrei să vezi cu propriii ochi cum Acra are aceeași soartă? Scrută adunarea agitată cu privirea lui. Veți permite ca aroganța voastră să ne omoare pe toți? Nu, nu noi le-am ordonat lombarzilor să comită acele atrocități, dar al nostru papă a fost cel care i-a

trimis aici, și oamenii noștri au fost numiți la conducerea operațiunii. Dacă noi nu ne asumăm responsabilitatea pentru acțiunile cetățenilor noștri, atunci cine o va face?

Privirea lui reveni la episcop, care se uită chiorâș la Marele Maestru.

Will își strânse sabia, cu inima bătându-i tare în piept, când mulțimea începu să unduiască din pricina agitației. Nu-i venea să creadă că oamenii se împotriveau atât de amarnic propunerii Marelui Maestru, mai ales când în joc erau înseși viețile lor.

– Sunt de acord cu ce spui, Maestre de Beaujeu, se auzi o voce din direcția unui bărbat pântecos, cu părul alb și cu o mică cocoașă în spate. Omul avea o voce așa de fragilă încât cei din spatele bisericii nu-l putură auzi și începură să strige peste el, până ce fură aduși la tăcere de cei din jurul lor. Acesta se numea Nicholas de Hanape și era Patriarhul Ierusalimului. Sunt de acord că trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru nenorocirea care s-a petrecut aici. Privi în jurul lui prin biserică. În acel măcel nesăbuit au murit și buni creștini, și nimic nu poate scuza asta. Își fixă privirea asupra lui Guillaume. Dar sultanul Egiptului cere prea mult. Am aruncat în temniță câțiva dintre oamenii despre care se crede că au condus atacurile, dar judecarea lor este încă în desfășurare din câte știu eu. Atrocitatea s-a petrecut pe pământurile noastre și, ca atare, noi trebuie să facem dreptate. În Egipt, orice om trimis de noi ar fi executat, indiferent că e vinovat de ceva sau nu.

– Vor fi executați și aici, Nicholas, interveni sec Theobald Gaudin, de lângă Will.

– Doar dacă li se stabilește clar vinovăția, răspunse patriarhul. Omul clătină din cap. Iar banii ceruți de sultan sunt pur și simplu prea mulți.

– Cu tot respectul, ce preț ai pune dumneata pe viețile celor măcelăriți? ceru să afle Guillaume.

Will se trezi dând cu putere din cap, ca pentru a întări prin gesturi cuvintele Marelui Maestru.

Patriarhul nu se lăsă însă doborât așa ușor.

– Maestre templier, nu există niciun preț prea mare care să compenseze acele morți, așa cum știm prea bine amândoi. Și sultanul știe asta. Banii pe care îi dăm vor fi probabil folosiți pentru finanțarea unui război contra noastră în viitor. Nu ar trebui să îl înarmăm cu bani din buzunarele noastre. Mai bine să găsim o altă soluție. Își întinse mâinile în lateral. Poate că ar fi bine să-i trimitem musulmanii aflați în temnițele noastre?

– Kalawun ne-a spus care sunt termenii lui, replică Guillaume cu fermitate. Nu dispunem de răgazul necesar de timp pentru a ne târgui cu el. Nu suntem în poziția de a negocia.

– Cum rămâne cu orașul Kabul?

Vorbise un oficial al Înaltei Curți. Câțiva oameni se întoarseră spre el, dar privirea lui era fixată asupra lui Guillaume.

– Cum rămâne cu atrocitățile comise de mameluci prin atacul lor asupra satului? Bărbați căsăpiți? Femei și copii luați prizonieri?

– Corect! interveni altcineva. Sute de creștini au fost uciși atunci și mamelucii ne-au închis gura cu câțiva saci de aur!

Guillaume își ridică mâinile, în vreme ce alții dădeau din cap și își strigau acordul.

– Nu vreți să ascultați? Ce s-a întâmplat în trecut nu mai contează. Dacă nu ne supunem pretențiilor lui Kalawun, armata mamelucă va mărșălui împotriva noastră, iar Acra va fi distrus!

Oamenii începură să se împingă înainte, cu pumnii încleștați și ridicați în aer, încercând să se facă auziți. Will se încordă și mai mult văzând acea mare de fețe pline de ură revărsându-se în fața lui. Se uită la Marele Maestru, care pășise în față ca să le iasă în întâmpinare, cu mâinile ridicate precum un preot disperat care încearcă să-și salveze congregația. Will își dădu seama câtă ironie era în faptul că același om care încerca acum să pună Acra la adăpost pusese orașul în mare primejdie cu doar treisprezece ani înainte. Însă Guillaume de Beaujeu nu mai era același om care încercase să fure Piatra Neagră în tentativa de a lansa o nouă cruciadă. Își dăduse seama de eroarea judecății sale în ziua în care descoperise eșecul complotului și aproape că murise din această pricină.

În anii scurși de atunci, de Beaujeu învățase să fie un diplomat la fel de bun ca și un general. Nu-i fusese ușor, iar pasiunile și ambițiile personale încă îl mai puteau dezechilibra, dar ajunsese mai degrabă să rezolve decât să genereze dispute și învățase să asculte oamenii, pe lângă arta de a-i conduce. Își mai pierduse

ceva din energia aceea feroce și imprevizibilă care îl caracterizase și devenise mai cumpătat în treburile lui. Guillaume dorea ca Acra să supraviețuiască, dorea ca Țara Sfântă să rămână a creștinătății, iar relația lui Will cu Kalawun îi oferise ocazia de a lucra în acest sens, fără violență. Flota construită de el cu ani în urmă nu fusese niciodată trimisă într-o blocadă împotriva Egiptului, iar navele fuseseră folosite pentru transferurile de bunuri și pelerini. Puțini oameni conștientizau însă aceste schimbări ale Marelui Maestru, iar acest lucru se vedea și mai abitir acum, când oamenii din biserică îl admonestau și i se opuneau cu vehemență.

– Ascultați-l, blestemaților, murmură Will printre dinții încleștați.

Apoi, din mijlocul agitației se ridică o voce limpede, mai presus decât vocile celorlalți.

– Maestrul de Beaujeu are dreptate, rosti un bărbat îndesat, cu pieptul lat, dând viguros din cap în direcția lui Guillaume. Ar trebui să acceptăm termenii lui Kalawun. Este un preț mic pentru a ne continua existența aici.

În biserică se lăsă tăcerea.

Will îl privi uluit pe omul care vorbise în sprijinul lui Guillaume. Era ultima persoană la care s-ar fi așteptat să facă așa ceva. Omul se numea Jean de Viliers și era Marele Maestru al cavalerilor Sf. Ioan. Templierii și Ospitalierii erau rivali amarnici de zeci de ani. Dacă apărea vreun conflict de orice natură, cele două Ordine se postau invariabil în tabere adverse.

Ca și în cazul genovezilor și al venețienilor, în cazul lor exista o ură intrată adânc în însăși textura comunităților, moștenită din istorie și generată de rivalități încă nedepășite. Will se uită la mulțime, ținându-și respirația în acea tăcere, convins de faptul că acordul între cei doi Mari Maeștri avea să genereze un alt rezultat pentru întrunire. Cu toate astea, deși mulți oameni se arătară vizibil surprinși, oamenii merseseră deja prea departe ca să mai dea înapoi, chiar și cu o asemenea răsturnare de situație.

– Cum vom găsi bani? întrebă un magistrat. Cetățenii nu vor plăti. Ale cui cufere vor fi secătuite?

Întrebarea generă un nou baraj de strigăte când toți oamenii din biserică încercară să se facă simultan auziți.

– Zidurile cetății pot rezista la un atac! Să lăsăm sarazinii să se zdrobească de întăriturile noastre în zadar!

– Să nu cedăm pretențiilor lor!

– Nicio fortăreață și niciun oraș nu pot rezista la infinit unui atac prelungit, contraatacă Guillaume. Avem puncte slabe. Nu suntem invincibili. Vocea lui începea să răgușească din pricina efortului. Forțele Apusului au cucerit acest oraș de la arabi cu două secole în urmă! Cât de suficienți ați devenit ca să uitați asta. Și sunteți suficienți fără motiv. Tripoli, Antiohia, Edessa, Cezareea, Ierusalim. Lovi cu pumnul în palmă la rostirea fiecărui nume de oraș. Toate s-au dus, căzute în mâinile musulmanilor. Acra este ultima noastră fortăreață, pentru numele lui Dumnezeu! tună el,

când ceilalți continuară să protesteze. Dacă pierdem și Acra, am pierdut Țara Sfântă!

– Apusul nu ne va uita, urlă episcopul de Tripoli, întorcându-se spre mulțime ca gest de sfidare a lui Guillaume. Nu-i ascultați pe templieri. Dacă vor veni sarazinii, popoarele noastre vor trimite oameni și arme ca să ne ajute. Biserica Romei nu va lăsa Țara Sfântă să cadă pradă păgânilor. Și nici Dumnezeu, încheie el cu asprime, uitându-se la Guillaume.

Ochii lui Guillaume scăpărară.

– Episcope, există vremuri pentru credință și vremuri pentru acțiune. Mare neghiob trebuie să fie cel care stă pe un câmp de bătălie în fața unei armate cu Biblia în mână. Noi suntem aici ca să facem voia Domnului nostru Atotputernic, dar Îl slujim prin fapte la fel de mult ca și prin pietate. Nu-i putem opri pe sarazini doar cu rugăciuni. Chiar dacă Apusul ne-ar trimite ajutoare, acestea nu ar putea veni la timp dacă sarazinii decid să ne atace. Și tot Apusul, fraților, a fost cel care ne-a trimis pe cap oamenii care ne-au pecetluit soarta. De ce credeți că în această cruciadă au venit doar păstori și fermieri? Pentru că nimeni altcineva n-a vrut! Vocea lui răsună peste capetele tuturor. Suntem singuri, fraților!

– Nu suntem frații tăi, strigă cineva din spate. Era un cavaler teuton. Nu eram frații tăi când te-ai asigurat de îndepărtarea regelui Hugh al Ciprului de pe tron și de venirea propriului tău văr, Carol de Anjou, o acțiune care a generat război civil în acest oraș. Ai făcut-o doar pentru interesul tău, pentru interesul

Templului, fără să te gândești la alții. Tu și toți Marii Maeștri de dinaintea ta ați fost în miezul tuturor problemelor politice din acest regat! Voi ați început războaie ca să vă umpleți cuferele și să vă îndepliniți propriile scopuri! De ce ar trebui să te ascultăm acum?

Guillaume se dădu un pas înapoi când văzu masiva încuviințare din partea tuturor la auzul acelor vorbe. Resimți strigătele oamenilor aproape ca pe niște lovituri fizice. Deschise gura, dar nu mai reuși să spună nimic.

Will nu mai putu suporta. Îl apucă o furie de necontrolat. Țâșni de pe locul lui și se duse glonț la marginea platformei.

– Sunteți niște idioți, cu toții! Am fost în Cairo. Am văzut furia în ochii musulmanilor. Dacă nu acceptați aceste condiții, jur pe Dumnezeu că va fi război, iar noi vom pieri!

Simți o mână pe braț, trăgându-l înapoi. Era Theobald Gaudin.

– Nu este locul tău aici, comandante, îl avertiză Theobald, cu vocea pierzându-i-se în tumult.

– Trebuie să asculte! ripostă Will, arătând cu mâna înspre mulțime.

Guillaume păși din nou în față și făcu apel la oameni să-l asculte.

Cineva aruncă un măr înspre platformă. Fructul îl rată pe Guillaume, dar zgomotul sec făcut de zdrobirea lui de zidul din spate al bisericii reprezenta un semnal mai mult decât evident pentru Theobald Gaudin. Îi dădu drumul lui Will și își scoase sabia.

– Trebuie să plecăm, Domnia Voastră, strigă el înspre Guillaume. Lucrurile au luat-o razna.

– Ești un trădător pentru semenii tăi, de Beaujeu! urlă cineva.

Will își scoase și el sabia. Lucrurile trecuseră dincolo de orice limită a rațiunii. După măr putea urma o piatră sau un pumnal. Împreună cu Theobald, îl apucă pe Marele Maestru de braț și îl trase jos de pe platformă. În vreme ce mulțimea venea spre ei, nedispusă să-i lase să plece, ceilalți templieri își scoaseră armele. Gestul stârni un cor imens de chiote și strigăte.

– Templierii sunt mai buni sarazini decât sunt creștini!

– Ar trebui să aibă semiluni pe mantii, nu cruci!

– Trădătorilor! se făcu auzit un urlet sinistru. Trădătorilor!

Până la urmă, mulțimea se dădu ezitând la o parte înaintea săbiilor, lăsând cavalerii să își croiască drum spre ieșire. Însă urletele și strigătele îi urmară pe cavaleri dincolo de uși în după-amiaza cenușie și vântoasă, până ce oamenii ajunseră la cai. Ceilalți cavaleri începură să se urce în șa, însă Guillaume rămase câteva clipe pe loc, ținându-l strâns pe Will.

– La asta am ajuns? întrebă el, cu ochii aprinși ca de febră. Toți cei care au murit protejând visul creștinătății, iar acum, după două sute de ani, aruncăm totul la gunoi de dragul unei monede de aur pentru fiecare persoană? Strânse și mai tare umărul lui Will. S-au sacrificat pentru așa ceva? Tatăl tău? Frații noștri? S-au înecat oamenii noștri în propriul sânge la

Ierusalim pentru nimic? Își lăsă capul în jos, părând aproape incapabil să și-l mai ridice. Cum trebuie să se răsucească în morminte cavalerii din Prima cruciadă și *fondatorii* noștri! Cât de mult trebuie să-și întoarcă Dumnezeu fața de la noi, de la lăcomia și vanitatea noastră. Două sute de ani și ăsta e sfârșitul? Nu pe un câmp de bătălie, soldați contra soldați. Ci cu măcelărirea scelerată a nevinovaților în casele lor de către un grup de țărani ignoranți și înfometați care au venit aici căutând o viață mai bună? Izbucni într-un râs fals, ca un sunet spart. Chiar așa să se termine?

Will nu-i răspunse. Nu așa începeau și se terminau cele mai multe războaie? Doar paginile istoriei și oamenii care voiau să fie eroi își aminteau de flamurile unduitoare și de nobilii războinici care muriseră înainte. Oamenii se confruntau cu o altă realitate. Cântecele și legendele vorbeau despre căști și săbii strălucitoare, despre frați de arme, despre Dumnezeu și glorie. Dar nu spuneau nimic despre milioanele de oameni tăcuți care înfruntau o moarte brutală și anonimă. După două sute de ani de măceluri de ambele părți, pe Will îl încerca o senzație perversă că acela chiar era sfârșitul.

– Doamne Dumnezeule, salvează-ne, gemu Guillaume, aproape lăsându-se în genunchi.

În spatele lor, strigătele mulțimii care se revărsa din biserică le făceau timpanele să vibreze. Theobald și Peter se apropiară de Marele Maestru.

Will îl prinse pe Guillaume ca să-l împiedice să cadă. Pentru o clipă îl înjură pe Everard pentru că murise, fiindcă îl pusese pe el în poziția lui și îl abandonase. Însă apoi simți mâinile lui Guillaume apucând mâinile lui și simți forța din propriile brațe. El era șeful Anima Templi. Era soț și tată.

– Nu s-a terminat încă, Domnia Voastră, rosti el, coborându-și privirea pentru a se uita drept în ochii lui Guillaume. Nu s-a terminat încă.

44

Citadela, Cairo
20 octombrie 1290

Kalawun trecu printre uși și ieși în grădină. Ochii îl durură de la lumina soarelui. Și-i acoperi cu o mână și merse mai departe, trecând pe lângă palmieri și straturi de flori. Urmă un canal cu apă săpat prin piatră, care îl duse în centrul grădinii, unde se afla un iaz umbrit, cu apa de culoare întunecată, umplut cu pești cu mișcări lente. Kalawun se așeză greoi pe una din banchetele de piatră din jurul iazului și își puse capul în palme. Își simțea pielea uscată și rece. Simțea că i se face rău și fu obligat să se lupte cu o senzație de vomă. Starea de rău era de obicei prezentă diminețile, dar de la o vreme părea să îl însoțească pe durata întregii zile. Medicamentul pe care i-l dăduse doctorul nu dădea roade. Nu avea niciun rezultat de luni bune.

– Stăpâne? Se auzi un zgomot de pași grăbiți. Stăpâne sultan?

Kalawun se îndreptă de spate, strâmbându-se de durere, și îl văzu pe Khalil apropiindu-se printre copaci. Chipul fiului său era sumbru. Pentru o clipă, Kalawun se trezi dorindu-și ca acea febră nenorocită să-l fi doborât pe Khalil și nu pe Ali. Ali fusese un om corect și onorabil, mânat de bucuria de a trăi; poate că el ar fi crezut în cauză. Khalil se înconjurase de un văl rece de credință fanatică și datorie pe care Kalawun nu reușise niciodată să îl străpungă. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să caute un alt succesor după moartea lui Ali. Însă toate acestea erau gânduri disperate. Kalawun scoase un șuierat și închise strâns ochii. Îl iubea pe Khalil. Încă mai nutrea speranța că ei doi vor găsi ceva în comun.

– Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă Khalil. De ce ai părăsit consiliul? Oamenii sunt dornici să primească ordinul de război. Khalil scrâșni din dinți. Cum îndrăznesc francii să-ți refuze termenii? Vor plăti scump pentru asta.

– Aveam nevoie de timp ca să gândesc, Khalil. Aveam nevoie de aer.

– Timp ca să te gândești la ce anume? îngăimă Khalil, stând în fața lui Kalawun. Când sultanul nu-i răspunse, făcu un gest înspre palatul alb ca laptele din spatele lor. Oamenii așteaptă, stăpâne. Kalawun continuă să tacă. Tată, te rog, continuă Khalil, frustrat. De ce nu răspunzi?

Kalawun se uită în ochii cu privire de cremene ai fiului său.

– Am luat o decizie, anunță el cu voce slabă.

– Atunci haide să o anunțăm. Trebuie să pregătim multe lucruri și avem puțin timp la dispoziție.

Khalil se întoarse spre palat, dar se opri când Kalawun nu-l urmă.

Kalawun se uită la fiul lui, strâmbându-se din pricina senzației de durere dintre ochi când lumina căzu drept pe ei.

– Nu voi declara război contra francilor.

Khalil rămase locului câteva clipe. Pe chipul lui, confuzia se transformă în mânie.

– În numele lui Allah, de ce faci asta? Francii au refuzat termenii tăi de reparație pentru atrocitățile din Acra. Ți-au ignorat ultimatumul. Trebuie să-i ataci!

– Nu uita cu cine vorbești, Khalil, răspunse Kalawun cu duritate. Sunt sultan și cuvântul meu e lege.

– Curtea nu te va lăsa să faci așa ceva, rosti Khalil, începând să se plimbe furios. Nu vor accepta decizia. Francii i-au măcelărit pe musulmani cu sutele, încălcând tratatul. Oamenii tăi vor cere să trecem la acțiune acum!

– Am ascultat de alții când a fost vorba de Tripoli și de atunci regret încontinuu acea acțiune. Nu voi repeta greșeala. Kalawun se ridică cu efort și porni în jurul iazului. Se uită înspre cer, apoi râse fals. Mi-e dor de Nasir. Își privi fiul. Socotești asta ca pe o ciudățenie? M-a trădat și totuși mi-e dor de el. Nu cred că l-aș fi omorât dacă ar fi trăit după Tripoli. Nu cred

că aș fi fost în stare de asta. Atât de mulți oameni au murit în preajma mea. Aisha, Ishandiyar, Ali, Baybars, Nasir. Uneori mă întreb eu de ce mai sunt aici. Poate că Allah a uitat de mine, Khalil?

Khalil nu-l asculta. Se oprise și încremenise pe loc.

– Îți vei conduce oamenii la război, tată. Vei mărșălui împotriva orașului Acra și vei distruge ultima bază a francilor.

Kalawun se încruntă și se întoarse spre fiul lui.

– O vei face, continuă Khalil, pentru că e nevoie de asta și pentru că așa e corect. E *singurul* lucru de făcut. O vei face pentru că ți-o cer oamenii tăi și pentru că francii o merită. Și o vei face pentru că, dacă nu o faci, le voi spune acelor oameni din sala de consiliu că ești un trădător.

– Cum?

– Te-am auzit! țipă Khalil, cuprins de o emoție violentă, în vreme ce tatăl lui se uita ultragiat la el. Când creștinul a venit aici, m-am ascuns și te-am urmărit! Te-am auzit discutând cu templierul, l-am auzit vorbind cum ați lucrat împreună în toți acești ani împotriva lui Baybars, împotriva neamului nostru. Împotriva *mea*! Khalil reîncepu să se plimbe. Dădea din mâini în timp ce vorbea. Am păstrat secretul aceste săptămâni, știind că viața ta ar fi în pericol dacă l-aș fi dezvăluit cuiva. Am păstrat secretul pentru că am vrut să-ți ofer o șansă de a face ceea ce trebuie pentru neamul nostru. Dar acum văd că n-am de ales. Vocea i se alteră. Tu nu-mi dai de ales!

– Mă amenințți? șopti Kalawun, ca rănit de moarte.

Khalil se apropie cu un pas de el, apoi se opri.

– Ai fost vrăjit, tată. Cum ai putut lucra împreună cu invadatorii apuseni? Cu un *templier*? Oamenii ăștia ne ucid, ne jefuiesc templele și ne atacă orașele. Fac asta de peste două sute de ani. Singurul motiv pentru care acest cavaler vrea pace cu tine este pentru că el și cei de teapa lui vor să păstreze o poziție în Țara Sfântă de unde să ne poată lovi. Dacă le oferim suficient timp, se vor regrupa și vor încerca să recupereze ceea ce Baybars și predecesorii lui au smuls din ghearele lor. Khalil clătină încet din cap. Cumva ai pierdut din vedere acest adevăr, tată. Ți-ai pierdut calea.

– De ce să nu putem avea pace cu oamenii aceștia? ripostă Kalawun, mergând la fiul lui și prinzându-l de umeri. *De ce*? Facem negoț împreună, ne împărtășim idei și invenții, o mare parte din ce e pentru noi sacru e sacru și pentru ei. De ce trebuie să fim inamici? Știu că ăsta nu e pământul francilor, știu că oamenii lor au venit să-l ocupe prin forță. Dar este el al nostru oare? Am fost sclav, Khalil. M-am născut la sute de mile distanță de aici. Este oare acest pământ mai mult al meu decât al francilor care sunt aici de generații? Noi și creștinii suntem de atâta vreme în război, că am uitat pentru ce ne luptăm!

– Ne luptăm pentru că așa trebuie, pentru că dacă n-o facem, francii ne vor lua pământurile și ne vor distruge viețile. Nu contează de unde ai venit sau de unde am venit noi, cu toții. Ca sultan al Egiptului și Siriei ai acum o datorie față de poporul tău, față

de poporul *musulman*, să-l păzești de rău. Khalil se smulse din strânsoare. Iar tu îți vei face datoria.

Kalawun se uită lung în ochii neîndurători ai fiului său. Apoi, într-un târziu, amorțit și înfrânt, îl urmă pe Khalil înapoi în palat. Cu capul pulsându-i de durere, se postă în fața curții și, cu o voce slabă ca o adiere, declară război francilor. Simți chiotele care izbucniră imediat ca un zid solid și unit de bucurie în sala tronului ca pe o lovitură cumplită drept în inimă.

Imediat ce Kalawun făcu anunțul, începură pregătirile. Generalii ar fi vrut să discute strategia de campanie, dar Kalawun amână orice altă discuție până a doua zi. Părăsind sala tronului care fierbea de agitație, se retrase în camerele lui, evitând privirea pe care i-o aruncă fiul lui la ieșire. Odată ajuns acolo, își concedie servitorii și se duse la birou. Smulse un pergament și o pană de scris, și se așeză ca să scrie. La două zile după ce primise înștiințarea că guvernanții din Acra i-au refuzat termenii, Kalawun primise un alt mesaj, de la Will, în care era implorat să-i acorde cavalerului mai mult timp pentru a convinge conducătorii. Will îi scrisese că Marele Maestru trimisese un mesaj Vizitatorului din Paris, cerând imperios fonduri suplimentare. Guillaume de Beaujeu intenționa să-l plătească pe sultan din cuferele Templului dacă ceilalți n-aveau de gând să asculte. Aveau doar nevoie de un răgaz de timp. Însă Kalawun nu le mai putea acorda timp. „Dacă nu vrei să-mi vezi armata la orizont“, scrise el cu furie, „îți vei convinge conducătorii să se răzgândească“.

Când termină de scris, durerea de cap era așa de intensă, încât Kalawun abia dacă mai vedea ceva.

Al-Salihiyya, Egipt
10 noiembrie 1290

– Cum se simte?

– Deloc bine. I-am dat droguri ca să-i ușurez suferința, dar nu pot face altceva. Mă tem că nu va mai dura mult.

Vocile erau slabe. Kalawun le auzi ca într-un vis, ireale și îndepărtate. Se simțea mângâiat de căldura patului și de opiaceele care îi curgeau prin vene. Știa că ar trebui să îl preocupe acele voci și ce spun ele, dar nu simțea decât un soi de detașare plăcută și caldă. Durerea se mai estompase, alungată de droguri. Acum totul devenise ca un punct stacojiu în mintea lui. Simțea durerea, dar nu era afectat de ea. O mână rece i se așeză pe frunte.

– Tată? Mă auzi?

Kalawun ar fi vrut să mai stea în acel întuneric de catifea dar, pe lângă durere, simțea și altceva, griji și determinare, făcându-și loc alături de el și apropiindu-se tot mai imperativ. Își întredeschise ochii și simți cum durerea i se intensifică. Chiar dacă încăperea era luminată doar de două sobe cu cărbuni, licărul surd continua să-i facă rău. Khalil ședea lângă el, pe pat, cu chipul ascuns în umbră.

– Mor.

Era mai mult o declarație decât o întrebare, dar, în ciuda cuvintelor, Kalawun continua să se simtă amorțit.

Khalil privi în altă parte.

– Da.

Avea vocea încordată.

Kalawun își ridică încet mâna și o duse la chipul fiului său. Khalil avea pielea netedă. Era încă tânăr.

– Faci ceva pentru mine?

Khalil își puse mâna peste mâna tatălui.

– Dacă pot.

– Nu-i ataca pe franci. Dă-le o șansă de a-și spăla păcatele. Dovedește milă.

Khalil se încordă.

– Ne-am angajat în luptă.

– Nu, mai e timp. Nu trebuie să dăm ordinul de război.

– L-ai dat deja. Ai convocat trupele și ai construit mașini de luptă. Khalil se uită fix la el. Suntem în al-Salihiyya, tată. Suntem pe punctul de a traversa Sinaiul.

Privirea lui Kalawun trecu dincolo de Khalil și văzu că ceea ce el socotise a fi zidurile palatului erau de fapt draperiile de la intrarea în pavilion. În acea clipă își aminti totul.

Ultimele trei săptămâni trecuseră ca într-un vis de activitate frenetică, cu generalii muncind neîntrerupt la pregătirea armatei pentru război. Cum Kalawun nu trăise acele momente cu inima împăcată, semnase toate ordinele pentru provizii și armament și trimisese toți mesagerii fără niciun fel de vlagă, așteptând ca Will să-i răspundă la mesaj. Însă generalii erau nerăbdători

și doreau să atace Acra înainte ca ploile de iarnă să se așeze peste teritoriul Palestinei. Odată ce stabileau tabăra în fața zidurilor din Acra, puteau chema trupe suplimentare din Alep și Damasc. Recoltele fuseseră strânse și orașele erau bine aprovizionate. Cu toții spuneau că era un moment bun pentru plecare.

– Trebuie să ne întoarcem, rosti Kalawun, mișcându-și degetele ca să le strângă pe ale fiului său. Nu le-am oferit destul timp. Campbell îi va convinge.

Khalil își trase mâna din strânsoarea lui Kalawun.

– Campbell? întrebă el. Templierul?

– Francii vor fi de acord cu cererile noastre. El îi va convinge.

– Nu, n-o va face, ripostă Khalil fără menajamente, ridicându-se.

– I-am scris, zise Kalawun, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. I-am spus că venim și că trebuie să-și convingă guvernul să cedeze.

– Știu.

Kalawun se încruntă ușor.

– Ce vrei...?

– Nu sunt prost, tată, replică Khalil. M-am asigurat că voi intercepta orice mesaj pe care îl trimiți după ce ai dat ordinul de atac. Știu că l-ai dat doar din pricina amenințării mele.

Kalawun închise ochii.

– Ți-am distrus mesajul, continuă Khalil, privindu-și tatăl. Francii nu vor plăti pentru că nu știu că venim peste ei. Iar când vor afla va fi prea târziu.

– De ce?

– Pentru că trebuia. Khalil se așeză iarăși alături de tatăl lui și-i luă mâna. Kalawun încercă să se răsucească, dar era prea slăbit. După ce mori, tată, vreau ca neamul nostru să-și amintească de numele tău cu onoare. Vreau să știe că i-ai iubit, că n-ai ezitat nicicând în iubirea ta și că ai făcut întotdeauna ceea ce a fost bine pentru ei. Voi avea grijă ca numele tău să trăiască mai departe în istorie și ca poporul nostru să te țină minte că ai făcut bine.

– Am făcut asta tocmai pentru că i-am iubit, șopti Kalawun. Nu înțelegi?

– Știu că tu crezi asta, rosti Khalil cu voce slabă. Dar este o iluzie. Tată... Își înghiți emoțiile și se forță să se uite la chipul cenușiu al tatălui său. Nu contează ce credeți tu și o mână de creștini. Însuși faptul că acest templier trebuie să-și convingă guvernul ca să accepte reparații pentru atrocitățile din Acra demonstrează că poporul lui nu e mai dornic să se angajeze în această pace nesăbuită decât poporul tău. Idealurile nu ne vor păzi, nu câtă vreme dușmanul nostru rămâne pe aceste pământuri ca să ne amenințe. Doar un pumn greu și o sabie de fier vor proteja aceste pământuri de invadatorii apuseni.

Kalawun își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

– Nasir avea dreptate, rosti el încet. Suntem cu toții sclavi. Sclavii datoriei, credinței, răzbunării. Eu nu vreau să mai fiu sclav, Khalil. Nici sclav, nici războinic.

Își închise ochii.

Khalil vorbea din nou, cu sinceritate și pasiune, dar Kalawun blocase orice sunet din exterior.

În spatele pleoapelor închise, Kalawun căută iarăși acea moliciune, îndepărtându-se de duritatea fricii, a dezamăgirii și a regretelor. Fugi din calea lor, retrăgându-se în sine și căutând singurătatea și confortul. Allah nu-l uitase. Simțea clipa supremă pogorându-se asupra lui și umplându-l cu un calm perfect.

Undeva, în acel întuneric profund, în acel spațiu fără limite din interiorul lui, Kalawun găsi ceea ce căuta în chipurile zâmbitoare ale Aishei și al lui Ali, pe care îi chemase cu ultima lui suflare ca să vină și să-l ducă în Paradis.

Khalil rămase lângă tatăl lui o vreme după ce pieptul sultanului încetă să se mai ridice și să coboare. Un cărbune dintr-o sobiță sfârâi, împrăștiind scântei strălucitoare în aer. Khalil se aplecă și rosti rugăciunea morților, Shahada, la urechea lui Kalawun. După ce termină, rămase acolo un timp, adulmecând mirosul dulce al părului uns al tatălui său. Apoi, după ce încheie cu datoria, se ridică în picioare. Afară, armata își aștepta noul său general. Însă nu aveau să plece chiar acum. Kalawun crezuse că nu va fi nevoie de armată, că în cele din urmă pacea avea să prevaleze, iar generalii crezuseră că nu mai pot întârzia nicio clipă dacă vor să evite lunile aspre de iarnă. Din pricina acestor lucruri, aveau prea puține trupe și nu îndeajuns de multe mașini de luptă la dispoziție. Khalil știa că aveau nevoie de toate resursele posibile dacă nutreau vreo speranță de a cuceri Acra și nu numai Acra, ci toate castelele și orașele unde existau încă

franci. Nu, nu avea să-și pună încă oamenii în mișcare. Aveau să aștepte trecerea iernii acolo și să strângă forțe proaspete. Apoi, cu un ultim efort, un efort final și masiv, totul avea să se termine. Zengi, Nureddin, Saladin, Ayyub, Baybars: el avea să le calce pe urme și să încheie ceea ce predecesorii săi începuseră. Venise vremea să pună capăt cruciadelor.

45

Cartierul venețian, Acra
30 martie 1291

– Aș vrea să mă asculți.

Elwen, care împacheta mătăsuri într-un cufăr, se opri ca să se uite la Will.

– Ascult. Dar nu m-ai făcut să mă răzgândesc. Nu plec.

Will plecă de la fereastră și se duse la ea.

– Vorbesc serios, Elwen.

Ea clătină din cap în vreme ce trăgea cuvertura de pe patul lui Andreas și al Besinei.

– Și eu.

Will simți cum i se intesifică senzația de frustrare când văzu determinarea pe chipul ei. Știa că n-avea cum s-o convingă și era iritat atât de încăpățânarea

ei de a nu-l asculta, cât și de propria incapacitate de a o convinge.

– Gândește-te la Rose, rosti el după câteva clipe. Gândește-ta la fata noastră.

– O fac, răspunse Elwen, împăturind cearșafurile. Doctorul lui Andreas crede că e prea slăbită ca să călătorească. A zis că n-ar trebui să riscăm, iar eu sunt de acord cu el.

– Dar ce siguranță va avea aici? Will își trecu o mână prin păr. Când vor apărea nu vă voi mai putea proteja, pe niciuna dintre voi.

Elwen puse cearșaful peste celelalte în cufăr și se duse la el. Îi cuprinse obrazul în palma ei.

– Sunt mai bine de o mie de cavaleri care să ne protejeze. Orașul este puternic, Will. Fii convins de asta.

– De când navele au dus cetățeni în Cipru, forțele noastre au scăzut la mai puțin de douăzeci de mii de luptători. Știi că mamelucii ne depășesc la număr.

Elwen se încruntă.

– Și ce vrei să fac? Să iau fata noastră pe o navă într-o călătorie de luni întregi pe marea plină de furtuni, fără un doctor sau provizii ca lumea, sau s-o țin aici până ce se face suficient de zdravănă ca să plece? În plus, nu plec fără tine, iar cum tu nu ești pregătit să pleci, nu sunt nici eu.

– Am o datorie față de acest oraș, Elwen. Trebuie să rămân.

– Iar eu, ca soția ta, am o datorie față de tine.

Se auzi o bătaie în ușă. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Catarina. Aceasta îi zâmbi lui Will, după care

se duse la Elwen și îi vorbi încet în italiană. Uitându-se la ele, Will își aminti brusc de momentul în care Elwen o dăduse afară pe Catarina după ce fata îi prinsese sărutându-se. I se părea imposibil să fi trecut cincisprezece ani din acea zi, dar dovada se găsea în fața ochilor lui, sub forma chipurilor Catarinei, ajunsă o femeie matură, și al lui Elwen, mama copilului său. Simți un soi de tristețe, dar fără să-și dea seama de ce anume.

– Rose s-a trezit, îi spuse Elwen. Mă duc să văd ce face.

După plecarea lor, Will se duse la fereastră și privi afară. Doi bărbați stăteau pe stradă, dedesubt, și discutau, cu mantiile prinse strâns în jurul umerilor. Fusese o iarnă dură și aerul continua să fie rece, chiar dacă se apropiau de sfârșitul primăverii. De săptămâni întregi ploile și lavoviţele măturau fără milă coasta, iar luna martie adusese vânturi puternice, care trimiteau nori amenințători peste câmpiile de dincolo de zidurile orașului, transformate într-o pătură de gheață. Bolile făceau ravagii în Acra și în satele din jurul ei, iar una dintre ele, o febră deosebit de violentă, ucisese deja peste o sută de copii. Rose se îmbolnăvise și ea cu o lună înainte. Timp de câteva săptămâni, Elwen și Will se temuseră că aveau s-o piardă. În acea perioadă, Will trăise unele din cele mai groaznice nopți din viața lui; stătuse treaz și se plimbase nervos prin încăperile Templului, imaginându-și fata lui cum zace la nici o jumătate de milă mai încolo, tremurând din tot corpul, scăldată în sudoare. Îl înnebunise frica de

a nu fi capabil să stea la căpătâiul ei sau de a o ajuta, de a nu şti dacă nu cumva îl aşteaptă vreun mesaj sinistru la poartă cu ocazia slujbei de dimineaţă, în care să fie anunţat că ea a murit. Însă Rose se dovedea puternică şi supravieţuise perioadei critice. Acum fata era în convalescenţă, iar vremea începuse să se mai îmblânzească, însă, în loc să aducă uşurare, zilele mai calde şi mai uscate, precum şi nopţile mai scurte aduceau cu ele un sentiment tot mai puternic de primejdie. Noroiul drumurilor se usca mai tare cu fiecare zi, întărindu-se şi devenind capabil să susţină greutatea transportării unei armate. Dacă îşi închidea ochii, Will îşi imagina că poate deja auzi totul: ritmul sacadat al miilor de picioare încălţate în cizme, clinchetele cămăşilor de zale, huruitul maşinilor de luptă, răpăiturile asurzitoare ale tobelor.

În spatele lui se întredeschise uşa.

– Cum e? întrebă Will, întorcându-se.

Se aştepta să o vadă pe Elwen, dar în cadrul uşii stătea Andreas. Will îl salută din cap, simţindu-se ciudat că se află în dormitorul privat al negustorului. În decursul anilor, el şi Andreas învăţaseră să se respecte, dar nu deveniseră niciodată apropiaţi. O aveau doar pe Elwen în comun şi ţineau amândoi prea mult la rolurile lor protectoare din viaţa ei ca să mai încerce să se simtă confortabil unul în prezenţa celuilalt. Will arătă înspre uşă.

– Vrei să aştept afară?

Vorbi în arabă, singura limbă pe care ei doi o aveau în comun.

Andreas dădu din mână și se duse la biroul lui, pe care nu se vedea decât un teanc de hârtii.

– Nu, nu. Stai. Răsfoi hârtiile, apoi își înălță privirea și inspectă repede încăperea. Oricum nu va mai fi multă vreme a mea. Ai văzut-o pe Rose?

– Nu încă. O să mă duc înainte de plecare. Elwen zice că e mai bine să fie cât mai puțin obosită.

Andreas îngăimă a încuviințare și reveni la studierea hârtiilor.

– Să înțeleg că ai discutat cu Elwen? Ai încercat să o convingi?

– Andreas, în afară de a-i da un pumn care s-o lase lată și să o arunc la bordul navei tale, am încercat tot ce mi-a trecut prin minte.

Andreas schiță un zâmbet.

– În mod sigur e încăpățânată. Nici eu nu o pot convinge. Chipul lui redeveni sobru. Să știi că rămâne aici din pricina ta.

– Îmi dau seama de asta. Dar se și teme pentru Rose, așa cum mi s-a spus că se teme și doctorul tău.

– Cu siguranță nu este o alegere prea plăcută de făcut. Dar cu siguranță e mai bine să înfrunți marea decât să stai aici și să aștepți. Oamenii spun că sultanul Khalil dispune de două sute de mii de oameni. Nu sunt soldat, dar chiar și eu îmi dau seama că ne va fi extrem de greu să supraviețuim unui asalt dat de un asemenea număr de oameni. Andreas clătină din cap când Will nu răspunse. Ei bine, comandante, probabil că te confrunți cu o situație deloc confortabilă,

dar de un lucru poți fi sigur: soția ta e o femeie teribil de loială.

– Prea loială, răspunse Will. Nu vreau ca ea să-și sacrifice viața pentru mine. Nu e nevoie ca ea să rămână aici.

– Iubirea este nesăbuită din acest punct de vedere. Andreas își strânse hârtiile. Așa cum ți-am spus, am un prieten bun care le va scoate pe Elwen și pe Rose din oraș pe nava lui. E gata de plecare și o va face dacă atacul ne va distruge forțele, deși, cred eu, el speră, la fel ca mulți alții, ca zidurile noastre să reziste. Câtă vreme ajung în port, Elwen și Rose vor fi în siguranță. El le va duce la Veneția, iar acolo eu voi avea grijă de ele până ce primesc vești de la tine. Știu că atunci când va începe atacul vei fi angajat în lupte în altă parte, comandante. Dar asigură-te mai întâi că ele ajung în port la timp.

Se auziră pași pe coridor și Andreas tăcu. În ușă se ivi Elwen.

Le zâmbi amândurora un pic enigmatic, apoi se uită la Will.

– I-am spus lui Rose că vei urca la ea.

Will îl salută din cap pe Andreas și o urmă pe Elwen de-a lungul scării spiralate până în zona camerelor servitorilor.

Rose era înfășurată într-o pătură imensă de lână. Will simți un junghi în inimă când zări pielea cenușie a fetei. Împrăștiate pe pernă, șuvițele ei aurii erau ude. Will sperase ca ea să fi arătat deja mai bine.

– Rose, murmură el, ghemuindu-se alături de patul îngust.

Rose avea ochii pe jumătate deschiși.

– Tată, șopti ea, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor.

Will o opri punându-și cu blândețe mâna pe umărul ei.

– Nu încerca să te miști, dragostea mea. Am vrut doar să-mi sărut frumoasa mea fată. După aia vreau să adormi la loc. Ai nevoie de odihnă.

– Spune-i Catarinei să nu plece, rosti Rose cu o voce mică. Nu vreau.

Will o mângâie pe păr.

– O s-o revezi în curând, când te vei simți mai bine. Cu cât te odihnești și dormi mai mult, cu atât se va întâmpla mai repede.

– Promiți?

Will zâmbi și își duse mâna la inimă.

– Jur.

Rose schiță un zâmbet.

– Îți accept jurământul.

Will rămase acolo, mângâind părul fiicei sale, până ce ploapele ei se liniștiră și respirația îi deveni regulată. Picioarele îi tremurau de efortul de a sta ghemuit, dar rezista nemișcat pe loc. La un moment dat, simți mâna lui Elwen pe umăr.

– Ar trebui să te întorci la preceptoriu. Va fi nevoie de tine acolo.

Will se aplecă și o sărută pe Rose pe obraz, apoi se ridică. Dincolo de ușa camerei, o prinse pe Elwen de braț.

– Andreas are un prieten care a fost de acord să vă scoată de aici dacă apărarea orașului va fi străpunsă.

– Știu.

– Dacă se va întâmpla așa ceva, vreau ca tu și Rose să plecați cu el, chiar dacă eu nu voi putea. Înțelegi?

Elwen privi în altă parte.

– Da, murmură ea.

Will o trase spre el și o îmbrățișă.

Elwen își închise ochii.

– Mi-e frică, Will.

– N-o să pățim nimic. Niciunul dintre noi.

Rămaseră acolo câteva clipe, fără ca vreunul să vrea să se despartă. În cele din urmă se desprinseră din îmbrățișare și coborâră pe scară, ținându-se de mâini. În hol îi aștepta Catarina, lângă un morman de cufere și saci.

Catarina veni și o luă de mâini pe Elwen.

– Tata vrea să mă duc la navă cu prima încărcătură. Giovanni și copiii mă așteaptă acolo. Se încruntă. Nu vii cu noi?

– Nu pot, îngăimă Elwen.

Neînțelegând vorbele, dar bănuind sensul discuției, Will privi în altă parte când Catarina începu să plângă.

Elwen o îmbrățișă.

– Promit că eu și Rose nu vom păți nimic. Dacă bătălia va merge rău, ne vedem în Veneția. Dacă nu,

fără îndoială tatăl tău va vrea să revină aici. Oricum, nu ne luăm acum adio.

Catarina suspină scurt, apoi o sărută pe Elwen pe ambii obraji. Îi zâmbi lui Will.

– La revedere, Weel, rosti ea în engleză. Tu asigură că ea în siguranță.

Elwen rămase lângă Will în vreme ce Catarina ieși din casă și se urcă într-o căruță plină cu obiectele familiei di Paolo. Când caii porniră la drum, Catarina își ridică mâna.

– O să fie ciudat în casa asta doar cu mine și cu Rose, oftă Elwen după ce căruța nu se mai văzu.

– Credeam că Andreas vă lasă o parte din personal?

– Rămâne garda lui, Piero, dar nu va mai fi la fel. Elwen clătină din cap. Mi-aș fi dorit ca Anima Templi să fi reușit.

Will preferă să o sărute pe frunte în loc să-i răspundă.

Cu trei zile înainte convocase o întrunire a Frăției, întâlnirea finală dinaintea războiului. Le ceruse tuturor să strângă toate documentele și toți banii aparținând Anima Templi. În realitate, ca Ordin separat ei deținеau foarte puține lucruri, căci nevoia de a rămâne un grup secret fusese mai presus decât nevoia unor arhive scrise. Cele câteva documente, păzite, împreună cu trezoreria proprie, de către seneșal, erau depozitate într-o cutie mare din camerele seneșalului. Acolo pusese Will și cronica lui Everard, luată din cufărul încuiat ce se găsea în dormitorul preotului. Poate că era vorba, în definitiv, doar de o carte umplută, în cea mai mare parte, cu aiurelile incoerente ale unui

bătrân, însă pierderea ei ar fi însemnat o înfrângere. Ca și cum, prin îndepărtarea acelei cărți, Will devenea convins că Acra se va prăbuși și visul Anima Templi va lua sfârșit.

– Ar trebui s-o arzi, rostise, morocănos, seneșalul, văzând ezitările lui Will de a se despărți de carte.

– Nu, replicase repede Will. Doar asta ne-a mai rămas din... Vrusese să rostească numele Everard, dar se oprise, temându-se să nu dovedească slăbiciune în fața seneșalului. Nu, repetase el cu fermitate. Vom trimite totul lui Hugues de Pairaud, în Paris, așa cum am convenit. Pune-ți sergenții să încarce totul pe navă.

Seneșalul dăduse îmbufnat din cap.

– Cum dorești.

După aceea, Will se dusese personal să discute cu câteva contacte de-ale lor, inclusiv cu Elias, ca să îi convingă pe toți să plece din oraș. Rabinul râsese din inimă și îi spusese că nu va pleca nicăieri câtă vreme mai exista șansa ca pacea să iasă victorioasă în fața războiului. În vocea și în atitudinea bătrânului exista un soi de încredere molipsitoare, care îl făcuse pe Will să mai spere.

Acum, întorcându-se spre Elwen, încercă să afișeze același optimism.

– Poate că mai putem reuși, zise el, luând-o de mână.

Însă înăuntrul lui, o voce îi spunea că acele vorbe erau menite doar pentru a o liniști pe ea. Nici el nu credea în ele.

O mângâie pe mână și ieși în stradă. Făcu doar câțiva pași și se întoarse. Elwen stătea în prag, tremurând

în vântul rece, cu ochii strălucitori în razele palide de soare, și se uita după el. Vederea ei îi provocă lui Will o emoție profundă. Se repezi înapoi la ea și o strânse iarăși în brațe. Ea râse, surprinsă, apoi tăcu. Will simți cum mâinile ei îl strâng cu putere de spate. Rămaseră așa câteva clipe prelungi, fără să spună nimic.

– Te iubesc, murmură el la urechea ei.

În cele din urmă, se despărțiră și Will se îndreptă spre preceptoriu, lăsând cartierul venețian în urma lui.

Oamenii se aventurau pe străzi în grupulețe, discutând cu expresii sumbre pe fețe. Alții își încărcau obiectele personale în căruțuri sau aburcau coșuri pe spinările catârilor și cămilelor, cu intenția de a porni spre port. Oamenii din întreg orașul plecau, însă prea puțini și prea lent după dorințele lui Will. Mulți pur și simplu nu credeau că zidurile orașului puteau fi străpunse, după ce supraviețuiseră atacurilor lui Baybars, iar unii încă mai nutreau convingerea că guvernul din Acra putea negocia cu mamelucii. Will știa că lucrurile stăteau altfel.

După primirea veștii năucitoare legate de moartea lui Kalawun, o veste care îl lovise rău de tot pe Will, Guillaume de Beaujeu trimisese un emisar la noul sultan, al-Ashraf Khalil, în încercarea de a începe alte negocieri. Will se îmbolnăvise de stomac și fusese scuzat de a lua parte la misiune. Avusese mare noroc, căci cei doi cavaleri trimiși de Marele Maestru nu se mai întorseseră. În schimb, însuși sultanul Khalil îi trimisese o scrisoare lui Guillaume în care îl sfătuia să nu mai trimită mesaje sau alte cadouri, căci el unul

nu avea să le primească. „Venim în regiunile voastre“, scria în mesaj, „ca să îndreptăm răul făcut“.

După acea scrisoare, în Acra începuseră să sosească mesaje de la spioni franci conform cărora sultanul Khalil organiza o armată, mare cum nu se mai văzuse de la începuturile cruciadelor. Fuseseră mobilizați toți mamelucii, inclusiv trupe auxiliare. Comandanții din Hamah și Damasc își mobilizau propriile trupe și multe mii de musulmani obișnuiți din Egipt, Palestina, Liban și Siria – soldați retrași, fermieri, muncitori, tineri zeloși – porniseră imediat la drum după ce auziseră apelul la luptă transmis în moschei. Era vorba de un jihad de proporții epice. Alte rapoarte veniseră din Liban, în care se vorbea de mulți copaci tăiați pentru mașinile de luptă și asediu. Se zvonea că sultanul ordonase construirea a o sută de mașini, unele dintre ele fiind cele mai mari construite vreodată. Pentru una din catapulte, botezată Furia, fusese nevoie de întreaga populație din Damasc pentru a fi scoasă din oraș prin noroaie și zăpezi. Iar acum toți acești oameni și toate aceste mașini de luptă veneau împotriva creștinilor. Frigul și ploaia care le încetiniseră marșul în prima parte a lunii încetaseră, astfel că toată acea forță masivă de atac avea să ajungă în apropiere de Acra peste doar câteva zile.

Toți cetățenii apuseni capabili să lupte fuseseră mobilizați pentru apărarea orașului. Mulți soldați fuseseră retrași din garnizoanele aflate în cele câteva așezări dominate de franci rămase de-a lungul coastei, lăsând acele fortărețe fără niciun fel de protecție.

Acra însemna ultimul bastion al cruciaților, și pentru protejarea cetății era nevoie de toate brațele înarmate disponibile. Pentru prima dată după zeci de ani, comunitățile divizate din Acra se uniseră. Templierii și ospitalierii lucrau cot la cot cu teutonii la pregătirea structurilor de apărare. Regimentul francez, înființat în Acra de fostul rege francez Ludovic al IX-lea și care includea peste o sută de trăgători cu arbaleta, făcuse corp comun cu garnizoana regală lăsată de regele Henric al II-lea al Ciprului și cu ordinul englez al Sf. Toma. Pisanii și venețienii lucrau împreună la construirea unor mașini mari de luptă pentru asediu, iar toți mercenarii și forțele de pază ale statelor comerciale și ale celorlalte cartiere fuseseră mobilizate și înarmate. Orice s-ar fi întâmplat acum, Acra era gata de bătălie.

Will simțea determinarea tuturor în vreme ce străbătea străzile orașului. Dincolo de teamă și îngrijorare, dinspre oameni răzbătea un aer de sfidare. Se vedea pe chipurile negustorilor care băteau în cuie scânduri peste ferestrele magazinelor, refuzând să plece, în șirurile de femei și fete care cărau saci cu grâne în posturile de veghe din jurul zidurilor. Se vedea în licărele furioase ale focurilor din fierării, unde zgomotul scos de fierul care bătea peste fier ajunsese ca un soi de răpăit de tobe de-a lungul zilelor, dar și în grajduri, unde grăjdarii puneau caiele noi cailor.

Se mai vedea în mașinile de luptă, mangonele și catapulte, care erau ridicate cu atelaje de boi pe ziduri, în locuri în care torțele nu se stingeau niciodată,

străpungând cu luminile lor umbra la care se adăposteau douăzeci de mii de soldați în așteptare.

Urcând dealul Montjoie, care despărțea cartierul genovez de cel venețian, Will se opri și cercetă Acra cu privirea. Trecu peste labirintul de străzi, transformat în cartiere de ziduri despărțitoare și porți. Zări turlele bisericilor și domurile moscheilor, docurile măturate de vânt și lanțul imens de fier înălțat de-a latul portului. Privi spre nord, către măreața construcție a cavalerilor Sf. Ioan, cu infirmeria ei mare, și, dincolo de ea, spre șanțul cu apă care despărțea orașul de suburbia Montmusart. Merse mai departe cu privirea, peste acoperișurile caselor și atelierelor, ajungând la turnurile spitalului de leproși al ordinului Sf. Lazăr. Dincolo de Montmusart se găsea un zid dublu, întretăiat de turnuri care înconjurau orașul până spre câmpie, astfel încercuind peninsula Acra precum o mănușă imensă de piatră. Will privi spre cartierele arab și evreu, spre piețele italiene, spre catedrală și spre palatul regal. Rămase locului o vreme, o siluetă singuratică îmbrăcată cu o mantie care flutura în bătaia vântului, cu părul lui negru fluturându-i în ochi și cu barba înspicată cu primele fire argintii în jurul gurii. Privi totul, absorbind tăcerea și calmul dinaintea furtunii. Simți cum în el crește și se dezvoltă același sentiment de sfidare pe care îl observase la alții mai devreme.

Când trimisul lui Guillaume nu se mai întorsese, Will le ceruse celorlalți membri ai Frăției să caute ajutor la toate persoanele lor de contact din oraș. Prin

intermediul musulmanilor din Acra, care credeau în cauză și aveau de pierdut la fel de mult ca și creștinii prin distrugerea orașului, trimiseseră mesaje lui Khalil și generalilor săi. În aceste mesaje, pe care le scrisese personal, Will implorase sultanul să-și reconsidere poziția, citând prietenia lui cu Kalawun și pacea de care popoarele lor se bucurau de mulți ani. Oferise bani, noi acorduri comerciale, eliberarea prizonierilor musulmani. Știa însă, chiar înainte de a trimite acele mesaje, că n-avea să primească niciun răspuns la rugăminți. Își dăduse seama de disperarea din slovele lui și conștientizase cu o imensă durere impotența lor în fața uraganului care venea peste ei. Încercase să țină de câțiva ani marea în loc, dar aceasta trecea acum peste el. Astupase găurile din barajul creat de el imediat ce acestea apăreau, dar acum găurile ajunseseră prea mari, iar apa scursă prin ele era prea vijelioasă pentru a mai fi oprită. Îi rămâneau două posibilități. Se putea lăsa în calea șuvoaielor, sau li se putea opune cu forța. Anima Templi făcuse tot ce putuse. Orice le-ar fi adus viitorul, deocamdată el nu mai putea fi șeful Frăției. Avea o datorie față de oamenii acelui oraș, față de Templu, față de prietenii lui, față de soția și copilul lui: datoria de a-i proteja. Și asta avea să facă, până la ultima lui suflare dacă ar fi fost nevoie. Sfidarea din sufletul lui deveni tot mai puternică, întărindu-se precum oțelul.

Acum trebuia să se bată. Trebuia să devină omul pe care Templul îl instruise să fie.

Poarta Sf. Lazăr, Acra
15 aprilie 1291

Lumina lunii cădea pe fețele oamenilor care așteptau în incinta exterioară. Răsuflările cailor înceţoşau aerul. Lumina albăstruie scălda canalul care separa zidul interior de cel exterior într-o strălucire ciudată. Întreaga zonă era plină de resturi: bolovani imenși, mormane de moloz, săgeți.

Will privi peste capetele cavalerilor strânși acolo înspre locul unde Guillaume de Beaujeu discuta cu doi oameni, în dreptul porții Sf. Lazăr, care ducea înapoi în oraș. Toți trei erau echipați de bătălie, dar Marele Maestru avea cea mai impunătoare siluetă. Tunica și mantia erau strânse în jurul cămășii de zale lungă până la genunchi, după care se vălurea în jurul armurilor de protecție care îi acopereau picioarele. Mâinile îi erau acoperite de mănuși din zale, iar capul și gâtul erau protejate de o glugă din același material. Sub unul din brațe ducea o cască dotată cu o coamă albă ca neaua din pene de vultur, ale căror vârfuri fuseseră înmuiate în vopsea roșie, astfel încât să pară că ar fi fost scăldate în sânge. De centură atârna o sabie cu lama lată. Alături de el se găsea un nobil elvețian pe nume Othon de Grandson, aflat la comanda ordinului englezesc al Sf. Toma și Maestrul ordinului leproșilor al Sf. Lazăr. Will privi în jurul lui când îl auzi pe Robert cum oftează de nerăbdare. Simțea încordarea oamenilor din jurul lui din cauza așteptării, însă în majoritate ei se mulțumeau acum să stea nemișcați

și tăcuți lângă poarta din zidul exterior, luptându-se cu încordarea, așa cum fuseseră antrenați să procedeze. Când aveau să fie gata, aveau să-și descarce întreaga încordare acumulată asupra inamicului.

Peste puțin timp, Guillaume întrerupse discuția și reveni la templieri. Othon se duse la soldații lui, în vreme ce Maestrul leproșilor ocupă poziție în fruntea infanteriștilor săi, după ce își trimisese doi oameni înapoi în oraș prin poartă. Infanteriștii așteptau la ceva distanță de celelalte trupe. În total, acea forță combinată de infanterie și cavalerie număra aproape trei sute de oameni.

Guillaume fu ajutat să se urce în șa de doi paji, care se încordară la maxim din pricina greutății șefului templierilor. Întreaga parte de nord-vest a suburbiei Montmusart fusese încredințată Templului pentru apărare, iar oamenii vegheau acum în schimburi din barăci improvizate în grajduri și case, aducând provizii și schimbând mesaje între Montmusart și preceptoriu. Când pajii se îndepărtară, cavalerii își făcură cruce și își lăsară jos vizoarele căștilor. Intrară în formație, cu fața spre poarta exterioară. Marele Maestru se găsea în frunte, alături de Theobald Gaudin și Will. Zaccaria venea în spate, împreună cu Robert și purtătorul de drapel, care ținea sus de tot flamura Templului.

Trecură așa câteva clipe prelungi, în care Will simți cum îi bate inima mai tare din pricina adrenalinei. Înăuntrul căștii, propria răsuflare stârnea ecouri, în vreme ce lumea din afară rămânea ciudat de estompată. Își strânse scutul, care se vedea alb-strălucitor

în lumina lunii, iar legătura de prindere i se întinse pe mușchii încordați. Se auzi un semnal și cinci oameni din ordinul Sf. Lazăr se duseră la poartă. Împreună, ridicară drugul masiv de lemn și deschiseră porțile. Grilajul de fier fu ridicat și podul de după el se lăsă în jos. Will își mișcă fălcile, simțindu-le prea încordate, după care privi spre cerul care se căsca tot mai mare în față. Podul coborî încet. Vinciurile și roțile proaspăt unse aproape că nu se auzeau. Afară, zgomotul mării deveni tot mai puternic și vântul se înteți, pătrunzând prin spațiul deschis al porții. Mirosea a sare și noroi, dar și a oameni; era izul solid, pătrunzător care însoțea orice masă de oameni strânși într-un spațiu limitat, compus din tot felul de mirosuri îngemănate: dejecții umane și animale, sudoare și metal, ulei și lemn ars, mirodenii, mâncare gătită și tămâie. Podul ajunse în fine jos peste șanțul care înconjura zidul exterior. Will privi pentru prima dată ce se întindea dincolo de acel șanț.

Tabăra mamelucă se întindea la o distanță oarecare în spatele liniilor de asediu, formate din bariere de lemn și paravane. Will știa că era vorba de mai multe tabere, fiecare condusă de lideri diferiți, dar marea de corturi era atât de întinsă încât era imposibil de deslușit unde începea o tabără și unde se termina alta. Vopsite în culori vii la lumina zilei, corturile păreau de un același cenușiu șters în lumina lunii. Cele mai mari adăposteau comandanți. Între corturi și liniile de asediu se găseau mașinile de luptă. Unele erau mici, cu o înălțime între trei și șase metri, și dotate cu săgeți

mari îndreptate spre întărituri și platformele turnurilor din oraș. Altele erau mai mari, pentru bolovani și oale cu material incendiar, iar patru dintre ele erau gigantice. Așezați la intervale regulate în jurul zidurilor orașului, acești patru monștri se profilau amenințători pe cerul nopții cu structurile lor albe și scheletice și cu bârnele deocamdată inerte. Unul dintre monștri, situat la mică distanță în dreapta, era Furia, imensa catapultă adusă de la Damasc. Mașina era manevrată de oameni aflați sub comanda amirului din Hamah, a cărui tabără militară acoperea o zonă largă în apropierea țărmului, chiar în fața cavalerilor. În ultimele zece zile, Furia dovedise că își merită numele.

Pe 5 aprilie, armata mamelucă își făcuse apariția, ca o mare imensă și neagră, răsfirându-se până la orizont. Ultimii refugiați, mulți dintre ei creștini din așezările înconjurătoare, se năpustiseră atunci prin porțile orașului, aducând cu ei istorisiri despre sate arse și măceluri. Imediat după sosire, sultanul Khalil își făcuse tabăra pe un mic deal la nord-est de oraș, unde templierii deținеau o podgorie. Pavilionul sultanului, de culoare stacojie, fusese înălțat cu fața spre Acra, după care armata sultanului își ocupase cu pricepere pozițiile până ce ajunsese să se întindă în jurul zidurilor exterioare de pe țărmul din marginea de nord-vest a peninsulei până pe țărmul din marginea de sud-est. Imediat se ridicaseră corturi, se săpaseră latrine și șanțuri, se construiseră mașini de luptă, se alcătuiseră provizii de proiectile lângă catapulte. În

cursul zilei, armata se oprea din când în când din acea muncă laborioasă pentru rugăciuni, iar cruciații, care urmăreau progresele mamelucilor de pe întăriturile orașului, ascultau în tăcere chemările cântate ale musulmanilor. Asediul împotriva Acra începuse a doua zi.

De atunci, în fiecare dimineață o tobă cu un sunet profund anunța câte un nou asalt și începutul unei noi zile de bombardament. Soldații mameluci azvârleau nori întregi de săgeți împotriva francilor de pe întărituri, în vreme ce bolovanii asediau continuu turnurile. În portul orașului navele duceau femei și copii, bătrâni și bolnavi înspre Cipru și siguranță. Însă mulți oameni rămăseseră pe loc, adică aceia care încă nutreau speranțe și aceia care nu-și puteau permite voiajul. Will se văzuse iarăși cu Elwen ca s-o implore să plece, dar ea continuase să-l refuze, chiar dacă mamelucii se apropiau zilnic de ziduri în spatele paravanelor lor de protecție. Creștinii încercau să respingă astfel de progrese ale inamicului prin intermediul propriilor mașini de luptă care aruncau bolovani de pe platformele turnurilor. Însă paravanele erau la rândul lor protejate de armuri formate din grămezi de lemne legate împreună și așezate sub forma unei plase protectoare cu rol de amortizare a impactului, astfel încât cei mai mulți bolovani se izbeau pur și simplu de această plasă și cădeau pe jos. Francii lansaseră câteva atacuri și de pe mare. O catapultă aflată la bordul unei nave venețiene reușise să provoace daune serioase în flancul drept al armatei mameluce. O zi mai târziu, trei nave pisane atacaseră tabăra lui Hamah cu bolovani, dar

pe mare izbucnise o furtună care obligase navele pisane să se întoarcă din drum și îi făcuse pe mai mulți soldați să mormăie că sarazinii se foloseau de vrăjitorii contra lor. Acum, după zece zile de asediu neîntrerupt, creștinii începeau să obosească. Aveau nevoie de o victorie.

Will își slăbi sabia în teaca de la șold. Șase oameni din ordinul Sf. Toma năvăliră pe poartă. Lucrând cu repeziciune, oamenii desfășurară un dreptunghi imens de pânză, fabricată în mai multe straturi, peste podul de acces. După ce își terminară treaba, Guillaume își ridică pumnul înmănușat. Will își înfipse genunchii în burta calului și ieși pe poartă alături de Marele Maestru și de Theobald Gaudin. Din pricina pânzei întinse pe pod, zgomotul copitelor cailor era puternic amortizat. În plus, valurile mării acopereau oricare alte zgomote scoase de cavaleri. Chiar în fața lor se întindeau baricadele mașinilor de luptă, cu silueta monstruoasă a Furiei înălțându-se deasupra tuturor. Marele Maestru îi conduse pe cavaleri dincolo de pod, pe solul nisipos, înspre imensa mașină de luptă. În spatele lui, Othon de Grandson conducea trupele ordinului Sf. Toma și infanteriștii din ordinul leproșilor în stânga, înspre liniile de asediu din fața taberei lui Hamah, în majoritate populată cu trupe siriene întărite cu beduini și câteva sute de mameluci.

Odată ieșiți de pe pod, solul nisipos îi făcu pe cavaleri să nu mai vadă tabăra militară inamică așa de bine. Oamenii se mișcară rapid și în tăcere. Zgomotele copitelor și pașilor de oameni erau perfect camuflate

de nisip. Oricine ar fi stat de pază sus pe catapulte ar fi zărit imediat forțele inamice venind, numai că nimeni nu se afla acolo. Mamelucii se apropiaseră așa de tare de ziduri încât se găseau cu toții în raza de acțiune a săgeților cruciaților și oricine s-ar fi aventurat dincolo de barierele de protecție devenea imediat o țintă. În plus, tabăra militară era în majoritatea ei adormită. Noaptea, mamelucii nu desfășurau acțiuni militare și nici nu se așteptau la vreo astfel de mișcare îndrăzneață din partea creștinilor asediați și depășiți numeric. Mamelucii habar n-aveau că în acea noapte alte grupuri de soldați inamici, similare celei alcătuite din templieri și ajutoarele lor, formate din ospitalieri, teutoni, pisani și genovezi, ieșeau pe toate porțile orașului pentru a efectua incursiuni în taberele lor adormite.

Templierii ajunseră în câteva clipe la liniile de asediu. Șase sergenți alergară de-a lungul barierelor de lemn din fața Furiei, cu cârlige de prindere în mâini, în vreme ce cavalerii ocupară poziții dinainte stabilite, manevrându-și caii doar cu mișcări scurte din genunchi și din hățuri. Luna arunca o lumină înșelătoare; lipsite de culoare, formele păreau să se unească unele cu altele, iar umbrele aveau contururi extrem de precise. Însă totul avea să se schimbe în curând. Noaptea avea să se transforme în zi.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Guillaume privi înspre metereze, mult deasupra lor, cu penele din coiful lui de luptă fluturând în briza nopții. Urmărindu-i privirea, Will auzi pocnetul îndepărtat al mașinii

de luptă și zări o luminiță cum apare pe cer. Luminița se curbă și păru să atârne suspendată câteva clipe, apoi se năpusti spre pământ ca o stea căzătoare, mărindu-se pe măsură ce se apropia. Will își dădu brusc seama că luminița avea să-și rateze ținta. Guillaume păru să observe și el asta, căci scoase o înjurătură printre dinți. Oala plină cu foc grecesc ateriză la doar câțiva pași distanță de grilajele de protecție care înconjurau Furia. Proiectilul ar fi trebuit să aprindă catapulta și să genereze un incendiu care s-ar fi întins rapid, distrugând zidul protector și permițând oamenilor să atace în confuzia care ar fi urmat. Oala se trânti cu zgomot de nisip, trimițând câțiva sergenți templieri împleticindu-se înapoi din pricina bruștei izbucniri masive de foc, dar pe solul nisipos nu existau materiale inflamabile. Deși câțiva sergenți se năpustiră înainte, încercând să arunce substanța aprinsă către grilajele de protecție, focul se domoli rapid și în cele din urmă se stinse. Guillaume se înălță în șa și vru să ridice mâna ca să mai ceară oamenilor de pe metereze un nou atac, dar în aceeași clipă se auzi un strigăt din cealaltă parte a barierei de protecție. Cineva auzise zgomotele.

– Acum! tună Guillaume înspre sergenți.

Aceștia se înapoiară pe pozițiile lor și aruncară cârligele de prindere în aer.

În vreme ce cârligele de fier se prindeau de partea de sus a barierelor din lemn, dinspre tabăra din spate se auziră alte strigăte. Lucrând împreună, sergenții traseră de frânghiile cârligelor și doborâră barierele

din jurul Furiei. Zidurile de lemn se prăbușiră cu zgomot pe nisip, zdrobind plasele de protecție ale catapultei. Cavalerii se năpustiră prin spărtura creată. Will trecu printre primii, împreună cu Guillaume. Soldații sirieni care manevrau Furia erau încartiruiți în apropiere, așa că oamenii se repeziră la cavaleri cu armele scoase. Alți soldați din tabăra principală, aflată la ceva distanță mai în spate, se iveau în grabă din corturi, pe jumătate adormiți și pe jumătate îmbrăcați. Dintr-odată tabăra începu să fie luminată de torțe aprinse în focuri de veghe răspândite peste tot.

– Distrugeți mașina! zbieră Guillaume înspre sergenți. Unii dintre aceștia erau pregătiți cu topoare. Înainte! urlă el la cavaleri. Atacați! Atacați!

În vreme ce un grup mic de cavaleri se năpusti asupra sirienilor care se apropiau, Guillaume conduse restul trupelor într-un iureș furios către tabăra Hamah. Cavalerii se năpustiră asupra taberei, croindu-și sângeros drum printre primele șiruri de soldați, cei mai mulți încă amețiți de somn. În stânga lor, soldații din ordinul Sf. Toma doborâseră alte bariere și acum veneau înspre pozițiile templierilor, conduși de către Othon de Grandson, scoțând tot felul de urlete de bătălie.

Will se feri din calea unei săgeți de arbaletă și își mână calul înspre trăgător. Un bărbat se ivi dintr-un cort chiar în fața lui, gol până la mijloc, cu sabia scoasă. Individul se pregătea să lovească, țintind gâtul calului. Will trase de hățuri, schimbând direcția animalului în ultima secundă, și atacă omul cu sabia lui scurtă. Din pricina impulsului, lama se înfipse în brațul sirianului

și-i tăie acestuia încheietura mâinii, trimițând sabia individului, cu tot cu mâna încă atașată de ea, departe în întuneric. Sirianul urlă de durere și căzu în genunchi, prinzându-și ciotul cu cealaltă mână. Alți doi soldați se repeziră la Will din dreapta. Folosind calul ca pe o armă, Will răsuci animalul pe loc, astfel încât acesta îi izbi cu putere pe cei doi, dându-i pe spate. Calul se ridică în două picioare și îi lovi pe nefericiți cu copitele, zdrobindu-le membrele, așa cum fusese instruit să facă.

În vreme ce alți soldați se repezeau afară din corturi în ajutorul camarazilor, Will se trezi prins într-un cerc alături de alți trei cavaleri, lovind în stânga și în dreapta cu sabia, în vreme ce brațul care purta scutul de lemn vibra la fiecare lovitură de sabie pe care o para. O lamă de metal aproape i se înfipse în coapsă, dar alunecă fără să producă răni pe cămașa de zale; o altă sabie îi sfâșie mantia. Will își păstră calul în continuă mișcare, cu armura de pe animal parând loviturile de sabie. Sudoarea îi curgea pe obraji în interiorul căștii de protecție și prin deschizăturile prin care reușea să vadă doar chipurile sirienilor din fața lui. Guillaume și Robert avansaseră alături de ceilalți cavaleri în interiorul taberei, încercând să facă rost de timp pentru ca sergenții să distrugă Furia. De pretutindeni se auzeau urlete și țipete, dar și zgomote feroce lovindu-se de oțel.

Will luptă metodic, fără milă, atacând oamenii din jurul lui, singurul lui scop fiind acela de a-i hăcui el pe ei înainte ca aceștia să-l omoare. Nu mai erau niște

oameni care se băteau acolo. În fața ochilor lui se găseau ținte care trebuiau distruse. Instinctul preluase comanda de la intelect, iar remușcările dispăruseră din pură necesitate. Acum el ajunsese o mașină de luptă, alimentată de nevoia de supraviețuire, de frică și de revărsarea de adrenalină. Urla în vreme ce se arunca asupra dușmanilor, tăind cu lama lui scurtă orice pată de carne neprotejată. Căzu și ultimul om din fața lui, cu craniul lipsit de protecție crăpat în două până la nivelul nărilor. Drumul din fața lui se eliberase. Will își îndemnă calul înainte. În față se auzeau alte urlete. Erau cavalerii, care strigau panicați. Ceva nu mergea cum trebuie.

Guillaume și ceilalți avansaseră adânc în tabăra militară, până în zona în care corturile stăteau înghesuite unele în altele. Însă în lumina înșelătoare a lunii nu fuseseră în stare să vadă frângiile de fixare ale corturilor. Ca atare, picioarele cailor se agățaseră de frânghiile de cânepă. Animale și oameni deopotrivă se treziseră aruncați pe jos. Unul din cai se prăbușise peste un cort, doborându-l cu totul. Călărețul căzuse în lateral peste o țepușă ascuțită care îi străpunsese gâtul. Omul rămăsese acolo înecându-se, cuprins de spasme, cu piciorul zdrobit de greutatea calului prăbușit, până ce doi sirieni se năpustiră asupra lui și a calului și îi omorâră pe amândoi. Aruncat din șa, un alt cavaler se dădea înapoi din fața a trei mameluci care se apropiau de el. Cavalerul își scrântise glezna în căzătură. La un moment dat se împiedică de o frânghie de susținere a unui cort și căzu pe spate chiar

peste un paravan din material textil care fusese înălțat în jurul unei latrine. Paravanul se prăbuși sub greutatea omului, astfel încât cavalerul se trezi căzând peste scândurile care acopereau gaura din sol plină de zece zile cu excremente umane. Scândurile cedară la rândul lor, astfel că bietul cavaler se trezi aruncat în murdăria puturoasă. Omul se zbătu câteva clipe, încercând să se prindă de marginile alunecoase ale gropii, până când trei săgeți îi curmară chinul, una după alta, și cavalerul se prăbuși înapoi în mizerie. Din pricina armurii sale grele, omul se scufundă într-o clipă și abia mai apucă să scoată un început de urlet.

Tot mai mulți cavaleri se prăbușeau, căzând pradă frânghiilor ascunse. Sirienii se grupau, mulți dintre ei după ce găsiseră răgazul necesar pentru a-și pune căști de protecție și pentru a pune mâna pe arme și pe scuturi. Croindu-și drum cu sălbăticie prin mijlocul unui grup de mameluci care amenințau să-l înconjoare, Guillaume strigă retragerea. Cu soldații din celelalte două Ordine venind alături de ei, templierii se năpustiră pe urmele flamurii lor de luptă afară din tabăra militară la fel de repede precum pătrunseseră.

Will își întoarse calul, pregătindu-se să se alăture retragerii, când zări un alt cavaler zburând din șa și catapultat peste capul calului din pricina frânghiilor în care se încurcaseră picioarele animalului. În cădere casca se desprinse de pe capul cavalerului. Era Robert. Ceilalți templieri goneau înainte, ignorând evenimentul. În urma lor venea o mulțime de soldați, urlând

după sânge, înfuriați de atac și căutând răzbunare pentru camarazii lor morți.

Will își duse calul înspre Robert, ignorând un strigăt venit dinspre Guillaume.

– Ridică-te! strigă el cavalerului. *Ridică-te*!

Căutându-și sabia pierdută în cădere, Robert își înălță capul la auzul chemării. Furișă o privire în spate, înspre masa de soldați care se apropia, apoi cu efort se ridică în picioare și, lăsând naibii sabia, porni în fugă spre Will. Acesta trecu cu calul pe lângă el, drept înspre sirieni, care se împrăștiară la vederea animalului dotat cu armură. Roti calul în arc strâns, după care reveni în grabă la Robert. Cu un efort imens, cavalerul abia reuși să salte pe crupa calului în spatele lui Will. Prinzându-se de șa cu ambele mâini și chinuindu-se să-și mențină echilibrul, Robert rămase întins transversal pe spatele animalului, în vreme ce Will manevra calul spre ieșire, înapoi la liniile de asediu, unde solul era plin de cadavre. Furia stătea acolo, sfidătoare. Fără ajutorul focului și având prea puțin timp la dispoziție, sergenții abia dacă reușiseră să zgârie stâlpii de susținere ai monstrului.

Grupul de călăreți traversă în goană podul și pătrunseră în incinta exterioară a zidurilor, în vreme ce arcașii de pe metereze trăgeau șiruri după șiruri de săgeți înspre mamelucii și sirienii care își părăsiseră tabăra în urmărirea atacatorilor. După ce ultimul om trecu de pod, acesta fu înălțat la loc, iar poarta zăvorâtă. Răniții fură ajutați sau transportați prin poarta Sf. Lazăr către locurile unde aveau să fie îngrijiți de

doctori sau de preoți. Câțiva oameni puseseră mâna pe tobe și scuturi mameluce. Obiectele aveau să fie atârnate pe ziduri ca să-i demoralizeze pe musulmani. Însă acele trofee reprezentau niște victorii prea mărunte față de prețul plătit pentru ele. Din cei o sută cincizeci și doi de cavaleri și infanteriști ai Ordinelor Sf. Toma și Sf. Lazăr care pătrunseseră în tabăra inamică, douăzeci și șapte nu se mai întorseseră. În același timp, templierii rămăseseră fără patru sergenți și optsprezece cavaleri, o pierdere teribilă.

În zorii zilei, când în tabăra templierilor ajunse vestea că și celelalte atacuri din acea noapte avuseseră parte de pierderi similare, moralul tuturor scăzu și mai amarnic.

46

Docurile, Acra
18 mai 1291

Garin își croia drum prin mulțime, ignorând protestele celor loviți de el pe drum. O femeie masivă, cu o față cărnoasă și roșie, refuză să se dea la o parte din calea lui.

– Așteaptă-ți rândul, rosti femeia, strâmbând din nas când îl măsură cu privirea și îi văzu hainele pătate și uzate, și privirea aburită de alcool.

Garin se aplecă spre ea, cu dinții dezveliți într-un mârâit.

– Mișcă, grăsano.

Încercă să lovească cu cotul, dar simți că îl prinde cineva de haină. Se răsuci și văzu un bătrân.

– Cum îndrăznești să te adresezi așa soției mele?! exclamă omul. O să te...

Garin îl lovi drept în față, dându-l pe bătrân pe spate. Femeia cu fața cărnoasă strigă și sări în ajutorul soțului ei. Garin se furișă în locul creat, după care își croi mai departe drum prin grămada de trupuri care aglomerau docurile.

Se apropiau zorile și marea întunecată de dincolo de promontoriul vestic reflecta primele umbre palide ale dimineții. Apelurile marinarilor răsunau peste capetele agitate ale mulțimii, punctate de scâncetele bebelușilor. Cei mai mulți oameni de la zidul portului erau femei și copii. Se vedeau câțiva bărbați adulți, fie prea în vârstă, fie prea bogați. Agitația mulțimii cu greu putea fi stăpânită. Răbufnea în privirile panicate ale ultimilor refugiați din Acra, care se înghesuiau unii într-alții, tremurând în aerul rece al dimineții și așteptând o navă care să-i ducă la un țărm sigur. Tinerii, soldați și cavaleri cărora li se alăturaseră fermieri și muncitori, se găseau în spatele mulțimii, pe ziduri, continuând să se bată pentru oraș, numai că în ultima lună speranța ajunsese la un nivel extrem de coborât.

După ce alte câteva raiduri nocturne încercaseră să semene prăpăd în tabăra mamelucă, fără ca vreunul să reușească, porțile orașului fuseseră definitiv închise. Moralul tuturor cunoscuse un imbold scurt atunci când Henric al II-lea, tânărul rege al Ciprului și Ierusalimului, venise cu o navă, însoțit de două sute de călăreți și cinci sute de infanterişti. Însă când tentativa acestuia de a negocia cu sultanul Khalil se dovedise inutilă și bombardamentele zilnice continuaseră fără oprire, optimismul oamenilor reîncepuse să se

estompeze vertiginos. De atunci, două din cele douăsprezece turnuri ale orașului, anume Turnul Englezesc și Turnul Contesei din Blois, se prăbușiseră sub asaltul continuu al bolovanilor, împreună cu trei secțiuni ale zidului exterior din jurul porților Sf. Anton și Sf. Nicolae, precum și din jurul Turnului Regelui. Cu o zi înainte, conducătorii din Acra, cei care încă nu plecaseră spre Cipru, se întruniseră în sala de consiliu a palatului regal și hotărâseră evacuarea finală a femeilor și copiilor.

După ce se răspândise vestea despre decizie, ultimii cetățeni din Acra porniseră spre docuri, ducând cu ei bunurile personale pe care le mai putuseră strânge în ultima clipă. Numărul celor veniți la docuri se mărise semnificativ față de după-amiaza precedentă, cei mai mulți oameni stând la coadă la intrarea în docuri și așteptând acolo trecerea nopții. Din port plecaseră câteva bărci încărcate cu femei, cele mai multe dintre acestea ajunse sărace lipite și habar neavând ce aveau să facă fără hrană și un adăpost odată ancorate la un țărm care să le ofere protecție. Multe își trăiseră întreaga viață în Acra. Părăsindu-și soții, tații și fiii pe zidurile orașului, de unde să lupte contra hoardei nemiloase care voia să distrugă Acra, aceste soții, fiice și mame se urcaseră în nave, unele ținând bebeluși la piept. Privind în jur după chipuri de prieteni sau vecini și căutând liniștire din partea cuiva, ele dăduseră doar de priviri străine, de alte ființe cu fețe la fel de încordate și de bântuite de temeri ca ale lor. Acum, pe măsură ce se lumina cerul, devenind roz

din cenușiu-deschis, și împrăștia lumină peste port, devenea din ce în ce limpede pentru toată lumea că erau pur și simplu prea mulți refugiați acolo și prea puține nave la bordul cărora să se urce toți.

Gâfâind, Garin reuși să ajungă la zidul portului, unde primele rânduri de femei erau ajutate să urce într-o navă comercială venețiană. Fără să acorde atenție celor care îi strigau să se dea înapoi și să-și aștepte rândul, Garin se zbătu să iasă în față, lovind un copilaș, care începu să plângă.

– Hei! strigă el spre un marinar. Tu!

Marinarul se uită urât la el și întinse mâna ca să ajute o femeie să treacă peste pasarela de acces în navă.

– Ce vrei? întrebă el iritat, cu un accent pronunțat.

– Trebuie să ajung pe navă, strigă Garin mai presus de plânsetele copilului.

Marinarul izbucni în râs și se întoarse spre un coleg. Dând din cap înspre Garin, își strigă tovarășul în italiană. Câteva dintre femeile de la zidul portului, în mod clar ele însele italience, aruncară o privire spre Garin și rânjiră; una chicoti.

– Eu zic că ești femeie cu aspect ciudat, rosti marinarul într-o engleză stâlcită, ca să înțeleagă și Garin.

Omul începu să fluiere și ajută o altă femeie să treacă.

Garin se uită urât la el.

– Am bani, mârâi el, băgând mâna în bagajul aruncat peste umăr și scoțând de acolo o pungă uzată, din piele ajunsă la urzeală.

– Atunci cumpără ceva curaj și treci înapoi la ziduri, unde ai locul.

Râsetele și strigătele de aprobare venite din partea privitorilor îl arseră ca un fier înroșit pe Garin. Simți cum îl apucă furia, dar își dădea seama că își pierdea timpul acolo. Băgă punga cu bani la loc în bagaj și privi cu atenție de-a lungul docurilor, înspre locul unde câteva vase erau aliniate în apropiere de zid. Unul dintre vase, aflat nu foarte departe, avea echipaj la bord. Era un vas mic, doar cu ceva mai mare decât un barcaz de pescuit, însă părea să mai aibă loc la bord. Garin bănuia că era vorba de un transportor care își ducea pasagerii la vreuna din galerele mari ancorate în portul exterior. Uitând de râsetele batjocoritoare, se apucă să-și croiască drum spre vas. Acolo dădu peste alte femei, care așteptau pe lângă zid și se uitau pline de speranță la vas, dar în fața navei stăteau câțiva bărbați cu săbiile scoase, urmărind mulțimea agitată cu priviri îngrijorate. În vreme ce Garin se apropia, mulțimea din fața lui se despărți în două, lăsând să se vadă un bătrân gârbovit, cu păr alb și îmbrăcat în veșminte negre. Omul era ajutat de doi bărbați în veșminte roșu cu auriu, arătând a episcopi; indivizii erau plini de bijuterii. Garin îl recunoscu pe bărbatul în negru ca fiind Nicholas de Hanape, patriarhul Ierusalimului. Grăbi pasul de-a lungul zidului în vreme ce preotul era ajutat să urce pe vas. Când ajunse acolo, unul dintre paznici îl opri punându-i o mână fermă în piept.

– Dă-mi voie să-mi cumpăr trecerea, îl rugă Garin pe paznic. La bordul celorlalte vase nu lasă niciun

bărbat. Sunt rănit. Făcu un gest vag înspre picior. Nu pot lupta.

– Nu urci la bord, răspunse ferm paznicul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, te implor!

Paznicul clătină din cap.

– Mai încolo e o navă templieră, *Falcon*[1]. Omul arătă dincolo de docuri, înspre o galeră mare ancorată în portul exterior, chiar în dreptul promontoriului estic, alături de alte câteva nave. Căpitanul a renunțat la mantie și a luat nava în antrepriză. Acceptă bani pentru traversare din câte am auzit. Însă o să ai nevoie de mulți bani ca să-l convingi.

– Mai mult de cinci țechini?

Paznicul ridică o sprânceană.

– Mult mai mult.

Lăsând paznicii să împingă mulțimile disperate înapoi în vreme ce barcazul pe jumătate gol și având la bord patriarhul și episcopii se desprindea de doc, Garin reîncepu să-și croiască drum printre oameni. Îndreptându-se înapoi spre oraș, parcurse străzile gândind cu febrilitate. O mulțime de oameni pe lângă care trecea erau în mod clar săraci, neputând să-și permită plecarea în cadrul evacuărilor anterioare. Știa că ar fi inutil să jefuiască pe vreunul dintre ei ca să mai facă rost de bani. Se înjură singur pentru că amânase plecarea atâta vreme.

În ultimele săptămâni băuse până la uitarea de sine în încercarea inutilă de a nu mai auzi zgomotele

---

[1] Șoimul (n. tr.).

înfiorătoare ale atacului: bufniturile seci ale bolovanilor, tobele și urletele de război, rugăciunile fervente, clopotele și țipetele de durere. Își săpase o groapă proprie în care să se ascundă, sperând, ca mulți alții, ca zidurile orașului să reziste. Noaptea trecută se trezise din beție într-un bordel dărăpănat din cartierul pisan și descoperise că se dăduse apelul pentru evacuarea orașului. Simțindu-se rău de la stomac, își strânsese cele câteva obiecte personale și plecase spre docuri, gândindu-se la Franța și la începerea unei vieți noi. În mintea lui nu intrase și gândul că era posibil să nu poată pleca de acolo.

Nori de fum negru se ridicau în văzduh din pricina incendiilor lăsate fără control. În depărtare, zidurile orașului erau marcate deja de găuri. Resturile Turnului Englezesc, ajuns doar o bucată spartă de piatră, arătau ca un deget subțire înspre cerul dimineții. Porci și capre fără stăpân hălăduiau în cete înfricoșate pe alei. Casele erau goale. În vreme ce străbătea străzile, Garin întâlni trei căruțuri încărcate cu cadavre, unele arse și înnegrite, altele rămase fără membre. Șuvoaie de oameni treceau grăbite pe lângă el în direcție opusă, înspre docuri. O femeie cu părul despletit fluturând în jurul feței striga la doi copii să țină pasul. Ambii copii plângeau.

Femeia, care mai ținea și un bebeluș în brațe, se repezi la ceilalți copii.

– Trebuie să mergeți mai repede, îi zori ea.

Unul dintre copii, un băiețel blond, plânse și mai tare.

– Îl vreau pe tata!

Femeia păru îndurerată câteva clipe, apoi se lăsă pe vine.

– Tata va veni curând după noi, spuse ea cu voce blândă. Dar mai întâi noi trebuie să găsim o navă. Îi sărută pe amândoi micuții. Iar acum ajutați-o pe mama și fiți băieți cuminți.

Garin se uită la ei cum se îndepărtează, cu cei doi băieți alergând pe urmele mamei. Se gândi să o strige din urmă pe femeie și să-i spună că totul era inutil; ajunsese prea târziu, iar navele din port aveau în curând să dispară toate. Însă înainte de a apuca să deschidă gura, femeia cu copiii ei dispăruseră deja în mulțime. Rămase pe loc, privind după ei și gândindu-se la soarta lor. Dacă zidurile cedau și sarazinii intrau în oraș, cel mai probabil femeia avea să fie violată și după aceea ucisă. Era prea bătrână ca să mai fie luată sclavă și oricum nu aducea prea mulți bani în piața de sclavi. Bebelușul avea să fie omorât; oricum ar fi murit fără o mamă de la care să sugă. Băieții aveau să fie luați sclavi. Asta avea să fie soarta a mii de oameni. Garin descoperi că ideea nu-l emoționează deloc, până ce în minte îi apăru imaginea lui Rose.

Era aproape sigur că fata se afla încă în oraș. O văzuse pe Elwen cu doar două zile înainte, într-un șir de femei care transportau găleți cu apă și nisip pentru stingerea incendiilor care se năștеau zilnic în oraș din cauza săgeților aprinse trase de mameluci peste zidurile orașului. Elwen era îmbujorată. Părea epuizată, cu cearcăne negre sub ochi și cu rochia

pătată. Nu-l văzuse, însă el se uitase o vreme la ea. Will și Elwen făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-l țină pe Garin departe de viața lor. Însă asta nu-l împiedicase să creadă că era tatăl lui Rose sau să spere că, într-o bună zi, avea să poată dovedi acest lucru fetei. Nu era sigur de ce simțea o asemenea nevoie; poate că nu era vorba decât de ciudă, de simpla dorință de a-l vedea pe Will că suferă așa cum suferise și el. Însă îi plăcea să creadă că de vină era faptul că era în stare să iubească un copil și să se lase iubit în schimb.

Oare Rose și Elwen mai erau în Acra? Sau găsiseră o navă? Dacă mai erau acolo, Garin se îndoia profund că Will, oricât ar fi fost de ocupat, le-ar fi lăsat fără nicio speranță de evadare din infern. Fără îndoială că le asigurase un loc pe o navă, posibil chiar la bordul acelei nave a templierilor. Începând să se gândească la un plan, Garin coti pe una din străduțele laterale, îndreptându-se către cartierul venețian.

Sediul templierilor, Montmusart, Acra
18 mai 1291

Will străbătea călare străzile distruse din Montmusart, manevrându-și armăsarul pe lângă mormane de moloz și resturi arse de case. Aerul dimineții era încărcat de fum. Simțea fumul provocându-i mâncărimi la baza gâtului și îl putea gusta pe buze sub forma aceleiași pudre cenușii care acoperea totul. Mult

deasupra lui, torțele sclipeau pe ziduri, cu oamenii de veghe aruncând umbre prelungi când treceau prin zonele de lumină galbenă. Will își continuă drumul, prin tabăra ospitalierilor, unde cavalerii cu mantii negre și cruci albe se mișcau precum niște fantome în lumina palidă a zorilor. Trecu pe lângă un căruț plin cu răniți care erau duși peste hârtoapele solului spre infirmerie, apoi pe lângă un șir de catâri încărcați cu legături de săgeți pe spate. Văzuse scene similare pretutindeni de-a lungul zidurilor. Doar culorile uniformelor și ale flamurilor se schimbau. Sentimentul de resemnare părea același peste tot. Vechile cântece cu care soldații se încurajaseră reciproc în primele nopți bizare ale asediului încetaseră cu câteva zile înainte. Nimeni nu mai avea chef să cânte.

Săpătorii mameluci, cunoscuți sub numele de nakkabun, fuseseră extrem de ocupați cu subminarea celor douăsprezece turnuri din Acra în ultima lună. Fiecare echipă de mineri săpători era compusă dintr-o mie de oameni. Tunelele erau săpate chiar din tabăra mamelucă până la turnuri. Când ajungeau sub imensele construcții de zidărie, săpătorii formau o cavernă uriașă. Fundațiile turnului erau menținute cu drugi de lemn până la săparea cavernei, după care drugilor li se dădea foc, astfel provocând prăbușirea turnului în cavernă. Cu trei zile înainte, după o astfel de excavație se prăbușise întreaga față exterioară a Turnului Regelui. Pietrele căzuseră în șanțul înconjurător, astfel că mamelucii nu fuseseră în stare să pătrundă pe acolo, dar ușurarea cruciaților ținuse prea puțin, căci a doua

zi de dimineață, când se treziseră, descoperiseră că mamelucii înălțaseră un paravan imens din pânză peste noapte, în spatele căruia își croiau drum printre resturi. Pietrele și săgețile erau respinse de paravan, astfel încât creștinii de pe ziduri fuseseră capabili doar să urmărească modul în care mamelucii recuperau pietrele căzute din turn pentru a le folosi ulterior drept proiectile.

Când ajunse la sediul templierilor, așezat într-o biserică recent abandonată, cu acoperișul găurit, Will descălecă. Dădu căpăstrul calului unui slujitor din apropiere. Zona era încă destul de liniștită, cu oamenii încercând să se odihnească atât cât puteau înainte de începerea atacurilor zilnice.

– L-ai văzut pe Simon Tanner? îl întrebă Will pe slujitor.

– Ultima dată l-am văzut în grajdurile de lângă Ospiciul Sf. Lazăr, comandante.

Will se opri, îndoit de alegerea pe care trebuia să o facă și se uită la ușile bisericii, unde doi cavaleri stăteau de pază. Grajdurile se găseau la cel puțin cinci minute de mers pe jos și Will nu avea atâta timp la dispoziție. Ieși din biserică înjurând. Cavalerii îl salutară respectuoși când el împinse ușile. Ajuns înăuntru, îi găsi pe Guillaume de Beaujeu și Peter de Sevrey aplecați peste o schiță a zidurilor orașului întinsă peste două butoaie. Lumina torțelor le proiecta siluetele pe pereții încăperii sordide, a cărei podea era plină cu așchii de piatră.

Guillaume privi în jurul lui.

– A, comandante. A fost repede. Ce vești ai din tabăra regelui Henric?

– N-am ajuns până la tabăra regelui, Domnia Voastră, răspunse Will. Înainte de a ajunge acolo am fost alertat de cavalerii teutoni din apropiere de resturile Turnului Englezesc. Mamelucii s-au pus în mișcare.

De Sevrey se încruntă.

– Deja? Oftă din greu. Azi sarazinii vor să ne scoale devreme.

– M-ați înțeles greșit, domnule mareșal. Se mișcă cu toții, toate taberele militare, de la Turnul Patriarhului până la Poarta Sf. Anton. Concentrația cea mai mare de trupe este în fața Turnului Blestemat.

– Ești sigur? întrebă Guillaume.

– M-am urcat pe metereze ca să văd cu ochii mei. În mod cert au început să se deplaseze în cursul nopții, la adăpostul întunericului. Aproape că au ajuns la baza zidurilor.

– Ceilalți conducători au fost avertizați? întrebă mareșalul.

– Când am plecat de acolo tocmai se dădea de veste. Cred că celelalte tabere vor afla noutatea în următoarele minute.

– Trezește oamenii, Peter, ceru Guillaume, întorcându-se spre mareșal. Spune-le că ne așteptăm la un asalt general. Adună-i imediat aici.

– Domnia Voastră, rosti mareșalul, înclinându-se și ieșind.

Cu o față sinistră în lumina torțelor, Guillaume se întoarse spre Will.

– S-ar putea ca acum să se încheie, comandante, zise el după câteva clipe.

Will strânse din dinți. Încuviință tăcut.

Guillaume privi înspre catapeteasmă, unde un crucifix de argint suspendat deasupra altarului lucea în lumina slabă.

– Te rogi cu mine, William?

– Domnia Voastră, răspunse, ezitând, Will. Ar trebui să mă duc la cazarmă. Să ajut la pregătirea oamenilor.

– Bineînțeles, replică Guillaume, clătinând din cap. Pregătește-te. Ne vom ruga alături de frații noștri când te vei întoarce.

Forțându-se să plece de lângă Marele Maestru, Will ieși în grabă din biserică pe stradă, unde tabăra militară deja se trezea după ce se răspândise vestea.

Îl găsi pe Simon în grajdurile de lângă Ospiciul Sf. Lazăr. Simon părea speriat, dar avea o expresie de hotărâre pe față în vreme ce supraveghea pregătirea cailor cavalerilor.

Simon păru ușurat că îl vede pe Will.

– Ai venit pentru un cal? Își trecu o mână prin părul plin de praf. Oamenii spun că va fi un atac, unul mai mare ca de obicei.

– Trebuie să vorbesc cu tine, replică Will, trăgându-l pe Simon în curte, departe de paji și grăjdari.

– Ce e? întrebă Simon cu o voce îngrijorată. Slăbise serios în ultimele câteva săptămâni și acum chipul lui, de obicei roșu și cărnos, era palid și cu obrajii înfundați. Will? Ce e?

– Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Orice.

– Am nevoie să te duci la Elwen. Vreau să te asiguri că ea și Rose ajung la bordul vasului. I-am spus să plece ieri, dar mi-a răspuns că mai are de împachetat câteva lucruri. A promis să ajungă în port în această după-amiază. Will se opri și se uită fix în ochii lui Simon. Dar eu nu cred că mai avem atâta timp.

Simon păru șocat, dar dădu din cap.

– O voi face, bineînțeles. Deși nu cred că grăjdarul-șef va fi fericit dacă eu îmi părăsesc postul în clipa asta.

– Spune-i că te-am realocat în altă parte.

– Mă întorc de îndată ce le văd urcate pe navă. Simon porni înapoi spre grajduri, după care se întoarse și prinse ambele mâini ale lui Will în mâinile lui aspre și pline de bătături. Dumnezeu să te însoțească, rosti el cu un ton gâtuit.

– Și pe tine.

Will îl urmări pe Simon plecând, după care plecă și el. Când trecu de Poarta Sf. Lazăr, privirea lui căzu peste niște cuvinte mari, scrise cu cărbune pe lemn.

Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam. Nu a noastră, Doamne, nu a noastră să fie gloria, ci întru numele Tău.

Rămase locului câteva clipe, cu o imagine a tatălui său limpede în minte.

Undeva în depărtare, dincolo de ziduri, se auzi bătaia unei tobe.

Cartierul venețian, Acra
18 mai 1291 e.n.

Garin ajunse la ușa albastră și se opri, chinuindu-se să-și regăsească respirația normală. Vru să-și șteargă transpirația de pe frunte și își dădu seama că mâna îi tremura violent. Băutura îi afectase organismul și acum devenise o otravă, măcinându-l pe dinăuntru. Dacă s-ar fi oprit să gândească mai bine, poate că ar fi jefuit vreo tavernă abandonată și poate chiar ar fi găsit niște monede, însă nu se gândise la altceva decât la venirea aici. Își făcu palma pumn și bătu în lemnul vopsit al ușii. Sunetul reverberă pe strada pustie. Un bărbat care trăgea un căruț plin cu oale și tigăi trecu încet pe lângă el. Omul aruncă o privire bănuitoare spre Garin, dar merse mai departe. Garin se uită chiorâș după el, apoi auzi un zăvor dat la o parte. Își netezi repede părul murdar și își îndreptă haina pătată de vomă. Ușa se deschise.

În cadrul ei apăru Rose. Părul fetei era prins sub un coif. Rose purta o mantie de călătorie în galben și verde peste o rochie albă. Părea obosită. Când îl văzu pe Garin se încruntă.

– Ce vrei? îngăimă ea, ținând de ușă ca să nu se deschidă mai mult.

– Rose, iubito, rosti Garin, încercând să zâmbească. Mama ta e aici?

Rose nu-i răspunse. În spatele ei, Garin auzi pași apropiindu-se cu repeziciune.

– Rose! De ce e ușa deschisă? Cine-i acolo?

Când Rose întoarse capul în direcția vocii lui Elwen, Garin o împinse înăuntru cât putu de blând și apoi intră și el, știind că n-avea altă șansă să mai intre dacă Elwen apuca să-i trântească ușa în nas. Închise el ușa și o zăvorî. Rose se îndepărtă, uitându-se fix la el de pe coridorul pe care se găseau mai multe cufere și câțiva saci. Cele două ființe păreau gata de plecare.

– Ieși naiba afară! Elwen ajunsese la baza scării, pe coridor și îl țintuia pe Garin cu privirea. Pe chipul ei se zărea o expresie cumplită de furie la lumina unei lămpi cu gaz care atârna de un cârlig pe coridor. Rose, vino aici. Făcu un pas înainte și își puse mâinile pe umerii fiicei ei, trăgând-o înapoi. Vorbesc serios, Garin. Pleacă.

Garin clătină încet din cap.

– Nu pot face asta.

– De ce?

Vocea lui Elwen continua să fie dură, dar Garin sesiză o undă de frică în ea.

– Navele nu iau bărbați la bord dacă nu au bani la ei și nu sunt destule nave rămase pentru toată lumea. Ridică din umeri. N-am unde altundeva să mă duc.

– Nu te pot ajuta.

– Ba eu cred că da. Garin își înclină capul într-o parte și o studie pe Elwen. Se simțea mai încrezător. Îmi ești datoare, Elwen.

Îi zâmbi lui Rose și îi făcu cu ochiul, ca și cum ar fi jucat un joc.

– Garda noastră, Piero, va veni dintr-o clipă în alta, anunță Elwen.

Garin se încruntă și aruncă o privire spre ușă.

– Chiar așa? Păi atunci ar trebui să nu mai stăm aici. Sus, zise el, venind spre ele.

Elwen se postă în fața lui Rose și se înfipse bine pe picioare.

– Dacă Piero te găsește aici, te omoară. Pleacă. Își coborî glasul. Te rog, Garin. Îmi sperii fata.

Ochii lui Garin sclipiră de mânie.

– *E fata noastră!* șuieră el, apucând brațul lui Elwen și răsucind-o către scară.

– Fugi, Rose! strigă Elwen, zbătându-se în strânsoarea lui și lovindu-l cu mâna liberă. *Du-te!* țipă ea din nou, întorcându-se spre fiica ei.

Rose făcu câțiva pași înapoi, cu ochii măriți de groază, apoi fugi spre ușa din capătul coridorului.

Garin își duse mâna la centură. Degetele i se curbară în jurul pumnalului ascuns acolo, pe care îl scoase la lumină.

– Rose, iubito! strigă el, răsucind cu putere brațul lui Elwen și punându-i lama pumnalului la gât. Dacă fugi, îți omor mama.

Rose încremeni. Se răsuci pe călcâie și urlă de groază când văzu pumnalul la gâtul maică-sii. Undeva afară, în depărtare, începu să bată o tobă cu un sunet profund și amenințător.

– Nemernicule, îngăimă Elwen, încremenind cu tot corpul tremurând lângă lama armei.

Garin simți că-i vine să vomite. Transpirația îi cădea în ochi și mâinile îi tremurau. Lucrurile nu mergeau după cum intenționase el. Nu așa și-ar fi dorit

să rezolve problemele lui. Trebuia să liniștească situația, dar n-o putea face acolo. Trebuia să le ducă pe cele două ființe sus, după care, cumva, să o facă pe Elwen să îl asculte.

– Rosie, zise el tare. Dacă faci ce spun, totul va fi bine. Vreau să urci.

Rose ezită. Rămase pe loc, răsuflând din greu și uitându-se când la Garin, când la maică-sa.

Garin se încruntă. Își apropie fața de fața lui Elwen.

– Spune-i să urce, șopti el la urechea lui Elwen. Altfel jur că o forțez să vadă cum te tai.

Elwen simți că-i cedează picioarele.

– Fă ce spune, Rose, șopti ea.

Încet, fata veni spre scară și începu să urce, fără să-și ia privirea de la maică-sa, care o urmă, împinsă de la spate de Garin, având cuțitul încă în dreptul gâtului ei.

Când ajunseră la primul etaj, Garin făcu semn spre una din uși.

– Ce e acolo?

– Nimic, răspunse Elwen. Aia e camera lui Andreas. E goală.

– Intră acolo, Rosie, rosti el cu calm.

Fata deschise ușa și intră cu spatele, continuând să se uite fix la Garin. Camerele lui Andreas, cu solarul care ducea înspre dormitor, erau întunecate și reci. Rămăseseră acolo doar câteva piese de mobilier: o masă, un taburet și patul mare. Vântul care sufla prin ferestre aducea miros de fum, iar podelele lipsite de covor scârțâiau sub pașii lor.

– Du-te și așază-te lângă fereastră, Rose. Garin luă cuțitul de la gâtul lui Elwen. Iar tu du-te lângă ea.

Eliberată din strânsoare, Elwen fugi la Rose și o cuprinse în brațe.

– E-n regulă, draga mea, șopti ea în părul fetei. O să fie bine.

– Ascultă-ți mama, Rose, rosti Garin, absent, în vreme ce închidea ușa, mulțumit să găsească o cheie mare de fier în broască.

– Garin, e frig aici, rosti Elwen, uitându-se la el. Rose a fost bolnavă. O să moară aici.

Garin se opri și se uită la fata cu chipul palid, care tremura toată.

– Ai pături? o întrebă el pe Elwen.

– Jos, într-unul din sacii de pe hol. Le pot aduce eu.

Garin își îngustă ochii.

– Mă duc eu. Scoase cheia mare din broască și o flutură înspre Elwen. Să nu încerci vreo prostie.

O privi intens până ce se declară mulțumit că ea își dăduse seama de seriozitatea intențiilor lui, după care ieși din încăpere. Băgă pumnalul în teacă și încuie ușa. În vreme ce se îndepărta, auzi un geamăt înfundat și înjură printre dinți. Nu, lucrurile nu evoluau deloc așa cum își dorise el. Coborî scara în grabă și începu să caute prin saci. Găsi unul plin cu pături și cearșafuri. Tocmai îl urca pe scară când auzi un zgomot prin ușa din capătul coridorului, care probabil ducea spre o bucătărie. Lăsă sacul jos și tropăi pe loc. Auzi vocea unui bărbat rostind numele lui Elwen. Pașii individului se apropiau.

Garin se pregăti. Când ușa se deschise, o prinse de canat și o trânti în nasul bărbatului uluit care se ivise de după ea. Omul se dădu înapoi, ținându-se de față, și se izbi de o masă, împingând-o din loc. Picioarele mesei scârțâiră amarnic pe podeaua din piatră. Garin se duse după om și îl lipi de masă. Bărbatul începu să țipe, dar vorbea în italiană și el nu-l putea înțelege. Garin prinse o șuviță din părul individului și îl lovi cu capul de lemnul mesei, vrând să-l aducă în stare de inconștiență. Numai că efortul făcut stârni un nou val de greață în interiorul lui, așa că impactul rezultat nu fu nici pe departe atât de dur precum intenționase el. Omul urlă de durere și ripostă. Ieșind din strânsoarea lui Garin, bărbatul se răsuci și îl lovi drept în față, trimițându-l până în perete, unde atârnau câteva oale. Acestea căzură cu zgomot în jurul lui. Garin își reveni și se repezi la rândul lui asupra bărbatului. Cei doi începură o luptă surdă, învârtindu-se prin bucătărie și aruncând tot felul de lucruri cât colo. Bărbatul scăpă la un moment dat și scoase la iveală o sabie ascunsă la șold. Îl atacă pe Garin, care reuși să evite lama, dându-și capul pe spate în ultima clipă înainte ca sabia să-i taie gâtul. La rândul lui, Garin scoase pumnalul, se năpusti asupra omului și îi înfipse arma cu precizie printre coaste.

Omul urlă. Garin scoase arma, o prinse invers în pumn și o petrecu peste gâtul bărbatului, secționându-i artera carotidă. Nefericitul se prăbuși pe podea, printre resturile lucrurilor sparte. Gâfâind și plin de transpirație unsuroasă, Garin se uită la individ,

probabil Piero, își șterse pumnalul de hainele mortului, apoi îl băgă în teacă cu un gest energic. Vru să iasă de acolo, dar se opri când ceva îi atrase atenția. Pe un raft se găsea un șir de urcioare, deasupra unor oale cu ierburi și uleiuri. Pășind peste Piero, Garin se duse într-acolo. Simți un imens val de ușurare când văzu că urcioarele erau pline cu vin. Luă două dintre ele, ieși pe coridor și prinse sacul cu pături sub un braț. Apoi scoase lampa cu ulei din cârlig și urcă treptele.

Elwen se uită șocată la el când îl văzu. Rămăsese acolo unde o lăsase el, lângă fereastră, ținând-o pe Rose în brațe.

– Ce s-a întâmplat? Ce a fost cu zgomotul ăla?

– A venit Piero acasă, mormăi Garin, închizând ușa cu piciorul.

Lăsă lampa și urcioarele pe masă, apoi încuie ușa și aruncă cheia într-o pungă de la centura lui.

– Doamne, șopti Elwen, holbându-se la o dâră de sânge care licărea întunecată pe haina lui. Ce ai făcut?

Avea vocea amorțită, dar ochii i se umpluseră de teamă adevărată după ce își dăduse seama de ce anume este el capabil.

– Uite, rosti morocănos Garin, evitând privirea ei îngrozită. Aruncă sacul înspre Elwen. Când Elwen nu se mișcă, arătă înspre Rose. Îi e frig, Elwen.

Mișcându-se încet, cu degete înțepenite și neîndemânatice, Elwen scoase două pături din sac, în vreme ce Garin se ghemui pe marginea mesei și se apucă să bea cu sete dintr-un urcior. După ce înfășură pătura în jurul umerilor fetei, Elwen se uită la el. Prin toată

groaza paralizantă care o încerca, Elwen întrezări o șansă, o mică rază de speranță. Dacă el continua să bea așa, avea să devină mai lent și mai slab. Poate că atunci reușea să se lupte și să treacă de el. Agățându-se de idee și simțind cum îi revine o parte din forțe, Elwen își înfășură o pătură în jurul popriilor umeri.

Garin termină de băut, râgâi și lăsă urciorul gol pe masă. Își închise pe jumătate ochii când simți alcoolul curgând prin el și întărindu-i mădularele. Ceața din creierul lui dispăru ca prin farmec.

– Îmi cer scuze pentru Piero, rosti el, deschizând ochii. Nu l-aș fi omorât dacă mi-ar fi dat de ales.

– De ce ai venit aici? întrebă Elwen pe un ton potolit. Orașul stă să cadă. Dacă ne ții aici ne pui viețile tuturor în primejdie. Făcu o pauză. N-ai face asta dacă ai ține așa de mult la Rose.

Garin se aplecă în față și se uită la Elwen cu o privire limpede.

– Fac asta tocmai pentru că îmi pasă de ea. Nu e drept ca fata să nu știe cine e tatăl ei adevărat.

Rose se uită la el cu o privire beligerantă de sub faldurile păturii.

– Știu cine e tatăl meu, rosti ea cu un ton aspru.

Garin clătină din cap.

– Nu, iubito, nu cred că știi.

Elwen închise ochii.

– Te rog, Garin. Nu face asta. Îți dau ce vrei, dar nu ne face asta. Făcu un pas spre el. Avem bani jos, într-unul din saci. Ia-i. Noi n-avem nevoie de ei. Avem

transportul asigurat. Dacă pleci acum, o să-ți poți cumpăra un loc pe o navă.

– Încerci să mă mituiești? întrebă el.

– Nu, eu...

Garin se ridică de pe masă și se duse spre Elwen. Oprindu-se la jumătatea drumului, cu spatele la perete, întinse un deget spre Elwen.

– Cine o să aibă grijă de ea, de voi, după ce se termină toate astea? Băutura îi aprinsese deja simțurile. Revenise la viață și resimțea toate emoțiile. Will nu merge cu voi, nu-i așa? Preferă să stea aici și să facă pe eroul decât să se asigure că soția și fiica lui sunt în siguranță. Nu te merită, Elwen, nu vă merită pe niciuna. Niciodată nu v-a meritat.

– Will stă pentru că are o datorie de îndeplinit.

– Față de Templu? tună Garin. Nici măcar nu crede în nenorocitul de Templu!

– Dacă părăsește ordinul va părăsi și Frăția, știi asta. Anima Templi nu poate exista fără resursele furnizate de Templu. Dacă el pleacă, pierde orice șansă de pace. Eu înțeleg asta. Și *îl admir* pentru asta. Elwen căpăta putere în voce. Asta e diferența dintre el și tine, Garin. Will face tot ce e mai bine pentru lumea din jurul lui. Tu faci doar ce e mai bine pentru tine și nu-ți pasă de consecințe!

– E mai bun ca mine, nu-i așa?

– Mai bun decât îți vei da vreodată seama, replică ea cu un râset sfidător.

Garin clătină din cap.

– Dacă așa stau lucrurile, Elwen, de ce ai venit la mine în ziua aia? Răspunde! țipă el când ea se întoarse cu spatele. Dacă Will e așa de bun, de ce naiba ți-ai desfăcut picioarele pentru mine?

– *Taci*! urlă ea, răsucindu-se spre el. *Taci din gură!*

Rose își pusese palmele peste urechi și începuse să se lase în jos cu spatele sprijinit de perete. Închisese strâns ochii. Nici Elwen și nici Garin nu se uitau la ea; atenția le era concentrată doar asupra lor înșiși.

– De-asta ești încă aici, nu-i așa? De ce n-ai plecat încă? Pun pariu că Will ți-a asigurat o navă cu destulă vreme în urmă, când a început asediul. Puteai să pleci, dar ai rămas. Ai rămas din pricina vinovăției, pentru că nu puteai suporta să-l lași singur aici, știind că l-ai părăsit o dată, că l-ai abandonat total când te-ai culcat cu mine.

– Nu, răspunse Elwen, clătinând cu putere din cap. Nu.

– Crede-mă, știu ce e vinovăția. O recunosc imediat ce o văd. Garin se întoarse la masă și ridică celălalt urcior. Bău, de această dată luând doar câteva guri. Râse. Cu toții suntem așa de vinovați... Tu, eu, Will. Așa de blestemați și așa de vinovați...

– Noi nu suntem ca tine, Garin. Tu ești slab și crud. Ești un nimic.

– Will și-a ucis propria soră.

– A fost un accident.

– Tu te-ai culcat cu mine.

– A fost o greșeală.

– *Și cum rămâne cu mine*? urlă Garin, azvârlind urciorul în ușă. Rose țipă și Elwen tresări când urciorul se sparse, lăsând vinul dinăuntru să mânjească podeaua și peretele. Eu n-am voie să fac greșeli? Eu nu pot fi iertat pentru lucrurile pe care le-am făcut?

– Tu le-ai făcut din egoism.

– Habar n-ai prin ce am trecut. Garin își înfipse un deget în piept. Cât am suferit... Aveam treisprezece ani când m-a găsit Edward și m-a atras în serviciul lui cu promisiunea de a-mi ajuta familia. Știi ce obișnuia să-mi facă unchiul meu, Jacques? Obișnuiam să îmi rod unghiile... Își privi unghiile murdare și roase, și pufni. Încă le mai rod. Jacques ura acest obicei. Îl socotea o slăbiciune. Într-o zi, am uitat acest lucru și mi le-am ros în fața lui. Mi-a prins degetul în ușa solarului său și mi-a scos unghia pe loc. Însă eu am continuat să îl iubesc, chiar și după ce mă bătea. Tot ce doream era să-i fac fericiți pe el și pe mama mea. Mi-am zis că Edward îmi poate oferi asta, așa că am fost de acord când mi-a cerut să îl ajut să recupereze bijuteriile coroanei.

Elwen încremenise.

– Cum?

Garin încuviință când zări expresia ei.

– Eu am fost, Elwen. I-am trădat pe cavaleri. Le-am dat oamenilor lui Edward informațiile de care aveau nevoie ca să regizeze atacul de la Honfleur. Mi-am ucis unchiul. Se uită în ochii ei. I-am ucis și pe ai voștri. Jacques și Owein au murit din cauza mea.

Elwen se albise la față.

Garin scoase un șuierat.

– N-am mai spus nimănui asta, rosti el, ușor îngrijorat. După eveniment, m-am urât singur și am urât ceea ce am putut face. M-aș fi întors la Londra ca să plâng de unul singur, dar Rook, omul lui Edward, a dat de mine și mi-a spus că dacă nu continui să lucrez pentru ei, dacă nu continui să mă dovedesc util, o s-o violeze pe maică-mea și apoi o s-o omoare. Măcar asta era adevărat. Așa că am lucrat mulți ani pentru Edward, folosindu-mă de poziția mea din Templu ca să-i dau ce dorea.

– Cartea Graalului, icni Elwen.

– Edward voia să o folosească împotriva Templului, ca dovadă de erezie. Credea că poate șantaja Anima Templi ca să obțină bani și resurse de care avea nevoie după ce a ajuns rege. Intenționa să-și extindă imperiul încă din vremea când era prinț. A știut întotdeauna ce vrea. Garin își înălță capul când auzi zgomot îndepărtat de tobe și goarne. Se uită iarăși la Elwen. Apoi am venit aici, în Outremer. Mi-am dovedit forța în bătălie, am salvat vieți, am aflat ce înseamnă să fii cavaler, am învățat ce înseamnă să te simți mândru și bine. L-am uitat pe Edward. L-am ajutat pe Will să găsească Cartea Graalului și când Rook a încercat să ne oprească l-am ucis. După aia însă am fost băgat în temniță. Vorbea acum cu amărăciune. Încercasem așa de mult să îmi spăl păcatele și totuși continuam să fiu pedepsit. Edward a fost cel care m-a scos din temniță.

– Și de atunci lucrezi tot pentru el?

Garin își presă buzele una de alta.

– De ani întregi. Omor și spionez, în numele lui. Sprânceana i se încruntă când văzu că ea se întoarce șocată si dezgustată cu spatele. Dar totul s-a schimbat când am văzut-o pe Rose. Traversă încăperea spre Elwen. Jur, Elwen. Ceva s-a schimbat în mine. Când am văzut că pot și crea viață, nu doar să distrug. Își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu fața spre el. E a mea, nu-i așa? Măcar asta spune-mi.

Elwen își propti privirea în podea.

– Nu știu, șopti ea.

– Dar există șansa măcar? replică iute Garin. Lacrimile care țâșniră din ochii ei când își ridică privirea reprezentară răspunsul de care avea nevoie. Zâmbi și expiră cu putere. Lasă-mă să vin cu voi, Elwen, la bordul navei. Mâinile lui tremurau în vreme ce o strângeau de umeri. Lasă-mă să fiu tată, ba chiar soț. Lasă-mă să dovedesc că pot fi un om mai bun, că îmi pot spăla păcatele. Lasă-l pe Will să aibă grijă de lume și eu jur că voi avea grijă de tine, de voi două. Pot face asta. Te pot face să mă iubești.

Elwen îl țintui cu privirea.

– Ești un mincinos, zise ea cu o voce de gheață. Un mincinos și un ucigaș. Niciodată nu te-aș putea iubi.

Garin icni, resimțind vorbele ei ca pe o palmă. Mânia îi coloră imediat obrajii.

– Ei bine, m-ai iubit odată, bolborosi el. Atunci am fost suficient de bun pentru tine. Înșfăcând-o, o lipi de masă. Sunt suficient de bun pentru tine și acum. O aruncă pe dușumea. Ignorând țipetele ei îngrozite, o prinse de mâinile care se transformaseră în gheare

căutând fața lui, și i le țintui de lemn. O să te *fac* să mă iubești din nou! icni el, prinzând rochia ei și rupând-o de sus în jos, până ce îi dezgoli sânii.

Simți brusc niște pumni izbindu-l în spate și în picioare. Nu îl loveau prea tare, dar îi abăteau atenția de la ceea ce voia să facă. Se răsuci cu un mârâit și lovi, orbit de furie și de alcool. Prinse partea laterală a feței lui Rose în lovitură și o trimise pe fată cât colo. Rose căzu la podea și rămase nemișcată. Garin își recăpătă vederea limpede când zări silueta ghemuită a fetei. Îi dădu drumul lui Elwen și se lăsă în genunchi lângă fată.

– Rosie, țipă el cu voce răgușită. Rosie! Îmi pare rău.

Elwen se dădu jos de pe masă și se năpusti asupra lui, înșfăcând urciorul golit ca armă. Îl lovi cu putere pe Garin în cap și urciorul se făcu zob. Garin căzu cu fața în jos alături de Rose, care se trezi cu un spasm. Însă chiar în clipele în care, plângând, cu mâinile tremurânde, Elwen se chinuia să smulgă de la centura lui punga cu cheia, Garin își reveni și se ridică în picioare. Luând-o pe Elwen de pe el, o împinse. Elwen se izbi dur de masă, lovindu-se cu fruntea de colțul acesteia în vreme ce se prăbușea la podea. Ajunse pe dușumea alături de Rose, care scoase un strigăt.

– Mama!

– Credeți că plecați? tună Garin, simțind cum sentimentul de vinovăție din sufletul lui dispăruse la fel de brusc precum apăruse. Credeți că mă puteți abandona? Nu plecați nicăieri!

Apucând lampa, o aruncă înspre ușă, unde vinul deja făcuse o băltoacă pe jos. Sticla se sparse, lăsând uleiul dinăuntru să se scurgă afară. Flacăra dinăuntrul lămpii tremură, aproape dispăru, după care dădu de ulei și vin.

Garin se dădu înapoi când Rose se aplecă deasupra mamei sale.

– Mama, trezește-te!

Focul se întinse cu repeziciune, trezit la viață de lemnul din încăpere. Garin se uită vrăjit la el.

Elwen tresări și se trezi, uitându-se amețită la fata ei. Coiful îi căzuse de pe cap și părul îi atârna liber peste umeri. Pe frunte îi apăruse o vânătaie.

– Ce...? îngăimă ea, ridicând mâna spre frunte.

Brusc, se ridică în capul oaselor și privi terifiată la focul care acum ardea vesel în sus pe ușă, sfârâind cu fiecare pată de ulei și de vin pe care le întâlnea în cale. Garin stătea amețit în picioare. Din ceafă îi curgea un firișor de sânge de la rana provocată de urciorul spart în capul lui.

– Doamne! strigă Elwen. Ce ai făcut?

El se întoarse să se uite la ea, cu fața cenușie și inertă.

– Acum vom sta cu toții aici.

Poarta Sf. Anton, Acra
18 mai 1291

Scena era desprinsă din infern. Fumul se ridica învolburat în nori imenși, sufocanți, în vreme ce

recipiente de lut conținând foc grecesc explodau pe stradă. Caii nechezau cuprinși de panică și azvârleau din copite în vreme ce carnea le lua foc, aruncându-și călăreții din șa direct în mulțimea de oameni supuși focului. Un bărbat, un cavaler englez, care nu mai dispunea de scări pentru a se ține în echilibru în șa, se transformă într-o minge de foc când un recipient îl lovi în plin, aprinzându-i mantia. Omul se zvârcoli orbit în vreme ce flăcările se ridicau ca un zid în jurul lui. Fața începu să-i ardă și pielea de pe obraji să i se topească precum ceara. Liniile de atac mameluce se vedeau ca un zid mișcător de oameni, suliițe și scuturi, cu soldații din față împinși înainte de soldații din urma lor. Primele rânduri de soldați erau înzestrate cu scuturi înalte, din spatele cărora arcașii lansau șiruri-șiruri de săgeți în creștini. Alții aruncau săgeți de catapultă și recipiente cu foc grecesc. Parcă întregul univers ajunsese să ardă.

Will stătea în șa, alături de Guillaume de Beaujeu. Îl dureau brațele și avea mantia sfâșiată și înnegrită, îmbibată de sângele lui și al altora. Își ridică scutul pentru a respinge o nouă săgeată de catapultă trasă în direcția lui. Săgeata se izbi de spatele ridicat al șeii. Robert și Zaccaria se găsiseră și ei în apropiere, dar acum Will nu îi mai putea vedea prin norii de fum și în nebunia din jurul lui. Habar n-avea dacă mai trăiau. Zgomotul cumplit făcut de cele trei sute de tobe inamice răsuna în interiorul căștii, împreună cu urletele muribunzilor împrăștiați peste tot în jur. Mantiile albe ale templierilor se vedeau alături de mantiile

negre ale ospitalierilor. Jean de Villiers lupta cu determinare alături de Guillaume, ca și cum cei doi Mari Maeștri fuseseră camarazi de arme întreaga lor viață și nu existase niciodată vreo rivalitate între ei sau Ordinele lor. Soldații din Cipru, sub comanda lui Henric al II-lea, se găseau și ei acolo, cu tunicile sclipind în roșu și auriu în razele soarelui care din când în când reușeau să străpungă norii imenși de fum.

După zgomotul profund scos de toba mare, care continuase să răsune câtă vreme templierii se adunaseră în fața bisericii, mamelucii își lansaseră asaltul. Veniseră ca o mulțime compactă și solidă. Mulți dintre ei căzuseră, zdrobiți de pietrele aruncate de pe zidurile orașului sau arși de vii din pricina uleiului aprins aruncat peste rândurile lor. Însă mulți alții continuaseră să înainteze, călcând peste cadavre. Norii imenși de săgeți trase înspre trupele orașului erau pur și simplu prea mari pentru ca soldații creștini să le poată face față, astfel încât mamelucii reușiseră, în scurt timp, să cucerească Turnul Blestemat. Se revărsaseră cu zecile de mii prin spărtură, împingând înapoi trupele care încercau să li se opună, după care pătrunseseră în incinta exterioară dintre zidurile duble. Unii dintre mameluci se întorseseră spre stânga și atacaseră de-a lungul șanțului înspre tabăra pisană, unde mașinile de luptă ale italienilor reușeau să provoace daune teribile restului armatei mameluce rămase în afara zidurilor. Un alt grup, compus din câteva mii de mameluci, atacase în dreapta, prin incinta exterioară a Porții Sf. Anton. Însă creștinii fuseseră avertizați,

astfel că acum templierii și cavalerii Sf. Ioan erau acolo ca să-i întâmpine cum se cuvine.

Din când în când, mamelucii din primele rânduri își ridicau scuturile ca să înainteze prin porțile sparte și arse, avansând centimetru cu centimetru pe strada acoperită cu pietre. Când ei făceau asta, Guillaume scotea un strigăt războinic, chemându-i pe cavaleri la atac. Însă imediat ce vedeau cavalerii venind spre ei, mamelucii strângeau rândurile, astfel încât cavalerii se loveau de un zid impenetrabil. Era o bătălie fără speranță. Cavalerii știau că nu mai pot opune rezistență acelei forțe formidabile prea multă vreme, însă fiecare secundă de rezistență însemna o altă ființă umană urcată într-o navă, o altă soție sau fată care avea să supraviețuiască. Acest lucru le întărea moralul și îi făcea pe toți să suporte durerea și groaza, să se azvârle peste rândurile de mameluci, să atace cu săbii și topoare capete, gâturi și brațe de inamic. Unii oameni luptau cu săgeți înfipte în trup sau cu răni deschise care le provocau stări de agonie la fiecare mișcare. Asta era. Rezistența finală.

În mijlocul oamenilor, Guillaume de Beaujeu urla ca un leu, după ce își pierduse de pe cap coiful împodobit cu panașul sângeriu. Ochii lui albaștri scânteiau în razele soarelui de dimineață, iar fața și barba i se înnegriseră de la fum, praf și sânge. Deoarece chemarea la arme se petrecuse așa de rapid, Marele Maestru nu avusese timp să-și pună ca lumea cămașa de zale, astfel încât acum era protejat doar de o platoșă subțire ce îi acoperea umerii și jumătatea de sus a

trupului. Guillaume striga înspre Dumnezeu să le dea tuturor tărie în brațe și inimi, urlând că întreaga creștinătate era alături de ei, că nimeni nu avea să fie uitat, că aveau cu toții să primească onoruri pe pământ și în ceruri, că îngerii vor cânta pentru ei. Iar cuvintele lui turnau foc în urechile cavalerilor în vreme ce intrau cu caii lor epuizați în rândurile dușmanilor, înroșind totul cu săbiile lor și transformând arsura fierului de pe pielea lor în sărutul Domnului pentru sufletul lor.

Fumul se mai limpezi și primele rânduri de mameluci își ridicară iarăși scuturile ca să reînceapă marșul, pășind peste cadavrele mutilate și arse ale camarazilor, ale cruciaților și ale cailor.

Guillaume își ridică sabia pentru a anunța o nouă șarjă.

– La mine! tună el. *La mine*!

În acel moment, dinspre mameluci veni în zbor o săgeată de catapultă.

Săgeata străbătu aerul precum un trăsnet negru, trecând prin fum, drept spre Marele Maestru. Guillaume nu o văzu venind spre el. În vreme ce oamenii lui își înfigeau călcâiele în burțile cailor și se repezeau înainte, vârful săgeții se înfipse în partea laterală a trupului lui Guillaume, mai jos de subsuoară, în locul rămas descoperit după ce Marele Maestru își ridicase brațul cu sabia în sus. Platoșa nu-l mai proteja acolo, astfel încât săgeata îi pătrunse mai bine de zece centimetri în trup. Guillaume se trezi dat pe spate în șa. Sabia lui lată îi căzu printre degete. În fața lui, oamenii atacau

rândurile mameluce. Prin ceața dureroasă care i se întinsese în fața ochilor, Guillaume zări doi cavaleri căzând, cu caii zvârcolindu-se sub ei sfâșiați de fierul sulițelor inamice. Cu mâna liberă prinse corpul săgeții și, cu un urlet de durere, o smulse din rană. Se prăbuși înainte în șa, exact în clipele în care oamenii lui începură retragerea din fața zidului de scuturi mameluce.

Will îl văzu primul.

– Domnia Voastră! Își mână calul într-acolo și reuși să-l alinieze lângă calul Marelui Maestru, prinzându-l pe acesta în brațe în clipa în care era să se prăbușească din șa. Zări sângele îmbibând tunica lui Guillaume. Trebuie să vă ducem la infirmerie.

Guillaume deschise ochii.

– Nu, William. Trebuie să-mi conduc oamenii.

– Nici măcar nu puteți călări, Domnia Voastră.

Între timp, Zaccaria și alți câțiva cavaleri îl văzuseră și ei pe Marele Maestru și acum veneau în goană, împreună cu Marele Maestru al ospitalierilor. În spatele lor, cavalerii regelui Henric își ridicaseră scuturile ca protecție contra săgeților care curgeau în jurul lor.

– Duceți-l la preceptoriul vostru, zise Jean, mutându-și privirea de la Marele Maestru la Will. Faceți tot ce puteți pentru el.

Zaccaria descălecă.

– Aduceți-mi un scut! strigă el înspre patru sergenți.

Will și Marele Maestru al ospitalierilor îl ajutară pe Guillaume să se dea jos de pe șa și îl așezară pe pământ. În spatele lor începuse o nouă șarjă de cavalerie, condusă de cavalerii regelui Henric.

– Jean, îngăimă Guillaume, prinzându-l de braț pe celălalt Mare Maestru.

– Îi vom ține pe loc cât de mult vom fi în stare, promise Jean. Luați-l, îi ceru el lui Will, după care se urcă în șa și se întoarse la oamenii lui.

Zaccaria puse scutul înalt adus de sergenți lângă Guillaume. Împreună cu Will, îl așeză pe Marele Maestru pe scut. Sergenții ridicară scutul, încordându-se de efort, iar Will le făcu semn lui Zaccaria și altor trei cavaleri.

– Veniți cu mine.

Zaccaria, al cărui păr alb, tuns scurt, ajunsese cenușiu din pricina fumului, se urcă în șa fără să scoată vreo vorbă. Will avea impresia că sicilianul l-ar fi urmat pe Marele Maestru indiferent ce comandă i-ar fi dat el. Lăsând ceilalți cavaleri alături de ospitalieri, sub comanda lui Theobald Gaudin, care preluă conducerea în locul lui Guillaume, Will îi conduse pe cavaleri dincolo de Poarta Sf. Anton, pe străzile orașului. Înaintau cu mare grijă, din pricina sergenților care îl transportau, chinuindu-se, pe Marele Maestru. Tobele și goarnele de atac continuau să se facă auzite de jur împrejurul zidurilor. În vreme ce călărea încet, în fruntea sergenților, mintea lui Will se umplu cu imagini ale zidului de scuturi mameluce și cu cavalerii năpustindu-se în mod inutil asupra lui. Acum, că ieșise din bătălie, putea gândi mai limpede și își dădea seama că situația nu mai putea dura mult. Cavalerii aveau fie să moară acolo, unul câte unul, fie să se vadă obligați să se retragă. Era doar o chestiune de timp.

Will privi forma însângerată și inconștientă a Marelui Maestru, după care, întorcând calul, se apropie de Zaccaria.

– Stai cu Marele Maestru. Du-l la preceptoriu.

Zaccaria îl studie pe Will cu privirea.

– Te duci undeva, comandante?

Will își opri calul alături de Zaccaria, lăsându-i pe ceilalți să o ia înainte.

– Poarta nu va mai rezista prea mult. Știm amândoi asta, rosti el pe un ton coborât. Înainte ca ea să cedeze, înainte ca mamelucii să invadeze orașul, trebuie să mă asigur că cei la care țin sunt în siguranță. Știu că tu vei avea grijă de Marele Maestru.

După câteva secunde, Zaccaria încuviință scurt.

– Te vom vedea înapoi la preceptoriu, comandante?

– Dacă mă va ajuta Dumnezeu.

Cu asta, Will își întoarse calul și înfipse călcâiele în burta lui, în vreme ce în spatele lui cavalerii care apărau Poarta Sf. Anton cădeau unul câte unul.

47

Cartierul venețian, Acra
18 mai 1291

Elwen se aplecă pe fereastră, căutând cu disperare aerul. Fumul o învăluia, arzându-i ochii și gâtul. Degetele ei pipăiră partea exterioară a casei, căutând un reazem în pietrele dure. Nu găsiră nimic. Adierea vântului îi înfioră pielea, necăjind-o. Sub ea, zidul cobora drept până la sol, zece metri mai jos. Privirea ei căută o cale de scăpare. La picioarele ei, ghemuită sub pervazul ferestrei și înfășurată în pături, Rose începu să tușească amarnic.

Elwen se întoarse spre patul pe care Garin zăcea întins pe spate.

– Va trebui să mă ajuți, rosti ea tare, ținându-și rochia strânsă în dreptul pieptului, unde fusese ruptă de el. Garin!

Privirea lui amețită de băutură se întoarse în direcția ei. Ochii și nasul i se înroșiseră.

– O să-ți rupi ambele picioare dacă sări, mormăi el cu voce groasă.

– Sub fereastră e un pervaz. Dacă mă cobori voi putea sta pe el. Dacă sar jos de acolo, s-ar putea să nu pățesc nimic. Tu poți lega păturile una de alta ca să le folosești ca pe o frânghie. Dacă o cobori pe Rose o să o pot prinde.

Garin se întoarse la ocupația lui de a studia tavanul cu privirea.

– Garin, te rog! O să murim aici!

Elwen se uită înspre ușă. Focul se răspândise rapid în solar, blocându-le evadarea. Se duseseră în dormitor, dar acum fumul umplea camera venind pe sub ușă, chiar dacă ea astupase deschizătura cu o pătură. Elwen auzea sfârâitul flăcărilor de cealaltă parte a ușii și simțea căldura sufocantă iradiind prin lemn.

– Oricum murim, răspunse Garin. Nu auzi goarnele? Sună retragerea. Cred că mamelucii au străpuns zidurile. N-o să găsim o navă la timp.

– Ți-am spus! Avem o navă.

– Eu nu am.

– Poți veni cu noi. Elwen se duse spre pat. Te luăm până în Veneția. Ajută-mă să ieșim de aici.

Garin se uită morocănos la ea.

– Nu vorbești serios.

– Ba da, jur.

El se ridică în coate și își șterse nasul. Ochii îi erau împăienjeniți de sânge și își simțea pleoapele grele. O prinse pe Elwen de braț și o trase spre el.

– Atunci spune-mi că mă iubești.

Elwen aruncă o privire spre Rose, care zăcea înfășurată în pături sub fereastră și tușea cumplit. Inspirând scurt, îl privi pe Garin. Privirea ei coborî.

– Te iubesc, murmură ea.

Garin șuieră și îi dădu drumul.

– Minți, plesni el. O spui ca să te salvezi.

– Doamne, te rog, Garin! țipă ea. Dacă vrei să sufăr pentru ce ți-am făcut, lasă-mă aici. Dar te implor să-mi salvezi fiica. Ajută-mă să o scot!

Când Garin nu răspunse, Elwen se întoarse la fereastră. Era cuprinsă de panică. Nu știa ce să facă. Puteau rămâne acolo ca să se sufoce sau să ardă de vii, sau putea încerca să-i dea drumul lui Rose pe fereastră, și poate să sară și ea după aceea. Dar dacă Garin avea dreptate? Dacă mamelucii intraseră în oraș? Aveau să reușească măcar să ajungă la docuri? Totul era din vina ei. Fata ei avea să moară. Și asta din vina ei. Ducându-și mâinile la gură, Elwen scânci. Orbiți de lacrimi din pricina fumului, ochii ei se închiseră și Elwen se lăsă să cadă sub pervazul ferestrei, alături de Rose, care se îneca și avea senzație de vomă, cu chipul contorsionat de durere. În camera alăturată sfârâitul focului se auzea tot mai tare, iar ușa dormitorului începea deja să se înnegrească și să facă bășici. Elwen o luă pe Rose în brațe și începu să plângă.

– Îmi pare așa de rău, frumoasa mea. Ar fi trebuit să te scot de aici când am avut ocazia.

– Nu plânge, mamă, zise Rose, suspinând.

Fata scoase mâinile de sub pătură și o cuprinse pe Elwen pe după gât.

– Îl iubesc pe tatăl tău enorm, Rose, la fel de mult cum te iubesc pe tine. N-am vrut să-l părăsesc. N-am vrut niciodată să-l părăsesc. Acum el e acolo și luptă pentru noi, iar eu l-am trădat. Eram îndurerată și furioasă. Am crezut că vreau ca și el să sufere. Dar n-am vrut asta, de fapt. Elwen tremură din pricina unui spasm. Își închise iarăși ochii împotriva durerii cumplite, atât trupești, cât și sufletești, care o cuprinsese. O, Doamne, iartă-mă. Flăcările începuseră deja să se ivească în jurul ușii. Te implor, Isuse, iartă-mă. Lasă-mă doar să-l mai văd pentru ultima dată, lasă-mă doar să-l mai văd!

Garin se ridică amețit, auzind ca prin ceață izbucnirea lui Elwen. Se aplecă peste marginea patului și începu să tușească. Instinctul de supraviețuire preluase controlul în dauna beției, trezindu-l. Starea de toropeală lipsită de orice emoții era înlocuită treptat de o durere cumplită de cap și de o senzație și mai cumplită de rău care îi afecta fiecare fibră a trupului. Se simțea sfâșiat în bucăți de profunzimea amărăciunii și urii care îl măcinau. Se șterse la ochi și abia dacă le mai zări pe Elwen și pe Rose prin ceața de fum, ținându-se cu disperare una de cealaltă. Ușa cedă în fine în fața flăcărilor și cu toții începură să țipe când în încăpere pătrunse un val de căldură infernală.

Garin își protejă fața cu brațul. Oare așa arăta infernul? Așa se sfârșea totul? Se uită la Rose și își aminti ce bucurie resimțise în simpla plăcere de a o vedea jucându-se, își aminti de toate acele momente în care o spionase, imaginându-și că într-o bună zi ea va veni în fugă la el, prinzându-l de mână și zâmbindu-i. Își aminti cum se simțise atunci când o făcuse pe maică-sa să fie mândră de el, atunci când luptase pentru creștinătate, atunci când o salvase pe Elwen de Bertrand și de Amaury, chiar dacă fusese o înscenare. În vreme ce fumul se îngroșa, Garin se dădu jos de pe pat și se duse împleticindu-se spre Rose. Se aplecă și o trase pe fată din brațele lui Elwen. Rose atârna inertă. Elwen țipă când se trezi fără fată în brațe. Garin aruncă pătura în jurul lui Rose, acoperindu-i capul și fața, după care o aburcă pe umăr.

– Mă întorc după tine, îi spuse el cu un glas răgușit lui Elwen.

Elwen îl privi fix.

– Scoate-o, Garin, icni ea. Scoate-o pe Rose.

Garin se întoarse și porni spre foc. Se clătină când îl lovi valul de căldură, după care scoase un țipăt ascuțit și se repezi prin flăcări.

După ce el dispăru în foc, Elwen se prăbuși pe podea, prea slăbită de fumul care îi intrase în plămâni.

– Te iubesc, Will Campbell, șopti ea, lipindu-și obrazul ud de lacrimi de dușumeaua caldă. Închise ochii, dorindu-și ca vorbele ei să parcurgă distanța dintre ei doi ca el să le audă oriunde s-ar fi aflat. Te iubesc.

Roșu la față și gâfâind, Simon ajunsese aproape de casă când zări flăcările ieșind prin ferestrele de la etaj. Se opri. Cartierul venețian se găsea la mare distanță față de mașinile de luptă ale mamelucilor, așa că nu putea deloc înțelege de ce ardea o clădire aflată așa de departe de locul bătăliei. Ușa casei se deschise cu putere și prin ea ieși în fugă o siluetă umană. Era un bărbat care urla. Îi ardeau părul și hainele. Omul căra ceva peste umăr, într-o pătură fumegândă, pe care o lăsă pe solul de afară. Simon scoase un țipăt când văzu un trup rostogolindu-se din pătură. Parcurse în goană ultimii câțiva metri din strada însorită.

Avusese nevoie de mult mai mult timp decât crezuse inițial ca să ajungă acolo. Până ce îl găsise pe grăjdarul-șef ca să se scuze, cavalerii începuseră deja să plece înspre Poarta Sf. Anton. De la zidurile orașului până în cartierul venețian era ceva distanță de străbătut pe jos, iar acest fapt, cuplat cu baricadele și posturile de veghe de care fusese obligat să treacă, însemnase scurgerea a mai bine de o oră de când Will îl rugase pe Simon să se ducă la Elwen.

Luând pătura fumegândă de pe forma umană din stradă, despre care își dădu seama cu un fior de groază că aparține lui Rose, Simon se duse spre bărbatul care ardea. Nările i se umplură de izul acru al părului și cărnii arse. Aruncă pătura peste el și îl lipi de sol. Lăsându-se în genunchi, Simon se apucă să atingă focul cu mâinile lui mari. După ce potoli flăcările, smulse pătura și întoarse trupul, îngrozit de ceea ce ar fi putut vedea. Chiar dacă cea mai mare parte a părului și bărbii blonde

fuseseră arse, iar fața și gâtul erau pline de bășici oribile, Garin putea fi încă ușor recunoscut. Simon se lăsă pe călcâie, nedumerit. Își luă privirea de pe Garin și alergă spre locul unde Rose zăcea pe stradă. Incendiul ajunsese acum să urce pe fațada casei până la acoperiș.

Chipul fetei era mânjit de fum, iar părul îi era înmuiat de sudoare. Una din palme și o parte a brațului fuseseră arse rău de foc, astfel încât pielea ajunsese carne vie. Fata ținea ochii închiși, iar gura îi atârna într-o parte.

– Doamne Dumnezeule, îngăimă Simon, îngenunchind alături de ea și luându-i mâna întreagă în mâna lui. Rose, mă auzi? Rose?

– Trăiește? Spune-mi că trăiește.

Simon întoarse privirea. Garin reușise cumva să se ridice în picioare și se apropia împleticindu-se. Întinse brațele când o văzu pe Rose și scoase un urlet.

– O, Doamne, nu! Trecu pe lângă Simon și se aruncă la pământ alături de Rose, învelind trupul fetei cu trupul lui. Rosie! strigă el cu o voce sălbatică. Întoarse capul către grăjdarul uluit. Simon, fă ceva, imploră el. Adu-o înapoi!

– Ce s-a întâmplat? ceru Simon să afle. Unde e Elwen?

Garin privi la trupul inert al fetei, apoi la casa în flăcări.

– Am încercat să le salvez, șopti el. Am încercat.

– Iisuse, exclamă Simon, uitându-se înspre casă. Unde e ea? În care încăpere?

Însă Garin se lăsase la loc peste Rose.

– N-am vrut niciodată să-ți fac rău, fetița mea, bolborosi el înnebunit. N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

Lăsându-l în pace, Simon alergă spre ușa de la intrare. Păși înăuntru și fu imediat izbit de un zid de căldură insuportabilă. Își protejă fața cu brațul și înaintă câțiva centimetri prin vălătucii de fum cenușiu. Nu vedea mai nimic. Auzi un huruit și, când trecu de piciorul scării, văzu focul sălbatic de deasupra lui devorând pereții și tavanele. Auzea lemnele sfârâind și gemând, așa că își zise că nu avea prea mult timp la dispoziție. În capătul coridorului se găsea o ușă. Ținându-și mâna peste gură și nas, Simon deschise ușa cu umărul și se năpusti într-o bucătărie cețoasă din pricina fumului. Locul părea un haos total. Înaintă câțiva pași și se împiedică de ceva pe podea. Privind în jos, văzu un bărbat întins într-o baltă de sânge. Îi fusese tăiat gâtul. Simon se dădu înapoi, simțind cum începe să lăcrimeze din pricina fumului, după care se întoarse în coridor. Îmbărbătându-se singur, începu să urce scara.

Căldura îl izbi ca un pumn imens dinspre infernul de sus. Îl forță să se dea înapoi și îl făcu să strige de durere și frustrare. Transpirația îi curgea șuvoaie pe față. Încercă din nou, dar deja se îneca, orbit de fum. Nu putea merge mai departe. Lăsându-se în genunchi, Simon se târî de-a lungul coridorului și ieși la aer. Rămase acolo icnind, până ce privirea i se limpezi și își dădu seama că, deși Rose continua să zacă pe jos, Garin dispăruse. În vreme ce se târa spre fată, prin

vălătucii de fum care acum începeau să acopere strada, zări un cavaler îmbrăcat în alb venind spre el.

Will descălecă imediat ce îl zări pe Simon ieșind din casa în flăcări. Fugi spre el, apoi se opri când văzu trupul fetei lui zăcând nemișcat pe stradă. La vederea ei, simți că i se pune un nod imens în gât. Îl învălui groaza ca un lințoliu, făcându-l să încremenească. Trupul i se încordă spasmodic în vreme ce mintea lui încercă mai întâi să priceapă, după care să respingă ceea ce ochii vedeau.

– Will! gemu Simon, ridicându-se cu greu în picioare.

Will îl privi cu ochii goi. Apoi privirea i se îndreptă spre casa în flăcări. Simți groaza ca pe un lichid care i se scurgea cu o răceală de gheață prin vene.

– Elwen! strigă el, alergând spre ușă.

Simon se duse după el.

– Will, nu! țipă el cu voce răgușită. Nu vei ajunge sus.

Îl prinse pe Will de mantie.

Will se zbătu sălbatic, strigând numele lui Elwen. Îl lovi cu pumnul pe Simon în bărbie, smulgându-se din strânsoarea lui, apoi se năpusti în clădire. Gura și nasul i se umplură instantaneu de fum. Începu să se sufoce. Scara ardea deja. Will ajunse acolo și începu să urce, rostind numele lui Elwen în șoaptă. Căldura care venea de sus era incredibil de puternică. Își ținu brațul peste față, gemând de durere din pricina pielii care i se întindea peste carne. Părul de pe ceafă începu să sfârâie, apoi să ardă. Continuă să urce, un pas, apoi altul. Deasupra lui se auzi un geamăt și un pârâit când

o bucată de lemn se prăbuși de la etaj. Flăcările și scânteile se repeziră spre el, făcându-l să se azvârle în josul scării și să se prăbușească grămadă, înconjurat de limbi de foc. Urlă răgușit de furie, se ridică de jos și încercă din nou. Însă focul era prea puternic, iar căldura și fumul îl forțau să îngenuncheze. Ura toate astea. Ura acele flăcări vioaie și flămânde. Ura propria sa carne neputincioasă. Îl ura pe Dumnezeu pentru că îl crease așa de fragil. Se auziră alte pârâituri și gemete când alte bucăți mari de lemn începură să se dezintegreze deasupra lui. Apoi se trezi prins de niște brațe puternice, care îl traseră afară, la aer.

De această dată, după ce își recuperase forțele, Simon se atârnă de Will cu hotărâre. Cei doi oameni se îmbrânciră reciproc, gâfâind și gemând de efort. Deja rănit și obosit din pricina bătăliei armate, Will se prăbuși curând în brațele lui Simon. Urlă de frustrare. Când trupul lui deveni inert, Simon îl trase departe de ușă. În interiorul casei se prăbuși una din podelele de la etajele superioare, trimițând lemne în flăcări în holul de la parter și vălătuci de fum în afara casei. Clădirea ajunsese să fie acum complet învăluită de foc. Nimeni și nimic nu putea rezista unei asemenea călduri.

Dându-și seama de asta, Will avu senzația că e izbit de un ciocan imens drept în moalele capului. Îl prinse pe Simon de tunică.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, icni Simon. Când am ajuns aici, casa era în flăcări. Privi în altă parte, incapabil să susțină

privirea criminală a lui Will. Am încercat să intru ca s-o găsesc pe Elwen, dar n-am putut. Garin a scos-o pe Rose afară. Ochii i se îndreptară spre trupul nemișcat al fetei. Însă era prea târziu.

Will dădu drumul tunicii lui Simon.

– Garin? întrebă el cu voce amorțită. Garin a fost aici?

Simon își trecu palmele prin păr.

– Nu știu ce s-a întâmplat, Will. În bucătărie era un bărbat mort. Garin era rănit de incendiu și plângea peste corpul lui Rose. Spunea tot felul de lucruri.

– Ce lucruri?

– Nimic din ce spunea nu avea sens. Simon inspiră scurt. Zicea ceva despre faptul că nu voia să-i facă ei rău. Îi tot spunea fetița lui. Jur că o luase razna.

Will se uită la Rose.

– Unde e el acum?

Avea o voce de gheață, golită de orice emoție. Nu mai simțea nimic. Între sufletul și inima lui se ridicase un zid.

– Când am ieșit nu mai era aici.

Auzind un sunet puternic de goarne, Will privi spre est. Începu să bată un clopot, apoi altul.

– Au intrat, șopti el cu detașare. Îngenunche lângă Rose și îi luă mâna lipsită de viață în mâna lui. Închizând ochii, își lipi buzele de degetele ei, apoi îi puse cu delicatețe mâna peste piept și se întoarse spre Simon. Du-te la preceptoriu. Vreau să iei... Se opri când auzi cum zidul din spatele lui se crapă cu un zgomot

puternic. Înghiți în sec. Ia trupul fetei mele. Să nu o lași, Simon, mă înțelegi? Să nu îndrăznești să o lași.

– Tu unde te duci?

– Să-l găsesc pe Garin.

– Dar nici nu știi unde e! strigă Simon după Will, care se și îndrepta spre armăsar.

– Garin e un șobolan și nava asta se scufundă. O să-l găsesc acolo unde are cele mai mari șanse de a se salva. O să-l găsesc în port.

– Soția și fata ta sunt moarte, țipă Simon cu voce încordată, în vreme ce Will dădea pinteni calului. Dacă îl omori pe Garin nu schimbi nimic. Te implor, salvează-te pe tine. Vino cu mine!

Dar Will dispăruse deja, gonind pe stradă într-un nor de praf.

Docurile, Acra
18 mai 1291

Se dăduse alarma peste tot. Clopotele, goarnele și trompetele răsunau pretutindeni. Mamelucii intraseră în oraș.

Veneau pe cămile și pe cai, cu săbiile sclipind în lumina dimineții, cu veșmintele și armurile lor ca o furtună în cele mai diverse culori. Veneau însoțiți de o ploaie de săgeți și de foc, dar și de ritmul asurzitor al tobelor. Veneau pe jos cu buzdugane și topoare, dar și cu torțe aprinse pe care le aruncau pe acoperișurile caselor și la baza mașinilor de luptă ale creștinilor.

Veneau în minte cu două sute de ani de măceluri și opresiune, dar și cu dorința de răzbunare în inimi, o dorință care, pentru unii, se transformase în nebunia bătăliei cu o poftă nebună de sânge și de măcel.

După o ultimă luptă scurtă și încrâncenată, Poarta Sf. Anton cedase în cele din urmă. Templierii și ospitalierii rămași în viață se retrăseseră, împreună cu soldații regelui Henric, din fața zidului de mameluci, care acum se revărsau cu miile. Jean de Villiers era rănit. Câțiva dintre cavalerii lui îl duseră la ultima navă a ospitalierilor din port, în vreme ce alții se retraseră la fortăreața lor. Catapultele mari ale francilor ardeau pe ziduri. Mamelucii luaseră cu asalt tabăra pisanilor, măcelărind pe toată lumea, iar de acolo intraseră în cartierul german păzit de teutoni, unde omorurile continuaseră. În partea dinspre mare apăru curând o altă spărtură lângă Turnul Legatului. Deși arbaletiștii lăsați orașului de către regele Ludovic și cavalerii de sub comanda lui Othon de Grandson se bătură ca leii, nu trecu mult până când și aceștia se văzură nevoiți să se retragă, lăsând în urma lor camarazi morți sau pe moarte.

În port domnea haosul. Erau umplute ultimele câteva nave, iar altele ieșiseră în larg odată cu primele bătăi ale clopotelor. Părăsind lupta, soldații începură să alerge spre docuri ca să-i anunțe pe toți cei de acolo că orașul căzuse. Strigau la femeile înspăimântate să se întoarcă la casele lor, unde să se ascundă și să scape de violențe. Însă cuvintele lor se pierdură repede în corul de urlete de groază atunci când oamenii din spate

începură să preseze, căutând să ajungă la ultimele nave. Izbucni haosul. Femeile și copiii începură să strige în vreme ce erau împinși de lângă zid și cădeau rostogolindu-se în apa mării. Marinarii de pe nave reușiră să se aplece și să ridice câteva dintre victime la bord. Câteva femei, cele care știau să înoate, săriră în apă ca să-și tragă copiii înapoi la zid. Mulți alți oameni însă se înecară în apa adâncă, cu mamele zbătându-se și țipând după copiii lor, în vreme ce se duceau la fund. Nicholas de Hanape, patriarhul Ierusalimului, care așteptase în barcaz ca navele din fața lui să se miște în larg, ordonase echipajului să vâslească mici nave înapoi la țărm, stârnind protestele episcopilor care îl însoțeau.

– Putem salva câteva ființe, spusese patriarhul cu vocea lui răgușită de vârstă. Trebuie să le salvăm.

În apă ajungeau tot mai mulți oameni acum, apucându-se să înoate spre navele care se îndepărtau. Câțiva ajunseră la barcazul patriarhului. Nicholas însuși se aplecă să îi ajute să urce la bord. Curând însă barcazul se trezi înconjurat de prea mulți oameni.

– Plecați! strigă unul dintre episcopi vâslașilor. Plecați!

Însă refugiații îngroziți se agățaseră deja de spatele barcazului sau de părțile lui laterale, fără să ia în seamă apelurile episcopului. Unul dintre vâslași se trezi aruncat în apă și pierdu vâsla. Cu atâția oameni agățați de el, barcazul începu să se încline. Un episcop smulse o vâslă și începu să lovească cu ea peste capete și mâini, încercând să scape de mulțime. Din pricina efortului, omul ajunsese vânăt la față. Urla ca nebunul, cu ochii

scoşi din orbite. Deşi câţiva din oamenii loviţi de el pierdură priza şi alunecară sub suprafaţa apei, cu încheieturile sau craniile sparte, barcazul era deja condamnat. În câteva clipe se înclină periculos spre dreapta, iar apa năvăli cu putere peste bord. Câteva secunde mai târziu, barcazul se răsturnă, aruncând pe toţi cei de la bord în apă şi prinzând pe câţiva de acolo în capcană sub punte. Nicholas de Hanape se zbătu o vreme la suprafaţă, după care apa întunecată îi trecu peste cap. Ultimul lucru pe care îl văzu patriarhul fu oraşul la orizont cuprins de flăcări şi o masă imensă de cetăţeni rămasă pe docuri.

Exact peste acest haos dădu buzna Will. Trecu ca o furtună prin porţile oraşului către zidul portului, cu oamenii dându-se speriaţi la o parte din calea lui. Îşi cravaşă armăsarul să treacă printre oameni, fără să acorde nicio atenţie strigătelor de spaimă din jurul lui. Îl căută pe Garin cu ochii scoşi din orbite. Simon spusese că Garin fusese rănit. Nu putea să fi ajuns prea departe. Mulţimea din spate, aflată în apropiere de şirurile de taverne şi depozite, începea să se rărească. Dându-şi seama că nu puteau scăpa pe calea apei, oamenii se îndreptau înapoi spre oraş, căutând locuri unde să se ascundă. În minţile lor era încă proaspătă pătania oraşului Tripoli. Acolo violurile şi măcelurile avuseseră loc în cea mai mare parte pe străzi. Cei care rămăseseră în case până la domolirea soldaţilor şi la stingerea poftei de sânge fuseseră cruţaţi. Pentru mulţi, speranţa rămăsese acum în mila mamelucilor.

Will își struni calul prin mulțime, întorcându-l încoace și încolo ca să se uite în spate și peste ape. Golful era plin de nave, toate ieșind în larg. Începând să-și facă griji că greșise aprecierea și că Garin nu venise acolo, încercă să apeleze la oameni, întrebându-i dacă nu văzuseră un om plin de arsuri. Cei mai mulți treceau pe lângă el, ignorându-l, dar un bărbat mai vârstnic îi arătă cu mâna înspre est, în lungul docurilor. Will zări un șir de siluete umane gonind de-a lungul promontoriului estic către o navă templieră ancorată în portul exterior. Una din siluete, o figură solitară, se chinuia să alerge împleticindu-se în spatele celorlalți. Will dădu pinteni calului și traversă portul înspre punctul unde promontoriul se întindea dincolo de țărm. Mușcat de marea bătută de vânturi, promontoriul vechi era fărâmițat, iar unele părți ale lui erau așa de erodate că apa mării trecea peste ele. Lăsându-și calul în port, Will o luă la fugă, împroșcând cu pașii săi apa albastră care sărea peste stânci. În stânga lui, marea fierbea, adâncă și întunecată; în dreapta, portul exterior era calm și verde. Picioarele îi alunecau pe stâncile pline de alge, amenințând să-l arunce și pe el în valurile negre.

– Garin! strigă Will în vreme ce se apropia de siluetă.

Văzu, mulțumit, că silueta se întoarse când se auzi strigată pe nume.

Fața lui Garin avea arsuri groaznice, iar el își ținea mâinile la piept, ca și cum acesta îl durea. Tunica îi arsese, și acum doar câteva zdrențe atârnau în jurul pieptului. Bucăți de material ars i se impregnaseră în

piele, lăsând în urma lor dâre negre. Garin făcu câțiva pași înapoi când îl văzu pe Will, apoi se întoarse și fugi, luându-se după șirul de femei care se îndreptau spre nava templieră cu căpitanul ei renegat. Will se duse după el, sărind de pe o stâncă pe alta. Aruncând o privire pe după umăr, Garin văzu că n-avea să reușească. Se întoarse și își scoase pumnalul, în vreme ce Will își smulse sabia de la centură.

Cei doi se opriră, cu marea flămândă lingând stâncile dintre ei.

Pe chipul lui Garin se citea durerea, dar expresia lui, deși de sfidare, includea un aer de resemnare.

– Hai atunci, să terminăm ce avem de făcut, rosti el cu o voce îngroșată de durere și alcool.

Will simți în acea clipă cum zece ani de ură acumulată explodează în sufletul lui la vederea lui Garin.

– Ce ai făcut? Ce i-ai făcut fetei mele?

– Mereu e vorba de *al tău*, nu-i așa? ripostă Garin. Nevasta ta, fiica ta, locul tău în Templu.

– *Ce ai făcut*?

Garin păși înapoi, în vreme ce Will se apropie de el.

– Doar că Rose nu era fata ta.

Will încremeni cu sabia în aer.

– O, Elwen a spus că nu știe sigur. Dar eu am știut. Garin se lovi cu palma peste piept. Am *știut* că e a mea.

– Minți. De ce spui așa ceva?

– Pentru că e adevărat și acum nu ți-o mai poate spune nimeni altcineva. Trebuie să știi ce am pierdut eu. Trebuie să înțelegi. Will clătina din cap. De ce crezi

că ți-ai petrecut atâția ani în patul ei și ea ți-a făcut doar un copil? tună Garin. N-are sens, nu-i așa?

– Niciodată Elwen... ea niciodată...

Însă cuvintele muriră pe buzele lui Will. În spatele lor ceva explodă în oraș, trimițând un șuvoi de stânci și flăcări spre cer. Dinspre port se auziră urlete. Niciunul dintre ei nu privi într-acolo.

– Când? întrebă Will pe un ton sec. Când s-a întâmplat?

– Înainte ca tu să te duci la Mecca. Elwen a venit la mine. N-a fost vorba de seducție și nici de urmărire din partea mea. Ea a venit la mine.

– Iar tu ai primit-o, icni Will.

– De ce crezi că poți avea totul? strigă brusc Garin. Ce te face mai bun decât oricine altcineva? Mai valoros? Aveai locul tău în Templu, dar asta nu ți-a ajuns, nu-i așa? Trebuia să ai mai mult, așa că atunci când te-a recrutat Everard ți-ai uitat jurămintele și te-ai alăturat Frăției. Dar nici asta nu ți-a ajuns. Ai înșelat Frăția ca să te duci după Baybars, l-ai trădat pe Marele Maestru atunci când a încercat să fure Piatra Neagră, chiar și după ce te-a făcut comandant, după care i-ai înșelat pe toți ca să fii cu o femeie pe care o tratai ca pe o curvă!

Will se holba la Garin, abia auzindu-i toate vorbele.

– De unde știi de Piatră?

– Elwen mi-a povestit despre ea. Se temea pentru tine. Garin dădu din cap zărind expresia de șoc și de durere pe fața lui Will. Te-a iubit, n-am cum să neg asta. S-a culcat cu mine o singură dată. Dar asta nu a

însemnat o scuză pentru ceea ce a făcut ca să mă scoată din viața lui Rose ca și cum aș fi fost un nimic, ca și cum n-aveam niciun drept să îmi cunosc propriul copil! *Blestemată* să fie! Împinse pumnalul înspre Will. Aș fi putut avea grijă de ele. Tu nu le-ai fi putut oferi o viață adevărată, o viață bună.

Will își dădu capul pe spate și râse. Din ochi îi curgeau lacrimi de furie, de durere și de uimire.

– Și tu le-ai fi oferit? ripostă el. Tu? Garin de Lyon? Prea fragil ca să se opună unchiului său, prea slab ca să se apere de Rook, prea prost ca să-și făurească o viață proprie, prea lipsit de valoare ca să fie altceva în afară de un nenorocit de bețiv. Ești invidios pe tot ce am eu, Garin. Întotdeauna ai fost așa, de când eram copii, așa că ai vrut să-mi iei totul. Will se apropie de el. Ai luat Cartea Graalului. Mi-ai luat virtutea în bordelul ăla. Mi-ai luat nevasta și copilul.

– Nu, Will, răspunse Garin pe un ton coborât și ținându-se tare pe picioare. Ți-am luat mult mai mult de atât.

Will se opri.

– Te-ai întrebat vreodată de ce ai scăpat cu viață în deșert când te-au prins beduinii? Te-ai întrebat cine a oprit mâna acelui om? Garin se încruntă și privi înspre apa care năvălea peste picioarele lui. Pentru că eu însumi m-am întrebat ani la rând după aceea de ce ți-am salvat viața, de ce am strigat la Bertrand să te lase în pace. Încă nu știu de ce anume am făcut-o. Poate dintr-un vechi reflex de loialitate. Se uită înapoi spre Will. Sau poate pentru că nu am vrut să mori fără

să știi cum arată trădătorul tău. În mintea mea, de câte ori te ucideam știai că sunt eu. Când se întâmpla asta, mereu te uitai drept în ochii mei. Garin râse scurt. Vezi tu, Will, mai am încă un pic de onoare în mine, motiv pentru care am vrut să știi că Rook nu a fost niciodată stăpânul meu. Era o păpușă la fel ca mine. Întotdeauna Edward a fost cel care a tras sforile. Garin râse din nou, mai tare și mai îndelung. Iar eu am atârnat inert în sforile lui, în vreme ce visele mele se estompau și mureau, iar visele tale se adevereau toate. Da, sunt invidios pe viața ta, o viață în care mereu au existat speranța și iertarea, o viață în care oamenii nu sunt toți brutali și cruzi, o viață plină de lucruri pe care tu le alegi, nu de lucruri impuse de alții. Știi că singurul moment în care m-am simțit cu adevărat liber a fost acela în care Everard m-a băgat în temniță? Când am venit în Acra ca să-i obțin lui Edward banii și am aflat despre Piatra Neagră și despre implicarea ta, mi-am dat seama că Edward putea folosi asta în avantajul lui, așa că m-am implicat și eu. Eram de prea multă vreme păpușa lui Edward și ajunsesem să dansez după cum îmi cânta el chiar și atunci când nu mă controla. Apoi am aflat de Rose, iar sfoara cu care el mă ținea legat a dispărut.

Will fusese redus la tăcere. Se simțea zdrobit de dezvăluiri, de profunzimea trădării lui Garin. Simțea cum întregul lui univers începe să se crape sub imensa greutate a celor aflate. Zidul care se crease în sufletul lui la vederea trupului inert al lui Rose cedă și făcu

loc unui vârtej ucigător de emoții. Will răcni din pricina furiei.

Când străbătu ultimii pași care îl mai despărțeau de Garin, acesta aruncă pumnalul în valuri.

– Acum știi ce simt eu, nu? țipă Garin. Știi cum m-am simțit întreaga mea viață! Folosit și trădat! Se lăsă să cadă în genunchi, înconjurat de apă, și întinse larg brațele în lateral. Buzele lui arse schițară un zâmbet. Acum înțelegi prea bine...

– Ridică-te! urlă Will la el, punându-i sabia la gât. Ridică-te, *ticălosule*!

– S-a terminat, Will. Nu-ți dai seama? S-a terminat pentru amândoi. Am pierdut totul. Acum nu mai putem face altceva decât să murim!

– *Ridică-te*!

– Fă-o. Vreau să se termine. Vreau să-i pun capăt.

Will apucă resturile de tunică ale lui Garin. Lacrimile și saliva lui se împrăștiară pe fața lui Garin. În jurul lor marea gemea.

Garin prinse încheietura lui Will.

– Fă-o! țipă el, întorcând vârful sabiei spre el. *Fă-o*!

Brusc, Will îi dădu drumul. Apoi, continuând să țină sabia în mână, începu să se îndepărteze.

Garin se holbă după el, cu gura deschisă.

– Unde pleci? strigă el, luptându-se să se ridice. Termină ce ai început!

Rămase acolo, cu picioarele slăbite, și îl urmări pe Will cum se îndepărtează, apoi se întoarse și începu să meargă, mai întâi încet, apoi mai repede, cu ochii

la nava templieră. Din pricina zgomotului valurilor, nu auzi pașii care se apropiau rapid în spatele lui.

Garin simți o durere în spate, o senzație ca și cum ar fi fost curentat de ceva, apoi o arsură cumplită care îl sfâșie și îi transformă măruntaiele în foc lichid. Privind în jos, zări vîrful unei săbii cum iese din stomacul lui. Apoi vârful dispăru, tras înapoi prin trupul lui și răsucindu-se pe drum, rupându-i măruntaiele și despicându-i organe interne și mușchi cu o singură lovitură. Se întoarse pe jumătate, apoi căzu în genunchi. Ținându-se de rana căscată în stomac, se prăbuși pe o parte pe stânci și se rostogoli pe spate, arcuindu-se și zvârcolindu-se. Își ridică privirea, în ciuda durerii orbitoare, și îl zări pe Will stând deasupra lui ca un soi de înger răzbunător, îmbrăcat în alb, cu sabia înmuiată în sânge, pe fundalul soarelui și al orașului incendiat. Deschise gura ca să inspire aer, dar aceasta se umplu cu apă de mare când un val trecu peste el. Valul îl luă cu el și pe Garin, care se rostogoli de pe promontoriu în apa de un verde-închis a portului. Câteva clipe, Garin rămase la suprafață, săltat de valuri, apoi încet, zbătându-se moale, dispăru sub suprafața apei. În vreme ce se scufunda, Garin îl văzu pe Will dincolo de suprafață urmărindu-l cu privirea din fundul unor orbite care deveneau tot mai depărtate și mai deformate. Apoi marea îi umplu plămânii și Garin fu atras în profunzimile întunecate.

Will se întoarse la capătul promontoriului. Traversă jumătate din port înainte de a se prăbuși în genunchi, dând drumul sabiei tatălui său din mână.

Aplecându-se, vomită tot ce avea el pe piatra de jos, ignorând oamenii care treceau în fugă pe lângă el în încercarea de a mai ajunge la vreo navă și de a-și mai găsi un adăpost. Își vărsă fierea, neagră din pricina fumului inhalat în bătălie. Cu toate astea, simțea că din el ieșea acum toată otrava, ca și cum, neputând înghiți vorbele lui Garin, organismul lui le respingea pe această cale. Adevărul sinistru. Căci era adevărat. O simțea. Totul avea logică, o logică cumplită și oribilă. Era doar un neghiob, un neghiob orb. Își irosise viața în urmărirea unui vis. Acum acel vis ardea cu vâlvătăi în jurul lui, iar el nu mai rămăsese cu nimic. Tatăl lui, Everard, Kalawun... Dispăruseră cu toții, împreună cu orice speranță de pace. Ar fi putut trăi cu acest gând, ba chiar ar fi putut trăi cu trădarea lui Garin dacă soția și fiica lui ar fi supraviețuit. Însă muriseră și ele, transformate în cenușă împreună cu tot restul vieții lui.

Brusc își dădu capul pe spate și se apucă să urle înspre cer:

– *Ce mai vrei de la mine, nenorocitule?* urlă el înspre Dumnezeu, pe care îl simțea cum se uită fără nicio emoție la el de undeva, din acea nemărginire albastră, ca o pisică uitându-se la șoarecele cu care s-a jucat și de care acum s-a plictisit. *Ce mai vrei?*

– Sir William?

Stând în patru labe, cu saliva curgându-i pe la colțurile gurii, Will își ridică privirea la auzul vocii. În fața lui se găsea un bătrân gârbovit, cu barbă, care se aplecase spre el. Era bătrânul rabin, prietenul lui Everard.

– Elias, rosti Will cu voce groasă.

– Ești rănit? întrebă bătrânul, oferindu-i mâna. Lasă-mă să te ajut.

Will se lăsă pe călcâie.

– Nu, gemu el, respingând mâna întinsă de Elias. Nu.

Se ridică în picioare cu greu și își culese sabia de pe jos.

– Am venit din cartierul evreiesc, căutând o navă, dar nu mai e niciuna, zise Elias, arătând nervos înspre un grup de oameni strânși laolaltă în spatele lui. În grup se vedeau câțiva bărbați, dar majoritatea era formată din femei și copii. Ce putem face?

– Nu știu, răspunse Will, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Nu știu.

Dinspre porțile orașului se auziră țipete. Călăreții mameluci veneau ca o furtună spre port, tăindu-și drum cu săbiile printre ultimii cetățeni strânși acolo. De disperare, oamenii începură să se arunce unii pe alții în apă, încercând să se îndepărteze de soldați și de armele lor. Elias prinse brațul lui Will, care văzu un copil prăbușindu-se sub copitele cailor mamelucilor, apoi o sabie înfigându-se în pântecele unei femei însărcinate, apoi țeasta unei bătrâne zdrobită de un buzdugan cu cuie. După aceea văzu bărbații și femeile din fața lui plângând și ținându-se unul de altul. Simți miros de urină din pricina copiilor care se scăpaseră pe ei, simți mâna lui Elias strângându-l cu groază de braț. Ceva se trezi în el, aprinzându-i simțurile amorțite.

– Pe acolo, îi zise el lui Elias, arătând dincolo de port înspre intrarea tunelului subteran care ducea din port până la preceptoriu. Fugiți! îl înghionti el pe rabin, împingându-l de la spate. Se duse până la grupul de evrei. Mișcați-vă! țipă spre ei.

Nedumeriți și cuprinși de groază, oamenii aveau nevoie doar de un impuls. Will îi duse ca pe niște oi dincolo de zidul portului. Câțiva mameluci se desprinseră din masa de călăreți la vederea grupului și se năpustiră spre el. Will le ieși în întâmpinare, răsucindu-și sabia cu ambele mâini. Înfipse arma în gâtul unui cal, apoi tăie picioarele altuia, mutilându-l, după care o înfipse în gâtul călărețului căzut.

– Duceți-vă! urlă el spre grupul de cetățeni, ferindu-se de o săgeată trasă în direcția lui.

O altă săgeată îl lovi în spate, dar ricoșă de cămașa lui de zale. Intrarea în tunel se vedea drept înainte. Cei mai mulți mameluci erau ocupați cu măcelărirea mulțimii strânse în jurul porților. Will scăpă de un alt călăreț, apoi conduse grupul înspăimântat în tunel. Acolo se aflau cavaleri care păzeau intrarea și care îi traseră repede pe Will și pe ceilalți oameni înăuntru.

Douăzeci de minute mai târziu, când ajunseră în curtea luminată de razele soarelui a preceptoriului, Will își dădu seama câți oameni reușise să salveze. Era un grup de circa șaizeci de persoane, albe la față și tremurând din încheieturi, dar în viață. Și nu erau singurii supraviețuitori. Templul ale cărui ziduri impresionante izolaseră atâta vreme templierii de lumea din afară își deschisese porțile pentru cetățenii orașului.

Erau acolo bărbați și femei, săraci și bogați. Umpleau curtea ca o mulțime agitată. Erau peste o mie de oameni.

– Will!

Will privi în jurul lui auzindu-se strigat, dar nu văzu pe nimeni cunoscut.

– Will!

Făcu un cerc în jurul lui, privind cu atenție, până ce zări pe cineva care își croia drum prin mulțime în dreapta lui. Era Simon, care ducea în brațe o fată. Părul lung și auriu al fetei atârna despletit în jurul umerilor, iar fața îi era plină de cenușă, cu ochii clipind uluiți. Rose. Fata țipă când își văzu tatăl și întinse brațele. Unul din ele era plin de bășici și înroșit. Will se repezi la ea și o smulse din mâinile lui Simon.

– S-a trezit după plecarea ta, zise Simon. O duceam în brațe și a început să vorbească. M-a speriat de moarte!

Însă Will nu-l mai asculta. Strângându-și fata la piept și simțind trupul ei cum tremură de durere lipit de trupul lui, căzu în genunchi.

48

Templul, Acra
25 mai 1291

Tunelul era întunecos și umed. Plescăitul pașilor prin băltoacele de pe jos stârnea ecouri din pereți, împreună cu sunetele atâtor răsuflări și cu plânsetele camuflate ale copiilor. Torțele licăreau agitate în aerul care mirosea a sare și a umezeală. Mai bine de două sute de oameni se mișcau în lumina lor. Mulți erau amețiți, alții plângeau încet, alții tăceau, cu fețe sumbre.

În frunte mergea Theobald Gaudin cu câteva oficialități și cu seneșalul Templului. În spatele lor, doisprezece sergenți trăgeau de cărucioare umplute cu trezoreria Templului și cu documentele ordinului. Monede, relicve sfinte, bijuterii, sfeșnice din aur, inele și cărți, toate erau înghesuite în cărucioare. În urma trezoreriei veneau patruzeci și doi de cavaleri, douăzeci

și șapte de sergenți și câțiva preoți. În ariergardă se găseau peste o sută dintre cetățenii refugiați ai orașului. În cadrul acestui ultim grup, Will mergea tăcut, privind drept înainte. În stânga lui mergea Robert, cu o cicatrice proaspăt cusută împodobindu-i fruntea. În dreapta mergea Simon. Grăjdarul era alb la față, dar se deplasa cu hotărâre lângă Will, uitându-se când la cavaler, când la Rose, care venea în urmă alături de Elias, strângând mâna rabinului și uitându-se fix la tatăl ei. Brațul ars îi fusese tratat cu o pomadă și bandajat cu o feșă de in, dar fața îi era plină de murdărie. În plus, era îmbrăcată cu aceleași veșminte de călătorie pe care le purta atunci când Garin o scosese din incendiu. De atunci vorbise extrem de puțin.

Will zări expresia lui Simon. Citindu-i gândurile, se uită înapoi spre Rose. Îi zări privirea rigidă, apoi se întoarse și privi înainte. Știa că lucrurile aveau să se schimbe în timp. După imensa ușurare de a o fi găsit pe fată în viață, descoperise că atunci când se uita la ea o vedea pe Elwen, cu chipul ei frumos transformat în mintea lui într-o mască de groază și agonie în vreme ce ardea de vie. Imaginea amenința să-l termine, așa că se luptase să nu o mai vadă cu ochii minții. Îl ajutase și faptul că avusese multe de făcut. Ca atare, închizând durerea în suflet, își lăsase fata în grija lui Elias și își continuase lupta, abia mâncând sau dormind.

Trecuseră șapte zile de la căderea orașului. Capitala cruciaților dispăruse și odată cu ea se năruise și visul legat de o Țară Sfântă a creștinilor. Măcelul început după ce mamelucii pătrunseseră prin zidurile

cetății continuase tot restul acelei zile. La apusul soarelui, deasupra orașului atârna un giulgiu de fum negru, iar străzile se umpluseră de cadavre. Acra devenise un crematoriu, o groapă comună deschisă și puținд a hoit, plină cu copii zăcând însângerați și contorsionați, cu bărbați hăcuiți în vreme ce alergau, cu femei violate sălbatic și apoi eviscerate sau descăpățânate. Pe întreg cuprinsul zidurilor, dar și în fața porților și a intrărilor în turnuri zăceau cadavrele cavalerilor și ale soldaților creștini, alături de leșurile multor mameluci, beduini și sirieni. Drapele și flamuri, unele încă prinse de purtătorii lor, atârnau lipsite de viață peste grămezile de morți. Din loc în loc răniții gemeau și se agitau, încercând să iasă din coșmarul de sânge și moarte care îi înconjura înainte de venirea patrulelor mameluce.

În prima seară, după apusul soarelui, pe cerul orașului apăruseră păsările de pradă, în vreme ce supraviețuitorii străbăteau ruinele fumegânde, încercând să găsească un loc unde să se ascundă de soldați. Sultanul Khalil reușise să-și aducă cea mai mare parte a armatei la ordine, dar unii indivizi, mai ales mercenarii și hoții înveterați, înnebuniți de lupte, continuaseră violurile și măcelurile. Alții se apucaseră să caute prăzi, așa că palatele, bisericile și magazinele se treziseră vandalizate. După ce sultanul își stabilise cartierul general în palatul regal și generalii trecuseră la disciplinarea oamenilor din subordine, în oraș fuseseră trimise patrule care să găsească supraviețuitori. Doar celor bogați sau celor de rang înalt li se cruțase viața.

Femeile și copiii erau luați ca sclavi și adunați laolaltă cu miile. Doar trei clădiri rezistaseră acelor raiduri sistematice: fortărețele ospitalierilor, teutonilor și templierilor, toate pline cu refugiați.

Sunetele măcelului se auziseră până târziu în noapte. Stând la fereastră în apartamentul Marelui Maestru, Will le ascultase cu chipul sumbru o vreme, până când îl auzise pe Zaccaria mișcându-se în spatele lui, apoi auzise șoaptele unui preot care se ruga. Se întorsese și îl văzuse pe Marele Maestru dându-și ultima suflare. Guillaume nu vorbise de când fusese adus în solarul lui, sângerând din abundență. Doar întrebase cum rezistă orașul. Când Theobald Gaudin îi spusese că orașul a căzut, Marele Maestru se lăsă la loc pe perne. Din colțul ochiului său căzuse o lacrimă tăcută. Rămăsese întins acolo, auzind masacrul care se petrecea dincolo de zidurile Templului. Guillaume de Beaujeu fusese îngropat a doua zi de dimineață în livada preceptoriului. Zaccaria nu luase parte la funeralii. După trecerea în neființă a Marelui Maestru, sicilianul se pusese în fruntea unui mic grup de cavaleri, incluzând câțiva ospitalieri care se refugiaseră în preceptoriu și ieșiseră pe poartă. Conform singurului supraviețuitor rămas, cavalerii atacaseră cu ferocitate câteva companii mameluce, ucigând mulți oameni, cu Zaccaria și templierii strigând numele Marelui Maestru, în vreme ce își croiau cu brutalitate un drum plin de sânge printre soldații inamici.

O zi mai târziu capitulaseră fortărețele ospitalierilor și teutonilor, după ce cavalerii de pe metereze

observaseră săpătorii cum se pregătesc să sape tuneluri pe sub ziduri. Ceruseră amnistie și sultanul le-o acordase. Templul rezistase mai mult, din pricina refugiaților care erau duși în fiecare noapte în grupuri mici prin tunel la navele care se întorceau din Cipru. Mamelucii n-aveau cum să oprească aceste evacuări. N-aveau nave proprii, iar navele francilor, ancorate în siguranță în port, erau înarmate cu catapulte care puteau arunca pietre imense asupra oricărei patrule de mameluci care ar fi trecut prin port. Incapabil să le facă față, Khalil retrăsese majoritatea forțelor de pe docuri, nefiind preocupat de evadarea câtorva sute de civili. Din punct de vedere al preceptoriului, evacuarea se petrecea prea lent. Templul nu deținea provizii suficiente pentru atâția oameni. După ce moartea Marelui Maestru generase un sentiment de disperare, templierii fuseseră în sfârșit de acord să se predea. Înainte de a-i da de veste lui Khalil despre acest lucru, mareșalul Peter de Sevrey îi ordonase lui Theobald Gaudin să plece cu trezoreria ordinului pe unica navă templieră care rămăsese în port.

Poarta se deschise la apropierea cavalerilor de intrarea în tunel. Câțiva oameni ieșiră înainte ca să asigure zidul portului. Cei câțiva mameluci care patrulau pe acolo fură uciși rapid și discret, iar sergenții din tunel începură să iasă, trăgând cărucioarele înspre promontoriu. Îi urmară refugiații. În port luminile de la bordul galerei templiere, botezată *Phoenix*, licăreau ca niște faruri mici, ghidând oamenii. În vreme ce ceilalți

cavaleri ieşeau la rândul lor, cu săbiile scoase, Will se opri la intrare.

Seneşalul stătea acolo împreună cu câţiva oameni care ajutaseră la transportarea trezoreriei. Privirea lui dură se întoarse asupra lui Will.

– Ce mai aştepţi, comandante?

– Vino cu noi, şopti Will.

Seneşalul dădu din cap înspre oamenii lui.

– Plecaţi înapoi, le ordonă el. Când oamenii dispărură înapoi în tunel, se uită la Will. Locul meu e aici, cu mareşalul şi cu ceilalţi.

– Veţi fi ucişi sau aruncaţi în temniţă.

– Sunt bătrân, replică seneşalul. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii în acest oraş. Nu am altă casă. Vremea mea a trecut. A ta nu. Mai ai încă multe de făcut.

– S-a terminat, ripostă Will. Am pierdut Ţara Sfântă. Anima Templi nu mai are un scop.

Seneşalul îşi îngustă ochii.

– Greşeşti, zise el pe un ton sec. Poate că am pierdut bătălia în Orient, dar e vorba doar de pământ, mai degrabă de nisip şi pietre. Noi suntem mai mult decât atât. Templul încă există, şi fără un Maestru este lipsit de direcţie. Trăim vremuri periculoase. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să munceşti ca să păzeşti ordinul de cei care vor să-i folosească resursele în scopuri egoiste şi meschine. Trebuie să menţii pacea şi ţelurile Frăţiei, dacă nu în Outremer, atunci în Apus, căci regatele de acolo sunt la fel de sfâşiate de războaie ca şi acesta. Pe tronurile de acolo, comandante, există oameni lipsiţi de scrupule şi lacomi după putere, care

ar pune în pericol popoare întregi ca să-și satisfacă dorința de supremație. Va fi sarcina ta, așa cum a fost și aici, ca să păstrezi echilibrul și să-i protejezi pe cei de toate rasele și credințele religioase care ar fi distruși de lăcomia și ignoranța altora. Seneșalul vorbea cu voce aspră. Ăsta este scopul tău, și de aceea ne-am asigurat ca tu și Robert de Paris să ajungeți pe acea navă. Au rămas alții în urmă în locul tău, Campbell. Nu lăsa ca sacrificiul nostru să fie în van. Prinse poarta cu mâna. Și acum pleacă.

Părăsindu-l pe seneșal în tunel ca să închidă poarta de acces în urma lui, Will ieși în aerul răcoros al nopții. Auzea zgomotul valurilor extrem de aproape.

În afara zidurilor Templului, Acra
28 mai 1291

Sultanul al-Ashraf Khalil stătea tăcut și urmărea șirurile de prizonieri care erau conduse dincolo de ruinele Templului. Soarele la asfințit arunca o lumină roșiatică peste zidurile dărâmate, care fuseseră minate și se prăbușiseră în acea după-amiază. Prin spărtura creată, două mii de mameluci se angajaseră în luptă cu ultimii cavaleri și soldați rămași înăuntru. Procesul de minare destabilizase zidurile, astfel că jumătate din partea dinspre oraș a fortificațiilor se dărâmase cu un huruit într-un nor de praf și piatră, zdrobind deopotrivă creștini și musulmani sub mormanele de moloz. Lucrurile nu ar fi trebuit să se petreacă așa,

dar negocierile cu templierii eșuaseră și Khalil hotărâse să forțeze intrarea în complexul de clădiri.

Odată cu căderea Templului, bătălia se încheie definitiv. Cucerită pentru prima dată de cruciați cu două sute de ani înainte, Acra revenise în mâinile musulmanilor. Khalil își trimisese unul dintre generali până la Tyr ca să se asigure că și cetatea de acolo fusese cucerită, deși din rapoartele trimise înapoi reieșise că prea puțini locuitori rămăseseră acolo ca să fie martori la dispariția așezării, căci cei mai mulți fugiseră pe mare după ce zăriseră la orizont norii imenși de fum ridicându-se peste Acra. Sidon, Beirut și Haifa aveau să împărtășească în curând aceeași soartă, după care, în sfârșit, totul avea să se termine. Invadatorii apuseni n-aveau să mai aibă nimic în Palestina. N-aveau să-i mai amenințe pe musulmani sau să le ia pământurile, transformând moschei în biserici și cetățeni musulmani în sclavi. Khalil era un cuceritor și era victorios. Oamenii din armată îl lăudau ca pe un erou, ca pe lichidatorul necredincioșilor, ca pe sabia lui Dumnezeu. Khalil le accepta laudele fără comentarii. În zilele care urmau avea să le primească mândru și recunoscător, căci el unul se bucura de faptul că totul se terminase și că reușise să facă ceea ce își pusese în gând. Odată cu dispariția creștinilor apuseni, mamelucii își puteau întoarce întreaga lor atenție asupra mongolilor, fără grijă că cele două forțe inamice s-ar fi putut alia. Khalil mersese pe urmele lui Baybars și ale lui Saladin, eliminând ultimele rămășițe de otravă din rana creată mai întâi de franci cu două sute de

ani înainte. Își eliberase propriul popor. Se terminase. Se terminase în sfârșit.

Numai că în mormântul care devenise Acra și pe străzile însângerate care puțeau a moarte era greu să te bucuri. Ca atare, al-Ashraf Khalil își întoarse privirea de la șirurile de prizonieri și se îndepărtă sumbru de ruinele Templului, cu chipul luminat de ultimele raze ale soarelui.

Phoenix, Marea Mediterană
30 mai 1291

Will stătea pe puntea navei, cu marea albastră întinzându-se în fața lui. În spate oamenii, bărbați și femei, ședeau adunați pe punți. După zile întregi de tăcere, murmurul conversațiilor se făcea iarăși auzit. Oamenii începuseră să mănânce, să-și îngrijească rănile și să-și liniștească vecinii. Deși încă la un nivel extrem de coborât, moralul părea să se mai fi ridicat puțin. Asta era viața. În ciuda celor îndurate, supraviețuiseră. Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să supraviețuiască, să continue să trăiască, indiferent ce pierduseră. Will își privi palma deschisă și inelul de aur care se odihnea în ea, amintindu-și pielea răcoroasă a lui Elwen când i-l pusese pe deget, împingându-l cu blândețe peste marginea articulației. De atunci îl purtase pe lanț, sub haine, alături de pandantivul cu Sf. Gheorghe. Încă îl durea enorm trecerea ei în neființă, dar și trădarea ei. Simțea dimensiunile colosale

ale acelei dureri care amenința să îl cuprindă cu totul în mrejele ei. Însă nu avea să îngăduie asta. Nu putea.

Cu trei zile înainte, stătuse cu Rose la pupa, ignorând privirile curioase ale unora dintre cavaleri, și îi ceruse să-i povestească ce se întâmplase în acea casă. Fata avusese nevoie de multă vreme ca să rostească cuvintele, chinuindu-se enorm să le scoată la iveală, chiar și pe acelea pe care nu le înțelegea pe deplin. Păstrându-și vocea calmă și măsurată, Will reușise în cele din urmă să scoată întreg adevărul de la ea. Acum știa dimensiunea trădării lui Garin, de la atacul petrecut în Honfleur și până la tentativa de jefuire a Pietrei Negre. Mai mult decât atât, acum știa chipul dușmanului adevărat.

Garin fusese un pion, și încă unul slab, controlabil. Adevăratul trădător era regele Edward, lupul în blană de oaie și instigatorul din spatele tuturor relelor. El fusese gardianul lor. Tot el devenise dușmanul lor.

Seneșalul avea dreptate. Lucrarea Anima Templi nu se încheiase, nici pe departe. Will era capul Frăției și, la fel ca toți dinaintea lui, avea datoria să păzească Anima Templi de rău. De-asta îl alesese Everard. Avea să se asigure că Frăția va merge mai departe. Pentru asta însă, el însuși trebuia să meargă mai departe. Ducând inelul de aur la buze, Will sărută cu gingășie metalul rece, apoi aruncă inelul în mare. Acesta se rostogoli la nesfârșit, lucind în lumina soarelui, până ce atinse apa și dispăru înghițit de valuri. Will simți că vine cineva lângă el.

– S-a trezit Rose, zise Simon, punându-și brațele pe lemnul galerei. E jos în cambuză și întreabă de tine.

– Vin într-o clipă.

Simon dădu din cap și îl bătu pe Will pe umăr, după care plecă.

Will trase adânc aer în piept și simți cum i se întărește hotărârea. O avea încă pe Rose. Indiferent dacă era fata lui sau nu, o iubea. Îi mai avea pe Simon și pe Robert, iar undeva în Scoția, mai avea o familie. Scrisoarea boțită de la sora lui, Ysenda, stătea acum împăturită în punga de la brâu, salvată de la dezastrul preceptoriului. Will nu era singur. Simțind cum mintea i se umple cu imagini ale pajiștilor verzi și ale ploilor, Will întoarse spatele Orientului și privi spre apus, către casă. Și către răzbunare.

NOTA AUTORULUI

La scrierea acestui roman am căutat să respect cât mai fidel adevărul istoric, dar cum istoria nu se desfășoară întotdeauna conform dorințelor personale, am fost inevitabil nevoită să mă folosesc de anumite licențe artistice. Mai ales datele istorice ridică adesea probleme atunci când încerci să croiești o poveste fictivă, cu personaje, legată de evenimente reale. Uneori este nevoie ca detaliile să fie inventate de dragul intrigii și pentru ușurința lecturii. De exemplu, în istoria templierilor, la momentul desfășurării acțiunii din roman, instituția seneșalului fusese abandonată, dar cum îndatoririle aferente fuseseră preluate de un oficial care, alături de Theobald Gaudin, se numea tot Mare Comandant, am ignorat acest lucru pentru a nu genera o confuzie inutilă. Orașul al-Bira a fost atacat de mongoli în iarna anului 1275, iar asediul a fost ridicat înainte ca forțele lui Baybars să ajungă acolo. Regele Hugh al III-lea s-a retras inițial în Tyr, după ce a plecat din Acra, în loc să se ducă direct în Cipru. Vestea conform căreia Carol de Anjou a cumpărat drepturile la tronul Ierusalimului ar fi avut nevoie de mult mai multă vreme ca să ajungă în

oraş decât am descris eu. Luna islamică Muharram a fost în iunie 1277 în loc de aprilie, iar Tripoli, care a fost asediat la sfârşitul lui martie 1289, a rezistat în realitate aproape o lună în faţa forţelor militare ale lui Kalawun.

Versiunea mea legată de dispariţia lui Baybars este pură ficţiune; Baraka Khan nu şi-ar fi putut otrăvi tatăl, căci el a rămas în Cairo când Baybars a plecat în campania anatoliană. Cu toate astea, au existat multe speculaţii legate de moartea sultanului. Câţiva cronicari cred că Baybars a murit după ce a băut lapte bătut otrăvit. Relatările lor sugerează că astrologii l-au avertizat pe sultan despre o eclipsă de lună care avea să aducă moartea unui rege şi că, pentru a se scăpa pe sine, sultanul a decis să otrăvească un alt conducător, un prinţ ayyubid care îi fusese alături împotriva mongolilor la Albistan, dar care ulterior intrase în dizgraţia lui. Relatările diferă prin detalii, dar tind să cadă de acord că Baybars a băut din greşeală cupa cu otravă pregătită pentru prinţ. Alte surse susţin că el a murit în urma unei răni căpătate în campania militară, iar altele că a căzut pradă unei maladii. Orice s-ar fi întâmplat în realitate, Baybars nu a murit instantaneu, ci după treisprezece zile de suferinţă. Pentru cei care vor să descopere mai multe informaţii despre evenimentele istorice descrise în roman, am întocmit o bibliografie pentru lecturi suplimentare.

Căderea oraşului Acra în anul 1291 în mâinile forţelor musulmane de sub conducerea sultanului al-Ashraf Khalil a încununat sfârşitul cruciadelor lansate pentru prima dată de Papa Urban al II-lea în Franţa, cu două sute de ani înainte. Theobald Gaudin, marele comandant al Templului, a fost în fruntea cavalerilor care au fugit din Acra, de-a

lungul coastei, până la fortăreața de la Sidon, unde Gaudin a fost ales Mare Maestru. Templierii supraviețuitori au rămas acolo o lună întreagă, dar au fost obligați să se retragă odată cu sosirea mamelucilor. Gaudin a plecat pe mare spre Cipru cu trezoreria ordinului, lăsând în urmă doar un mic grup de cavaleri pe o insulă aflată la două mile distanță în largul coastei. Templierii aveau să mențină acolo o garnizoană timp de doisprezece ani, însă ultimele așezări france din Țara Sfântă aveau să fie cucerite de mameluci pe parcursul câtorva luni.

Acra a fost practic abandonată și lăsată în paragină ani la rând, în vreme ce mulți dintre locuitorii care au supraviețuit asediului au dispărut în temnițe, ocne de muncă și haremuri ale mamelucilor. Unii captivi, incluzând cavaleri din Ordinele militare, au fost răscumpărați, alții au trecut la islamism. Decenii mai târziu, un pelerin prin Țara Sfântă a văzut templieri muncind ca tăietori de lemne în apropiere de Marea Moartă.

Sultanul Khalil nu a mai trăit mult după victoria sa asupra francilor. La sfârșitul lui 1293 a fost asasinat de propriii generali, la scurt timp după proclamarea unui jihad împotriva mongolilor. A fost urmat la tron de fratele lui, fiul cel mic al lui Kalawun, al-Nasir Muhammad. Sultanul mameluc a continuat să trăiască în Orientul Mijlociu până ce a fost răsturnat de la putere de turcii otomani, în 1517.

Dorința occidentalilor de a recuceri teritorii pierdute în fața musulmanilor nu a murit imediat după căderea orașului Acra, dar, deși Cruciadele plănuite ulterior pentru recucerirea Țării Sfinte n-au repurtat niciun succes,

ecourile acestei perioade sângeroase în istoria omenirii aveau să răsune dureros de ambele părți ale Mediteranei timp de secole. Resimțim și azi acele ecouri.

ROBYN YOUNG

Brighton, martie 2007

LISTA DE PERSONAJE

(* personaj istoric real)

* Abaga: ilhanul mongol al Persiei (1265–1282)
Aisha: fiica lui Kalawun, căsătorită cu Baraka Khan
* Al-Ashraf Khalil: fiul lui Kalawun, sultan al Egiptului și Siriei (1290-1293)
Alessandro: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu
Amaury: gardă regală sub Hugh al III-lea
Andreas di Paolo: negustor venețian de mătase
Angelo Vitturi: negustor venețian de sclavi, fiul lui Venerio
* Arghun: fiul lui Abaga, instalat pe tron ca ilkhan în 1284
* Armand de Périgord: Mare Maestru al Templului (1232–1244)
* As-Salih Ali: fiul lui Kalawun
* Balian de Ibelin: procuratorul lui Hugh al III-lea în Acra
* Baraka Khan: fiul lui Baybars, căsătorit cu Aisha. Sultan al Egiptului și Siriei (1277–1279)
* Baybars Bundukdari: sultan al Egiptului și Siriei (1260–1277)
Bertrand: gardă regală sub Hugh al III-lea

Carlo: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu

Catarina: fiica lui Andreas

Cecilia de Lyon: mama lui Garin

* Carol de Anjou: fratele lui Ludovic al IX-lea, regele Siciliei și Neapolelui (1266–1285). Rege al Ierusalimului (1277–1285)

Conrad von Bremen: negustor german de cai

Dawud: comandant mameluc

* Edward I: rege al Angliei (1272–1307)

Elias: Rabin și librar

Elwen: iubita lui Will

Everard de Troyes: preot templier și șeful Anima Templi

Fatima: soția lui Baybars, mama lui Salamish

* Filip al IV-lea: rege al Franței (1285–1314)

Francesco: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu

Garin de Lyon: fost cavaler templier în serviciul lui Edward I

* Gérard de Ridefort: Mare Maestru al Templului (1185-1189)

* Grigorie al X-lea: papă (1271–1276)

Guido Soranzo: constructor de nave genovez

* Guillaume de Beaujeu: Mare Maestru al Templului (1273–1291)

Guy: consilier regal al lui Hugh al III-lea

Hasan: fost camarad al lui Everard de Troyes, mort în Paris în 1266

* Henric al II-lea: fiul lui Hugh al III-lea, rege al Ciprului (1285–1324), rege al Ierusalimului (1286–1291)

* Hugh al III-lea: rege al Ciprului (1267–1284), rege al Ierusalimului (1269–1277)
* Hugues de Pairaud: vizitator (inspector) al Templului, având sediul în Paris

Idris: asasin sirian

Isabel: mama lui Will

Ishandiyar: comandant mameluc

Jacques de Lyon: cavaler templier și unchiul lui Garin. Fost membru al Anima Templi. Mort în Honfleur în 1260

James Campbell: cavaler templier și tatăl lui Will. Fost membru al Anima Templi. Mort în Safed în 1266

* Jean de Villiers: Mare Maestru al Ospitalierilor (1284–1293)
* Kalawun al-Alfi: comandant mameluc, mâna dreaptă a lui Baybars și socrul lui Baraka Khan. Sultan al Egiptului și Siriei (1280–1290)

Kaysan: mercenar, angajat pentru protecția pelerinilor în Arabia

* Khadir: ghicitorul lui Baybars
* Ludovic al IX-lea: rege al Franței (1226–1270)

Luca: băiat genovez, fratele lui Marco

* Lucia: contesă de Tripoli

Mahmud: comandant mameluc

Marco: genovez, fratele lui Luca

* Maria de Antiohia: verișoara lui Hugh al III-lea și pretendentă la tronul Ierusalimului

Mary: sora lui Will, moartă în Scoția când cei doi erau copii

Michael Pisani: negustor pisan de arme

Nasir: camaradul lui Kalawun și ofițer în regimentul Mansuriyya

* Nicolae al IV-lea: papă (1288–1292)

Nizam: soția lui Baybars, mama lui Baraka Khan
Omar: fost camarad al lui Baybars, mort într-un atac al asasinilor în 1271
* Othon de Grandson: nobil elvețian
Owein ap Gwyn: unchiul lui Elwen și fostul maestru al lui Will. Mort în Honfleur în 1260
* Peter de Sevrey: mareșal al Templului
* Rabban Sauma: ambasador al ilhanului Arghun
Renaud de Tours: armurier francez
Robert de Paris: cavaler templier
* Robert de Sable: Mare Maestru al Templului (1191–1193)
Rook: fost angajat al lui Edward I. Ucis de Garin în 1268
Rose: fiica lui Will și a lui Elwen
* Salamish: fiul lui Baybars
Sclavo: proprietar genovez
Seneșal: oficial al Templului și membru al Anima Templi
Simon Tanner: sergent templier
* Tatawun: comandant mongol
* Theobald Gaudin: Mare comandant al Templului
Usamah: comandant mameluc
Velasco: preot templier și membru al Anima Templi
Venerio Vitturi: negustor venețian de sclavi, tatăl lui Angelo
Will Campbell: comandant al cavalerilor templieri și membru al Anima Templi
Ysenda: sora cea mai mică a lui Will
Yusuf: comandant mameluc
Zaccaria: cavaler templier, gardă personală a lui Guillaume de Beaujeu

GLOSAR

Acra: Oraș pe coasta Palestinei, cucerit de arabi în anul 640. A fost capturat de cruciați la începutul secolului al XII-lea și a devenit portul principal al noului Regat Latin al Ierusalimului. Acra era condusă de un rege, dar până la mijlocul secolului al XIII-lea autoritatea regală a ajuns să fie contestată de nobilii franci locali, așa că, începând cu această dată, orașul, care avea douăzeci și șapte de cartiere, a intrat sub o guvernare oligarhică.

a lua Crucea: A pleca în cruciadă, termen derivat din crucile de cârpe pe care le primeau toți cei care se angajau să devină cruciați.

amir: Termen arab pentru comandant militar, folosit însă și ca titlu pentru unii conducători.

Anima Templi: Sufletul Templului în latină. Grup fictiv din interiorul cavalerilor templieri, fondat de Marele Maestru Robert de Sable în 1191, după coșmarul bătăliei de la Hattin, pentru protejarea Templului de

corupţie. Este format din doisprezece fraţi, recrutaţi dintre membrii ordinului, cu un gardian care să medieze disputele, şi are ca scop reconcilierea între credinţele creştină, musulmană şi iudaică.

asasini: Sectă extremistă fondată în Persia în secolul al XI-lea. asasinii erau adepţi ai diviziei ismailite a credinţei musulmane şiite, iar în decurs de câţiva ani de la fondare, s-au răspândit în mai multe ţări, printre care şi Siria. Aici, sub comanda celui mai faimos lider al lor, Sinan, „Bătrânul de pe munte", au fondat un stat independent, pe care l-au controlat până când acesta a fost inclus în cele din urmă în teritoriile mameluce controlate de Baybars.

Ayyubizi: Conducători dinastici ai Egiptului şi Siriei în cursul secolelor al XII-lea şi al XIII-lea, responsabili pentru crearea armatei de mameluci (sclavi). Saladin a făcut parte din această dinastie, iar în cursul domniei lui, ayyubizii au atins apogeul puterii lor. Ultimul conducător ayyubid a fost Turanshah, care a fost ucis de Baybars la ordinele comandantului mameluc Aibek. Prin aceasta s-a pus capăt dinastiei ayyubizilor şi a început domnia mamelucilor.

Bernard de Clairvaux, Sf. (1090–1153): Abate şi fondator al mănăstirii cisterciene din Clairvaux, în Franţa. Sprijinitor timpuriu al templierilor, Bernard a ajutat ordinul la întocmirea Regulii sale.

Bizanț: Monedă de aur a perioadei medievale, bătută pentru prima dată în Imperiul Bizantin.

Cavalerii Sfântului Ioan: Ordin fondat la sfârșitul secolului al XI-lea, care și-a luat numele de la ospiciul (spitalul) Sfântul Ioan Botezătorul din Ierusalim, unde a și avut primul sediu central. Cunoscuți și sub numele de ospitalieri, cavalerii Sfântului Ioan s-au ocupat inițial de pelerinii creștini, dar după prima cruciadă obiectivele lor s-au schimbat radical. N-au renunțat la activitățile de binefacere, dar principalul lor obiectiv a devenit construirea și apărarea de castele în Țara Sfântă, recrutarea de cavaleri și dobândirea de pământuri și proprietăți. S-au bucurat de puteri și statut similare templierilor, iar cele două ordine au fost adesea rivale. La sfârșitul cruciadelor, cavalerii Sfântului Ioan și-au mutat cartierul general în Rhodos, apoi în Malta, unde au devenit cunoscuți sub numele de cavalerii de Malta.

Cavaleri templieri: Ordin de cavaleri înființat la începutul secolului al XII-lea, după prima cruciadă. Fondat de Hughes de Payens, care a călătorit la Ierusalim însoțit de opt cavaleri francezi. Ordinul a fost botezat așa după Templul lui Solomon, locul unde a fost stabilit și primul sediu central. Recunoscuți oficial la conciliul de la Troyes în 1128, templierii se supuneau unei Reguli religioase și unui cod militar strict. Inițial, scopul lor a fost acela de a proteja pelerinajele creștine în Țara Sfântă. În scurt timp însă, au început activități militare și comerciale atât în Orientul Mijlociu, cât și în teritorii

europene, unde Templul a devenit una din cele mai bogate și mai puternice organizații din vremea ei. În cadrul ordinului existau trei clase: sergenți, preoți și cavaleri, însă doar cavalerii, care depuneau jurăminte de castitate, sărăcie și supunere, puteau purta însemnele distincte ale ordinului, adică mantia albă cu o cruce roșie pe piept.

Cavaleri teutoni: Ordin militar de cavaleri, similar templierilor și ospitalierilor, cu originea în Germania. ordinul a fost fondat în 1198. Pe parcursul existenței lor în Țara Sfântă, teutonii erau responsabili cu păzirea zonei aflate la nord-est de Acra. La mijlocul secolului a-l XIII-lea au cucerit Prusia, care ulterior avea să devină baza ordinului.

Cruciadă: Mișcare europeană din perioada medievală, generată de idealuri economice, religioase și politice. Prima cruciadă a fost inițiată de Papa Urban al II-lea, în 1095, la Clermont, în Franța. Apelul la cruciadă a venit inițial ca răspuns la cererea de ajutor a împăratului grec al Bizanțului, ale cărui domenii erau invadate de turcii selgiucizi, cei care cuceriseră Ierusalimul în 1070. Bisericile Romană și Ortodoxă greacă erau despărțite din 1054, iar Urban a văzut în acest apel o șansă de reunire a celor două Biserici, și prin aceasta o ocazie de a aduce catolicismului o influență mai mare asupra lumii Orientului. Țelul lui Urban a fost atins doar pentru scurt timp și nu deplin înaintea celei de-a patra cruciade, din 1204. În decurs de două secole, au fost lansate peste unsprezece cruciade de pe țărmurile europene către Țara Sfântă.

Foc grecesc: Inventat în Bizanț în secolul al VII-lea, focul grecesc era un amestec de smoală, sulf și păcură, folosit în războaie pentru a incendia navele și fortificațiile.

franci: În Orientul Mijlociu, termenul „franci" (al-Firinjah) se referea la creștinii apuseni. În Occident, reprezenta numele tribului germanic care a cucerit Galia în secolul al VI-lea, și care a fost numită ulterior Franța.

Hajj: Pelerinajul anual către Mecca pe care musulmanii trebuie să îl efectueze măcar o dată în viață, pe parcursul Dhu al-Hijja, a douăsprezecea lună a calendarului islamic (un calendar lunar, cu luni care nu sunt fixe). Un alt pelerinaj, cunoscut sub numele de Umra, poate fi efectuat oricând.

incintă: Fortificații care înconjoară un castel.

Jihad: Cu sensul de „a năzui spre", termenul *Jihad* poate fi interpretat atât în sens fizic, cât și spiritual. În sens fizic înseamnă războiul sfânt în apărarea și pentru răspândirea islamului, iar în sens spiritual înseamnă lupta interioară a musulmanilor de a rezista în fața tentațiilor lumești.

Ka'ba: „Cub" în limba arabă; clădire din piatră situată în centrul marii moschei de la Mecca, spre care musulmanii se întorc cu fața în timpul rugăciunii. Se crede că a fost un loc sfânt preislamic pentru triburile arabe, dar ulterior a devenit locul central de rugăciune pentru musulmani, atunci când Mahomed a așezat Piatra Neagră în

colțul estic al altarului, pe care l-a re-dedicat islamului. Tradiția musulmană spune că a fost construit de Adam, apoi reconstruit de Avraam și Ismael. Este cea mai sfântă relicvă a islamului, în jurul căreia musulmanii se învârtesc în pelerinajul lor.

Madrasah: Școală religioasă dedicată studiului legii islamice.

mameluci: „Sclavi" în limba arabă, termenul desemnează gărzile regale, în principal de descendență turcă, cumpărate și crescute de sultanii ayyubizi ai Egiptului pentru a deveni o armată puternică de războinici musulmani devotați. Numiți „Templieri ai Islamului", mamelucii au venit la putere în 1250, după ce l-au asasinat pe sultanul Turanshah, un nepot al lui Saladin, și au preluat controlul asupra Egiptului. Sub Baybars, imperiul mameluc a ajuns să cuprindă Egiptul și Siria. Mamelucii sunt responsabili pentru alungarea francilor din Orientul Mijlociu. După încheierea cruciadelor în 1291, domnia mamelucilor a continuat până la răsturnarea lor de turcii otomani, în 1517.

Mare Maestru: Șeful unui ordin militar. Marele Maestru al templierilor era ales pe viață de un consiliu al oficialilor templieri, iar până la sfârșitul cruciadelor a avut reședința la sediul central al ordinului din Palestina.

mareșal: În cadrul ierarhiei templiere, șeful operațiunilor militare.

maşină de luptă: Orice fel de maşinărie folosită la atacarea fortificaţiilor în cursul asediilor, cum ar fi catapultele mici (în arabă, mandjanikas) sau trebuşetele.

Mecca: Oraş în Arabia Saudită. Locul de naştere al lui Mahomed şi oraşul sfânt al Islamului.

mongoli: Triburi nomade care au trăit în stepele din estul Asiei până spre sfârşitul secolului al XII-lea, când s-au unit sub conducerea lui Gingis Han, cel care a stabilit capitala la Karakorum şi a început o serie de campanii masive de cuceriri. După moartea lui Gingis Han, imperiul său s-a extins de-a lungul Asiei, Persiei, sudului Rusiei şi Chinei. Prima mare înfrângere suferită de mongoli a fost din cauza lui Baybars: Kutuz a fost învins la Ayn Jalut, în 1260. Imperiul Mongol a început treptat să decadă în secolul al XIV-lea.

musulmani şiiţi şi sunniţi: Două ramuri ale Islamului formate prin schisma născută după moartea lui Mahomed în privinţa succesorului său. Reprezentând majoritatea, sunniţii credeau că nimeni nu-i poate succeda cu adevărat profetului; ei au numit un calif drept conducător al comunităţii musulmane. Sunniţii îi venerează pe primii patru califi numiţi după moartea lui Mahomed, al cărui exemplu îl urmează ca pe obiceiul (sunna) căruia toţi musulmanii ar trebui să se conformeze. Şiiţii au ca autoritate imamul, pe care îl consideră moştenitorul profetului, descinzând din linia de sânge a lui Ali, ginerele lui Mahomed, cel de-al patrulea calif

și singurul pe care îl venerează, respingându-i pe primii trei și tradițiile credinței sunnite.

Outremer: Termen francez cu sensul „de peste mări", cu referire la Țara Sfântă.

Piatra Neagră: Denumită în arabă „al-Hajar al-Aswad", este o relicvă sacră așezată în colțul de sud-est al Ka'ba, în Mecca. Este fixată de o bandă de argint și este sărutată sau atinsă de musulmani în cursul ritualurilor legate de pelerinajul lor anual. În anul 929, carmațienii (șiiți ismailiți) au furat Piatra Neagră și au scos-o din Mecca, păstrând-o timp de douăzeci și doi de ani, până când Piatra a fost răscumpărată.

Preceptoriu: Nume latin pentru clădirile administrative ale ordinelor militare, de regulă compuse din grajduri pentru cai, dormitoare, ateliere de lucru și, de obicei, o capelă.

procurator: Reprezentantul unui rege sau al altui conducător.

Regatul Ierusalimului: Regatul Latin al Ierusalimului a fost fondat în 1099, după ce orașul a fost cucerit după prima cruciadă. Primul conducător a fost Godfrey de Bouillon, un conte franc. Ierusalimul a devenit noua capitală a cruciaților, dar a fost pierdut și recâștigat de câteva ori pe parcursul celor două secole, până ce a ajuns definitiv în mâinile musulmanilor în 1244, moment în care

capitala cruciaților s-a mutat la Acra. În timpul primelor cruciade, invadatorii apuseni au fondat alte trei state: Principatul Antiohiei și Comitatele Edessa și Tripoli. Edessa a fost pierdută în 1144, capturată de liderul seldjucid Zengi. Principatul Antiohiei a căzut în mâinile lui Baybars în 1268, Tripoli a fost pierdut în 1289, iar Acra, principalul oraș al cruciaților, a fost cucerit de mameluci în 1291, marcând dispariția Regatului Ierusalimului și al puterii apusene în Orientul Mijlociu.

Regulă: Regula Templului a fost întocmită în 1129, cu ajutorul Sfântului Bernard de Clairvaux, la conciliul de la Troyes, unde Templul a fost recunoscut oficial. A fost scrisă în parte ca un regulament religios, în parte ca un cod militar și reglementa felul în care membrii ordinului ar fi trebuit să trăiască și să se comporte în cursul vieții lor cotidiene și în timpul bătăliilor. Regula a primit adăugiri în decursul timpului, astfel că în secolul al XIII-lea ajunsese să aibă peste șase sute de prevederi, iar încălcarea oricăreia dintre ele însemna expulzarea din ordin.

Republici maritime: Cele trei orașe-stat comerciale italiene: Veneția, Genova și Pisa.

Richard Inimă-de-Leu (1157–1199) Fiul lui Henric al II-lea și al Eleonor de Aquitania, Richard a domnit ca rege al Angliei din 1189 până la moartea lui, survenită în 1199, dar și-a petrecut foarte puțin timp în regat. Împreună cu Frederick Barbarossa și Filip al II-lea al Franței,

a condus a treia cruciadă pentru recucerirea Ierusalimului, care căzuse în mâinile lui Saladin.

Romanțele Graalului: Ciclu popular de povestiri și cântece în secolele al XII-lea și al XIII-lea, primul cântec fiind *Joseph d'Arimathe*, scris de Robert de Borron la sfârșitul secolului al XII-lea. Începând cu acea epocă, Graalul, un concept despre care se crede că derivă din mitologia precreștină, a fost creștinat și adoptat în legenda despre Arthur, devenită faimoasă datorită poetului francez de secol al XII-lea Chrétien de Troyes, ale cărui opere i-au influențat ulterior pe scriitori precum Malory și Tennyson. Secolul care a urmat a fost martorul multor lucrări pe tema Graalului, incluzând aici *Parzival* de Wolfram von Eschenbach, din care s-a inspirat Wagner în operele sale. La bază, romanțele erau povestiri scurte, compuse în versuri, combinând teme religioase, istorice și mitice.

Saladin (1138–1193): De origine kurdă, Saladin a devenit sultan al Egiptului și Siriei în 1173, după ce a câștigat câteva lupte pentru putere. Saladin și-a condus armata împotriva cruciaților la Hattin și le-a administrat francilor o înfrângere usturătoare. A recucerit cea mai mare parte a Regatului Ierusalimului fondat de creștini după prima cruciadă, fapt care a dus la lansarea celei de-a treia cruciade, în care Saladin s-a confruntat cu Richard Inimă-de-Leu. Saladin a devenit erou în întregul Orient islamic, dar a fost admirat și temut și de cruciați pentru curajul și galanteria lui.

salat: Rugăciune rituală practicată de musulmani de cinci ori pe zi.

sarazin: Termen folosit în Evul Mediu de europeni pentru toţi arabii şi musulmanii.

seneşal: Administratorul unei proprietăţi imobiliare. În ierarhia Templului, seneşalul deţinea una din cele mai înalte poziţii.

tunică: Articol de îmbrăcăminte din in sau mătase, de obicei fără mâneci, purtât peste cămaşa de zale sau peste armură.

ţechin: Monedă veneţiană din aur.

vizitator (inspector): Poziţie din ierarhia Templului creată în secolul al XIII-lea. Venind imediat după Marele Maestru, vizitatorul era stăpânul tuturor posesiunilor Templului din Occident.